

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tarama, Düzenleme: kaplumbağa

TRINITY FAEGEN

www.bizimkosemiz.com

Ruhun beni sevecek kadar saf ve temiz mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**DE
X**

Mefisto

TRINITY FAEGEN

“Bir zamanlar her şey olanın parçasıyım, Işığa can veren karanlığın parçasıyım...”

Mefistoteles, Goethe’nin *Faust* adlı eserinden

“**B**abanın yüzüğü kaybolmuş! Alex olacak o adam almıştır, biliyorum.”

Sasha yatak odası kapısının eşiğinde dikilmiş, annesinin ayakkabı kutularının ve çekmecelerin altını üstüne getirişini seyrederken bir yandan da ona babasının yüzüğünü Alex’in almadığını söylese mi bir türlü karar veremiyordu. Kot pantolonunun cebindeki eli, bir haftadan uzun süredir burada durduğu için artık alıştı yuvarlak nesneyi kavradı. Gündelik eşyalardan insanların ruhunu okuyabildiğini söyleyen Haight-Ashbury’deki kâhine götürdüğü günden beri yüzük cebindeydi.

Yine bir çıkmaza saplanmıştı. Mercy Jones’un babasını kimin öldürdüğünü bulacağından emindi ama Mercy’nin tek yaptığı Sasha’nın ilahi bir ışıkla aydınlanan aurasının ne kadar da saf ve güzel olduğu, karşısına çıkan en mükemmel auranın onda olduğu gibi zırvalar atmak olmuştu. Mercy onu sıra dışı bir hayatın beklediği kehanetinde de bulunmuştu. Söylemediği tek şey babasına ne olduğuydu. Yüzüğü taktığı günlerin üzerinden uzun zaman geçtiğinden, yani öleli çok olduğundan okuyamıyordu.

Yüz dolar bayılan Sasha üstüne sinen iğrenç tütsü kokusuyla kapının yolunu tuttuğunda yüzük cebindeydi, özel biri olduğuna dair teminat almıştı ama babasıyla ilgili tek bir ipucu bile elde edememişti.

Annesi Rusça küfrediyordu, öyle altüst olmuş bir hali vardı ki iç çamaşırları ve tişörtleri çekmecelerden çekip dışarı fırlatıyordu. “Ona hiç göstermemem gerekirdi. Tanrı’ya şükür o gördükten sonra resmi güvenli bir yere koydum. Ya onu alsaydı...”

“Ne resmi?”

Kadın bir an olduğu yerde kaldı, sanki ne cevap vereceğini düşünüyordu, sonra babasının çoraplarının durduğu en alt çekmeceyi deşmeye devam etti. “Yıllar önce Vladivostok’taki eski bir evde bulmuştum.”

Sasha tam bir sanat âşığıydı. Müzelere ve eski sanat şaheserlerini incelemeye bayılırdı. Annesi bunu çok iyi biliyordu. Madem elinde eski bir resim vardı, acaba neden şimdiye dek ona hiç sözünü etmemişti? “Ben de görebilir miyim?”

“Şimdi olmaz.” Birden durdu ve ayağa kalktı, Sasha’ya bakan koyu renk gözleri kısılmıştı. “Sen Alex’ten hiç hoşlanmamıştın, kötü biri olduğunu en başından beri söyleyip durmuştun. Nereden bildin?”

“Bir histi sadece. İçimi ürpertiyordu.” Böyle olmakla kalsa iyiydi. Ne zaman eve gelse Sasha’nın felaket midesi bulanıyordu. Alex Kasamov uğursuzun tekiydi.

Yüzüğü parmaklarının arasında çevirerek yatağa doğru yürüdü, annesinin başucundaki komodine gitti. Çekmeceyi açarak sanki yüzüğü arıyormuş gibi içindekileri karıştırdı, sonra elinde tuttuğu yüzükle doğrulup annesine doğru döndü. “Buraya koyduğunu unutmuşsun.”

Rahat bir nefes alan annesi, yüzüğü elinden kapıp yakından baktı.

Sasha çıkmak üzere kapıya yöneldiğinde neredeyse annesinin nereye gittiğini sormasını ümit ediyordu. Daha bir yıl önce, babası henüz ölmemişken, gece dışarı çıkmasına izin vermeden önce onu soru yağmuruna tutardı. Şimdiyse nereye gittiğinin ya da ne yaptığının pek bir önemi yok gibiydi. Dışişleri Bakanlığındaki işinden başka hiçbir şey annesinin umurunda değildi. Tabii bir de babasının yüzüğü.

Pek güven telkin etmeyen asansöre binmeyen Sasha beş katı uçarcasına indi. Dışarıda ince bir sis Oakland’ı kaplamıştı, hava rutubetli ve serindi. Üşümekten ve sinir bozukluğundan titreyerek sokağın sonuna, mavi bir Toyota cipe doğru yürüdü.

Medyuma gitmiş olmak acayip bir şeydi, çaresizliğinden kaynaklanmıştı ama kimsenin haberi olmadığı için hesap vermek durumunda kalmayacaktı. Bu geceyse, tam tersi, ne olduğunu herkes bilecekti. Kuzgunların bir toplantısına katılmak, toplum önünde intihar etmek gibi bir şeydi. Aralarına katılsa da katılmasa da davetiye kabul etmiş olması manidardı ve bu geceden sonra ya bir Kuzgun’du ya da hiç kimse. Yarın arkadaşlarını kaybedecekti, insanlar arkasından fısıldayarak konuşacaktı, Smith Hardwick’in cuma gecesi vereceği partiye artık davetli olmayacaktı ve Tyler Hudson’la birlikte olmak için ufak bir şansı varsa o da uçup gidecekti.

Kuzgunlar acayip ketum insanlardı ve davet edilme olayını çok büyük bir şeymiş gibi gösterme gayretindeydiler ama Smith Hardwick gereksiz bir şey olduğunu söylediğinde inekler hariç herkes ilgisini kaybetti. Umutsuz vakalar dışında kimse Kuzgunlara katılmak istemiyordu artık.

“Biliyorsun,” dedi Missy’ye arabaya bindikten sonra, “eğer bana yalan söylediyse öfkeden çıldırabilirim.”

Missy, Bay Köprüsü’ne doğru döndü. “Kesinlikle yalan değil, yemin ederim. Geldiğine pişman olmayacaksın.”

“Sen de bir öyle konuşuyorsun bir böyle; şimdi söyle bakalım, Eric’in istediğim şeyi anlatması için tam olarak ne yapmam lazım.”

“Eric değil, Eryx. İsteddiği şey de atla deve değil. Tek yapman gereken onun takipçisi olmayı kabul etmek ve katılmaları için yeni insanlar bulmasına yardımcı olmak, bu şekilde sana istediğini verecek. Doğru söylediğime inanmıyorsan bana bir bak. Ne kadar şişmandım, hatırlamıyor musun?”

Sasha evet demese de hatırlıyordu. Missy dördüncü sınıfta St. Michael’a ilk geldiği zaman bile kocamandı. Ağustos ayında liseye başladıklarında bambaşka bir insan olarak çıkmıştı karşlarına. Güzel Kuğu’ya dönüşen Çirkin Ördek Yavrusu olarak bir anda herkesin favorisi haline gelmiş ve en tatlı çocukların, Smith Hardwick’in bile çıkma teklif ettiği, bütün partilere davet edilen bir kız olmuştu. Sonra Kuzgunlara katıldığı duyulunca yeniden eski durumuna dönmüştü.

“Kilolarımı Eryx sayesinde verdim. O, benim hayatımı değiştirdi.” Embarcadero’ya açılan bir yan sokağa dönmeden önce göz ucuyla Sasha’ya baktı. “Babanı kimin öldürdüğünü bulabilir. Tek yapman gereken katılmak.”

“Nasıl?”

“Önce yemin ediyorsun, sonra...”

“Yani kim olduğunu nasıl bulacak?”

Missy arabayı park ederken dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. “Tam olarak nasıl yaptığını bilmiyorum ama bilmek istediğin şeyi sana söyleyecekse ne önemi var ki? İnanman gerekiyor.”

Küçükluğünden beri annesi onu haftada bir kez Rus Ortodoks Kilisesi'ne götürürdü. Bütün inancını Tanrı'ya ayırmıştı, Eryx diye tuhaf bir adama yer yoktu ama Missy'nin hoşuna gitmeyeceği bariz olduğundan ve davetini geri çekip onu eve götürebilir diye ağzını açıp tek kelime etmedi. Kuzgunların Tanrıyla bir alakası yoktu. Hatta kimileri Şeytan'a tapıklarını söylüyordu ama Missy'nin anlattıklarından bunun doğru olmadığını çıkarmıştı. Ne olduklarını tam bilmiyordu ama öğrenecekti. Eğer Eryx, artık her kimse, babasını bulmak için kullanabileceği özel bir güce sahipse, bu aptal yemini seve seve ederdi, içinde bulunduğu durum söz konusuysen sadece birkaç kelimeyi ağzına aldı diye Tanrı'nın ona güceneceği yoktu herhalde.

Aslında olan biten tam bir saçmalıkta ama babasını kimin vurduğunu öğrenebilmek için şansını denemek istiyordu. Babasını Moskova'daki otel odasında hayal ediyordu, biri içeri dalıp silahını doğrularak ateş ettiğinde yukarı bakarken. Korkmuş olmalıydı, ölmeden önceki o kısacık an hepsini yalnız bıraktığını anlamıştı herhalde.

Onun en nefret edeceği şeydi bu. Babası her ne kadar kendi bildiğini okuyan, sert biri gibi görünse de kalbi pamuk gibiydi. Arkadaşları gece kalmaya geldiklerinde evin bir ucundan bağırdı: "Kızlar, kesin sesinizi de uyuyun!" Ama ertesi sabah yüzünde bir gülümsemeyle elindeki spatulayı sallayarak onları uyandırır. "Kahvaltı sırası için saat beşte hazır olun, *chicas!*"

Amerika'ya metal bir tabut içinde geri gelmişti; annesi onu Minnesota'da, çocukluğunu geçirdiği Mankato yakınlarında bir yere gömdü. Tabutuna bayrak sarıydı, çünkü bir süre orduda görev yapmıştı. Ordudan ayrılmadan önce Afganistan'a gitmiş, ardından bir sigorta şirketinde alelade bir işe girmişti.

Bir sigortacıyı kim vurmak isterdi ki? Anlaşılar yanı yoktu. Rus polisler bunun sonu kötü biten bir soygun olduğunu ileri sürüyordu ama çalınan tek şey babasının cep telefonuydu. Bunun haricinde alman tek şeyse babasının canıydı.

Başlarda Sasha katilin yakalanıp adalete teslim edileceğini umuyordu ama böyle bir şey olmadı. Annesi işlerin Rusya'da farklı yürüdüğünü söyledi, bazı suçlar, polisler Mafya'dan para aldığı için aydınlatılmıyordu. Annesi Washington'dakilere mektup üstüne mektup yazmış, soruşturma için Rus hükümetini zorlamalarını talep etmişti ama hiçbir şey olmamıştı. Kimse Mike Annenkov'u kimin öldürdüğünü bilmiyor, daha da kötüsü umurundaymış gibi bile görünmüyordu.

Arabadan çıkıp Missy'yle birlikte rıhtıma yürüdüler ve 26. iskeleye giden sokağa girdiler. Missy onu binalardan oluşan bir labirente soktu, yapıların arasındaki dar geçitler, köşelerde asılı buharlanmış lambaların loş ışığıyla aydınlanıyordu. "Girilmez" yazan demir bir kapının önüne geldiklerinde Missy durdu. Tıklatmasıyla kapının açılması bir oldu.

Sasha bir an çekimser kaldı ama David Hollister oradaydı, kolunu kavramış onu kapıya doğru çekeştiyordu. "Gelmene sevindim," dedi, boшта kalan eliyle gözluğünü kalın burnunun üzerine iterken. "Missy sana Sessizlik Yemini'nden söz etti mi?"

Sanki bu kadar aptalca bir şeyi benimsediğini başkalarına söylemeye çok istekliymiş gibi. "Evet, David, söyledi."

Kapı arkalarından kapanırken kolunu indirdi ve dönüp bir fener yaktı. Ciddi bir ses tonuyla, "Beni takip et," dedi.

Geri dönüp buradan bir an önce ayrılmak isteğini bastırarak onun söylediğini yaptı; David'in Kuzgunların lideri olarak atandığını ve Eryx'in asistanlarından biri olacağını anlatışını dinledi. "Birinin bu kadar kısa bir sürede böyle yükselmesi pek alışıldık bir şey değil. Katıllı sadece bir ay oldu. Ama bende gerçek liderlik vasıfları var, ikna kabiliyetim çok güçlü." Topluluk içinde sürekli pantolonu aşağı çekilerek indirilen bir çocuk için fazlasıyla kendini beğenmiş bir hali vardı.

Sasha ifadesiz bir bakışla David'in fenerinden çıkan ışık huzmesinin yere çember şeklinde düşen yansımasına gözlerini diken Missy'ye baktı.

Bir başka kapıya gelmişlerdi. David dişlerinin arasındaki tükürüğü emdi ve kapıyı yumruklarken büyük özen gösterdi. "Bu özel kodumuz, böylece kapıyı bir Kuzgun'un çaldığını biliyorlar."

Aman Tanrım. Ne kadar aptalca, ne kadar acınası. Sasha gizemli Eryx'le tanışıp nasıl yardım edebileceğini öğreninceye dek daha ne kadar saçmalığa katlanmak zorunda olduğunu merak etti.

Kapı açıldığında içinde hiçbir mobilya ya da kutu bulunmayan - spreyle boyanmış resimleri aydınlatmak için beton zeminin ortasına konulmuş birkaç mumdan başka bir şey olmayan küçük bir oda gördü. 66X. Şeytanın işareti 666'ydı. Altılardan birini Eryx'in X'iyle mi değiştirmişlerdi? Bunun aptalca bir şey mi yoksa hayli rahatsız edici bir şey mi olduğundan emin değildi. Yarım dairenin içindeki on iki St. Michael son sınıf öğrencisi ciddi ve sessiz bir şekilde duruyor, ona bakıyordu. Missy karanlıktan çıkıp mumların ışığına doğru ilerlemesi için onu arkadan itti.

Kötü bakışları hissettiğinde düşman bölgesinde olduğunu fark ederek şaşkınlığa düştü. Cesareti kırılmıştı, bu ürkütücü insanlardan uzaklaşmak üzere kapıya yönelmemek için kendiyle mücadele etti. Çoğunu anaokulundan beri tanıyordu ama ona bir yabancıymış gibi bakıyorlardı, yüzlerinde en ufak bir sıcaklık ya da hoş karşılama ifadesi yoktu.

Bu da kabul sürecinin bir parçası mıydı? Öyle olmalıydı, çünkü ondan nefret etmeleri için ne neden olabilirdi ki? Herkese, özellikle David Hollister gibi fazla sataşılana karşı nazik olan sıradan bir kızdı o.

Amy Lee, "Demek bir Kuzgun olmak istiyorsun," dedi. "Peki, bizim seni isteyeceğimizi nereden çıkardın?"

O bir cevap düşünmeden Casey Mills, "Kuzgun olmak istemiyor. Missy sadece babasını kimin öldürdüğünü bulmak için burada olduğunu söyledi," dedi.

Başka biri, "Sahtekârsın sen," diye atıldı.

Bir başkası, "Çıkarcısın," dedi.

"Eğer tamamıyla katılmaz, Tanrı'dan vazgeçmezsen Eryx seni istemez."

Sonra hepsi bir ağızdan konuşmaya, onu ortadaki X'in üzerinde kısıtınıncaya kadar etrafındaki halkayı daraltmaya başladı. Mumların sıcaklığını kotunda hissedebiliyordu.

Terk edilmiş bir deponun ofisinde, değiştirilmiş bir şeytan sembolünün üzerinde durmuşken, kendisine hakaretler savrulması inanılmaz geliyordu. Missy onu bu akşamki toplantıya gerçekten katılıp katılmayacağını görmek için mi çağırmıştı? Kafası karışmış ve incinmiş bir halde Missy'ye bakıp, "Neden?" diye sordu.

Dönek arkadaşı biraz daha yaklaştı ve donuk bir sesle, "Olduğun şey yüzünden."

"Peki, neymişim ben?" Geri zekâlı olmadığını biliyordu ama anlamamıştı.

Diğerleri alaycı bir ifadeyle bakarken Missy'nin gözleri kısıldı. "Hâlâ bizi kandırmaya çalışıyorsun. Anlayamayacak kadar aptal olduğumuzu mu sanıyorsun?"
"Neyi?"

Arkadan gelen bir ses, "Senin bir Anabo olduğunu," dedi. Ağır bir Rus aksanı olan, tanıdık bir sestti.

Hızla arkasını döndü ve karanlıktan çıkan Alex Kasamov'a bakarken, aniden bastıran mide bulantısını savuşturdu. Kırklı yaşlarında olmalıydı, annesi de dahil olmak üzere, bütün yaşlı kadınlar onun seksi bulabilirdi ama Sasha, arkaya yapııştırılmış koyu renk saçları ve uğursuz gözleri olan bu adamın yapmacık olduğunu düşünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kuzgunları ben finanse ediyorum."

"Nasıl? Neden?"

"Katya'nın benden, seni okulundaki voleybol antrenmanına götürmemi istediği gün Casey'le tanıştım. Şansını futbolda deneyecekti ve biraz yardıma ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Takıma girmesini sağladım, o da Eryx'i takip edecek başkalarını bulmayı kabul etti. İşte bu yüzden onları destekleyeceğimi söyledim. Her şeyi Eryx için yapıyorum."

"Buna annemle çıkmak da dahil mi?"

"Evet, fakat Katya işbirliği yapmadı, ona sunduğum şeyin tek seçeneği olduğunu göremedi."

Annesini Eryx'e biat ettirmeye çalışmış mıydı? Bu kadar abuk bir durum olmasa çok komik olurdu. Annesinin Tanrı'ya inancı çok kuvvetliydi.

Alex ona yaklaşıp tam önünde durdu. Bir adım geri gitmek istedi ama Missy'nin elleri yine sahneye çıkarak onu

olduğu yerde tuttu. “Anabo, Yunanca ışık demektir,” dedi. “Gözden düşmeden, ilk günahı işlemeden önce Havva’nın bir kızı vardı: Aurora. Onun soyundan gelenlere Anabo denir. Karanlığı olmayan, ışık dolu bir ruhun olduğu için sen de onlardan birisin.”

Sasha’nın kalbi güm güm atıyordu, acaba onlar da duyuyorlar mı diye düşündü. “Anabo ya da Aurora hakkında hiçbir şey duymadım. Ben hiç kimse değilim. Çok yanılıyorsun.”

Alex kafasını salladı. “Seninle ilgili bilmem gereken her şeyi annenden ve bu gece burada bulunan çocuklardan öğrendim, insanlar senin

çekimine kapılıyor, daha seni tanımadan senden hoşlanmaya başlıyorlar. Kaybedenlere destek oluyorsun. Başı derde girenlere, onları yargılamadan yardım ediyorsun.”

“Tüm söylediklerin beni sadece iyi biri yapar.”

“Anabolar ayartmalara teslim olmazlar, çünkü hiçbir zaman Şeytan’a uymazlar. Nefret, hırs, arzu, açgözlülük ya da kıskançlık nedir bilmezsiniz. Bütün insanlık karanlığın çekimine karşı koymak zorundayken, siz buna ihtiyaç duymazsınız çünkü içinizde karanlığa yer yoktur. Soyut anlamda, kötülük kavramına sahip değilsinizdir. Doğduğunuz andan itibaren kaderiniz Cennet’e gitmektir.”

“Hepimizin kaderinde Cennet’e gitmek var.”

Kuzgunlar bağırmaya başladı fakat Alex elini kaldırıp kafasını sallayarak onları susturdu. “Teslim olmayanlar Cennet’e gider ama bu, Anabolar dışında herkes için hayat boyu süren bir mücadeledir.” Missy kollarını arkaya bükerken, Alex de çok hızlı bir şekilde Sasha’nın kazağını yukarı sıyırdı. “Ne olduğun konusunda hiçbir şüphe yok. Anaboların işareti var sende: Doğum leken.” Kızı gruba döndürdü ve görmeleri için bedenindeki ufak A’yı gösterdi.

Kuzgunlar bağırıp çağırıyor, ona küfrediyordu. Casey Mills, Sasha’nın yüzüne tükürdü.

Kız kafasını çevirip Alex’e baktı ve, “Doğum lekemi nereden biliyorsun?” dedi.

“Sen uyurken gördüm.”

Güneş ışınlarıyla çevrili ufak A sağ göğsünün altındaydı, yani Alex o uyurken odasına girmiş, tişörtünü kaldırıp ona bakmış olmalıydı. Nasıl? Neden uyanmamıştı? Annesi buna nasıl izin vermişti?

“Seni tanımam gerekiyordu. Emin olmalıydım.” Alex kazağını, Missy de kollarını bıraktı. “Benden o kadar çok korkuyordun ki şüphelendim. Doğal sayılamayacak bir korkuydu bu. Eryx tarafından seçilmiş olanlar karşısında dehşete düşmek, Anabolar için içgüdüsel bir şeydir.”

“Sana karşı hissettiğim korku değil, Alex.” Daha ziyade tikslenme ve nefret doluydu.

Alex’in gözleri kısıldı. “İstediyini söyleyebilirsin ama benimle aynı odada olmaya dayanamadığını ve bunun annenle çıkmamla ilgisi olmadığını biliyorum.” Sasha’ya daha da yaklaşmadan önce diğerlerine şöyle bir baktı. “Anabolar çok ender bulunur ve Eryx onlara büyük ilgi duyar. Kuzgunların eğlencesi biter bitmez seni ona götüreceğim.”

Sasha’nın orada kalmaya hiç niyeti yoktu, Alex Kasamov’la hiçbir yere gitmeyeceği de kesindi.

Geri dönüp Missy’yle David’in arasından kapıya doğru yöneldi ama tam depo kısmına doğru bir-iki adım atmıştı ki Alex bir kolunu boynuna diğerini de beline dolayıp nefesini kesecek derecede sıktı. Onu yeniden küçük odaya, hakaretler savuran koronun içine sürükledi.

Alex Sasha’yı tutarken, Missy ellerini arkasından bağladı ve ayak bileklerini birbirine sabitledi.

Kuzgunlar geri çekilip çemberi genişlettiklerinde, köşede bir yığın halinde duran iri taşları gördü. Kuzgunların hepsi tek sıra halinde köşeye doğru gidip birkaç taş alarak çemberdeki yerlerine döndüler. Dişlerinin arasındaki tükürüğü içine çeken David sırttı. “Eğlenceye hazır mısın Sasha? Belki sen de bundan, pantolonumun her kahrolasıca gün indirilmesinden hoşlandığın kadar hoşlanırsın, ha!”

Ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Biliyordu. Hatırladı. David’i savunan tek kişi Sasha’ydı.

David’in yüzündeki sırtış yok oldu. “Yoksa istediğimi mi sandın? Bütün futbol takımının önünde osuruktan bir Jeanne d’Arc gibi beni küçük düşürmenin hoşuma gittiğini mi düşünüyorsun?” Bir taş fırlattı, taş Sasha’nın yüzüne gelerek yanağını sıyırdı.

Sasha kendini koruyamıyordu. ikinci taş burnuna, üçüncüsü göğsüne, tam göğüs ucuna geldi. Acı içinde

dizlerinin üzerine düştü ama oğlanlardan biri ayağa kalkması için çekiştirdi. “Ayağa kalk, melek.”

Onu taş yağmuruna tuttular, taşlar her yönden geliyor, vücudunu eziyor ve kesiyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey canını bu kadar acıtmamıştı. Bir gözü kapanmaya başladı ama diğeriyle Missy’nin arkasında dikilmiş gülen Alex’i görebiliyordu.

“İnsanları Hristiyanlığa çağıran arkadaşların nerede şimdi Sasha?” diye bağırdı Amy Lee.

Belki de yaptığı en zor şeydi ama onlara kendisini ağlarken ya da merhamet dilerken görme zevkini yaşatmayacaktı. Tek kelime etmedi. Korkunç bir acı ve körleştirici bir korkuyla dolu zihninin bir yerlerinde babasını düşündü; onun gülüşünü, gülümseyen gözlerini, su tesisatlarını onaran, krep yapan ve ona iyi geceler demek için yanına geldiğinde saçlarını okşayan büyük ellerini hatırladı.

Çaresizlik içinde Tanrı’ya yalvararak dua etmeye başladı. Eğer onu bu durumdan sağ salim kurtarırsa, daha iyi bir insan olmaya çalışacaktı. Aşevinde çalışacaktı. Habitat için bina inşa edecekti. Rahibe bile olabilirdi.

Tanrım, lütfen yardım, et bana!

Biri bekleme tuşuna basmış gibi, bağırsı ve gülüşler birden kesildi. Ölüm sessizliği çöktü. Odadaki herkes donmuştu, kiminin kolu havada kalmış, kiminin göz kırpsı yarıda kesilmişti. Hepsi heykel gibi hareketsizdi.

Alex dışında herkes. Bakışlarını Sasha’dan ayıran gözleri korkudan açılmış, hayalet görmüş gibi duruyordu. Bir-iki saniye sonra bakışları tekrar Sasha’ya odaklandı. “Bir Anabo olduğunu anladığım gece seni öl- dürmeliydim.”

Kendini kurtarmak için bir fırsat yakaladığı ama hareket edemediği için kurtulamadığı bir kâbusun içinde gibiydi. Elleri ve ayakları bağlanmış, yaraları kanar durumda ve bir gözü şişip kapanmış haldeyken, Kuzgunların arasından sıyrılıp gelen ve onu omzuna atıp sırtına vuran Alex’ten kurtulma imkânı yoktu. Baş aşağı sallanırken tek görebildiği, deponun içine açılan kapıya doğru koşan Alex’in pantolonunun arkasıydı. Tüm vücudu acı içindeydi, Alex’in omzunda hoplamak büyük ıstırap veriyordu. Betona kan damladığını gördü ve bunun kendi kanı olduğunu fark etti.

Alex, Sasha’yı şaşırtan bir şekilde aniden durdu. “Çekil yolumdan!”

Kiminle konuşuyordu? Kuzgunların hepsi donakalmış haldeydi.

“Buradan çıkış yok,” dedi derin bir ses, “vazgeç ve kızı bana ver.”

Kimdi bu? Buraya nasıl girmişti? Kapının açıldığını duymamıştı.

Belini iki elin kavradığını ve Alex’le, o boğuk sesin sahibi arasında bir iliş kaktı olduğunu hissetti. “Bırak dedim. *Hemen.*”

“Geri çekil. Onu Eryx’e götürüyorum.”

“Hayır,” dedi ses sakince, “sen Yeryüzü Cehennemi’ne gidiyorsun, kız ise benimle kalıyor.”

Kimindi bu ses? Yeryüzü Cehennemi de neydi? Bu bir şaka mıydı, yoksa metafor muydu?

Belindeki eller çekildikten sonra, bir çift siyah çizme ve deri pantolon geçirilmiş uzun bacaklar belirdi Sasha’nın gözleri önünde, bir de ölümcül görünümü olan bir sustalı bıçak tutan iri bir el. Bıçak Alex’in sırtına saplandığında korkudan büzüldü. Adamın nefesinin bir hırıltıyla boşaldığını hissetti ve omzundan aşağı kaydı.

Kendini geniş ve sıcak bir göğsün üstünde, güven veren kollar arasında buldu. Alex yere yığıldı. “Öldü mü?”

“Hayır, sadece kullanım dışı kaldı. Yavaş yavaş ve acı vererek öldürmek isterdim ama yapamam. Şimdi ses çıkarma ve hareket etmeden dur, seni iyileştireceğim.”

“Kimsin sen?” Yüzünü görmeye çalıştı ama adam onu kafasını omzuna bastıracak şekilde tuttuğu için iyice bakamadı. Sağ gözünün kapanmış olması işleri daha da zorlaştırıyordu.

“İsmim Jax. Sus ve gözlerini kapat.”

Söylediği gibi sakin olmaya çalıştı ama işe yaramıyordu. Jax bir yabancıydı ve az önce olanlardan sonra içindeki korku iyice artmış, endişeden kaskatı kesilmişti. “Diğerleri... Ya uyanırlarsa...”

“ Uyanmayacaklar.”

“Sen miydin?.. Onları öyle donduran sen miydin?”

“Evet. Şimdi sakin ol.”

Sasha şokla savaşıırken, ayaklarından başlayan bir sıcaklık yavaşça yüzüne kadar ilerleyip tüm bedenini ele geçirdi. Morlukların geçtiğini, yaraların iyileştiğini anlamak için bakmasına gerek yoktu. Onu bağladıkları ip çözüldü ve bir anda tüm acıları yok oldu.

“Daha iyisin değil mi?” diye sordu Jax.

Sasha başını salladı. “Teşekkür ederim. Bunu nasıl yaptın?”

“Bilmiyorum. Ama yapabildiğim bir şey.” Bedenini bir an daha sıkı sardıktan sonra Sasha’yı yavaşça ayaklarının üzerine bıraktı ve geri çekildi. Sasha şimdi onu görebiliyordu.

Ağzı kurumuştu. “Vay canına.”

Gençti, on sekiz, belki on dokuz yaşındaydı ve tepeden tırnağa siyah giyinmişti - çizmelerinin etrafında salınan siyah bir yağmurluğu vardı. Sert yüzü köşeliydi, yeni çıkmakta olan sakalının gölgesinin altında kalan yanakları geniş, çenesi güçlü, gece gibi karanlık olan upuzun saçları dağınıktı. O simsiyah, derin gözlerine baktı ve hiç tereddüt etmeden onun bu dünyadan olmadığını anladı. İnsan değildi. Cehennem’den gelen bir hortlak olmalıydı. Kapıdan gelmemiş olmasına şaşmamak gerekiyordu.

Sasha dikkatle onu incelerken, o da Sasha’ya bakıyordu. “Gördüğüm en güzel şeysin,” dedi iç gıcıklayan bir fısıltıyla.

“Aynen,” diye mırıldandı Sasha. Kuzgunların donakalmalarından ve yaralarının bir anda iyileşmesinden daha garip bir şey olmasının imkânsız olduğunu düşünmekle çok yanılmıştı. Sanki koca bir kelebek sürüsü midesine konmuştu ve bunun tek anlamı, Cehennem’den çıkmışa benzeyen ve rahatsız edici gözleri olan bir çocuğa kendini kaptırmakta olduğuydu.

Gitme vakti gelmişti. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim Jax ama kaçmam gerekiyor. Kendine iyi bak.” Dönüp kapıya doğru hamle yaptığında bir kan birikintisine bastı.

Kayıp yere kapaklanmadan Jax onu yakaladı ve yüzünü kendine çevirerek sıcak elleriyle ayakta durmasına yardımcı oldu. “Hemen gitme. Bana kim olduğunu söyle. İsmi ne?”

“Sasha.”

“Anastasia’nın kısaltılmışı mı?”

“Alexandra. Adım Alexandra Annenkova. Herkes bana Sasha der.” Jax tarçın ve karanfil kokuyordu. Deponun deniz suyu, bozuk balık ve küflü bir şeyler koktuğu düşünülürken Jax’in kokusu inanılmaz derecede çekiciydi ve Sasha ona daha fazla yaklaşmamak için kendini zor tutuyordu.

Hepsi de aynı şekilde giyinmiş, aynı gözlere ve aynı kara saçlara sahip beş genç adam daha bir anda Jax’in arkasında korku verici bir şekilde

ortaya çıkıverdi. Yüzleri farklıydı ama kardeş oldukları belliydi. Sasha’yı gördükleri için şaşırmış gibiydiler. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış olan, “Olur şey değil,” dedi. Kulağında elmas küpe olansa, “Seni gidi şanslı herif,” diye mırıldandı.

Aman ne güzel. Ailecek Cehennem Çocukları. Buradan çıkması gerekiyordu. Döndü ve eğer eve ulaşmayı başarırsa bir daha asla bu kadar aptalca bir şey yapmayacağına yemin ederek kapıya yöneldi.

“Bekle!” Jax’in elleri Sasha’nın kollarını yakaladı ve yüzünü kendine çevirdi. “Korkma. Seni incitmeyeceğim. Lütfen bir dakika daha kal ve konuş benimle. Bana neden bu gece buraya geldiğini söyle.”

Sasha kendini Jax’in ellerinden kurtarıp bir adım geri çekildi. “Eğer Kuzgunlara katılırsam, liderleri Eryx’in babamı kimin öldürdüğünü söyleyebileceğini duydum.”

“Ve buna inandın mı?”

“İnanışımı söyleyemem ama denemem gerekiyordu.”

“Bunu öğrenmen o kadar önemli mi?”

“Benim için önemli olan tek şey bu.”

“Eryx sana yardım etmez. Onunla ilgili anlatılanların hepsi yalan.”

“Onu tanıyor musun?”

“Eskiden o bizim en büyük ağabeyimizdi.”

“Eğer o zaman kardeşindiyse, şimdi de kardeşindir.”

Jax yavaşça başım salladı. “Biyolojik olarak belki ama bunun hiçbir önemi yok. Artık bizim düşmanımız ve tek amacımız onun Cehennem’i ele geçirmesini engellemek.”

Sasha çocuğun kafayı yediğini ya da az önce taşlandığı için halüsinasyon gördüğünü düşünerek Jax’e baktı. Aklının başında olmadığını gösteren en küçük bir işaret bile yoktu. Her ne kadar aldığı darbelerden hırpalanmış olsa da Sasha’nın bilinci tamamıyla yerindeydi. “Eryx neden Cehennem’i ele geçirmek istesin ki?”

“Doğası böyle. Ruhunda hiçbir ümit, merhamet, hiçbir ışık yok. Makineye benziyor, tek amacı onu takip etmeleri için kandırdığı insanların

ruhlarını toplamak. Eğer yeterince ruh toplayabilirse Cehennem’i İblis’in elinden alacak ve bu da özgür iradenin sonu olacak. İnsanlık tüm ümidini yitirecek ve karanlık baskın çıkacak. Anarşi kol gezecek. Dünyanın sonu gelecek.”

Sasha duyması gerektiği kadarını duymuştu. Tekrar geri çekilirken yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. “O halde sanırım Eryx’in ortaya çıkmaması iyi oldu. Evet, seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi ve dediğim gibi, beni kurtardığın ve iyileştirdiğin için teşekkür ederim ama şimdi gerçekten gitmem gerekiyor. Annem benim için endişelenmeye başlamıştır bile.” Muhtemelen endişelenmiyordu ama Jax’in bunu bilmesine gerek yoktu.

Gitme fikrinden bir an için uzaklaştığında, Jax’in üzgün olduğunu fark etti. Sanki hayal kırıklığına uğramıştı.

“Yemin ederim seni incitmeyeceğim. Tek istediğim seninle konuşmak.”

“Neden?”

“Çünkü sen bir Anabo’sun.”

Daha önce Anabo diye bir şey duymamıştı. Adını bile duymadığı bir şey olması pek mantıklı gelmiyordu. “Neden Anabo olduğumu düşünüyorsun? Beni daha önce görmedin ki.” Kaşlarını çatarak, “Gördün mü yoksa?” diye sordu.

“Hayır, bu odaya girdiğim ana kadar görmemiştim. Muhteşem bir sürprizsin.” Başını yana eğip ona baştan aşağı bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Senin bir Anabo olduğunu biliyorum çünkü Anaboların etrafında bizim görebileceğimiz, altın renkli bir hare, bir aura olur.”

“İşılıyor muyum?”

“Bana inan. Sen Anabo’sun. Işıltın olmasa bile. Senin sıradan biri olmadığını biliyorum, çünkü diğerleri gibi donmadın.”

Sasha’nın bakışları beton zeminde garip bir şekilde yatan Alex’e kaydı. “O da donmadı. O da mı Anabo?”

“Hayır, o Skia.”

“Eğer Skia uğursuz demekse, tam ona uygun bir isim.”

“Skia Yunanca gölge demektir. Alex yalnızca kayıp bir ruh değil. Diğerlerinin sahip olmadığı bazı güçleri olan bir ölümsüz aynı zamanda. Bizim için gözleri karanlık, çünkü ruhu yok. Ruhunu Eryx’e verdiği için onda yok.”

Birinin ruhunu bir başkasına vermesi inanılması güç bir olaydı ama Alex’i tanıdığı için bir anlam ifade ediyordu. Onu tarif etmek için ruhsuzdan daha iyi kelime bulamıyordu. “Ben Anabo’ysam, Alex Skia’ysa sen nesen?”

“Ben Mefisto’yum. Kardeşlerimle birlikte ruhlarını Eryx’e rehin veren Skia’ları ve kayıp ruhları yakalıyoruz.

Kuzgunlar gibilerini.”

“Onları öldürecek misiniz?”

Başını salladı. “Biri ruhunu bir kere Eryx’e teslim etti mi, Cennet ya da Cehennem’e gitme şansını kaybeder. Eğer öldürürsek ruhlar Eryx’in kullanımına geçer ve onun gücünü arttırır, o yüzden onları İblis’in oyduğu, öldükten sonra ruhlarının dışarı kaçamayacağı derin bir mağaraya götürürüz. İşimiz Skia ve kayıp ruhları bulmak ve onları Yeryüzü Cehennemi’nin kapısına götürüp aşağı yollamak.”

Demek ki Yeryüzü Cehennemi bir metafor değildi. Başını çevirdi ve yerdeki taşları, kan birikintilerini gördü. Kendi kanını. Sonra küçüklükten beri tanıdığı insanların donmuş yüzlerine baktı. Şimdi hepsi birer yabancıydı. Geri dönerken bakışları Jax’inkilerle keşişti. “Peki, ele geçirdiğiniz insanlar ortadan yok mu oluyor? Bu aileleri için çok acımasızca bir şey.”

“Bir ölüm sahnesi yaratıyoruz ve bire bir kopyalarını sahneye yerleştiriyoruz. Yarın on dört kişinin öldüğü bir tekne kazası duyacaksın.”

Yüzü öfke içinde donan Missy’e baktı. “Onları geri getiremez misin?”

“Eryx kabul etmediği sürece mümkün değil ve Eryx bin yıldır kimsenin sözünden dönmesine izin vermedi.” Yüzünde meraklı bir ifade vardı. “Gerçekten onlara katılmaya niyetli miydin?”

“Eğer niyetliymiş gibi yaparsam babama ne olduğunu öğrenebileceğimi düşündüm.” Cılız mum ışığında kapkara görünen kana baktı. Yağa benziyordu. “Ciddi olsam bile bir şey fark etmezdi. Beni aralarına katılmamı istedikleri için değil, nefret ettikleri çağırdılar.”

“Senden nefret etmemek ellerinde değil. Şahsi bir şey değil bu. Bu senin ne olduğunla, onlara, amaçlarına bir tehdit olmanla ilgili. Muhtemelen Kasamov seni bu gece buraya getirmeleri için onları teşvik etmiştir, böylece sen ortadan yok olduğunda suçlanacak bir günah keçisi bulmak mümkün olacaktı.”

Sasha’nın tüyleri diken diken oldu. “Kuzgunları sadece daha fazla insanı çekebilmek için mi kurdu?”

Jax başıyla onayladı. “Skialar Kuzgunlar gibi gruplar kurup onlara nasıl yeni üye bulacaklarını öğretir. İki-üç kişilik küçük gruplarla başlar, gruptakilere istediklerini verirler, bu şekilde grup üyeleri diğerlerinin istekleriyle nasıl oynayabileceklerini öğrenmiş olur. Gidip yeni insanlar bulurlar, onlar da yeni üyeler getirir ve bu böyle gider, inancından dönenlerin sayısı giderek artar.”

Fazla kilolarının hepsini veren Missy’i düşündü. Ve sıksa, kısa boylu Casey Mills’i. Bu sene futbol takımına girmiş, herkesi şaşırtmıştı. “Alex Kuzgunları kurmak için neden beğenilen birini tercih etmedi acaba, çekiciliği olan birini?”

Jax odadakilere nefret dolu bir bakış fırlattı. “İlk defa bu kadar genç bir grup görüyoruz, demek ki Eryx yeni bir mecraya girmiş. Tahminim o ki çocukları elde etmenin en iyi yolunun ne olduğu konusunda bir fikri yoktu ve Alex’in Kuzgunları bir denemeydi. Bir dahaki denemelerinde daha iyisini yapacaklardır.”

Kardeşlerinden biri, “Jax, donanların çözülmesine beş dakika kaldı,” dedi.

Jax gözlerini uzaklara dikti, bir yanıt vermedi. Sonra güzel yüzünde tuhaf bir ifadeyle dönerek Sasha’ya baktı.

Sasha, “Neden bir Skia ya da Anabo’yu donduramıyorsun?” diye sordu.

“Eryx’e ait olan ölümsüz bir ruha ya da Tanrı’ya ait olan bir Anabo ruhuna yapamadığımız şeyler var.”

“Ama eğer acele etmezsen bizim sana *yapabileceğimiz* şeyler var Jax. Ve bunlar pek hoşuna gidecek şeyler değil,” dedi atkuyruklu kardeşi.

Üzgün ve kararsız görünen Jax, “Onu bırakmak istemiyorum,” dedi.

“Daha sonra,” dedi keçi sakallı olan, “onun için daha sonra gelirsin. Zaten onu alman mümkün değil.”

Jax kaşlarını çatı. “Neden?”

“Çünkü gelmeyi istemesi lazım. Özgür irade kardeşim. Özgür iradeyi alt edemezsin. Biliyorsun.”

“Ama kokusunu yakaladım. O benim.”

Sasha şaşırarak gözlerini kırptı. “Affedersin... Ne dedin?”

“Ben Mefisto’yum, sen Anabo’sun. Kokunu ben yakaladım, yani kaderinde ben varım.”

Ciddi miydi? Neden kaderinde Cehennem’den gelen bir çocuk olsundu? Eğer kader diye bir şey varsa, sessiz sakın, zeki biri olmalıydı. Boyu bir seksenden uzun, saç da gece gibi siyah olmayan bir çocuk bulması gerekirdi. Rus Ortodoks’u olurdu. Ya da Episkopalyan. Yahudi bile olabilirdi. Ama Cehennem’den olamazdı.

Keçi sakallı, “Belki kaderinde sen varsın ama bu dünyada dört milyar erkek var ve o hangisini isterse onu seçer. O da belki sen olursun, belki de olmazsın,” dedi.

“Eve döndüğümüzde kışına bir tekme yapıştıracağım, bana hatırlat oldu mu?”

Sasha önce Jax’in güzel yüzüne, sonra da arkasında yarım ay şeklinde dizilmiş kardeşlerine baktı. “Yani..,benim seninle...yani eğer seninle gelirsem, Cehennem’e mi gideceğiz? Şu bildiğimiz Cehennem’e?”

Gülüşi inanılmazdı. “Biz Cehennem’de yaşamıyoruz. Colorado’da yaşıyoruz.”

“Hadi Jax. Hafızasını sil ve buradan gidelim.”

“Hafızamı mı sileceksin?” Sasha tekrar heyecanlanmıştı.

“Sadece benimle ilgili anıyı. Bizimle ilgili olanı. Kuzgunların donduğu ana kadar olan her şeyi hatırlayacaksın.”

“Neden seni hatırlayamıyorum?”

“Çünkü hatırlamam istemiyorum. Eğer seninle ilgili en ufak bir şansım varsa, bunu normal bir insan gibi kullanmalıyım.” Kuzgunlara ve kardeşlerine bakarak başıyla işaret etti. “Bu normal değil.”

“Jax kapa çeneni ve donanlar çözülmeden onu uyut.”

“Kahretsin Phoenix, onu bırakamam. Ya onu bir daha bulamazsam?

Ya ben tekrar gelmeden önce ölmüş olursa?”

“Bu alman gereken bir risk.”

Yüzünde sıkıntılı ve çaresiz bir ifade vardı. “Erkek arkadaşın var mı?”

Rüyalarında Tyler Hudson ona çıkma teklif etmiş ve birbirlerine delicesine âşık olmuşlardı. Gerçek hayatta ise... Başını hayır anlamında salladı.

“O zaman geri geldiğimde, beni hatırlamasan bile, ne dersin... Sence...” Durdu ve yutkundu, “Sana normal olduğumu söylesem ve çıkma teklif etsem kabul eder miydin?”

Çok samimiydi, hatta hayır diyecek diye üzüldüğü gibiydi. Onun gibi bir adamın kendinden ufacık da olsa şüphe ediyor olmasını Sasha’nın aklı almıyordu. “Kesinlikle kabul ederdim ama şimdi kabul etmeyeceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Sasha’yı şaşırtarak geri çekildi ve merak içinde, “Ne olduğumu bilmene rağmen benimle çıkacağını mı söylüyorsun?” diye sordu.

Yalan söylemek istemeyen ama gerçeğin ne olduğundan da emin olamayan Sasha durakladı.

“Hayır,” onun yerine yanıtı Jax verdi, “çıkamazdın. Dört milyar erkekten niye beni seçesin ki? Bir ucubeyim ben.”

“Belki de birbirimizden hoşlanmayacağız, o zaman bunun bir önemi kalmaz.”

“Ben senden şimdi de hoşlanıyorum, yani karar tamamıyla sana kalmış.”

“Benden nasıl hoşlanabilirsin? Beni tanımıyorsun bile!”

“Yeterince tanıyorum.” Bir süre düşünceli şekilde durdu, sonra, “Bir erkeğin sana söyleyeceği ve senin karşı konulamaz bulacağın şey nedir?” diye sordu.

“Bilmem. Karşı konulmaz biriyle tanışmadım, öyle bir şey de söylenmedi.” Aslında normal biri olsaydı Sasha onu karşı konulmaz bulurdu. Güzeldi, ipeksi siyah saçları, mükemmel bir yüzü vardı, uzun ve yapılıydı, havalı giysiler giymişti. Ama o gözler. Neden Cehennem’i düşündürdüklerini bilemediği gözleri o kadar karaydı ki Jax’e bakınca aklı daha önce gitmediği yerlere gidiyordu. Saçını kulağının arkasına atarken gözlerini

Jax'in göğsüne dikti. "Benim Anabo olmam niye bu kadar önemli?"

Jax'in sesi o kadar alçak çıkıyordu ki onu duymak için eğilmesi gerekti. "Babamız Lucifer'a bağlı kara meleklerden biri olan Mefistoteles'tir. Bu da bizi Cehennem çocukları yapar. Sadece saf bir ruh bir Cehennem çocuğunu sevebilir. Eğer sıradan biri olsaydın şimdiye kadar ya bayılmış ya da çılgınlık atarak kaçmış olurdun."

"Neden ben? Neden başka bir Anabo değil?"

"Başka bir Anabo yok. En azından benim bildiğim yok. Bin yıldır sadece bir taneye daha rastladık ve o da...yani o da..."

Gözlerini ona diken Sasha, "Nerede o?" diye sordu.

Jax yanıt verene kadar uzun bir sessizlik oldu. En sonunda, "Eryx onu öldürdü. Eğer senden haberi olsaydı, seni de öldürürdü," dedi,

Sasha buz kesti. "O yüzden Alex beni ona götürüyordu."

Jax'in onun için üzüldüğü belliydi. Sanki az sonra söyleyecekleri nedeniyle kendini kötü hissediyordu. "Hayatta olduğun sürece seni bulma şansımız ve senin Mefisto olup Mefisto çocuklar doğurma şansın var. Sayımız ne kadar çok olursa, o kadar çok kayıp ruh ve Skia buluruz; bu da Eryx'in işini o kadar zorlaştırır."

Demek ki Anabo olmanın bir de dezavantajı vardı. Büyük bir dezavantaj.

"Vakit doldu Jax," dedi atkuyruklu kardeşi. "Onu uyut ve hafızasını sil. Hemen."

Jax harekete geçtiğinde Sasha eğilip koşmaya çalıştı ama kollarının arasında her şey kararmaya başladığında yerinden kımıldayamamıştı bile.

"Ne kadar isterdim Doğanın, içindeki meleği Aydınlık rüyalarla olgunlaştırdığı O yere hapsedilmeyi."

Faust, Goethe'nin *Faust* adlı eserinden

Çok şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Kendine gelirken gözlerini kırptı ve mumun metal tavana yansıyan cılız ışığını görünce o kadar hızlı doğruldu ki başı döndü. Hemen etrafına bakındı, ama kimseyi göremedi. Kuzgunlar gitmişti. Yerde adi mumların aydınlattığı lekeler ve taşlar duruyordu. Her şeyi hatırlamaya başladı - evden Missy'le çıkışını, Embarcadero'ya gelişini, Kuzgunların nefretini. Taşlamayı.

Ne olmuştu? Hepsi sıvışırken o bayılmış mıydı? Onu ölsün diye mi bırakmışlardı? Vücudundaki bütün tüyler ürperdi ve ayağa kalkarken kollarını ovuşturdu, bu korkunç yerden bir an önce çıkmak istiyordu. Alex neredeydi? Son hatırladığı Kuzgunlar Sasha'yı öldürmeye çalışırken onun güldüğüydü.

Dar sokaktan caddeye doğru koşarken gün yeni doğuyordu. Bir balıkçı teknesinin düdüğü suyun üstünde yayıldı, onu karşıdan karşıya geçmek için beklediği kaldırımın önünden geçen otobüsün homurtusu izledi. Dışarıda ve canlı olduğu için, eve gidebileceği için çok mutluydu. Daha sonrasını, Kuzgunları tekrar gördüğünde neler olacağını düşünmek istemiyordu. Karşıya geçerken midesi bulandı ve kendini zorla bir çalılığa atıp kustu. Bunu ona nasıl yapabilmişlerdi? Nasıl ölmesini isteyecek kadar ondan nefret edebiliyorlardı? Canı hiç bu kadar acımamıştı, vücudunun her yeri yara almıştı, yüzü, başı kanamıştı.

Çalılığın arasından doğrulurken birden hiçbir acı hissetmediğini fark etti. Baş ağrısı dışında hiçbir şeyi yoktu. Elllerine baktı, her zamanki gibiydiler. Yüzünü, başını yokladı - hiçbir şey yoktu.

Vay be. O kadar taş yedikten sonra nasıl olur da tek bir yara ya da çizici olmazdı?

26 nolu depoyla arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koyabilmek için yürümeye, giderek hızlanmaya başladı. On blok yürüdükten sonra bir taksi gördü ve deli gibi el sallayarak caddeye doğru koştu. Taksi şoförü durdu, Sasha taksiye bindi, hızlı hızlı soluyarak adresi verdi, arkasına yaslanıp pencereden dışarı bakarken ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Anabo. Alex onun Anabo olduğunu, bunun ışık anlamına geldiğini, Havva'nın kızı Aurora'nın soyundan geldiğini söylemişti. Havva'nın bir kızı olduğunu bilmiyordu. Habil ile Kabil'den önce Aurora'yı doğurmuştu. Elmayı yiyip Adem'i yoldan çıkarmadan önce. Doğru muydu? Adem'le Havva'nın gerçek mi, yoksa günahın ortaya çıkışını izah etmek için kullanılan bir hikâye mi olduğunu hep merak etmişti.

Mümkün değil. Alex sadece aşağılık herifin teki değildi, çatlağı. Anabo diye bir şey yoktu. Olsaydı Sasha duymuş olurdu. Eğer Havva'nın bir kızı olsaydı, bir yerlerde buna dair bir şeyler olmaz mıydı?

Belki de bunu araştırırsa iyi olacaktı. Şimdi tek istediği kendi odasının güvenli ortamı ve sıcak bir duştu.

Sokağının köşesinde taksiden indiğinde kendini biraz daha iyi hissediyordu. Apartmana girdi ve heyecanla eski asansörü bekledi. Annesi bu saatte kalkmış olmalıydı ve her ne kadar son günlerde Sasha'nın nereye gittiğiyle pek ilgilenmiyor olsa da neden sabahın altı buçuğunda döndüğünü bilmek isteyecekti.

"Annem mutfakta ya da odasında olursa odama sızışabilirim," düşüncesiyle sessiz olmaya çalışarak kapıyı açtı ama şansı yoktu. Annesi tam da orada, oturma odasındaydı, biraz sinirli, biraz da tedirgin bir şekilde kanepede oturuyordu. Rusça konuşarak Sasha'nın büyük kısmını anlamadığı uzun bir nutuk çekmeye koyuldu. Basit konuşmaları takip edecek düzeyde Rusça biliyordu ama annesi bu şekilde hararetli konuştu mu anlamasına imkân yoktu. Anlayıp anlamaması pek de önemli değildi. Sasha mesajı net bir şekilde almıştı. Annesi küplere binmişti.

Odasına doğru ilerledi ve içeride bir başkasının daha olduğunu gördü. Devasa bir adam babasının en sevdiği sandalyeye oturmuş, yağ katmanlarının arasından gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

"Anne," diye seslendi, "neler oluyor? Kim bu?"

Annesi yanıt vermedi.

Adam göbeğini hafifçe sallayarak iç geçirdi. "Ben senin eniştenim, Tim Shriver."

Eve gelip duş almış, okula gitmemek için de hasta numarası yapmış olsaydı olmaz mıydı? Eniştesi olduğunu iddia eden şişko bir adamın ortaya çıkması şart mıydı? "Eniştem yok benim."

"Babanın kardeşi Melanie'yle evliyiz. Mike ve ben senelerce birlikte çalıştık. İnan bana, ben eniştenim."

Babasının ona hiç bahsetmediği bir kız kardeşinin olması mümkün değildi. "Madem öyle, neden cenazesine gelmedin? Birlikte çalıştıysanız orada olman gerekmez miydi? Eğer babamın bir kız kardeşi varsa, onun da orda

olması gerekirdi.” O anda kimseye inanmaya niyetli değildi. “Gerçekten kimsin sen?”

Gözlerini sehpaye diken annesi, “Doğruyu söylüyor,” dedi. Arkadan yerel haberlerin sesi geliyordu. “Aralarında bir husumet vardı.”

Odaya giren Sasha, Tim’e baktı. “Babamla aynı sigorta şirketinde çalıştıysan, sen de mi Rusya’ya gittin? Onu kimin öldürdüğüyle ilgili bir fikrin var mı?”

Tim hâlâ heykel gibi hareketsiz durarak sehpadan gözünü ayırmayan annesine baktıktan sonra Sasha’ya döndü. “Mike bir sigorta şirketinde çalışmıyordu. Onunla birlikte CIA için çalışıyorduk. Biri onu yüzüstü bıraktı.”

Aman Tanrım. Kırk yıl düşünse aklına böyle bir şey gelmezdi. “Anne, doğru mu bu? Babam gerçekten CIA için mi çalışıyordu?”

Çaresiz görünen annesi başıyla onayladı. “Ben Rusya’da yaşarken, o da oradaydı, o şekilde tanıştık. Moskova’daki durum benim açımdan dayanılmazdı. Birleşik Devletler’de yaşamak istiyordum ama beni reddediyorlardı, sonra Mikhael bana yardım edeceğini söyledi.”

“Seni neden kabul etmiyorlardı?”

“Ailem yüzünden. Büyükbabam Sovyet döneminde KGB’nin başındaydı. Oğlu, yani babam, yeni Rus Hükümeti’nde en az onun kadar önemli bir mevkiye gelmişti ama ortada bir kaos vardı, herkes mevki için mücadele ediyordu. Bu sırada eski bir düşmanı babamı Çeçenistan’daki isyancılara silah satmakla suçladı ve babam vatana ihanetten hapse atıldı.”

Sasha annesine bir yabancıya bakar gibi baktı. Hayatı boyunca bunların hiçbirini duymamıştı. Annesi Rusya’da sessiz sakin bir hayatı olduğunu söylerdi. Taşrada, Ural Dağları’nda bir koyun çiftliğinde yaşıyorlardı. Annesinin annesi o küçükken ölmüştü ve büyükbabası, babası ve Marta isimli hizmetlinin yanında büyümüştü. Hepsisi bir yalan mıydı?

Sasha anne babasını tanıyor muydu? Bir enayi gibi aldatıldığını hissetti.

“Ben de Rus Güvenlik Konseyi için çalıştım,” dedi annesi, “buradaki Dışişleri Bakanlığı’na benzeyen o örgütte görev yapmam beni olduğu kadar babamı da rahatsız ediyordu. Güç oyunlarının ve açgözlülüğün yol açtığı, Rus halkına acı veren büyük bir yozlaşma hüküm sürüyordu. En sonunda babamın itibarı iade edildi ama salıverildikten sonra fazla yaşamadı. Açılıydım ve orayı terk etmek, Birleşik Devletler’e taşınmak istedim. Mikhael Dışişleri’ni, özgeçmişime dayanarak, onlara yardımcı olabileceğim konusunda ikna etti ve beni analist olarak işe aldılar. Eminim elime bilgi ulaştığında onlara ileteceğimi umut ediyorlardı. Birleşik Devletler’e geldikten sonra bile Rusya’daki insanlarla arkadaşlığımı devam ettirdim.”

Sasha’nın elleri yumruk olmuştu ve tüm bedeni kaygı ve korkudan kasılmıştı. “Babamı öldüren arkadaşlarından biri miydi?”

Annesi sanki Sasha kalbine bir hançer saplamış gibi iyice solgunlaştı. “Kimse onun CIA’de olduğunu bilmiyordu. Rusya’ya sigorta eksperisi olarak gitti ve herkes öyle olduğuna inanmıştı.”

“Birilerinin gerçeği bildiği açık anne. Bütün bu geriye kalan süre boyunca onun bir ajan olduğu için öldüğünü biliyordun ve bana söylemedin. Neden? Niçin bana onu kimin öldürdüğünü söylemiyorsun?”

“Bu neden bu kadar önemli ki Alexandra? O öldü! Kimin vurduğunu bilmek onu geri getirmeyecek. Artık *unutmak* zorundasın!”

“Bir isim istiyorum, anne.”

Annesi ciğerlerindeki havayı boşalttı ve yanaklarından yaşlar süzülürken gözlerini sehpaye dikip, “Bir Rus casusu. Yuri Andreoviç,” dedi.

En sonunda öğrenmişti ama bu, ismi hiçbir şey ifade etmeyen, işi yabancı casusları öldürmek olan bir Rus’tu. Büyük ihtimalle babasını vurmuş sonra da evine gidip ailesiyle akşam yemeği yemişti. Yuri Andreoviç için sıradan bir iş günü. “Nereden biliyordun? Babamın bir ajan olduğunu kim söyledi?”

Annesi tek kelime etmedi.

Tim, “CIA soruşturması hâlâ devam ediyor,” dedi ve annesine bir bakış daha fırlattı. Havada ağır ve düşmanca bir gerginlik vardı. Annesinin ve Tim Shriver’in birbirlerini sevmedikleri açıktı. Hem de çok açık.

Sasha kendini Tim'in karşısındaki koltuğa bıraktı ve, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Katya, sen söylemek ister misin?"

Annesi yavaşça başını salladı. Elleriyle sabahlığını öyle sıkıyordu ki parmak eklemleri beyaza dönmüştü.

"Annen Dışişleri Bakanlığı'ndan kovuldu ve Rusya'ya geri gönderiliyor. Göçmenlik Bürosu'ndan bir görevli gelip onu gözaltına almadan önce eşyalarını toplamak için iki saati var."

Sasha sanki ayakkabılarını ters giymiş, saçını yanlış tarafa ayırmış, gökyüzünün yeşile döndüğünü fark etmiş gibi oldu - hayatındaki her şey her geçen saniye daha da beter oluyordu. "Ama o bir vatandaş. Onun için sınır dışı edemezler; edebilirler mi yoksa?"

"Aslında annen ABD vatandaşı değil. Birleşik Devletler ona oturma izni verdi ve Dışişleri de Rusya Hükümeti hakkındaki bilgisi nedeniyle onu işe aldı ama hiçbir zaman vatandaşlık verecek kadar güvenmediler ona."

"Annem ve babam evliydi! Bu ona otomatik olarak vatandaşlık kazandırmaz mı?"

"Genelde öyle olur ama annenin durumunda değil. Annenin ailesinin Rusya'da tanınmış, zengin ve nüfuzlu insanlar olduğunu anlamalısın. Birleşik Devletler Rusya'yı terk etme nedenlerine güvenmedi ve aslında başka amaçları olduğundan şüphe duydu. Birinin para ve mevkiyi bırakıp gitmesi biraz tuhaf."

"Eğer ona güvenmedilerse neden Dışişleri'nde çalışması için işe aldılar?"

"Çünkü Rus devletinin nasıl işlediğini biliyor ve ABD'ye yardımcı olan tanıdıkları var. Güvenlik değerlendirmesi düşük olduğu için devlet sırlarına erişimi de bulunmuyor."

"Ne oldu anne? Seni niye işten çıkardılar?"

O kadar sessiz konuşuyordu ki Sasha zor duydu, "Alex Kasamov yüzünden. Buraya benden bir şey almak için gönderilmişti ve ben vermeyi reddedince başımı derde sokmakla tehdit etti. Yanlış hiçbir şey yapmadım ve beni korkutamayacağını, gitmesi gerektiğini söyledim."

Sasha annesinin sözünü bitirmesini bekledi ama annesi ağlamaya başladı.

Tim iç çekti. "Kasamov bir Rus casusudur. Dışişleri Bakanlığına babamı ispiyonlayanın Katya olduğunu söyledi. Kanıt olarak söylentilerden başka bir şey sunamadı ve tabii ki Katya suçlamayı reddetti ama sadece suçlanmak bile kovulmasına yetti. Tabii sınır dışı edilmesine de."

Sasha, içinden Alex'in Rusya'ya gidip Sibiry'a da ortadan kaybolmasını diledi. Tanrı'nın Alex'ten bu kadar nefret ettiği için onu bağışlayacağını ümit etti. "Anne, senden istediğin ve vermediğin şey neydi?"

Annesi Sasha'ya baktı. "Büyükbabam KGB'nin başındayken devlet başkanı ve dünyanın her yerinden önemli siyasetçiler gibi birçok insanla ilgili şahsi bilgiler toplamıştı. Babam da Rus Güvenlik Konseyi'nin yöneticisi olduğu süre boyunca bu geleneği devam ettirdi. Birçok arkadaşı olan zengin bir adamdı ve bütün arkadaşlarıyla ilgili bilgi toplamıştı, özel mektupların ve notların kopyalarını çıkardı, mahrem fotoğraflarını çekti ve özel konuşmalarını kayda aldırdı. Büyükbabam ve babam bunu özel hayatın ihlali olarak değil, gelecekle ilgili bir tür sigorta olarak görüyorlardı. İltimas diyorlardı ama aslında bu şantaj için kullandıkları güzel bir isimden başka bir şey değildi. Gizli bir bilgi, bir silah tüccarının ismi hatta Paris'te bir lokantada rezervasyon yaptırmak gibi bir şeye ihtiyaçları olduğunda bu iltimasları devreye sokuyorlardı. Babam öldüğünde tüm bilgileri bana bıraktı. Cenevre'de bir kasada duran dosyaları ömrümün sonuna kadar görmek istemiyorum. Kasanın numarası ve içindekiler de benimle birlikte gömülecek."

"Alex neden istiyor bu bilgileri?"

"Dediğine göre Rus Güvenlik Konseyi'ndeki yöneticisi kasanın içindekilerin bir listesini içeren babama ait eski bir dosya bulmuş. Bu dosyayı ele geçirmek istediğinden Alex'i dosyayı bulmak üzere yollamış."

"Neden vermedin anne? O kasada her şeyi riske atmanı gerektirecek kadar önemli ne olabilir?" Sasha, gözyaşları eline damlayana dek ağladığını fark etmemişti.

Annesi hareket etmeden durdu. "Önemli insanlarla ilgili gizli, şahsi bilgileri kimseye, özellikle bir suçlu ve zorba olan o patronuna vermeyi istemiyordum. Alex'in beni suçlayacağını, sınır dışı edileceğimi bilseydim bile kasa numarasını söylemezdim. Bazı şeyler kendimizden bile daha önemlidir Alexandra. Doğru olanı yapmanın bir bedeli vardır."

“Bu kadar erdemli olmana sevindim Katya,” dedi Tim iğneleyici bir ses tonuyla. “Asillik konusunda bu kadar seçici olmasaydın, her şey farklı olabilirdi.”

Sasha neden bahsettiğini merak etti. Annesi yumruk yemiş gibi olmuştu, ifadesindeki acı ve şok okunabiliyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama onun yerine hızla mutfığa gitti. Dolap kapaklarını çarparken Rusça küfürler ediyordu.

Birbirlerinden bu kadar nefret etmelerine neden olan neydi acaba? Sasha sormak istiyordu ama Tim’in yüzü kızarmış, nefesi hızlanmıştı ve eğer onu daha fazla überse kalp krizi geçireceğinden korktu.

Gözyaşlarını sildi ve Rusya’da yaşamanın nasıl olacağını düşündü. Okulu orada bitirebilir miydi? Dilini zar zor konuştuğu bir yerde, okula yeni gelen bir öğrenci olmanın düşüncesi bile başını döndürdü. Tim’e, “Nerede yaşayacağız?” diye sordu. “Moskova’da mı? St. Petersburg’da mı?”

Adamın yanıt vermesi biraz vakit aldı. Daha sonra, alçak sesle, “Sen onunla gidemezsin Sasha. Seni bir ABD vatandaşısın, bu yüzden de Rusya’ya girebilmek için vize alman gerekiyor,” dedi.

Baş dönmesi panik atağa dönüşmek üzereydi. “Vize almak ne kadar zaman alıyor?”

Tim huzursuzluğunu gizlemeden başını başka yöne çevirdi. “Çok uzun değil ama senin için bir vize almak söz konusu olmayacak. En azından şimdilik. Birleşik Devletler nasıl Katya’ya güvenmiyorsa Ruslar da terk edip gittiği için ona kızgınlar. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlayan kadar onunla birlikte olman senin için tehlikeli. Kasamov’un patronu hâlâ kasadakilere ulaşmak istiyor, o yüzden de seni Katya’ya karşı koz olarak kullanabilir. Bu Katya’nın almak istediği bir risk değil.”

Korku içini kemiriyordu. “Anneme bir şey mi yapacak?”

“Olabilir. Sana yalan söylemeyeceğim Sasha. Önümüzdeki birkaç ay annen için çok zor olacak. Yapabileceğin en iyi şey burada, zarar görmeyeceğin bir yerde kalıp anneni en azından bu üzüntüden kurtarmak.”

“Orası gidebileceğim kadar güvenli duruma gelene kadar bir arkadaşımda kalabilirim sanırım.”

“Hayır Sasha. Burada olmamın nedeni bu. Şimdilik benimle birlikte geliyorsun.”

Gözlerini kırıştırdı. Bu haber kulağa felaket geliyordu. “Nerede yaşıyorsun?”

“Colorado’da. Telluride. Annen işleri yoluna koyarken sen de bizimle yaşayıp halanı ve kuzenlerini tanımış olursun. Senin yaşma yakın iki oğlum var.”

Bir çift delikanlı ve babasıyla dargın olan bir yabancı, annesiyle ayrılıyor olmasını kabul edilebilir hale getirmiyordu.

Tim tekrar iç geçirdi. Belki de bu şekilde derin nefes alabiliyordu, cüssesi nedeniyle nefes alması zordu. Bir şeyden emindi, o da Tim’in ajan gibi görünmediği. “Sen de Dışişleri Bakanlığına bağlı CIA için çalışıyorsun. Anneme yardım edemez misin?”

“Artık CIA’de değilim.” Yumuşak hatlı yüzünde kaşlarının çatıldığı belli olmuyordu. “Baban öldürüldükten sonra ayrıldım ve suçu benim üzerime atmaya çalıştılar. Onu benim ispiyonladığımı düşündüler. En ufak bir kanıtları bile yoktu, çünkü bu doğru değil.” Boğazını temizleyip yere bakmaya başladı. “Kardeşiyle evlenene kadar baban benim en iyi arkadaşım. Melanie, Mike’a hep kızardı ama ondan ne kadar nefret ettiğini fark etmemiştim. İş işten...”

“İş işten geçene kadar,” dememişti ama Sasha ses tonundan anlamıştı. Anlatılanlara bakılırsa halası tam bir cadıydı. Ve Sasha onunla yaşamak zorundaydı. “Babam ondan nefret ediyor muydu?”

“Hayır ama o baban etrafındayken o kadar kızgın ve düşmanca tavırlar takınıyordu ki baban onunla bir araya gelmemeye çalışıyordu. Evlendikten sonra aradaki duvarı yıkmaya yardımcı olabileceğimi düşünerek babanı bizimle D.C.’de yemek yemeye davet ettim. Ne büyük bir hata. Yemek gürültülü ve utanç verici bir kavgayla sonlandı ve Melanie babanı benim kariyerimi mahvetmeye çalışmakla suçladı. Bu tür durumlarda olduğu gibi kavga sağda solda duyuldu ve baban öldürüldüğünde akıllara ilk gelen ben oldum. O dönemde Rusya’daydım ve Yuri Andreoviç hakkında bilgi topluyordum ama muhbirin ben olduğumu gösteren hiçbir şey bulamadılar.”

“Muhbir sen değilsen kimdi peki?”

Gözlerinin içine baktı, küçük gözleri kızgınlık saçıyordu. “Eğer bilseydim onu bitirmek için elimden gelen her

şeyi yapardım. Onlar için önemli olan her şeyi yok ederdim.” Hırs ve öfkeden sesi titriyordu. “Onları *keşke ölseydik* diyecek duruma getirirdim.”

Mutfakta bir şeyler yere düşmüştü. “Anne? İyi misin?”

Yanıt bir dizi Rusça küfürden ibaretti.

Sasha kendini toplamaya çalışarak televizyona baktı. Çıldırmanın eşğinde olduğu bu sırada ekranda Missy’nin yüzünü gördü, sonra Amy Lee, sonra David Hollister ve Casey Mills. Tüm Kuzgunlar, tek tek ekrandan geçiyor, altta *On dört genç tekne kazasında boğuldu* yazıyordu. Öne eğilerek haberi okuyan spikeri duymaya çalıştı.

“...neden bu kadar geç bir saatte ve çalıntı bir tekneyle orada oldukları bilinmiyor ama Sahil Güvenlik, gençlerin St. Michael Lisesi’ndeki Kuzgunlar adıyla bilinen gizli bir kulüple ilişkili olduklarını söylüyor. Yardım çağrısı üzerine gidilen olay mahallinde on dört gençten hiçbirinin cankurtaran yeleği giymediği tespit edildi.”

Jax ve kardeşleri Kuzgunlarla olan işlerini bitirdiklerinde saat California’da sabahın altısı, Colorada’da ise yedisidi. Kardeşleriyle birlikte eve, Mefisto Dağı’ndaki evin büyük salonuna ışınlandı. Havada ağır bir yemek, özellikle de pastırma kokusu vardı.

“Çok açım,” dedi Phoenix. Jax dışında herkes aynı şeyi söylüyordu, yemek salonuna ilerlerken üstlerindeki yağmurlukları çıkardılar. Yolun yarısında Phoenix durup Jax’e dönerek, “Bir şeyler yemeyi düşünüyor musun kardeşim?” dedi.

“Henüz değil. Mallick’i arayıp Sasha’ya ne yaptığını öğreneceğim.”

“Yemek yemelisin Jax. Enerjin tükenirse onu görmek de o kadar ertelenir.”

“Mallick’le konuşur konuşmaz yiyeceğim.”

Phoenix döndü ve Jax iPhone’unu çıkardı. Mallick ikinci çalışta açtı. Hoş beş kısmını atlayarak, “Nasıl gitti?” diye sordu. Sabırsızlık içini kemiriyordu. Şimdi gidip hemen Sasha’yı görmek istiyordu. Hâlâ mutluluktan uçuyor, kaderinde kendisinin yer aldığı bir Anabo bulmanın verdiği sersemlik içinde onu yakalayıp buraya getirmek ve bir daha bırakmamak arzusuyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Evet, özgür iradenin neye hizmet ettiğini anlıyordu. Uğruna yaşadıkları, mücadele ettikleri şey buydu ama şu anda özgür irade diye bir şey olmamasını dilerdi. Özgür iradeye müdahale etmeleri yasaktı, o yüzden de Sasha’nın kalbini sıradan bir adammış gibi kazanması gerekecekti ve bu kolay olmayacaktı. Romantik olma konusundaki bilgisi, örgü örme konusundaki bilgisiyle aynı seviyeydi. Yani sıfırdı.

Mallick, “Hâlâ uyuyor,” dedi.

Jack kaşlarını çattı, gözlerini buldukları diğer tek Anabo olan Jane’in, evin ön kapısına asılı olan portresine çevirdi. Sasha’nın bu kadar uzun süre uykuda kalması onu endişelendirdi. “Hareket etmiyor mu?”

“Hiç. Biraz garip. Onu sen uyuttun değil mi?”

“Evet, gece yarısına doğru. Ona yakın olsam uykuda olması normal olurdu ama şimdi bir-iki saat içinde ayılması gerekirdi.”

“Belki de gerçekten yorgundur,” dedi Mallick. “Ya da yaşadıklarından sonra bedeni onu dinlenmeye zorluyordur.”

“Ama onu iyileştirdim. Kendini toparlamaya ihtiyacı olmamalı.”

“Sen onun bedenini iyileştirdin Jax, zihnini değil. O çocukların yaptıkları şeyler çok korkunçtu. Sanırım zihni olanları hazmetmeye çalışıyor.”

Mallick akıllı bir adamdı, Mefistolarla çalışanlar arasındaki en iyilerden biriydi. En başından beri yardımcı olmaları için insanları işe almışlar, hep en iyi insanları bulmaya çalışmışlardı. Eryx’in müritleriyle dolu bir gemideki tek isyancı olan Mallick’i 1700’lerin ortalarında bulmuşlardı. Jax ve kardeşleri kayıp ruhları ve Skiaları Yeryüzü Cehennemi’ne götürdükten sonra Mallick’e ölümsüzlüğü kabul edip bir Lumina olmayı ve Eryx’e karşı verdikleri bitmeyen savaşa katılmayı isteyip istemediğini sordular. Kabul ' etti ve aralarına aldıkları içinde en iyilerden biri haline geldi. Jax’in ona güveni tamdı, o yüzden de Sasha’yı gözleyip evine kadar takip ederek ne-

rede yaşadığını bulmasını istedi. Fakat eğer uyanmazsa bunu yapamazdı.

“Enerji içeceğimi bitirir bitirmez orada olacağım,” dedi Jax. “Depom boşaldı.”

Mallick bir şey söylemedi.

“Alo? Mallick? Orda mısın?”

“Sanırım uyanmak üzere. Bekle biraz.”

“Seni göremeyeceği, duymayacağı bir yerdesin değil mi?”

“Tabii ki. Bekle biraz Jax.”

Beklerken yuvarlak salonun içinde volta attı.

“Gözlerini kırıyor. Şimdi doğruldu, etrafındaki taşlara ve mumlara bakıyor. Kanı gördü. Kafası karıştı. Her şeyi hatırlıyor gibi. Zavallı, çok korkmuş görünüyor.”

“Dostum, bitirdin beni.”

“Üstesinden gelmesi gerekiyor Jax. Sanırım şimdi neden onu orada bıraktıklarını, neden işini bitirmediklerini düşünüyor. Tamam, şu anda her an birinin geri gelebileceğini fark etti. Kapatıyorum. Şimdi ana depoya, dışarı doğru koşmaya başladı.”

“Eve varır varmaz beni ara.”

“Tamamdır.” Arama sona erdi.

Jax iPhone’unu cebine koydu ve yemek salonuna geçip bir tabak dolusu yemeği rekor sayılabilecek kısa bir sürede mideye indirdi. En büyükleri, dolayısıyla liderleri Key yüzünde büyük ağabey ifadesiyle ona bakıyordu.

“Bu konuda daha yavaş hareket etmeni öneririm Ajax. Düşüncesizce hareket etmektense plan yapıp ilerlemek daha uygun olur.”

Kurabiyesinden büyük bir ısırık almakta olan Jax, “Anabo’nu bulduğunda sen ne kadar sabırlı olacaksın ve plan yapmak için ne kadar bekleyeceksin merak ediyorum.”

“Eğer sonsuza kadar ona sahip olmak yerine ne yaptığımı bilmeden hareket ettiğim için onu kaybedeceksem, beklerim.”

“Tabii ki beklersin Kyros. Keşke hepimiz senin kadar mükemmel olsak.”

Key somurttu ve yumurtalarını yemeye devam etti. “Peki. Devam et. Ama her şey ters gittiğinde ağlayarak bana gelme.”

Ağzını sildi, peçetesini masaya koyup ayağa kalktı. “Ben kaçıyorum.” Mallick aramadan önce duş alıp sırtına temiz bir şeyler geçirmek istiyordu. Bugün onunla konuşmayı planlamamıştı. Sadece onu takip edecek, nerede okuduğunu, ne yaptığını, kimlerle takıldığını görecekti. Ona yaklaşmanın en iyi yolunun ne olduğuna karar vermeliydi, biraz keşif yapmak iyi olacaktı.

Salondan çıkarken kardeşleri tavsiyelerde bulunuyorlardı. Zee, “Ona bir hediye vermelisin,” dedi. “Bir piyano güzel olabilir.”

Ty, “Bir köpek ya da kedi yavrusu da götürebilirsin. Kızlar küçük hayvanları severler.”

En gençleri Denys, “Hayır, hayır. Ona bir çift ayakkabı ver,” dedi. “Colin Firth bir filmde öyle yapmıştı ve kız bayılmıştı.”

“Benim tavsiyem bir ağaç olur, istersen benim kızılık fidanlarımdan birini alabilirsin,” dedi Key.

Emin olmamakla birlikte Sasha’nın bu tavsiye edilenlerden pek de etkilemeyeceğini düşündü. Filmlerde ya da televizyonda gördüklerinden, kızların piyano ya da ağaç fidanından değil mücevherlerden hoşlandıklarını çıkarmıştı. Bir süre Jane’le birlikte olduğu için belki Phoenix’in bir fikri olabilirdi ama her zaman olduğu gibi konu dişilere geldiği zaman Phoenix’in ağzını bıçak açmıyordu.

Jax yemek salonunun kapısına geldiğinde acil durum alarminin sireni büyük salonu, malikâneyi ve bütün dağı kapladı. Jax kapı eşiğinde donakaldı. Tam zamanıydı. Az sonra dışarı çıkacaktı ve şimdi bu siren çalmıştı. Alarmin

neden verildiği söylenmemiştir ama ciddi krizler dışında çalmıyordu. Ona ihtiyaç olup olmadığını öğrenene kadar kalması gerekiyordu. Can sıkıntısını yatıştırmak için derin bir nefes alıp bodruma, paniklemiş görünen en yeni Lumina olan Brody'nin bulunduğu harekât odasına indi.

Tüm kardeşler geldikten sonra Brody, "Denver'a giderken benzin almak için Ridgway'de durdum ve depoyu doldururken Boggs'un Land Rover'ın arkasından çıkıp uzaklaştığını gördüm."

Denys hâlâ kurabiyesini yiyordu. "Boggs da kim?"

Her zaman sakin olan liderleri Key sabırlı bir şekilde, "Boston'dan Frank Boggs," dedi. "Birkaç gün önce bize gelen Arafli. Onu öldüren oğlu şimdi Boggs'un tüm parasını harcıyor. Brody dağdan ayrıldığında arkada duran battaniyelerin arasına saklanmış olmalı."

Jax'in rahatsızlığı patlama noktasındaydı. "Neden bir tane daha Arafli aldık ki? Hep birlikte başka almayacağımıza karar vermiştik. Bizim işimiz canı sıkılmış ruhlara dadılık yapmak değil, burada olma sebebimiz bu değil."

"*Hep birlikte* böyle bir karar almadık." Key Jax'e sert bir bakış fırlattı. "Sen, tıpkı şimdi olduğu gibi sinirlendin ve başka Arafli olmayacağına karar verdin. Her zaman olduğu üzere kimsenin seninle aynı fikirde olmadığını anlayamadın."

"Bu aramaya katılmasam olur mu?"

Key hemen başını salladı. "Kuralları biliyorsun Ajax. Ya hep birlikte gideriz, ya da kimse gitmez. Bu da bir seçenek olamaz çünkü adam oğlunu öldürmek üzere Boston'a gidiyor. Eğer bunu yaparsa Cennet'e gidemeyeceği aşikâr. Babamız onu hemen Cehennem'e götürecektir."

"İşte tam da bu yüzden Arafıları kabul etmeye son vermeliyiz. Eğer Boggs burası yerine Araf'a gönderilmiş olsaydı, hiçbir zaman kaçıp gerçek dünyaya dönme şansı olmayacaktı. Kaçmayı beceremeyen bir Arafli oldu mu, hatırlamıyorum. Hepsini kaçıyor ve onları yakalamak için inanılmaz vakit harcıyoruz."

Ellerini yumruk yapan Key, sabrını yitirmek üzereydi. Bu da her zaman karşılaşılan bir durum değildi. Hepsini Mefistoteles'ten aldıkları karanlık taraflarıyla annelerinin Anabo ruhundan gelen saflık arasındaki ince çizgide yürüyorlardı. M ile baş etmek bazen zor, bazen imkânsızdı. Uzun zaman önce Lucifer devreye girmiş ve M'ye oğullarının işine karışmamasını, bire bir kopyaları temin edip çocukların kayıp ruhları avlamasına izin vermesini söylemişti. Ama M onların babasıydı ve kara bir melek olsa da kendini tavsiye vermekten, yardım önermekten, Key'e ne yapılması gerektiğini söylemekten alıkoymıyordu.

Kay hâlâ Jax'e bakıyor, sinirini yatıştırmaya çalışıyordu. Jax'e bir şey söylemeden, daha doğrusu kavgaya tutuşmadan önce Ty, "Daha fazla Arafli alıp almayacağımız tartışılabilir bir konu. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor," dedi.

Key, Jax'e sert bir bakış fırlattıysa da başıyla onayladı. "Ön taraftan çıkalım." Bir anda dışarı, yola inen merdivenlerin başına ışınlandılar. 122 Lumina'nın hepsi de diz boyuna gelen karın içinde acil durumun ne olduğunu söylemesini bekliyordu. Key hızlıca durumu anlattı, Phoenix talimatları verdi ve aramanın nerede yapılacağını söyledi. Beş dakika için Mefisto Dağı'nda diğer Arafılar dışında kimse kalmamıştı.

Jax, Boggs'u kısa sürede bulacaklarını ümit ediyordu. İçindeki sıkıntının aramayı yarıda bırakmak gibi saçma bir şey yapmasına yol açmasına izin vermeden ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Key ona iyi bir sopa atabilir, sonra konseyi toplayabilir ve kardeşleri ona Kuzey Atlantik'te yer alan ve çocukluklarını geçirdikleri küçük bir ada olan Kyanos'ta altı ay sürgün cezası verebilirlerdi. Yine de Sasha'yı görmek ve içini kemiren o huzursuz edici hissi ona açmak için risk almaya değerdi. Alarmı duyduğu andan itibaren içine, önsezi de denebilecek bir aciliyet hissi doğmuştu. Mümkün olan en kısa sürede Sasha'yı elde etmeliydi.

Zaman hızlı çekimde ilerledi, her saniye Sasha'yı annesine veda etmesi gerekecek o ana daha da yaklaşıyordu. Colorado'ya götürmek istediği her şeyi toplamalı, valizine sığmayanları daha sonra annesinin işyerinden bir arkadaşı tarafından postalanmak üzere kutulara koymalıydı.

Hissizleşen ve zihni boşalan Sasha, iPod'unun sesini açıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde eşyalarını topladı. İş bittiğinde annesinin odasına gidip çocukluğunun geçtiği Ural Dağları'ndaki küçük köyde öğrendiği şarkıları

söylemesini dinlerken toplanması için ona yardım etti. Annesi çok küçüklüğünden beri söylerdi bu şarkıları Sasha'ya. Genelde mutluluk veren bu şarkılar, bugün kızdırıyordu onu. "Hepsi yalan mıydı anne? Gerçekten bir koyun çiftliğinde büyüdün mü?"

"Evet Sasha. Ailemin birçok mülkü vardı ama çocukluğumun büyük kısmı orada, hizmetlimiz Marta'yla birlikte geçti."

"Babamla nasıl tanıştınız?"

"Vize almak için Birleşik Devletler'e başvurdum ve başvurum reddedildi. Baban bundan haberdar oldu ve eğer vize almama yardım ederse, ona yardım edip etmeyeceğimi öğrenmek için benimle temas kurdu."

"Onu sevdin mi yoksa sadece vatandaşlık alabilmek için mi evlendin?"

Annesi katlamakta olduğu kazağı bıraktı ve incinmiş bir şekilde Sasha'ya döndü. "Bunu nasıl sorabilirsin? Tabii ki sevdim. Eğer sevmeseydim onunla evli kalır mıydım? Zaten evliliğimizin vatandaşlık kazanmam konusunda bir yardımı da olmadı."

Sasha başka bir kazak alarak katlamaya başladı, keşke bunların hiçbiri yaşanmamış olsaydı, gözyaşlarını zor tutuyordu. Annesine bir yandan babasıyla ilgili olayları anlatmadığı için kızarken, diğer yandan da onun için üzülüyor ve endişe ediyordu. Eğer annesi ona bildiklerini söylemiş olsaydı, dün akşamki aptalca toplantıya gitmezdi. Öldürülmenin eşğine gelmezdi. Fakat için için ağlayan annesini duydukça çok kötü hissediyordu kendini. "Belki de o kasadan kurtulmalısın, içindeki bütün mektupları, notları, resimleri alıp yok etmelisin."

"Şimdiki aklım olsa yapardım ama kimsenin kasadan haberdar olacağını tahmin etmiyordum. Alex ortaya çıkana kadar, çok uzun yıllardan beri o kasayı aklımdan geçirmemiştım. Şimdi ise artık çok geç. Eğer Cenevre'ye gidecek olursam belgeler ve fotoğraflar, ben onları imha etmeye imkân bulamadan elimden alınacaktır. Yapabileceğim tek şey kasanın numarasını ve şifresini vermeyi reddetmek." Kafasını eşyalarını koyduğu sandıktan kaldırdı. "Birileri sana gelebilir ve kasa numarasını ele geçirmeni isteyebilir ama sen hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmalısın."

"O kasanın içinde bu kadar kötü ne olabilir bir türlü anlayamıyorum."

Annesi yatağın ucuna oturdu. "Orada tam olarak ne olduğunu pek hatırlamıyorum ama sana bir örnek vereyim: Afganistan'daki bir adamla, Britanya'daki bir adam arasında geçen bir telefon konuşmasının bant kaydı var. Britanya'daki elli bin pound karşılığında bir silah tüccarının ismini söylüyor. Bant kaydedildiğinde Britanya'daki adam bir milletvekilinin yanında görev yapan düşük kademeli bir memurdu." Annesi gözlerini Sasha'ya çevirdi ve, "Şimdi, seneler sonra, aynı adam başbakanlığa aday. Kayıt yanlış ellere geçerse neler olabileceğini düşünebiliyor musun?"

Sasha kendini yatağa attı. "Belki de adamın bir pislik olduğunun bilinmesi iyi olur. Ya da Britanya polisi adamı yakalayabilir."

"Yakalanmasına yol açacak açık kanıtlar bulunabileceğini sanmıyorum ama eğer bu kayıt haberlere çıkarsa, adam mahvolacaktır. Eğer öncesinde başbakan seçilmişse Alex'in patronu kayıtla onu tehdit edip Britanya için kötü olsalar da Rusya yanlısı bir siyaset benimsemesini isteyecektir. Bu kayıt kasadakilere sadece bir örnek."

"Eğer sen Cenevre'ye gidemiyorsan ben gidebilirim. Beni kimse takip etmez."

Annesi ayağa kalkarken hayır anlamında başını salladı. "Söz konusu bile olamaz Sasha. Çok çok tehlikeli."

"Eğer Alex'in patronu ya da Rusya'daki başka birileri tarafından rahatsız edilmeni engelleyecekse buna değmez mi?"

"Onlarla başa çıkabilirim. Ama senin başına bir şey gelmesini kaldıramam. Bu asla aklımdan bile geçirmeyeceğim bir çözüm, o yüzden unut." Yere eğilip havalandırmanın ızgarasını açtı ve yaklaşık üç karış uzunluğunda plastik bir tüp çıkararak Sasha'ya uzattı. "Bu Yladvostok'ta bulduğum resim. Güvenli bir yere koy ve kimseye, özellikle de Tim'e gösterme. Gösterirsen resmi ya satar ya da bir müzeye verir, böyle bir şey olmamalı. Anlıyor musun?"

İki eliyle tüpü tutan Sasha başını salladı.

“Resmi Alex’e gösterdiğimde pul pul dökülmeye başladığını fark ettim, o yüzden de bu tüpün içine koyup ağzını mühürlettim. En iyisi resmi çıkarmaman. Saklayacak güvenli bir yer bul ve orada dursun.”

“Eğer değerliyse neden satmıyoruz? Güney Amerika gibi bir yere gidip beraber olamaz mıyız?”

“Bu resmi asla satamayız. Bize göre resmi değerli kılan sanatsal yönü değil.” Annesi onu yakınma çektii, o kadar duygusallaşmıştı ki titriyordu. “Seni çok seviyorum Alexandra.”

Bir elinde tüple birlikte annesine sarıldı, yüreği bin bir parçaya bölünüyordu. Kendisi ve annesi için çok korkuyordu. Rusya’da ona ne olacaktı? “Bu yaşadıklarına inanmıyorum.”

Annesi onu sıkıca kucakladı, sonra kollarını serbest bırakıp arkasını döndü. “Sadece kısa bir süreliğine Tim ve Melanie’yle kalacaksın. Sen önümüzdeki mayısta mezun olana kadar bir şeyler ayarlayacağım ve yazı bir yerlerde birlikte geçireceğiz. Sonra da üniversiteye gideceksin.” Çantasına uzanıp bir zarf çıkardı. “Bankalar batır diye sakladığım nakit burada. Neredeyse iki bin dolar var, bu kısa sürede sana verebileceğim bu kadar, o yüzden parana sahip çık ve akıllı bir şekilde harca. Eğer bir şey ihtiyacın olursa Tim ihtiyacını karşılayacaktır, ben de durumumu düzelttiğimde ona gerekli ödemeyi yaparım.”

Sasha para destesini katlayıp cebine soktu. “Neden aralarında dargınlık vardı? Babam ve kardeşi neden birbirlerinden nefret ediyorlardı?”

Annesi Sasha’nın elindeki beyaz tüpe baktı. “Baban hiçbir zaman ondan nefret etmedi, çünkü baban nefret etmeyi bilmezdi. Doğuştan iyi kalpliydi.” Sasha’nın ona nasıl baktığını fark etti. “Ama bazıları kaçamayacakları bir karanlıkla doğarlar. Mikhael ona ağabeylik yapmaya çalıştı ama halan onun yaptığı her şeyi kıskanıyor, ona sinirleniyor, her zaman onu incitecek bir şey arıyordu. En yakın arkadaşını evlenmek için baştan çıkarmasının sebebi de buydu, onları birbirine düşürmek istedi. Tim bir zamanlar yakışıklı bir adamdı ama onunla evlenip en yakın arkadaşını kaybettikten sonra bu hale geldi.”

“Benden nefret edecek.”

Annesi geri çekilerek yatak odasının kapısına yöneldi. “Sana kızabilir Sasha ama kimse senden nefret edemez.”

Kuzgunların öfkesini hatırlayan Sasha bunun doğru olmadığını biliyordu. Ondan o kadar nefret ediyorlardı ki ölmesini istiyorlardı.

Tim oturma odasında televizyon seyreliyordu. Odaya girdikleri sırada Sasha ekranda bir tanıdık yüz daha gördü ve annesinin nefesinin kesildiğini duyumsadı. Alex Kasamov’un arabası Golden Gate Köprüsü’nün üzerinde terk edilmiş halde bulunmuştu, cep telefonu, bilgisayar ve çantası yan koltukta duruyordu. Alex ortadan yok olmuştu.

Frank Boggs’un ruhunu bulduklarında saat Kaliforniya’da üçü gösteriyordu. Kaygıdan kendini boğulacak gibi hisseden Jax hızlı bir duş alıp temiz giysiler giydi ve kendini Oakland’a ıslınladı.

Sasha’nın binasının lobisindeki posta kutularına bakıp huzursuz bir şekilde dişlerini gıcırdattı. Kutularda isim yazmıyordu. Mallick binanın içine girmemiş, Sasha’yı takip edip gözlemişti. Jax orada durup Sasha’yı bulmak için her daireye girip çıksa mı diye düşünürken asansörün kapısı açıldı ve üzeri mobilyalarla yüklü tekerlekli bir araba çeken bir adam dışarı çıktı. Adamın üniformasında ikinci el mallar satan bir dükkânın logosu vardı. Jax kutulardan birinin üzerinde Annenkova yazılı olduğunu

görene kadar adama çok dikkat etmedi.

“Dur,” diye adama seslendi, “sana kapıyı açayım.”

“Teşekkürler.”

Kaldırımı çıktıklarında, “Biri mi taşıyor? Bir daire arıyorum da bugünlerde iyi bir yer bulmak çok zor.”

“Beşinci katta, iki odalı bir ev. İşin ilginç ne biliyor musun? Sanki aceleyle çıkmışlar. Bütün bu güzel eşyaları bırakmışlar.”

Jax’in kalbi duracaktı. “Evet, ilginç. Nereye gittiler acaba?”

“O beni aşar ama belki yukarıdaki hanımefendi sana dairenin kiralık olup olmadığını söyleyebilir.”

“Hanımefendi?”

“Evet, gelip eşyaları almamız için bizi o çağırdı. Beşinci kat, daire on iki.

Binaya girip kendini beşinci kata ışınladı. Sasha’nın dairesi koridorun sonunda, sağ taraftaydı. Kapı açıktı ve bir kadın boş oturma odasının içinde elindeki dosyaya bir şeyler yazıyordu. “Merhaba,” dedi, kapıyı tıklattıktan sonra, “Sasha Annenkova’yı arıyorum. Buralarda mı?”

“Üzgünüm ama hayır,” dedi kadın, biraz rahatsız görünerek. “Sasha bugün taşındı.”

Kahretsin. Bir yandan hızlı bir şekilde düşünürken bir yandan da kadına bir parça yaklaştı. Güneş gözlüklerini takmıştı, insanların gözlerini görmemeleri gerekiyordu, yoksa korkabilirlerdi. Bununla birlikte tehlikeli olduğunu, karanlık ve kötü bir şeyler döndüğünü hissedebilirlerdi. Kadın gergindi ama korkmuş görünmüyordu. “Bana taşınacağını söylememişti. Aniden mi oldu?”

“Evet, çok ani oldu. Ailevi bir acil durum diyebiliriz.”

“Siz aileden misiniz?”

“Yo, hayır, ben Sasha’nın annesiyle birlikte çalışıyordum. Onların yerine daireyi kapatıp kitleyeceğim.”

Neden böyle telaşla gitmişti? Dün akşam olanlar yüzünden mi? Kuzgunların taşlaması taşınmasını gerektirecek kadar korkutmuş muydu onu? Jax’in kâbusu gerçek olmuştu. Bir Anabo, onun olması gereken bir Anabo bulmuştu ve şimdi o gitmişti. Bütün gün bu kadar huzursuz olması boşuna değildi demek ki.

Önsezileri hep kuvvetli olmuştu. Baskınlarda kardeşlerine onun öncülük etmesinin bir nedeni de buydu. Yolunda gitmeyen bir şey olacaksa, o önceden bilirdi, dün akşam da herkesten önce gitmesinin sebebi buydu, çünkü huzursuzdu. Kuzgunlara yapacakları baskınla ilgili olarak Zee’nin San Francisco’daki bir konserde bir kayıp ruh görmesi, onu eve sonra da okula kadar takip edip onun gibi on üç ruh daha olduğunu tespit etmesinden sonraki bir hafta boyunca plan yapmışlardı. Grubun Skia’sını bulduktan sonra Phoenix onları ortaya çıkarmanın bir yolunu buldu fakat tam Mefisto Dağı’nı terk edecekleri sırada Jax kötü bir titreşim hissetti. Kendisine on dakika vermelerini isteyip önden gitti.

O depoya indiği anda odanın ortasındaki sarışın kızı saran Anabo altın haresini gördü ve kısacık bir an kızın güzel, tuzlu kokusunu içine çekti. Anabo’sunu bulmuştu, bin yıldır beklediği bir anı yaşıyordu.

Şimdiyse Sasha gitmişti ve Jax onu bulmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Durumu hızla gözden geçiren Jax rol yapması ve yalan söylemesi gerektiğini biliyordu. Kadını korkutup bilgi alma fırsatını kaçırmamak için ellerini yağmurluğunun cebine soktu ve çekingen bir şekilde, “Hımm, Sasha’yla aynı okula gidiyoruz ve...biz, şey, çıkıyoruz ve...” Kafası karışmış ve sıkıntılı bir yüz ifadesi takındı. “Beni neden aramadığını, bana neden haber vermediğini anlamıyorum.”

“Aramaya vakti yoktu ama eminim gittiği yerden seni arayacaktır.”

“Umarım. Bu akşam için konsere biletimiz vardı.”

“Aa.” Kadının kafası karışmıştı. “Bu akşam konsere gelebileceğini sanmıyorum. Bu şehirde bir yere taşınmadı. Bir süre halası ve eniştesiyle kalmak üzere Colorado’ya gitti.”

“Colorado’da nerede olduğunu biliyor musunuz? Ailemin Telluride’de bir evi var, belki Noel’de oraya gideriz ve Sasha’yı görebilirim. Gittiği yer Telluride yakınlarında mı?”

Kadın mutlu bir şekilde gülümsedi. “Ne tesadüf! Kalacağı yer orada.”

Jax tesadüflere inanmazdı. Her şey birbirine bağlıydı, her şeyin bir nedeni vardı. Sasha’nın Telluride’e, Mefisto Dağından sadece otuz kilometre uzağa taşınması Tanrı’dan gelen bir işaret, yüzyıllar önce Jax ve kardeşleriyle yaptığı bir anlaşmanın sonucu olmalıydı. Anlaşmaya göre Eryx’in Cehennem’i ele geçirmesine engel olurlarsa, hepsi bir Anabo bulacaktı ve eğer Anabo’larının kalbini kazanır, kalmaya ve Mefisto olmaya razı ederlerse en çok istediklere şeye, huzursuz ve kızgın yüreklerinde huzura kavuşacaklar, her insanla aynı oranda Cennet’e gitme şansına sahip olacaklardı.

Sevinçten tıpkı kadın gibi gülümsedi ve daireden çıkıp koridorun sonuna giderek yok oldu. Saniyeler sonra tekrar Colorado’daydı ve tam bir bilgisayar düşkünü olan yeni Luminayı, yani Brody’yi Sasha’nın eniştesinin adını bulması için sıkıştırıyordu.

Sasha on iki yaşındayken bir voleybol maçında kolunu kırıldığını hatırladı. Başta sarsıcı bir his dışında hiçbir şey hissetmemişti, bir-iki dakika sonra ise kırığın acısı onu mahvetmişti.

Denver'dan bindikleri eski bir uçakla Telluride'e uçarken dışarıdaki dağlara bakıyor ve içinde bulunduğu durumun kolunu kırıldığı zaman gibi olup olmadığını düşünüyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu ama bu sonsuza kadar böyle gidemezdi.

Tim fazla konuşmuyordu, Sasha soru sormadıkça konuşmuyor, soru sorunca da kısa ve ters cümlelerle yanıt veriyordu.

Uçaktan indiler, Sasha'nın çantalarını aldılar ve otoparka gidip bir Toyota sedan arabaya bindiler. Arabayla şehre gidişleri de uçuşları kadar sessiz geçti. Sasha evlere, yüzyılın başında yapılmış binalara, antika mağazalarına dikkat etmeden sadece önüne bakıyordu. Bir-iki defa önceki gece olanlar gözünün önüne geldi ama o görüntüleri savuşturup gökyüzündeki bulutlara konsantre oldu. Kalın ve koyu renkli bulutlar her şeye kasvetli bir hava veriyordu.

Annesinin sesi kulaklarında çınlıyor, ağlamaklı olup boğazı düğümleniyordu ama şimdi bu konuyu düşünmeyecekti. Okuldaki arkadaşlarının nasıl olduklarını, Kuzgunlarla ilgili haberi duyunca ne yaptıklarını merak ediyordu. Sasha'nın o toplantıya gittiğini bilmeleri mümkün değildi. Şu anda bunun pek de önemi yoktu zaten. Arkadaşlarını büyük olasılıkla bir daha görmeyecekti.

Tim nihayet anayoldan saptı, Victoria stili evlerle dolu bir mahallenin içinden geçerek arabayı yeşil, kestane rengi ve uçuk pembeye boyanmış bir evin garajının önüne çekti. Bu sokaktaki evlerin çoğu güzeldi ama Shriverların evinin boyası soyuluyordu, bahçede kuru otlar yığılmış, ön taraftaki verandanın bir ucu çökmüştü. Evin yanındaki garaj da daha iyi durumda değildi.

Tim arabayı garaj yolunda duran bir Hummer'ın yanına park etti ve kapısını açtı. "Haydi içeri girelim. Ben valizleri almak için oğlanları yollarım."

Sasha arka kapıya, oradan da mutfığa ilerleyen Tim'i takip etti ve yanık bir kahve kokusu aldı. Tezgâhların üstü kirli bulaşık doluydu ve yere M&M çikolataları saçılmıştı. "Melanie!"

Bağırışı Sasha'yı ürkütse de Tim'in hemen sağ arkasında durmaya devam etti. Ayak sesleri yaklaştıkça, Sasha kendisinden nefret edecek olan halasıyla tanışmaya hazırlanıyordu.

Ama bir kadın beklerken yerine saçları kirpi gibi olan ve üzerinde Jay-Z tişörtü bulunan sarışın bir oğlan belirdi oturma odasının girişinde. Gözlerini Sasha'ya dikip kıstı. "Sen de kimsin be?"

Tim Sasha'yı kolundan tutup öne doğru çekti. "Bu kuzenin Sasha. Bir süre bizimle kalacak. Sasha, bu benim büyük oğlum Brett."

"Merhaba," dedi Sasha, gülümsemeden. Yüzüne bakmadan önce göğüslerine göz atıp pek matah bulmadığını belli ederek yüzünü ekşiten birine neden gülümseyecekti ki? Tam bir mal.

"Hadi gidip arabadan valizleri al ve misafir odasına çıkar," dedi Tim.

"Bacakları tutmuyor mu? Belboy falan değilim ben." Dönüp mutfaktan çıktı.

Sasha, Brett'in arkasından gitmesini ya da en azından geri gelmesi için bağırmasını beklediği Tim'in buzdolabına yöneldiğini ve omzunun üzerinden, "Chris'in eve gelmesini bekle, valizlerini o getirir," dediğini duyunca buna inanmadı.

"Nereye koyacağımı söylersen çantaları ben taşıyabilirim."

Parmaklarının arasında soğuk bir dilim pizza, ağzında da bir lokmayla odanın öteki ucuna yürüyen Tim, "Merdivenlerin sonunda, soldaki ilk kapı," dedi.

On dakika sonra ikinci çantayla birlikte merdiven sahanlığına ulaştığında alttaki salonun kapısı açıldı ve bir kadının, "Burada mı?" dediğini duydu.

Televizyonun önündeki devasa koltuğa yığılmış haldeki Tim, "Burada," diye cevap verdi.

"Piç herif, o orospu çocuğunu evime getirdiğine inanamıyorum. Buna hakkın yok!"

"Bu benim evim ve o da en iyi arkadaşımın kızı. Eğer beğenmiyorsan gidebilirsin."

"Belki de giderim."

“Çıkarken kapıyı çarpayım deme.”

Sasha görmek için aşağı baktı ama salona girince görüş alanından çıkan Melanie onu fark etmedi. Kapı hâlâ açıktı, sonra siyah saçlı bir çocuk gelip kapıyı arkasından kapattı, yukarı bakarken Sasha'yı gördü. Duyduğu kızgın seslerin geldiği yöne bir bakış fırlattı ve merdivenlerden çıkmaya başladı. “Sen Sasha olmalısın.”

“Sen de Chris’in herhalde.”

Chris elindeki çantayı alıp misafir odasına doğru yürüdü. Çantayı odadaki yataklardan birinin üstüne bıraktı ve onu takip etmekte olan Sasha'ya baktı. “Babam seni bir süre bizimle yaşamak üzere buraya getireceğini söyledi. Annenle ilgili tatsız bir durum varmış.”

Sasha sadece başını salladı.

“Pekâlâ, benim yapmam gereken şeyler var.” Yanından geçip koridora çıktı ve yandaki odaya girip kapısını kapadı. Bir-iki saniye sonra bir bilgisayar oyununun tanınık gelen başlangıç müziğini duydu.

İlk çantayı açıp içindekileri boşaltmaya başlayacaktı ki Melanie odaya daldı. “Eşyalarını boşaltmaya hiç zahmet etme. Burada fazla kalmayacaksın.”

Sasha ona bakıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Tahmin ettiği gibi andan nefret ediyordu ve gidişata bakılırsa bu akşam evsizler gibi bir karton kutunun içinde uyuyacaktı.

Melanie odada ilerleyip yatağın ucuna geldi. Sarsak hareketlerle Sasha'nın en büyük çantasını açıp içindekileri dökmeye başladı, her şeyi çıkartıyor, yere atıyordu. “Nerede o? 0 kaltağın sana verdiğini biliyorum ve onu istiyorum, *hemen şimdi!*”

“Neyi arıyorsun?”

“Babamın yüzüğünü! Babam ölünce yüzüğü Mike götürdü ama şimdi o da öldü ve yüzük benim olmalı. O *benim* yüzüğüm.”

“Yüzük bende değil. Annem onu Rusya'ya götürdü.”

“Yalancı. Sen de tıpkı Mike gibi yalancısın. Elini çantanın dibine kadar soktu, sonra öteki çantaya yöneldi. Sasha her şeyi yere boşaltan Melanie'yi izledi, beyaz tüpü çıkardığında ise korkudan nefesini tutmuştu.

“Bu ne?”

“Annemin portresi,” yalan söyledi.

Melanie sanki dokunduğu için eli yanmış gibi tüpü yere attı ve ayağıyla yatağın altına itti. “Eğer onu asarsan, asmayı bırak kutusundan bile çıkarırsan, ateşe atar yakarım. Anladın mı?”

“Evet.” Sasha, Melanie'nin tüpü açmamasından dolayı rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Yüzüne hiçbir ifade vermemeye gayret etti, Melanie'nin arama işini bitirip gitmesini umuyordu.

Yalan söylemediği, yüzüğün gerçekten onda olmadığı ortaya çıkınca Melanie Sasha'ya yüklenmeye başladı. “Annen sınır dışı edildiği için mutluyum. Bundan daha iyisi Rusların onun hakkından gelmesi olurdu. Hep iddialıydı, kendini yüksekte görür, sanki ayrıcalıklıymış gibi bana burnunun üstünden bakardı. Aynı Mike gibi. Bay Mükemmel, hata yapmaz ya. Ama hak ettiğini buldu. Hayatımda vurulduğunu duyduğum anki kadar mutlu olmamıştım. Ukala piç, her zaman...”

Melanie bu kadar korkunçken Tim'in sefilliğine ve böyle bir anneye sahip olan Brett'in rezilliğine şaşmamak gerek diye düşünen Sasha, “Yeter,” dedi. “Ondan sonuna kadar nefret ettiğini biliyorum ama o benim babamdı ve onu seviyordum. Bu söylediklerini dinlemek...”

“Sakin bana karşılık vereyim deme!” İyice yaklaşan Melanie'nin gözleri sinirden koskocaman açılmıştı, tokatlanacağından korkan Sasha geri çekildi. “Senin burada olmana katlanmak zorunda kalmak yeterince kötü zaten, bir de konuşmana tahammül etmem mümkün değil!”

Yay canına. Sasha biraz ikiyüzlülük yapabilirdi herhalde? “Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm ama başka seçeneğim yok. Anlaşmamız mümkün değil mi?”

“Sana her bakışımda aklıma kardeşim geliyor.”

“Ne yaptı da ondan bu kadar nefret ediyorsun?”

“Dünyaya geldi! Yaşadı, nefes aldı, o kadar mükemmeldi ki altın çocuktu, o doğduktan sonra ben yok oldum sanki.”

Babası onun öfkesini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Melanie kıskançlıktan delirmiş, paranoyaklaşmış, umutsuzluk içinde kendini yiyip bitirmiş, yanlış düşüncelerin kurbanı olmuştu. Öfkesinin ve nefretinin ötesinde korkutucu bir musibetlik vardı ama Sasha bunu tam olarak yerine oturtamıyordu.

“Seni burada istemiyorum, ister ölmüşsün ister yaşamışsın umurumda değil. Beni bir kere daha zorlarsan kendini sokakta bulursun. Anladın mı?” Sasha hiçbir şey söylemeden duruyordu, Melanie yaklaştı ve bağırdı, “Cevap ver bana! *Anladın mı?*”

Tim kapı aralığında, “Geri çekil, Melanie,” diye seslendi.

Melanie dönerek yüzüne baktı. “Benim yerime onun tarafını mı tutuyorsun?”

“Babasını rahat bırakmanı söylemek dışından hiçbir şey yapmadı. Git ilaçlarını al ve çeneni kapat.” Önce Sasha’ya sonra da yerde yığılı giysilere, kitaplara ve makyaj malzemelerine baktı. Küçük gözlerini karısına çevirdi. “Ya bu kıza iyi davranırsın, ya da o telefonu o kadar hızlı çeviririm ki başın döner.”

“Yok canım!”

“Kendini kandırma. Seni içeri kapattırıp bir daha salmamalarını sağlarım.”

Patlayacak gibi görünen Melanie, Tim’i itip odadan çıktı.

Sasha, Tim’in kimi aramakla tehdit ettiğini merak etmişti, zira Melanie dırdırı kesip odadan çıkacak kadar korkmuştu. Doktor mu? Tımarhane mi?

Başıyla rahat olmasını işaret ettikten sonra Tim de dönüp odadan çıktı.

Tekrar yalnız kalınca kapıyı kapatıp eşyalarını toplamaya başladı. İşi bitince küçük bir çalışma masasının arkasındaki eski, ahşap sandalyeye oturup gözlerini çirkin duvar kâğıdına dikti. Babasının ablasıyla yaşamının zor olacağını biliyordu ama gerçek beklediğinden çok daha kötüydü. Durumun düzelmeyeceğini, Melanie’nin onu asla kabullenmeyeceğini, kendisinin de ona alışmasının mümkün olmadığını seziyordu. Yapılacak en iyi şey onu mümkün olduğunca göz ardı etmekti.

Sırt çantasından bilgisayarını çıkarıp açtı ve internete bağlandı. Her zaman önce Facebook’a bakardı ama bu sefer öyle yapmadı. Kuzgunlarla ilgili bir şey okumak istemiyordu, herkesin duvarında bundan bahsediliyor olması muhtemeldi. Kimse ondan, bugün neden okula gitmediğinden bahsediyor muydu acaba?

Büyük ihtimalle hayır. En iyi arkadaşı Marley neredeyse bir yıl önce, babasının ölümünün ardından Portland’a taşınmıştı ve ondan sonra özellikle yakınlaştığı biri olmamıştı. St. Michael’daki havalı çocuklarla birlikteydi ama sadece bir grubun parçası olarak. Babasının öldürülmesinden sonra olaylara farklı şekilde baktığını anlaması biraz vakit aldı. Artık müzik ve kıyafetler üzerine yapılan bitmez muhabbetler, kimin ne söylediği, kimin bekâretini kaybettiği, kimin otoparkta ot içtiği gerçekten de anlamsız geliyordu.

Ama yalnız olmayı da sevmiyordu, o yüzden, büyük ölçüde de alışkanlıktan, hayatı boyunca birlikte olduğu bir grup çocukla takılmaya devam etti. Kuzgunların buluşmasına gitme riskini de bu yüzden alabilmişti. Bu çocukların onu olacaklar konusunda uyarmaması biraz ironikti ama sorun değildi, çünkü Sasha da oraya onları kurtarmaya gitmemişti.

St. Michael’la ilgili düşünceleri kenara bırakıp Google’a girdi ve ne çıkacağını görmek için “Anabo” yazdı. Bir sürü sonuç vardı ama Aurora’nın soyundan gelenlerle ilgili bir şey yoktu. “Aurora” ve “Havva” yazdığından çoğu eskort şirketleri ve porno mağazalarına ait binlerce site çıktı. Daha sonra arama kısmına, “İncil” ve “Cennet” kelimelerini ekledi ve Princeton’dan bir yüksek lisans öğrencisinin Havva’nın gözden düşmeden önce doğurduğu kızı Aurora’yla ilgili hikâyesini konu alan tezine ulaştı. Dipnotlarda Havva’nın kızı Aurora da dahil, kimsenin duymadığı İncil karakterlerinin hikâyelerini yazan, Rönesans döneminde yaşamış Giardna isimli bir adamın kitabına rastladı. Yoksul ve adı sanı bilinmeyen biri olarak ölmüştü, Bennington isimli biri çalışma kâğıtlarını bulup 1853’te İngiltere’de yayınlayınca kadar da kimse tarafından duyulmamıştı.

Demek Anabolar gerçek değildi ama buna benzer fikirler vardı ve Alex buradan yola çıkmış olmalıydı. Anaboların var olduğunu öne sürmüş, gizemli bir Eryx uydurmuş ve kafası bulanmış bir avuç genci toplayıp bir

kült gibi onu takip etmelerini sağlamıştı. Neden bunu yaptığını merak etti. Hasta ruhlu bir sapık olduğu için mi? Yetişkin bir insan neden bir grup liseli çocukla gizli bir kulüp kurardı ki?

Öfkelerini, nefretlerini, ona attıkları ardı arkası kesilmeyen taşların vahşetini hatırlayıp irkildi.

Bilgisayarını kapatıp yakınındaki yatağa gitti, uzanıp tavana baktı. Hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Yaşadıklarının vahameti, hislerinin etrafına ördüğü kozayı parçalıyordu. Yan döndü ve ağlamamaya çalışmaktan vazgeçti.

“Nasıl gitti? Bulabildin mi onu? Brody, Shriverlar konusunda haklı mıymış?”

Jax televizyon odasına yürüdü ve kendini deri kanepeye bıraktı. “Evet, haklıymış... Ve evet onu buldum.”

“O zaman sesin niye böyle keyifsiz çıkıyor?” Phoenix’in gözlerinde şüpheli bir bakış belirdi. “Onunla konuştun mu?”

“Hayır, çünkü o beni görmedi. Halası ve eniştesiyle birlikte yaşadığı eve gidip ortalığı kolaçan ettim.”

Phoenix oturup Jax’e döndü. “Dikkatli olsan iyi edersin Jax. Ne yaptığını bir öğrenirse, yalnız kaldığında onu gözetleyen görünmez bir sürüngen olduğun için senden nefret edecektir.”

“Bir daha böyle bir şey yapmayacağım ama dün akşam olanlardan sonra iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.”

“Ve?”

Devasa televizyona ve Spor Merkezi programındaki adamlara baktı. “Ağladı. Hem de çok ağladı.”

“Kızların ağlaması normaldir. Alışman lazım.”

“Jane de çok ağlar mıydı?” “Tahmin edemeyeceğin kadar. Hem ağlamak için üzgün olması da gerekmezdi, sıradan şeyler için ağlayabilirdi.”

“Sasha’nın üzgün olduğu için ağladığından eminim.” Sasha’nın ağlarken çıkardığı sesler Jax’in bir garip hissetmesine yol açmıştı. “Ona ait bir iz aramak için evin dışında takılıyordum ki Tim Shriver arabasını park etti, Sasha da arabada onunlaydı.” Melanie’nin Sasha’nın annesinin sınır dışı edilmesiyle ilgili söyledikleri de dahil Phoenix’e her şeyi anlattı.

“Demek bu yüzden o kadar acele bir şekilde taşındı.” Phoenix televizyonun sesini kısıtı. “Ağladığına şaşmamak gerek.”

“Buna inanmayacaksın ama halası ve kuzenlerinden biri birer kayıp ruh.”

“Emin misin?”

“Evet.” Arkasına yaslanıp tavandaki kartonpiyerlerdeki desenlere baktı. “Sasha’dan ayrıldıktan sonra belki başkalarını da bulurum diye Telluride’in her tarafını dolaştım. Kafede iki tane daha buldum, ikisi de çocuktu.” Gözlerini kapadı. “Esas değerli olana ise kitapçada rastladım.”

“Skia’yı mı buldun?”

“Lisede öğretmen.”

“Kahretsin.” Phoenix sessiz ve düşünceli bir şekilde arkasında yaslanırken, “Burada, gözümüzün önünde. Nasıl oldu da fark etmedik?” dedi.

“Key’e tarihleri kontrol etmesini rica ettim, görünüşe bakılırsa Skia okullar açıldığından beri buradaymış ama ilk rehinini, yani Melanie Shriver’ı iki hafta önce almış, ikinci rehin de Sasha’nın kuzeni Brett. Çocuk okulda pek başarılı değil, yani üniversiteye girme ihtimali neredeyse sıfır. Kendini rehin verdikten sonra Boulder’daki Colorado Üniversitesi’ne kabul edilmiş.” Phoenix’e gülümsedi. “Ayrıca bir piyangodan para kazanmış ve kazandığı parayla da kendine Hummer almış.”

“Ruhunu üniversiteye girmek ve havalı bir araba alabilmek için mi rehin vermiş?”

“M, Brett’in direndiğini ama Eryx’in Telluride’daki en havalı çocuk olduğu için Brett’i özellikle istediğini söylüyor. Skia önce annesine gitmiş, ruhunu rehin veren anne de çocuğunu ikna etmiş.”

“Anne sevgisine bak.” Phoenix iç geçirdi. “Peki ya diğerleri?”

“Şu anda sadece iki kişi var, Shriverların oğluyla arkadaş olan bir çocuk ve onun kız arkadaşı. Kafede görebildiğim kadarıyla bunlar San Francisco’da bulduğumuz hücredekiler gibi dışlanmış, inek çocuklar değil.”

“Eryx o tecrübeden ders almış. Diğerlerini ayartmak için ilk başta en popüler çocukların ruhlarını rehin vermelerine ihtiyacı olduğunu anlamış.”

“Sanırım yeni stratejisi bu, gençleri kendini takip etmek için baştan çıkarmak.”

“Benim şaşırdığım, buna başlamak için bu kadar beklemiş olması.”

Jax başka şeylere odaklanmak istese de Sasha’nın ağlayışı halasının söylediği korkunç şeylere karışmış, kafasına kazınmıştı. Pek de şaşırmamıştı. Melanie Shriver’in başka türlü olma şansı yoktu. Kayıp ruhların hayatlarının ya da ruhlarının kontrolünü elinde tutan insanlara besledikleri öfkeyi yönetmeyi öğrenmeleri uzun zaman alıyordu. Bu süre içinde aşırı davranışlar sergiler, kötülük, nefret ve şiddet dolu tepkiler verirlerdi. Eğer Mefisto’dan kaçmayı başarrır ve yeterince uzun bir süre Yeryüzü Cehennemi’nin dışında kalabilirlerse Eryx için daha fazla ruh kazanabileceklerini fark ederlerdi, tabii geri zekâlı değillerse. Ama Eryx’e ait oldukları gerçeğiyle boğuştukları ilk yıl boyunca kayıp ruhlar korkunç insanlar olurlardı.

“Kafana o kadar da takma Jax. Sabah bir keşif yaparak işe koyuluruz ve bir-iki gün içinde onları ele geçireceğimiz bir plan hazırlarım. Halası ve kuzeni ortadan kalkınca Sasha da o kadar üzgün olmayacaktır.”

“Bu işe yarayacaktır ama yalan söyleyemem Phoenix. Ona ne söyleyeceğimi, bu işi nasıl halledeceğimi hiç bilmiyorum.”

“Doğrudan yaklaşmayı deneyebilirsin ama onu yalnız bırakmanı istemesi riski var. Eğer bir kıza yaklaşamıyorsan senden hoşlanmasını beklemek biraz zor. Bence onun takıldığı yerlerde takılıp normal biri gibi davranmalısın. Onu kendi ortamında tanımaya çalış, konuşma arasında kendinle ilgili ufak şeyler paylaş, işi kolaylaştırmış olursun.”

“En azından meraklı biri. Ağlamaya başlamadan önce Google’da Anabo’yu arıyordu.”

“Bennington’un kitabını buldu mu?”

“Hayır ama ben bulup bilgisayarına gönderdim. Uyandığında göreceksin.”

Gözlerini ovuşturdu. Önceki gece hiç uyumamıştı. “Sanırım beni en korkutan şey sadece bir hakkım olduğunu bilmek. Eğer yaptıklarım işe yaramazsa, benimle olamayacağına karar verirse, iş bitmiştir.”

“Acele etme ve sabırlı olmaya çalış.”

“O iki kayıp ruhla bir arada yaşarken sabırlı olmak biraz zor. Sasha’nın Anabo olduğunu anlayıp onu hemen Eryx’e götürecek Skia’ya haber verecekler diye ödüm kopuyor.”

“Onlardan kurtulmak için elimizden geldiğince hızlı hareket edeceğiz. Bu esnada karşı koyması zor olsa da onunla yatma. O tamamıyla aramıza katılmadan onu işaretleyip benim yaptığım gibi her şeyi berbat etme.”

Bundan yüzyılı aşkın bir süre önce, Phoenix Jane’i bulduktan hemen sonra Eryx Jane’i kaçırmış, kardeşler onu kurtarmaya gittiğinde de onların gözü önünde kızı öldürmüş, acı ve suçluluk duygusuyla kendini yiyen Phoenix aklını yitirmişti. Daha önce hiç karşılaşmamış oldukları için işlerin Anabolarla nasıl ilerlediğini tam da bilmiyorlardı, o yüzden de tıpkı birbirlerini hissedebildikleri gibi Jane’i de hissettiklerinde şaşırmışlardı. Altısı birbirlerinden binlerce kilometre uzakta olsalar da hepsi diğer Mefistoların nerede olduğunu biliyordu. Phoenix kardeşlerine Jane’le birlikte olduklarını söylemişti, bu şekilde his işaretiyle, bir Anabo’yla sevişmek arasındaki ilişkiyi fark ettiler.

Aynı hissi Eryx’le de paylaşıyorlardı. Kendilerinin hissettiğini Eryx’in de hissettiğini anladıklarında iş işten geçmişti. Neden küçük kardeşlerinin dışında birini hissettiğini anlamak için Londra’ya geldi ve Jane’i buldu. Onun Phoenix’le kalmasına, sonunda bir Mefisto olup ileride Mefisto olacak çocuklar doğurmasına izin veremezdi, bu yüzden onu öldürdü. Üstünden yüzyıldan fazla geçmiş olmasına rağmen Phoenix hâlâ açılıydı ve sürekli bir suçluluk duygusuyla yaşıyordu.

Bir süre, Phoenix baygın bir sesle konuşmaya başlayana kadar futbol izlediler. “Onu, varlığından haberdar olmadığı bir şeyden korurken bir yandan da seni sevmesini sağlaman gerekiyor. Öyle bir an gelecek ki onunla

sevişince her şeyin yoluna gireceği hissine kapılacaksın ama öyle olmayacak Jax. O sevişmeye senin baktığın gibi bakmıyor olacak ve Eryx'ten korunabileceği tek yer olan buraya gelmek zorunda kalan, işaretlenmiş bir kadın haline gelecek. Sakın unutma, Eryx'ten kaçmak için burada yaşamak zorunda kalsa bile, Sasha bir Mefisto olmayabilir. İşaretini taşıyor olsa da seni kabul etmeyebilir. Bir Lumina olup onlardan biriyle evlenebilir. Onunla yatağa girmeden önce bunları çok çok iyi düşün.”

“Tavsiyen için teşekkür ederim kardeşim ama sen çok ileriye düşünüyorsun. Önce onunla nasıl tanışacağımı bulmam gerek.”

Cep telefonuyla uyandı. Alt kattan Tim arıyordu, herhalde merdivenleri çıkmak zor geldiği için telefon ediyor diye düşündü.

Tim, “Aç mısın?” diye sordu.

“Evet, sanırım.” Saat kaçtı? Doğrulup odaya baktı. Bilgisayarını kapatmamış mıydı?

“Akşam yemeği için aşağı gel. Mel biftek pişiriyor.”

Midesi guruldadı, ağzı sulandı. Aşağı inip Melanie’yle olan tatsızlığı unutmaya karar verdi. Aynı evde yaşarken Melanie’yi hiçe sayması mümkün değildi. “Hemen geliyorum.”

Telefonu kapatırken bilgisayarının yanına gitti, gözlerini ovuşturup ekrana baktı. Bu siteyi açmamıştı. Ekranda bir kitaptan sayfalar içeren bir PDF dosyası duruyordu. Bennington’ın yazdığı kitap.

PDF dosyasının oraya nasıl geldiği konusunda hiçbir fikri olmadığı için korkuyla ekrana bakarken gözüne bir-iki satır takıldı. *Aurora Cennet’i terk etti, Tanrı ona saf bir ruha sahip bir eş gönderdi ve bir nesil, Anaboların, ışığın insanların nesli başlamış oldu. Bu Tanrı’nın isteğine yaraşır, mükemmel ve ahenkli bir halktı. Sayfayı kaydırıp biraz daha okudu. İblis, Cennet’te yaptığı gibi, gözdesi Mefistoteles’i Anaboların kalplerine kötülüğü sızdırmak üzere görevlendirdi. En yüce olanlar kaçıp ışıklarının meyvesini toplamak için Dünya’nın dört bir yanına yayıldılar. Bundan böyle Aurora işaretiyle; Tanrı’nın dünyayı ve insanı kafasındaki tasarım doğrultusunda yarattığı başlangıcı simgeleyen, ışıldayan Alfa’yla bilineceklerdi.*

Bilgisayardan uzaklaşırken, gözlerini bir kere daha ovuşturup mahmurluğu üzerinden attı ve dosyanın nasıl olup da ekranına geldiğini merak etti. Belki Princeton’lı çocuğun tezinin ekiydi ve kendiliğinden açılmıştı. Öyle olmalıydı. Başka nasıl olabilirdi?

Merdivenlerden inerken doğum lekesini, etrafında ışınlar olan, hafif burgulu, zarif ve küçük A’yı düşündü... *Aurora işaretiyle... ışıldayan Alfa’yla.*

İlk defa Anaboların gerçek olup olmadığını merak etti.

Mutfaktaki yuvarlak meşe masadaki yerine oturdu ve her şeyin temiz olduğunu fark etti. Ne kirli bulaşıklar ne de yerlerde şekerlemeler vardı. Melanie ağzını açmadan hızla Tim’in tabağının yanına bir kâse ekmek, bir kâse de bezelye koyarken Sasha’nın yüzüne bakmadı. Tim ekmeklerden birini alıp üstüne tereyağı sürdü, sonra yarısını ağzına tıktı.

Melanie sonunda yerine oturdu ve gözlerini çevirip merdivenlere doğru baktı. “Umarım hemen gelirler. Brett yemeğinin soğumasından hiç hoşlanmaz.”

İnanılmaz. Yemek hazır olduğunda inmediği için soğuması onun suçu olsa da Brett’in soğuk yemekten hoşlanmaması nedeniyle endişeleniyordu. Sasha halasına bakıp babasıyla bu psikopat kadın arasında bir bağ kurmaya çalıştı. İki kardeş nasıl birbirlerine böylesi zıt olabilirdi ki?

Kapı çaldı ve Melanie kapıyı açmak için yerinden kalktı. Bir-iki saniye sonra arkasında siyah saçlı bir adamla birlikte geri geldi. Ellerini önünde kavuşturmuş, pembe yanaklı, ışıldayan canlı gözlerle geri gelen kadın sanki başka biri olmuştu.

Sasha neler olduğunu anlamak istercesine baktı.

“Tim, bak yemeğe kim geldi!”

Tim gözlerini kaldırdı, başıyla belli belirsiz selam verip bir ekmek daha aldı.

Melanie adama Sasha’nın yanındaki sandalyeyi gösterdi ama adam çekindi. Kara gözlerini Sasha’yı inceliyormuş gibi kısımtı. Sasha’nın içi ürperdi ve başını çevirdi.

Melanie akşam yemeğine sanki Noel Baba gelmiş gibi nefes nefese konuşmaya başladı. “Sasha, bu bey Brett’in tarih öğretmeni Emil Bruno.”

Bay Bruno yaklaştı, arkasından geçerek tam yanında durdu. Ürkütücüydü. Şiddet içeren bir ürkütücülük değildi bu - daha karanlık, daha uğursuz bir şeydi.

Alex gibi.

Sasha’nın tüyleri diken diken olmuştu.

Adam sandalyeyi çekip rahatsızlık verecek kadar yakın bir şekilde oturdu. Bir anda, hiç hesapta yokken aklından Tanrımız duası geçmeye başladı. *Cennetteki babamız, kutsaldır adın.* Ortaya çıkıveren bu dua onu en az yanında oturan karanlık adam kadar korkutmuştu. *Krallığın gelecek, Cennet'teki gibi, Dünya'da da hüküm sürecek.*

Adam yumuşak, ipeksi bir sesle ve alttan alta belli olan bir aksanla konuşmaya başladığında irkildi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Sasha. Ne güzel bir isim. Bir zamanlar bir Sasha tanımıştım. O da senin kadar güzeldi ama siyah saçlı ve daha yaşlıydı."

Alex gibi övgüler düzüyordu. Alex de ona her zaman güzel, yetenekli ve zeki olduğunu söylerdi. Annesi Sasha'nın yaptığı çizimleri gösterdiğinde ne kadar akıllı olduğundan bahsedirdi. Sasha söylediklerinin sahte olduğunu biliyordu. Annesinin nasıl olup da bu saçmalıkları göremediğini hiç anlamamıştı. Annesi, Alex kasadakileri ona vermesi için baskı yapmaya başlayınca kadar bir şey fark etmemiş sonra da ona defolmasını söylemişti.

Melanie kısık sesle, "Sasha'nın annesi sınır dışı edilip Rusya'ya gönderildi, Sasha'nın onunla gitmesine izin verilmediği için o da bizim başımıza kaldı..." dedi.

"Bu kadar yeter," dedi Tim. "Sasha'nın neden bizimle olduğu kimseyi ilgilendirmez ve o bizim başımıza kalmış falan da değil. Bizim misafirimiz. Aileden biri. O kadar."

Melanie, Bay Bruno'ya gülümsedi. "Dediğim gibi Sasha başka ailesi olmadığı için bizimle kalıyor."

"Her tarafımız aileyle çevrili aslında," dedi Bay Bruno. "Dünya bizim ailemizdir. Arkadaşlarımız ailemizdir. Arkadaşların hayatımızdaki en önemli öğelerden olduğuna katılmıyor musun Sasha?"

Ona bakmamaya, gözleriyle karşılaşmamaya çalışan Sasha, "Evet," diye mırıldandı.

Tim, "Ekmeğimiz bitti," dedi ve Melanie kalkıp biraz daha ekmek getirdi. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Brett ve Chris aşağı iniyorlardı.

İnanması zor olsa da Sasha buna çok sevinmişti. Bay Bruno'nun ilgisini onun üzerinden uzaklaştıracak şey ne olursa olsun iyi sayılırdı. Vücudundaki tüm kaslar onu sandalyeden, bu korkunç adamdan uzağa fırlatmak için mancınık gibi gerilmişti. "Hey, Bay Bruno!" Brett'in öğretmenini görmekten memnun olduğu açıktı.

Chris daha sessizdi. Masaya yönelmeden yüzünü kaldırıp, "Merhaba," dedi. Sonra oturup biraz fırınlanmış patates aldı.

Tim bir ekmek daha yedi.

i

Sasha Melanie'nin, Brett'in tabağına sulu, kalın bir biftek koyduğunu gördü. Eti kesip kaşlarını çatan Brett, "Çok pişmiş anne. Çok pişmiş etten nefret ettiğimi biliyorsun," dedi. Eti çatalına geçirip yere attı.

Onu izleyen Sasha şoke oldu.

Fırına yönelip başka bir biftek hazırlamaya girişen Melanie bir yandan da özür diliyordu. Hayret bir şey! Brett'in ikinci bifteğini tavaya attıktan sonra Melanie masaya gelip Bay Bruno'nun tabağına bir parça et koydu. Sonra Tim'e, ardından da Chris'e servis yaptı. Sonra dönüp, "Üzgünüm Sasha, sanırım bu akşam vejetaryen olmak zorundasın," dedi.

Bugün bize, günlük ekmeğimizi ver.

Sasha'nın yiyebileceği tek şey bezelyeydi. Yeterince patates yoktu ve kimse de yemeğini paylaşmayı önermedi. Ekmekler bitmişti. Melanie yulaf lapasına benzeyen tuhaf bir bulamaç yiyordu. *Günahlarımız için bizi bağışla, biz de bize karşı haksızlık edenleri bağışlayalım.*

|

Midesi guruldadı, etin kokusu ağzını sulandırıyor. *Bizi şeytana uymaktan alıkoy.*

"Ee, Chris," dedi Bay Bruno, "akşamki toplantıya geliyor musun?"

Chris kafasıyla hayır işareti yapıp ev ödevleriyle ilgili bir şeyler mırıldanırken kafasını tabağındaki etten kaldırmadı.

"Haydi ama, bugün cuma. Neden bize katılmıyorsun?"

Sasha bezelyelerini yerken biraz başı döndü ve kendini kötü hissetti. Alex'in yakınındayken de böyle

hissediyordu.

“Peki ya sen Sasha? Bize katılmayı düşünür müsün?”

“Hayır, gelmeyeyim. Epey yorgunum.”

“Diğer öğrencilerle tanışmak için iyi bir fırsat olabilir. İlk günün daha stressiz geçer. Şimdilik küçük bir grubumuz var ama ilerde büyüyecek, değil mi Melanie?”

“Kesinlikle. Günümüzde gençlerin aklını çelen o kadar çok şey var ki ortak noktada buluşulabilecek bir gruba katılıp biraz eğlenmeleri onlar için müthiş bir şey. Keşke gelsen Chris. Hoşuna gideceğini biliyorum.”

“Bırak çocuğu,” dedi Tim etinden bir lokma alırken. “Sizin saçma sapan, gizli kulübünüzle ilgilenmiyor o.”

Bay Bruno bunu bir hakaret olarak almamıştı. Yumuşakça, “Önyargılarını anlıyorum Tim ama bir gruba katılmanın, o grubun bir parçası gibi hissetmenin gençler için iyi bir şey olduğuna katılmıyor musun?”

Tim onu dikkate almadı. Ortamda hayli ağır ve garip bir gerginlik vardı.

Melanie rahatsız edici bu sessizliği günümüzde genç olmanın ne kadar zor olduğuna dair küçük bir konuşmayla bozdu. Sasha’ya bakıp sahte bir gülümsemeyle, “Gidip yeni arkadaşlar edinmeye çalışmalısın. Telluride Lisesi küçüktür ve zaten herkes kendi safını belirlemiş durumda. Gelmezsen hiç arkadaş bulamazsın.”

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Mutlu olmamın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Melanie rol yapmayı bırakıp Sasha’ya çattı. “Pekâlâ seni küçük nankör, burada kalıp Tim’le takıl. Kendisi pek komiktir. Ya da Chris’le vakit geçirebilirsin. Kafasını o aptal bilgisayar oyunundan kaldırmaz ama o da pek eğlencelidir.”

Tim bağırmadan ama tehdit edici bir tonla, “Melanie, o telefonu ezber biliyorum,” dedi.

Tim kimi aramakla tehdit ediyordu? Sasha’nın aklına bir doktor ya da akıl hastanesinden başka bir şey gelmiyordu. Telefon kime edilecekti bilemiyordu ama tehdit işe yaradı. Melanie Tim’e baktı ama başka hiçbir şey söylemedi.

Bay Bruno gerginlikten ve çirkin sözlerden etkilenmiş benzemiyor, sorun yokmuş gibi yemek yemeye devam ediyordu. Brett de olan bitenden habersiz gibi yemeğini sildi süpürdü. Yemeğinin hepsini bitirmeyen Chris sandalyesini itip masadan kalktı ve gitti. Sasha aceleyle tabağındaki bezelyeleri bitirdi ve sandalyesini çekerek izin istedi.

Bay Bruno, “Melanie, Sasha için yiyecek başka bir şeyler bulamaz mısın? Yeni öğrencimizin açlıktan bayılmasına izin veremeyiz değil mi?” dedi.

Melanie yarım ağızla, “Biraz keten tohumu gevreği ister misin?” diye sordu.

Tabii, yanında biraz da toz toprak alayım. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Seninle tanıştığıma çok sevindim Sasha, seni daha yakından tanımak için can atıyorum. Öğrencilerimle arkadaşlık etmekten büyük keyif alırım. Kuzgunları bir araya getirmemin tek sebebi de bu.”

Bizi kötülüklerden kurtar.

Merdivenlere doğru koşup basamakları ikişer ikişer tırmanarak odasına girdi. Bezelyeleri çıkarmadan banyoya zor yetişmişti, Bay Bruno’nun sesi kafasının içinde dönüyordu. Kuzgunlar. Kuzgunlar. *Kuzgunlar.*

0 gece acayip rüyalar gördü, biri yemekle ilgiliydi - masalar dolusu, lezzetli yemekler tam dokunacakken kayboluyordu, diğer bir rüya ise annesiyle ilgiliydi, annesi dizine kadar karlara batmış halde dev Rus askerlerinden saklanmak için koşturuyordu. Sonra Kuzgunları gördü, soğuk, pis kokulu ambarı, taş fırlatışlarını. Her saniyeyi, o geceye ilişkin hafızasında kalan son şey olan, yardım etmesi için Tanrı’ya dua ettiği ana kadarki her şeyi tekrar yaşadı. O noktadan sonra rüya, anlamsız gelen diğer rüyalar gibi bulanıklaşmaya ve düzensizleşmeye başladı. Kuzgunlar bir anda dondular ve ortada sadece onu öldürmekle tehdit eden Alex kaldı, o da yok olduktan sonra bir başkası belirdi, karanlık ve kötü, sözleri anlaşılmaz olsa da insanı rahatlatan bir tip. Uyanmak istese de rüya görmeye devam etti ve korkusu beklentiye dönüştü, sanki hayret verici bir şey olacaktı.

Tam bu tuhaf rüyadan keyif almaya başlayacaktı ki birinin dürtmesiyle uyandı ve korkuyla çılgılığı bastı, çünkü yatağının yanında biri, karanlıkta uzayan bir gölge duruyordu.

“Sessiz olsana,” dedi Brett, rahatsız olduğunu belli ederek. “Babam seni kayak yapmaya götürmemi istiyor, o yüzden kalk ve hazırlan.”

Brett’le hiçbir yere gitmek istemiyordu. Sadece bir mal değil aynı zamanda bir Kuzgun’du o. San Francisco’dan yüzlerce kilometre uzaktaki bir kasabada, onu ölümüne korkutan başka bir yetişkin tarafından kurulmuş, Kuzgunlar isimli başka bir gizli kulüp olmasındaki ürkütücü tesadüf bir kere daha kafasına dank etti. Sasha’ya göre bu tesadüf olamazdı. “Ben kayak yapmıyorum.”

“Yapmadığını biliyorum ve sana öğretmeyi de istemiyorum ama babam seni de götürmezsem lift parası vermeyi reddediyor. Burada yaşayacaksan kayak yapman gerektiğini söylüyor. Telluride’daki insanların yaptığı tek şey budur.”

Brett’e parayı verip gitmekten kurtulabileceğini düşündü. “Lift bileti ne kadar?”

“Günlük bilet yüz dolar.”

İşe bak. Bu kadar parayı gözden çıkarması mümkün değildi. “Çokmuş.”

“Aynen öyle.” Brett yataktan uzaklaşıp kapıya yöneldi. “Annemin kayak malzemelerini kullanacaksın. Koridorun sonundaki dolapta duruyorlar. Acele et. Yarım saat içinde çıkıp liftler için yola koyulmadan Bluebird’e uğramamız lazım.”

“Bluebird de ne?”

“Kahvaltı.” Brett odadan çıktı.

Sasha kendini sefil bir güne hazırladı ama en azından bir şeyler yiyecekti.

“Sasha kayak yapmaya gidiyor.”

Jax yatağın içinde doğrulmuş, kulağındaki telefonla konuşuyordu. “Daha Telluride’a yeni geldi ve kayak yapmaya mı gidiyor?”

Mallick, “Üstünde kayak kıyafetleriyle evden çıktı ve kuzeninin Hummer’ının üzerinde iki çift kayak vardı, o yüzden kayak yapacağını tahmin ediyorum. Sanırım şimdi Bluebird’e gidiyorlar.”

Jax eliyle saçlarını düzelterip gözlerini ovdu. “Acaba kaymayı biliyor mu?”

“Bilmiyorum ama öğrenebilirim. Onu piste kadar takip etmemi ister misin?” “Evet, lütfen gözün üzerinde olsun. Ben de birazdan arayıp nerede olduğunu öğrenirim.”

“Eğer kaymayı bilmiyorsa bu, devreye girmen için iyi bir fırsat olabilir. Öğretmek için yardımcı olabilirsin.”

“Evet, olabilir.” Yüzünü astı. “Biraz tuhaf olur ama.”

“Tuhaf olabilir ama en azından bugün onu takip edebilir ve fırsat kollayabilirsin.”

“Sağ ol Mallick.” Jax telefonu kapatıp duş almaya gitti.

Brett Sasha’yla arabada neredeyse hiç konuşmadı ve kafeye geldiklerinde de gidip başka üç çocuğun yanına oturup onu unuttu. Sasha’nın da umurunda değildi. Tezgâha oturup devasa bir kahvaltı tabağına on beş dolar harcadı ve her lokmasından büyük keyif aldı.

Kafeden çıkıp otoparka geldiklerinde, Brett onu arkadaşlarıyla tanıştırdı. Uzun boylu ve koyu kıvrık saçlı hoş bir çocuk olan Thomas Vasquez, Charlie Brown’i andıran tıknaz Mason Dixon onlarla geliyordu. Son olarak tanıştığı sarı saçları ve yeşil gözleriyle seksi bir görünüme sahip olan ve Brett’in East olarak hitap ettiği Kelly Easter, Sasha’ya bakıp, “O dolgun dudaklarla iyi sakso çekeceğinden eminim,” dedi.

St. Michael’da da Kelly Easter gibi uygunsuz şeyler söyleyip acayip havalı ya da erkeksi olduklarını düşünen ama söylediklerinin ne kadar salakça olduğunu fark etmeyen çocuklar vardı. Sasha tecrübeyle bu tip çocuklarla baş

etmenin tek yolunun aynen cevap vermek olduğunu öğrenmişti. “Her zaman böyle gerzekçe konuştuğundan eminim.”

Hakareti Sasha’nın beklediği şekilde karşılayacağına gülen Kelly, “Shriver, neden bana bu kadar ateşli bir kuzenin olduğunu söylemedin?” dedi.

“Bilmiyordum. Babası ve annem birbirlerinden nefret ediyorlardı o yüzden hiç bir araya gelmedik.”

East dönüp küçük, beyaz bir kamyonete yöneldi. “Liftlerde buluşuruz.”

Brett Hummer’a doğru yürüdü, Sasha da onu takip etti. Arabaya yaklaştıklarında, “East’le ilgili sakın aklından bir şey geçirme,” dedi.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Ona nasıl baktığını, takımlarını süzdüğünü gördüm.”

Buna hakaret mi demeliydi yoksa şaka mı? “Bu Masal Diyarında mutlu musunuz bari?”

“Peki, kabul etme. Seni gördüm. Belki seni takımına bindirir ama Julianne isimli bir kızla çıkıyor ve kız inanılmaz kıskanç. Ayrıca kaltağın teki.”

Brett ciddiye, Sasha kafayı yiyecekti. “Tamam, peki, her neyse.”

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sasha ona istediği tepkiyi vermediği için böyle olduğunu düşündü.

Dağ yolunun yarısına geldiklerinde, “Okulda işin zor olacak Sasha,” dedi. “Dün gece Facebook profiline baktım, görünüşe göre eski okulundan bir sürü arkadaşın varmış. Telluride’in aynı olmayacağını bilmelisin. Burası gerçekten çok küçük, son sınıfta sadece otuz öğrenci var.”

Bir anda neden ona iyi davrandığını anlayamayan Sasha Brett’e bakıp, “Sorun değil ama bilgi için teşekkürler,” dedi.

“Aslında Kuzgunlara katılırsan işin epey kolaylaşmış olur.”

Bir grup Kuzgun’la 26 nolu depoda yaşadıkları bir anda gözünün önüne geldi. “Ben öyle pek katılımcı biri değilim.”

“En azından bir düşün. Gruba kattığım her kişi için ekstra puan alıyorum.”

Şimdi neden iyi davrandığı anlaşılmıştı. “Puan mı? Ne puanı? Bir çeşit ödül falan mı var?”

Bir süre yanıt vermeyen Brett en sonunda, “Sanırım daha fazla imtiyaz sahibi oluyorum denebilir,” dedi.

Terfi ediliyle övünen David Hollister’ı hatırladı. O zaman ne dediğini anlamamış, pek de ilgilenmemişti. “San Francisco’daki okulumda da Kuzgunlar vardı fakat hepsi buraya gelmemden bir gece önce bir tekne kazasında öldü.”

Brett direksiyonu kaçırdı, karda kaydılar. Arabayı tekrar kontrolü altına aldığı anda sert bir tonla, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Kuzgunları, Eryx’i ve yemini biliyorum. Dediğim gibi bana göre değil.” “Senin okulundaki Kuzgunlar ne tip çocuklardı?”

“Çoğunlukla pek arkadaşı olmayan ya da uyum sağlamakta zorlananlar.”

“Bu yüzden mi katılmak istemiyorsun? Grubun kaybedenlerden oluştuğunu düşündüğün için mi?”

“Grubunda kimlerin olduğunu bilmiyorum, o yüzden sebep bu değil. Sadece bana uygun değil, o kadar.” Sasha Brett’in onu rahat bırakmasını istiyordu.

“Belki grupla ilgili daha fazla bilgi olsa, fikrini değiştirirsin.”

Yeterince bilgisi vardı. “Sanmıyorum Brett.”

Bir süre daha sessiz kalan Brett, “Annenin Rusya’ya gönderilmesi ve senin burada kalmış olman zor olsa gerek ama Eryx senin için bu sorunu halledebilir. Pazartesi günkü toplantımıza gelersen grubun neden iyi olduğunu göreceksin. Öyle herkesi çağırmıyoruz,” dedi.

“Bu arada Eryx kim? Nereden gelmiş ve neden insanların onu takip edeceklerine dair yemin etmelerini istiyor? Bundan çıkarı ne anlamıyorum.”

Brett omuz silkti. “Farklı bir düşünce yapısı var, o kadar. Din gibi bir şey değil bu. Daha ziyade seni daha mutlu eden bir hayatı yaşama yolu denebilir.”

St. Michael’daki Kuzgunların mutlu olduklarını hatırlamıyordu. Hep kavgaya bulaşır, diğerlerine kötü eşek şakaları yaptıkları için uzaklaştırma cezaları alırlardı.

“Eryx hayatındaki kötü şeyleri silebilir, annenin gitmesi gibi mesela.”

“Senin için ne yaptı?”

Brett hafifçe gülümsedi. “Not ortalamam ve sınav notlarım bayağı kötüydü. Eryx yardım edene kadar üniversiteye girmem mümkün görünmüyordu. Bir hafta önce Colorado Üniversitesi’nden kabul mektubu aldım.” Sasha’ya baktı. “Bir arabaya ihtiyacım vardı ve ruhumu rehin verdikten hemen sonra elli bin dolarlık bir bahis kazandım. Annem beni Colorado Springs’e götürdü ve bu Hummer’ı aldım.”

Her şey bunun için miydi? insanlara en çok istedikleri şeyi vereceksin, onlar da bir yemin edecekler. Missy’nin tüm fazla kilolarını verdiğini, cılız Casey Mills’in de futbol takımına girdiğini hatırladı.

“East de bir Kuzgun,” dedi Brett. “Kız arkadaşı Julianne de.”

“Eryx onlar için ne yaptı?”

“East bir yazarlık müsabakasını kazandı ve burs aldı. Julianne modellik okuluna girdi.”

“Eryx tüm bunları nasıl yapıyor? Onlar için bu kadar çok şey yaptığı insanlara yemin ettirmek neden bu kadar önemli?”

Brett ona ciddi bir bakış attı. “Cehennem’e inanıyor musun?”

Sasha, karla kaplı yola baktı ve keşke sormamış olsaydım diye düşündü. “Evet ama üstünde çok düşündüğüm bir şey değil.”

“Eryx tam olarak bir insan değil, Sasha. Babası, ölen insanları Cehennem’e götüren bir kara melek.” Yüzündeki bakışı görmüş olsa gerek ki hemen ekledi, “Tuhaf ve inanılmaz geldiğini biliyorum ama yemin ederim doğru. Eryx Cehennem’i Lucifer’in elinden alıp dünyayı değiştirmek istiyor.”

Gerçekten de Brett’in deli olduğunu düşünmek istiyordu ama San Francisco’da olanlar ve Alex’in söylediklerinden sonra anlatılanların doğru olmasından korkuyordu. “Neyi değiştirecek?”

“Cehennem’i Cennet gibi yapacak, insanlar ölümden korkmazlarsa daha farklı olurlar. Dünyada bu kadar fazla savaş, cinayet ya da kötü insan olmaz.”

Bu düşüncenin bir kusuru vardı ama Sasha kafasında ne olduğunu çıkaramıyordu.

“Eryx ancak yeterince takipçisi olduğunda Cehennem’i ele geçirebilecek. Bunu bir imza kampanyası gibi düşün, ne kadar çok insan imzalarsa kampanyanın o kadar ağırlığı olur. Eğer milyonlarca takipçisi olursa, dünyanın büyük kısmı ona inanırsa tek önemli şey o olacak. Bildiğimiz anlamıyla Cehennem yok olacak ve Lucifer da Tanrı’dan özür dileyip Cennet’e geri dönmediği müddetçe sıradan bir ruh olacak.”

Sasha buna inanamıyordu. Herhangi bir konu, hele ki ruhani bir mevzuuyla pek ilgili olabilecek gibi görünmeyen Brett bu konuda çok tutkuluydu. “Onun söylediği şey olduğunu nereden biliyorsun? Belki de sadece delinin tekidir.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm Sasha. Sonra onunla tanıştım ve sıradan olmadığını gördüm. Farklı...sıradan insanların yapamayacağı şeyleri yapabilecek gibi görünüyor.”

“Ne gibi?”

“Sana söyleyemem. Bu Kuzgunlarla ilgili gizli konulardan biri ve söylememek için yemin ediyoruz. Eğer bir toplantıya gelirsen kendin görebilirsin.”

“Eryx orada mı olacak diyorsun?”

“Belki ama orada olmasa bile Bay Bruno neye inandığını iyice sorgulamana yol açacak şeyler gösterecek ve olayların akışını değiştirmenin neye bağlı olduğunu açıklayacaktır.”

Onu takip edenlerin neler yapabildiklerini gördükten sonra Eryx’i kesinlikle takip etmeyeceği açıktı. Başka

insanları taşıyanların dünyayı daha iyi bir yer yapmakla ilgilenmedikleri ortadaydı.

Ya Telluride'daki Kuzgunlar doğum lekesinden haberdar oldularsa? Bay Bruno Anaboları biliyor muydu acaba? Biliyorsa ve doğum lekesinden haberdarsa grubu onu öldürmeye ikna eder miydi? Bu Sasha'nın almak isteyeceği bir risk değildi.

“Bir toplantıya gelip bakacak mısın?”

Hayır demeye devam ederse Brett'in peşini bırakmayacağını bildiği için vaat içermeyen bir yanıt verdi. “Düşüneceğim.”

Brett uzun, kumral saçlı bir kız görünce kaymayı öğretmeye söz verdiği Sasha'yı liftin tepesinde bıraktı. “İşe bak, Reilly O'Brien bu. Hey, Reilly, bekle!” Sasha'yı liftin yamacındaki pistte sendelerken terk edip kayarak uzaklaştı. Arkasındaki insanlar kaymaya başladığında Sasha kendini pistin dışına zor attı.

Bir kar yığınının çarpıp durabildiğinde Brett'in Reilly'yi takip ettiğini, kızın da omzunun üzerinden korkarak Brett'e baktığını gördü.

Bir süre uğraştıktan sonra kendini kar yığınının kurtardı ve yalpalaya yalpalaya lifte doğru ilerlemeye başladı. Önündeki yamaç bir kayak pistinden çok uçuşuma benziyordu ve sadece yamaca bakmak bile içinin bir garip olmasına yol açıyordu. Mümkün değildi. Lift operatörüne onu aşağı indirmesi için yalvarması gerekecekti. Yaşadığı aşağılanma hiç sona ermeyecekti.

Orada durup aşağı inmeyi rica etmek için güç toplarken liftten inen bir çocuk, yalnız başına ona doğru kaydı. “İyi misin?” İngiliz'i andıran hafif bir aksam vardı.

“İyiyim. İyiğim.”

“Emin misin? Sersemlemiş görünüyorsun.” Çocuk Sasha'ya sırtıttı. “Yanlış lifte bindiğini itiraf edebilirsin. Herkes aynı hatayı yapıyor. Yeşil lift biraz ileride. Bu kara elmas lifti, çok iyi kayanlar için. Daha önce kaymış mıydın?”

“Hayır, hem de hiç.” Sesi tanıdıktı, çocuk tanıdık geliyordu. Ama Sasha'nın kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu, San Francisco'daki birilerini anımsatıyor olmalıydı. Şu ana kadar Telluride'da ailede- kiler ve Korkunç Bruno dışında bir tek Brett'in arkadaşlarıyla tanışmıştı.

Aynalı gözlükleri adamın gözlerini kapatıyordu, kafasına geçirdiği kırmızı kayak beresinin altından ise siyah saçları görünüyordu. Yüzü o kadar güzeldi ki Sasha bakmaya doyamıyordu.

“Haydi şu tarafa gidelim,” dedi çocuk, başıyla kuzeyi göstererek, “orada daha kolay bir pist var, sana inmen için yardım edebilirim.”

“Çok sağ ol ama seni meşgul etmek istemem. Lifte binmeme izin verirler mi diye sormak istiyorum.”

Kafasını salladı. “Genelde vermezler.” Birkaç metre kaydı. “Gel hadi, bir sorun olmayacak. Ben de seninle birlikte geleceğim.”

Bu seksi çocuğu takip etmek de lifte binmeyi rica etmek kadar küçük düşürücü olacaktı. Ama çocuk gülümseyerek kızı bekliyordu ve birlikte kaymaya hazırdı.

Sasha nihayet yanına geldiğinde başını sallayan çocuk, “Bunu yapabilirsin, hiç kafana takma,” dedi. Gülümsedi. “Adım Ajax DeKyanos. Herkes bana Jax der.”

“Ben de Sasha Annenkova. Tanıştığımıza memnun oldum.” Sasha'nın burnuna sıcak bir bitki çayını andıran tarçın kokusu geliyordu, sıcak ve çok güzel bir koku. Nasıl bu kadar leziz kokabiliyordu? Ve bir insanın bu kadar güzel görünmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Çocuğun gülümsemeden ona baktığını fark edince irkildi. “Sasha,” dedi çocuk. “Güzel.”

Adının güzel olduğunu mu kastetmişti? Yoksa ondan mı bahsediyordu? “Ajax pek duyulmamış bir isim. DeKyanos da öyle - Yunan ismi mi?”

Çocuk başıyla onayladı. “Ama ben Yunan değilim. Ailemin her biri farklı bir yerden gelmiş.”

“Telluride’de mi yaşıyorsun yoksa buraya kaymak için mi geldin?”

“Mayısta mezuna olana kadar babamla yaşamak üzere buraya yeni taşındım. İngiltere’de bir yatılı okuldaydım ama Kraliçe okula geldiğinde kıcımlı açtığım için okuldan atıldım.”

İngiltere. İngiliz aksanının olmasına şaşmamak gerek. Sasha çocuğun yüzünde kışkırtıcı bir ifade yakaladı. “Yaa, anlat o zaman.”

Çocuk, muhteşem beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. “Tamam, belki kıcımlı göstermedim ama gerçek bu anlattığımdan çok daha sıkıcı.”

“Gene de anlat.”

“Üniversiteye gitmeden önce bir süre gelip babamla vakit geçirmenin iyi olacağını düşündüm. Peki ya sen? Telluride’a kayak yapmaya gelmediğini tahmin ediyorum.”

“İyi tahmin.” İkisi de güldü. “Burada halam ve eniştemle kalıyorum, çünkü annem...” Neden orada olduğunu söylemek istemiyordu o yüzden yalan söyledi. “Annem iş için yurtdışında.”

“O zaman Telluride’daki liseye gideceksin.”

“Evet.”

“Güzel. Artık en azından tanıdığım bir kişi var.” Elindeki kayak batanlarından birini kaldırıp ileriye göstererek, “Haydi, sana kaymayı öğreteyim. Kısa sürede kıvrırısın.”

Tabii, belki sonra uzay gemisi de inşa edebilirdi. “İşin zor.”

“Olumsuz yaklaşım istemiyorum. Sen kaymak için yaratılmışsın.”

“Ben mi?” “Aynen öyle. Baksana iki bacağın ve iki kolun var.”

“Bilmişlik mi taşıyorsun sen?”

Çocuk tekrar sırtıttı. “Mankafalıktan iyidir.” Önden kayıp Sasha’nın onu yakalamasını bekliyor, hata yaptığı noktaları gösteriyor, tek tük de olsa iyi yaptığı şeyleri övüyordu.

Zorlu bir yarım saat boyunca Sasha’nın yeşil pistten aşağı inmesine yardım etti ve küçük düzlüğe vardıklarında kızın kolunu tutarak onu pisti çevreleyen ormandaki yıkılmış bir ağacın yanına götürdü. Sasha kayaklarını çıkardı ve kendinden memnun bir şekilde ağacın üstüne otururken çocuğun da kayaklarını çıkarışını seyretti.

“Şimdi, söyle bakalım,” dedi yüzünde büyük bir gülümsemeyle, “o kadar da kötü değildi, değil mi?”

“Sen muhteşemsin ama ne yalan söyleyeyim - bir metre daha kaymak- tansa üniversite sınavına tekrar girmeyi tercih ederim.”

“O kadar mı kötüydü?”

“Aşağıya ne kadar yolumuz kaldı?”

“Neredeyse geldiğimiz yol kadar var.”

Sasha’yı sıcak basmıştı. “Merak ettiğim için soruyorum, eğer yanında ben olmasaydım yukarıdan aşağı inmen ne kadar alırdı?”

“Bu pistte mi?” Arsız bir ifadesi vardı. “On dakika. Eğer kar yağmıyorsa sekiz de olabilir.”

Sasha inler gibi, “Çok üzgünüm, çok da utandım,” dedi.

“Sorum değil, bana göre utanılacak bir şey de yok. Dediğim gibi insanlar yanlış liftlere biniyorlar, sık olan bir şey.”

“Aşlına bakarsan ben yanlış lifte binmedim. Buraya kuzenim Brett’le geldim. Bana kaymayı öğreteceğini söyledi

ve beraber lifte bindik, liftten iner inmez beni bıraktı gitti.”

“Daha önce hiç kayak yapmadığını bildiği halde mi?”

“Güzel bir kız gördü ye beni anında unuttu.”

Jax öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu ve piste, geçen kayakçılara baktı. “Kayakta önemli olan gevşemek, kendini zorlamamak ve rahat hareket etmektir. Etrafına bak, dağı, karı hisset, yüzüne vuran rüzgârı sev. Düşeceksin, orası kesin ama düştüğünde kendini bırak. Düşmemek için çabalama.” Kafasını çevirip Sasha’ya baktı. “Bunu yapabilir misin?”

“Deneyeceğim.”

“Güzel.” Cebinden küçük bir matara çıkarıp kapağını açtı ve Sasha’ya uzatmadan bir yudum aldı.

“İçki içemiyorum. Daha önce bir kere denedim, çok az içmeme rağmen tüm geceyi klozetin başında geçirdim.”

“Alkol değil bu. Sadece bir tür baharatlı elma şırası.”

Demek ki güzel kokmasının sebebi buymuş. Bir yudum aldı ve matarayı geri vermek istemedi. Sıcaklık içine yayılıyordu. Bir yudum daha aldı. “Bu inanılmaz bir şey.”

“Hepsini içebilirsin. Güzel değil mi?”

Sasha’nın tüm bedeni sıcak bir sıvıyla doldurulmuş gibiydi. “Bunun sadece elma suyu olduğundan emin misin?”

“Tabii ki eminim.” Gene o arsız ifadeyi takındı. “Ama belki içinde azıcık da sihir vardır.”

“Bunu içtim diye tutuklanır mıyım?”

“Hayır. Sasha, iç şunu da aşağı inerken biraz eğlenelim.”

Sasha matarayı boşaltıp uzattı. “Teşekkürler Jax.” Çocuk ona beklenmeyecek kadar iyi davranıyordu. Yapılı ve yakışıklı çocukların çoğu sırf kendileriyle ilgilendiklerinden etraflarında başka canlı olduğunu bile fark etmezlerdi ama Jax’in öyle bir havası yoktu, hem de hiç. Mütevazı ve kibar görünüyordu. Dış görünüşünün ve düşünceli yaklaşımının yarattığı birliktelik çok güçlüydü ve Sasha kendini bu gücün çekimine kapılmaktan alıkoyamıyordu.

Kimi kandırıyordu ki? Sürekli ona bakmaya bir son vermeliydi. Tuhaflığa bakın, çocuk aslında onun tipi bile değildi.

Hoşlandığı son çocuk zayıf, gözlüklü bir sarışındı, bir grupta klarnet çalıyordu ve Kimya 2 dersinde laboratuvarında aynı masada oturuyorlardı. Tyler Hudson. Onunla ne kadar flört etmeye çalıştıysa da çocuk ona yüz vermemişti. Çok iyi arkadaşlıklar, o kadar.

Sasha’nın ilgisini çeken Tyler tipindeki çocuklardı. Kocaman, kaslı adamlardan hoşlanmıyordu.

Yani şimdiye kadar.

Ayaklarına kayakları geçirdi ve ormanın içine doğru Jax’i takip etti, bir yandan konsantre olmaya, bir yandan da Jax’in dediği gibi rahatlamaya çalışıyordu. İnanılmaz ama düşmeden önce en az otuz metre kaymayı başardı. Düştüğünde kendini bırakmayı hatırladığı için kısa sürede toparlayıp yola devam etti. Kaymak giderek kolaylaşıyordu. Aşağıya yaklaştıklarında Jax, “Bir tur daha kaymak ister misin?” dedi.

Kendine inanamıyordu ama tamam dedi. Ne vardı bu elma suyunun içinde?

Jax hayatında bundan daha iyi bir gün geçirdiğini hatırlamıyordu. Sasha güzeldi, eğlenceliydi ve hiçbir zaman pes etmiyordu. Güveninin yerine geldiğini, herkes gibi kayabileceğini, kötü olmadığını keşfetmesini izlemek, tatlı mavi gözlerindeki tertemiz neşeyi görmek... bundan daha iyi bir şey olamazdı.

Üçüncü turdan sonra hayli cesaret kazanmıştı. Fazlasıyla cesurdu. Ana pistten ayrılan, ağaçların arasından bir süre ilerledikten sonra piste tekrar bağlanan dar yoldan gitmeyi aklına koymuştu. Jax onu izledi ve dönüş yapamayacak kadar hızlandığını gördüğünde ödü koptu. Sasha düştü ve kendini bıraktı ama bir kayaya çarpıp

bacağını kayağına sıkıştırdı. Jax kemikten gelen sesi duydu, kemik kırılmadan bile önce kırılacağını biliyordu.

Yüreği ağzında kayarken neredeyse o da kayaya çarpacaktı, çılgınlar gibi ona ulaşmaya çalışıyordu. Aceleyle kayaklarını çıkarıp Sasha'nın yanında dizlerinin üstüne oturdu ve kayağını, batonlarını ve bacaklarını yumuşak bir şekilde düzeltebilmek için eldivenlerini çıkardı.

Sasha karın içinde yatıyordu, altın rengi saçları dağılmış, gözlerini kırıyor, ağlamamak için kendini tutuyordu. "Sanırım gidip kayak devriyesini bulmalısın."

"Bulmasam da olur." Ellerini Sasha'ya, kaval kemiğinin kırıldığı yere yaklaştırmadan önce iyice konsantre oldu. Kemik yavaşça kaynadı. Bittiğinde Sasha'nın yüzüne baktı ve beklediği ifadeyi gördü. Şok. Hayranlık. Ve korku.

"Bunu nasıl yaptın?"

Sasha'nın hafızasını mümkün olduğunca hızlı şekilde silmeliydi. Bacağını kırdığını ve iyileştiğini unutacak, sadece düştüğünü düşünecekti. Gözlükleri olmadan Jax'in gözlerine baktığını da unutacaktı.

Jax, Sasha'yı kenara çekti, ellerini ipeksi saçlarına soktu ve onu öptü. Sasha karamel tadındaydı - tuzlu ve tatlı.

Aradan bir-iki kalp atışlık zaman geçmeden Sasha da Jax'i öptü. Jax kızın kendisini takip, hatta taklit ettiğini anladı - tüm sabah yaptığı gibi. Öpüşme konusunda da kaymada olduğu kadar acemiydi. On yedi, neredeyse on sekiz yaşındaydı ama daha önce öpülmemişti.

Jax aptallık ettiği için kendinden nefret ediyordu ama bunun Sasha'nın ilk öpüşmesi olmasının bir önemi vardı...masum, masalsı ve güzel.

Onu öperken, bir Anabo'ya bu kadar yakinken huzurlu olmanın nasıl bir his olabileceğini anladı. Arındırıcı bir durumdu. Bu durumdan uzaklaşmak mümkün değildi. Öpüşmeyi sonlandırmak için inanılmaz bir irade gerekiyordu, Sasha'ya sokulmuş şekilde durmaya ve gün batarken gökyüzündeki o koyu mavi renge sahip, ruhunun ışığıyla aydınlanan gözlerine bakmaya devam etti. Sasha da çekinmeden ve sorgulamadan Jax'e bakıyordu. Aynı San Francisco'daki gibi, Jax'in gözlerinin içini görmüş ama korkmamıştı. Meraklanmış, kafası karışmış olabilirdi ama korkmamıştı.

"Jax, sen kimsin gerçekten?"

Aralarında sadece bir-iki santim vardı. "Kim olduğumu düşünüyorsun?"

"Bilmem... Bilmiyorum ama bu aralar hayatımda bir sürü garip şey oluyor ve şimdi acaba karşılamamız başta düşündüğüm gibi bir tesadüf olmayabilir mi diye düşünüyorum."

"Ya sana ömrüm boyunca senin gibi bir kız aradığımı söylersem."

"Ya çok basmakalıp biri olduğunu ya da benimle ilgili diğer kızlardan farklı olmamı sağlayan bir şey bildiğini söyledim."

Dudaklarını Sasha'nın dudaklarının yanına getirdi. "Sen bir Anabo'sun."

Sasha kasıldı ve başını çevirdi, burun buruna geldiler. "Nereden biliyorsun?"

"Anaboları tanımak benim kimliğimin bir parçası."

"Anabolara karşı olmanı gerektirecek bir nedenin mi var?"

Jax o zaman anladı. Sasha, düşman olduğunu düşünürse Jax'in onu Eryx'e götürmesinden korkuyordu. "Kendi özelliklerim nedeniyle sadece Anabo olan kızlarla birlikte olabiliyorum. Seni bulmuş olmak benim için çok değerli."

Sasha biraz kaşlarını çatı. "Yani benimle bu yüzden takılıyorsun?"

"Sana bu yüzden yaklaştım. Seninle takılıyorum çünkü bunu istiyorum."

Uzun bir süre o şekilde karda uzanmış şekilde birbirlerine baktılar. Sonra Sasha, "Demek Anabolar gerçekten var, ha?" diye fısıldadı.

"Evet, gerçekler."

Sasha onu tekrar öptü. Jax, Sasha'nın ondan hoşlandığına emindi. Planına sadık kalırsa ondan yarın daha çok hoşlanacak mıydı? Peki ya sonraki gün? Sonunda ona âşık olacak mıydı? Jax onu sevmesi gerektiği gibi

sevebilecek miydi?

Jax, Sasha onu kabul edip onun gibi Mefisto olarak ölümsüzlüğe erişinceye kadar kafasındaki düşüncelere gem vurmuyacaktı.

Ağzını Sasha'nın ağzından ayırırken ayağa kalktı ve ona baktı, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Sasha oturmaya çalıştı ve aklı karışmış bir şekilde, "Jax, yanlış bir şey mi var?" dedi. Bakışlarını kaçırıp kızardı. "Hiç iyi öpüşemediğim için böylesin, öyle değil mi?"

"Hayır, Sasha, öpüşmemiz mükemmeldi." Mükemmel biriydi. Milyarda bir rastlanan bir ılık çocuğuydu. Sasha'nın yazgısında Jax'in olması bir mucizeydi. Ama bir Anabo bulmayı dilediği ve umduğu bunca yıl boyunca bir kere bile onu nasıl elinde tutacağını düşünmemişti. Jax'le birlikte olabilmek için kızın Anaboluğu bırakıp Mefisto olması gerekiyordu. Her şey bittikten, bir Mefisto olduktan sonra, o da Jax gibi olacaktı, sürekli karanlık tarafından takip edilen biri. Şu anda sahip olduğu huzuru kaybedecekti. Bunu ona nasıl yapabilirdi?

Ama onu kaybetmekten de korkuyordu. Karanlık ruhu ondaki ışıltı fark etmiş, boğulan bir adam havaya nasıl muhtaçsa, ona tutulmuştu. Tüm içgüdüleri onu aynı amaç doğrultusunda yönlendiriyordu: Ona sahip olması, yanında tutması ve nihayet bir Mefisto'ya dönüştürmesi gerekiyordu. Ama içgüdüler duyguları hesaba katmıyordu. Herhangi bir tereddüt yaşayacağını tahmin bile etmemişti.

Tatlı yüzüne, büyük, berrak gözlerine bakarken kendini prensesi kirletip beraberinde bataklığa götürmek isteyen bir canavar gibi hissediyordu.

Neyi vardı Jax'in? Bu konuda bu kadar yumuşak ve duygusal olmamalıydı. Sasha'nın bir Mefisto olması Jax'in kurtuluşundan daha fazla önem taşıyordu. Ona ihtiyaçları vardı. Daha fazla Mefisto demek, daha az Skia ve kayıp ruh demekti. Eğer kendisi için Sasha'nın peşinden gitmeyecekse bile, kardeşleri ve insanlık için bunu yapmalıydı.

Coşkusu tamamen yitmişti, yüzü asılarak oturdu. Suçluluk duyuyordu, gözlüklerini takıp Sasha'nın son on dakikalık hatıralarını sildi.

Sasha gözlerini kırptı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Aşağı bakıp önce bacaklarını, sonra dudaklarını elledi ve yüzünü kaldırıp Jax'e baktı. "Çok garip bir déjà vu oldu. Sanki bacağımı kırdığımı, senin onu iyileştirdiğini unutmuşum sonra hatırlamışım gibi." Düşüncelerini netleştirmek istercesine başını salladı. "Bana 'Bütün hissettiklerini unut,' dedin, ben de unuttum ama sonra unutmadığımı anladım."

Jax'in nefesi kesiliyordu, panikledi ve kafası karıştı. Sasha neden hafızasını kaybetmemişti? Bu daha önce hiç olmamıştı. "Ben... senin..." Nasıl hâlâ hatırlayabiliyordu? Onu San Francisco'dan hatırlamadığından emindi. Hafıza silmek o zaman işe yaradıysa şimdi neden yaramıyordu?

"Bunu nasıl yaptın Jax?" Sasha gözlerini açmış ona bakıyordu. "Neden yaptın?"

Harika. Sadece üç saattir birlikteydiler ve Jax işleri şimdiden berbat etmişti.

Sasha cidden çok korkmuştu. Jax'in sadece ellerini kullanarak bacağın iyileştirmiş olması onun sıra dışı olduğunu gösteriyordu ama sonra gözlüklerini çıkardığında insan olmadığı anlaşılmıştı. Simsiyah gözlerine bakmak Sasha'yı üzücü ve korkutucu şeyler düşünmeye itiyordu. Jax onu öptüğünde kendini o kadar kaptırdı ki sadece ondan ne kadar hoşlandığını düşünebiliyordu, onu öpmek ne müthiş bir histi.

Jax'in aynı şekilde hissetmediği açıktı, Sasha incindi ve utandı. "Neden kafamı ellerinin arasına alıp unutmamı istedin? Beni öpmek o kadar ini kötüydü? Senden bir daha beni öpmeni beklemeyleyim diye mi hafızamı silmek istedin?"

Jax kaşlarını gözlüklerin arkasından çıkacak kadar kaldırdı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Kafası karışmış ve incinmiş olmasaydı Sasha belki de böyle konuşmayacaktı. "Başka ne düşünebilirim? Hafızamı kaybetmediğimi gördüğünde bir acayip oldun, olanları yok edemediğin için pişman oldun sanki."

Sasha'ya yaklaşan Jax ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı, Sasha dondurucu soğuğun ortasında bir anda ısıniverdi. "Pişman olacağım bir şey varsa o da benim acayip olduğumu düşünmendir."

"Diğer insanlar gibi olmadığını biliyorum ama acayip de değilsin."

Sasha'nın ellerini bırakan Jax geri çekildi. "Üzgünüm Sasha. İkimizin...belki de...birlikte...bak, ben bu işlerde berbatımdır, tamam mı? Emin olduğum bir şey varsa o da senden hoşlandığımı ve sana bir daha hiçbir şeyi unutturmayacağımı."

"Sana neden inanayım ki?"

Gözlerini Sasha'dan uzaklaştırıp kayak pistine bakan Jax, "Belki de inanmamaksın," dedi.

Haklı olduğuna inanması, kayaklarını ayağına geçirip dağdan aşağı kayarak bir daha da geri bakmaması gerekirdi. Jax'in hayırsız biri olduğu kesindi. O zaman neden hâlâ orada duruyor ve Jax'e bakıp onun dayanılmaz olduğunu düşünüyordu? Neden gözlerinin önünden karda birlikte yattıkları sahne sürekli olarak geçiyordu? Belki de bu ilk öpücüğü olduğu için böyleydi. Jax'in kendisine baktığını gördüğünde öpüşmeleri acaba gerçekten de hatırladığı kadar muhteşem miydi diye düşündü.

Bunu öğrenmenin tek yolu vardı. Jax'e sokulup yüzüne bakmak için kafasını kaldırdı. "Beni tekrar öper misin?"

"Eğer izin verirsen..."

Uzanıp Jax'in gözlüklerini çıkardı ve karın üstüne fırlattı.

Jax ellerini Sasha'nın omzuna koydu, onu kendine çekmeden önce kendi kendiyi mücadele ediyor gibiydi, sonra ağzını ağzına yaklaştırdı. "Unutma, sen istedin," diye fısıldadı ve dudaklarıyla Sasha'nın dudaklarını kavradı,

Tıpkı önceki öpüşmeleri gibi, Jax'in ağzındaki tat da kokusu gibiydi. Sıcak şarap, elma şarabı, bitki çayı gibi tatlı, mayhoş ve baharatlı. Her şey sıcak ve harikaydı.

Ama bu öpücük ilki gibi tatlı ve yumuşak değildi.

Belki Komşunun Oğlu değildi, belki gerçek bir oğlan bile değildi ama öpüşmeyi biliyordu. Bu ilk rodeosu değildi. Ellerini Sasha'nın saçlarına daldırıp kafasını hafifçe eğerek daha da derinleri öptü. Dudakları o kadar sıcaktı ki neredeyse yanıyordu. Sasha ona doğru iyice sokuldu, kollarını ceketinin altından geçirip sırtına, kırmızı kazağının üstüne doladı.

"Öpüşmenin bu kadar inanılmaz olabileceğini bilmiyordum," diye mırıldandı. İlk öpüşmeleri mükemmeldi ama ağızlarını açmamışlardı ve o kadar sokulmamış oldukları için Sasha, Jax'in göğsünün inip kalkışını hissedememişti.

"İnanılmaz olan sensin Sasha, sensin."

Sasha'nın bedeni kendi isteğince hareket ediyor, Jax'e dayanıp onun bedeniyle titriyordu. Jax ellerini saçlarından aşağıya indirip onu kollarına aldığı anda, Sasha avuçlarının içinde Jax'in sırtındaki kasların gerilişini duyuyordu. Öpüşmeye son veren Jax, Sasha'nın başını kendi omzuna, çenesini de onun saçlarına yasladı. "Bunu neden istedin, bilmiyorum ama istediğin için çok mutluyum."

Orada durup Jax'in kokusunu içine çeken Sasha iç geçirdi ve ikinci öpüşmelerinin o kadar güzel olmayacağını, ilk öpüşmesi olduğu için bu kadar etkilendiğini kendine itiraf etti.

Şimdiye hiç sona ermesin istiyordu. "Bana kim olduğunu anlat Jax."

"Korkuyor musun?"

Gördüğü en garip gözlere sahipti, ellerinin dokunuşuyla insanları iyileştirebiliyor ve hafızalarını silebiliyordu ama onunla liftin tepesinde karşılaştıkları andan beri hiç korkmamıştı. Hatta tam aksine. Onunla geçirdiği son birkaç saat içinde hayatındaki her şeyin o kadar da sıkıntı verici olmadığını hissetmişti.

"Yanıt vermiyorsun. Bu korktuğun anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Korkmalı mıyım?"

Jax alnını öptü. "Asla Sasha. Asla benden korkma."

“Bu daha önce başına geldi mi? Birinin olayları unutmadığı bir durum?”

“İlk defa sende böyle bir şey oldu. Aslında doğruyu söylemek gerekirse bu benim çok sık yaptığım bir şey değil. Bacağını iyileştirdim, çünkü okula alçıyla başlamanı istemedim. Seni istediğim için öptüm ve daha iyi görebilmek için gözlüklerimi çıkardım. Neden unutmanı sağlayamadım bilmiyorum ama yemin ederim bir daha bunu denemeyeceğim.”

Sasha ona inanmak istiyordu. “Seni bırakıp gitmeliyim.”

Jax’in dudakları Sasha’nın yüzünde geziniyor, alnını, burnunu, şakaklarını öpüyordu. “Evet, öyle yapmalısın.”

Sasha gitmedi.

Kolları birbirine dolanmış biçimde orada durarak, kar yağarken rüzgârın çamların arasında dolanıp çıkardığı sesi dinlediler. Sasha bunun hayatı boyunca asla unutmayacağı anlardan biri olduğunu biliyordu.

Jax dudaklarını Sasha’nın kulağına yaklaştırdı. “Koş Sasha, eğer yapabiliyorsan delicesine koş, uzaklaş ve arkana bakma.”

Sasha kesik kesik nefes alıyordu. “Gitmek istemiyorum.”

Jax onu tekrar öptü, o kadar sıkı sarılmıştı ki Sasha’nın ayakları yerden kesildi. Jax’in tutkusunu hisseden Sasha bunun sıradan bir kız erkek macerası olmadığını biliyordu. Bu onu korkutuyor olsa da kendini çok canlı hissediyor, o anda etrafındaki her şeyi - yukarıda öten kuşu, ayaklarının altındaki yumuşak karın çıkardığı sesi, Jax’in avuçlarının altında hareket eden bedenini, ağzının tadını, nefesinin sıcaklığını inanılmaz bir farkındalıkla algılıyordu.

Jax başını kaldırıp ona baktığında neredeyse üzerine gelen duyguların içinde boğulacaktı. Jax’in gözleri sanki başka biriymiş gibi, bilmesi mümkün olmayan şeyleri biliyormuş gibi hissetmesine yol açıyordu,

“Gitmedin. Bu bana bir şans vereceğin anlamına mı geliyor?”

“Eğer sana bir şans verirsem bana kim olduğunu söyler misin? Neden gözlerin bu kadar değişik?”

“Söylerim.” Jax onu bıraktı ve geri çekildi. “Bana bir hafta süre ver, sonra sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım.”

Sasha’nın bir yanı her şeyi hemen öğrenmek istiyordu. Diğer yanıysa hiç bilmemek. Yine de başıyla onayladı ve, “Anabo olduğumu nasıl anladığım da söyleyecek misin?”

Eğilip yerden aldığı gözlüklerini takan Jax, “Her şeyi anlatacağım,” dedi.

Orada durup birbirlerine bakarlarken dağlarda korkunç bir çığlık yankılandı, Sasha ürperdi. “Bu sanki düşen birinin çığlığıydı.”

Jax tatsız bir ifadeyle başını salladı ve, “Gidelim,¹ dedi.

On dakika sonra aşağıya ulaştıklarında Sasha, Mountain Village tesislerinin yakınlarında bir grup insanın toplandığını gördü. Gruba doğru kaydı ve bir kadına neler olduğunu bilip bilmediğini sordu.

“Biri Şeytan Tepesi’ne gitmiş. Kayak devriyesinin telsizinden kızın boynunu kırdığını duydum.”

Neler olduğunu tahmin eden Sasha’yı bir sarsıntı aldı. “Kimmiş?”

“Telluride Lisesi’nden bir son sınıf öğrencisi, Reilly O’Brien. Çok tatlı, harika bir kızdı. Çok yazık.”

Tanıdık bir ses duyan Sasha döndüğünde Brett ve East’in birkaç yüz metre ötede bir noktaya doğru kayarak zıpladıklarını gördüğünde kaskatı kesildi.

“Sorun nedir?” Jax arkasından seslenmişti. “Reilly’yi tanıyor muydun?”

Jax’e dönen Sasha yaklaştı ve, “Hayır ama kuzenim onu gördüğü için beni bırakıp gitmişti. Onun peşinden kayarken kızın korkuyla kuzenime baktığını gördüm. Şimdiye gülüyor,” diye fısıldadı.

“Kazayla bir ilgisi olabileceğini düşündüğünü mü söylüyorsun?”

Sasha Jax’in aynalı gözlüklerindeki bozuk yansımaya baktı. “Evet dersem deli olduğumu düşünmezsin değil mi?”

Jax onu yakınlardaki bir lokantaya götürdü ve tatlılarını yerlerken Sasha kendisiyle ilgili her şeyi anlattı. Annesinin sınır dışı edilişinden, Kuzgunlardan ve Alex Kasamov'dan, Bay Bruno'yla tanışmasından ve Brett'in dağ yolunda ona anlattığı şeylerden bahsetti. Sasha'nın bir Skia'yla aynı masada yemek yemesinin düşüncesi bile Jax'i korkutuyordu ama Sasha'ya belli etmedi. Sasha ona güvenmişti ve Jax bu güveni korumak istiyordu ama aynı zamanda Sasha'yı da korumalıydı. Onu korkutabilecek şeyleri paylaşmadan mümkün olduğunca fazla şeyi paylaşmak istiyordu.

Anabo meselesiyle başlamaya karar verdi. "Demek Brett'in Reilly'nin Anabo olduğunu sanıp, bu yüzden onu aşağı ittiğinden şüpheleniyorsun."

"Bunun kulağa saçma geldiğini biliyorum ama Brett, Eryx'in gerçek olduğuna inanıyor. Eğer gruba yeni üyeler katabilirse puan toplayacağını söylemişti, belki Anabo olduğunu sandığı birini öldürdüğünde de puan alacağını düşünmüştür."

"Neden Reilly'nin Anabo olduğunu sansın ki?"

"Bilmem. Belki o da benim Alex Kasamov'dan korktuğum gibi Bay Bruno'dan ölümüne korkuyordu. Alex, ondan korktuğum için benden şüphelendiğini söylemişti."

Jax, Reilly'nin Anabo olmadığını biliyordu. Onu kasabada görmüştü. Kardeşleri de görmüştü. Muhteşem bir kızdı, eğer Anabo olsaydı, Jax ve kardeşlerinin bundan haberi olurdu.

"Ya da belki Brett ona asıldı, Reilly yüz vermeyince onu öldürecek kadar sinirlendi," dedi Jax. "Belki de onu itmek istememişti. Belki de o yapmadı."

"Haklısın. Sanırım San Francisco'da olanlardan bu kadar korktuğum için hemen kötü senaryolar yazıyorum." Bakışlarını masaya yöneltip başka bir dünyaya daldı. "Hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum. Nasıl olur da benden öldürmek isteyecek kadar nefret edebilirler?"

Jax bugün nasıl olup da önceden yaptığı gibi Sasha'nın hafızasını silemediğini düşünüyordu. "Bayıldığını ve sabah kendine geldiğinde gitmiş olduklarını söyledin. Eğer seni öldürmeye niyetliydiyseler, neden öldürmediler?"

"Herhalde öldüğümü sandılar."

"Ve kimse emin olmak için seni kontrol etmedi mi?"

"Şimdi düşününce biraz aptalca geliyor. Eğer birini öldürmeye niyetlenip sonra da öldürmezsen, suçlanabilirsin değil mi? Benim polise gitmemden çekinmediler mi acaba?"

"Belki de kendi savunmalarının senin suçlamalarından daha kuvvetli olduğunu düşündüler. Uyandığında hiçbir yaranın, berenin olmadığını söyledin."

Sasha'nın kafası iyice karışmıştı. "Anlamıyorum Jax. Rüya görmedim, halüsinasyon da değildi, çünkü uyandığımda yerde kan ve taşlar vardı." Gözleri açıldı. "Dün gece rüyamda bunu gördüm ama tüm rüyalar gibi garip bir rüyaydı. Bütün Kuzgunlar donmuştu ve bir anda bir adam belirdi. Alex'i bıçaklayıp beni iyileştirdi..." Sasha durup Jax'e baktı, aradan saniyeler geçmeden, "Beni iyileştirdi," dedi.

Jax, Sasha'nın duraksadığını ya da ona baktığını fark etmemiş gibi yaparak kekinden bir parça daha aldı. "Rüyadaki adam neye benziyordu?"

"Bilmiyorum. Yüzü belirsizdi, sesi de boğuktu. Baştan aşağı siyah giyinmişti."

Sasha'nın o geceye ait hafızası orada, ortaya çıkmayı bekliyordu. Sebebi ne olursa olsun, belki de bir Anabo olduğu için Sasha'nın hafızası silinmiyordu.

Jax onun o geceyi ne zaman hatırlayacağını bilemiyordu ama o güne kadar Sasha'ya her şeyi bir hafta içinde anlatma planına sadık kalmalıydı. Bir senesi olsa bile Sasha'nın ona âşık olmasını sağlayabilir miydi bilmiyordu ama sadece bir haftası vardı. Tabii Sasha o geceyi daha önce hatırlamazsa. O zaman hiç şansı yoktu. Sasha'ya kur yapmak zor, Jax'in o güne yaptığı en zor şey olacaktı ama eğer Sasha ondan ne istediğini bilirse işi milyon kere zorlaşacaktı. "Brett, Eryx'le ilgili başka ne anlattı?"

"İnsanlardan ruhlarını rehin vermelerini istiyormuş, çünkü çoğunluğu elde ederse Cehennem'i ele

geçirebilirmiş. Aslında Brett'in deli olduğunu düşünürdüm ama San Francisco'da olanlardan ve şimdi seninle tanıştık- tan...gözlerini gördükten sonra..." Başını eğip Jax'i inceledi, beynindeki çarklar o kadar hızlı dönüyordu ki neredeyse çıkardıkları kıvılcımlar görülecekti.

Sasha o gece depoda olup olmadığını ve onu kurtararak iyileştirip iyileştirmediğini sormadan Jax çatalını masaya bırakıp söze girdi. "Eryx'in kafadan çatlağın teki olmadığını varsayalım. Seni toplantıya götüren kız, Kuzgunlara katılanların Tanrı'dan vazgeçip Eryx'i takip etmeye ant içtiğini söylemişti. Eğer Eryx Tanrı'ya inanmıyorsa, Tanrı'yla ilgili her şeyi bir tehdit olarak görecektir ve Anabolar da Tanrı'ya en yakın olan insanlar."

Masanın öteki tarafından bakarken yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Gerçeği biliyorsun Jax, değil mi?"

Onu öpmeden önce gözlüklerini çıkardığı için kendine bir kez daha kızdı. "Eğer kastettiğin kuzenin hakkındaki gerçekse, bilmiyorum."

"Kastettiğimin o olmadığını biliyorsun. Söyle, Eryx, Brett'in düşündüğü kişi mi? Bunlar gerçek mi?"

"Gerçekse ne olur? Neyi değiştirir? Eğer Eryx'in gerçekten ruh toplayan bir ölümsüz olduğunu, kuzenin ve halanın ruhunu ele geçirdiğini bilersen bunu değiştirmek için ne yapabilirsin ki?"

Sasha afallamıştı. "Aman Tanrım, gerçekmiş."

"Ben öyle demedim. Gerçek olsa da yapabileceğin bir şey yok dedim."

"Başka insanların ruhlarını rehin vermelerini engelleyebilirim. Bay Bruno diğer kuzenim Chris'i geçen akşamki toplantıya gitmesi için kandırmaya çalışıyordu."

"Emin olsan ve gidip yemin etmekten alıkoymak için insanlara bunları anlatsan bile sana inanmayacaklardır. Senin kaçık olduğunu düşüneceklerdir."

"Belki de haklısın, belki de hiçbir şeyi değiştiremem ama eğer gerçeği bilirim Kuzgunların beni neden öldürmek istediklerini anlayabilirim."

Sandalyesinde oturan Jax hayli yoğun olan restorana baktı, garsonların masalar ve mutfak arasında gidiş gelişlerini, spagetti yiyen ve gülen bir aileyi, masanın üstünde el ele tutuşmuş bir çifti seyretti. Her şey çok normaldi. Bu Sasha'nın dünyasıydı, bu dünyayı anlayabiliyordu. Onu kendi dünyasına sürüklemek, öteki tarafta neler olduğunu göstermek günahların en büyüğü olmalıydı.

Jax dikkatini tekrar Sasha'ya verdi, tatlı gözlerini, heyecan dolu ifadesini, dişleriyle altdudağını ezişini inceledi. Kalkıp gitmek, onu bir daha görmeyerek normal bir yaşam sürmesine izin vermek için gereken cesarete sahip olmayı diledi.

Ama onu yalnız bırakacak cesareti yoktu. Gözlerini bile üstünden alamıyordu. Onu istiyordu ve yapması gereken ilk şey yavaş yavaş perdeyi kaldırıp eğer bir Mefisto olursa yaşayacağı dünyanın nasıl bir yer olacağına dair ipuçları göstermekti.

Derin bir nefes alan Jax, Sasha'nın masumiyetinin ilk koruyucu zarını yırtıp attı. "Evet Sasha, bunların hepsi gerçek."

içinde, derinlerde bir yerde hepsinin yalan olmasını istiyordu; Şeytan'a tapan bir egosu şişğin başlattığı bir kült olan Kuzgunların; çılgın bir İtalyan'ın tutarsız hayallerinden oluşan Anaboların birer uydurmaca olmasını diliyordu. "Nereden biliyorsun Jax?"

"Bana bir hafta zaman tanıyacağımı sanmıştım."

"Kim olduğunu söylemeden, bunu nasıl bildiğini anlatabilirsin."

Jax masaya birkaç bozuk para bırakıp ayağa kalktı ve ellerini Sasha'ya uzattı. "Hadi lifte gidelim." Tekrar soğuğa ve kara çıkıp kayaklarını almaya gittiler. Sıra olduğu için beklediler ve sırada ilerlerken Jax, Sasha'ya baktı. "Nelerden hoşlanırsın?"

"Sanatı seviyorum. Müzelere gitmeyi severim. Bazen de gördüklerimi çizerim."

"Ressam mı olmak istiyorsun?"

“O kadar iyi değilim, gerçekten. Resimleri nasıl temizleyip onarabileceğimi öğrenmek istiyorum, belki müzede çalışabilirim.”

“Üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun?”

“Evet ama şimdi annem Rusya’da, nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Belki Avrupa’daki okullara bakarım.” Sasha içinden daha yetenekli bir ressam olmayı diledi. Jax’i çizebilir, yüzündeki mükemmelliği yakalayabilirdi. “Sen ne yapmaktan hoşlanırsın?”

“Tarih kitaplarına, biyografi ve benzeri şeylere meraklıyım. Basket oynamayı severim.” Güldü. “Kayak yapmayı da.”

En sonunda lift hareket etti, Jax, Sasha’ya sokulup fısıldadı, “Tanrı’ya inanıyor musun?”

“Tabii ki inanıyorum. Neden...”

“O zaman Cennet’e de inanıyorsun.”

“Kesinlikle.”

“O zaman Cehennem’e ve Lucifer e de inanıyor olmalısın.”

Sasha başıyla onayladı.

“Sistemin nasıl işlediği gayet basit, insanlar doğar ve hayatları boyunca doğru şeyi yapmaya, iyi olmaya, kötünün ayartmalarına karşı koymaya çalışırlar. İnsanlar sinirli, kıskanç, kindar ve kibirlidirler ama böyle olmamak için çok uğraşırlar. Öldüklerinde de yaptıkları değerlendirilir ve ya Cennet’e ya da Cehennem’e giderler. Doğru mu?”

“Ben öyle olduğunu düşünüyor, buna inanıyorum ama kimse ne olduğundan emin olamaz.”

“Tamam, pekâlâ, peki ya kurallar değişirse? Ya insanlar Cehennem e, hayatlarının sonunda başlayacak sonsuz ıstıraba mahkûmlarsa? Cennet’e gitme şansın olmadığını düşün, şansını kimde denersin? Her şeyin serbest olduğu bir ortamda dünya karanlık ve korkunç bir yer olur.”

“Böyle bir şey asla olmaz. Tanrı buna izin vermez.”

“O, dünyanın gidişine, insanların özgür iradesine bir daha asla karışmayacağını söyledi. Lucifer insanları ayartmaya çalışsa da özgür iradeye müdahale etmez. Her insan sonuçlarına katlanmak kaydıyla istediği kararı verebilir. Eryx bunu değiştirmek istiyor. Yeterince güçlü hale gelip

Lucifer’i kovarak Cehennem’in başına geçmek istiyor. Eğer amacına ulaşırsa insanlığı hiçbir şey kurtaramaz.”

“Brett, Eryx’in Cehennem’i Cennet gibi yapmak istediğini, böylece insanların ölüp Cehennem’e gitmekten korkmayacaklarını söyledi. Söylediğine göre böylece dünya daha iyi bir yer olacaktı.”

Jax kaşlarını çatıp kafasını hayır anlamında salladı. “Bu kendi saflarına katmak istedikleri insanlara söyledikleri bir yalan. Eryx’in amacı gidişatı iyi yönde değiştirmek değil. O, başlangıçta melek olan ama gururu nedeniyle Cennet’ten kovulan Lucifer’dan daha beter. Lucifer’ın ruhunda hâlâ az da olsa bir ışık, içinde bir kurtulma ümidi var. Eryx’in ise hiçbir şeyi, en ufak bir acıması yok. Tanrı onu ortadan kaldırabilir çünkü hiçbir şey ve hiçbir kimse ondan daha kuvvetli değildir ama buna müdahale etmeyecektir. Dünya nasılsa öyle kalmalı ve Eryx de bu Dünya’nın bir parçası.”

“Kim bu Eryx? Nereden gelmiş?”

Jax, Sasha’nın ağzına giren bir tutam saçı düzeltti. “Babası işi ruhları Cehennem’e götürmek olan kara bir melek. Bin yıl önce Mefistoteles, Elektra isimli bir Anabo’ya âşık olmuştu, bu pek de hoş bir durum değildi, çünkü Anabolar yaşayan melekler gibidir, Mefistoteles ise Lucifer için çalışıyordu. Tanrı’nın ve Lucifer’in durumu öğrenmesini istemeyen Mefistoteles, Elektra’yı Kuzey Atlantik’teki küçük bir adaya götürüp koyu mavi bir sisin arkasına sakladı. Yunancada mavi Kyanos demektir, o yüzden adaya bu ismi verdi. Elektra’nın yedi oğlu oldu, bunların en büyüğü de Eryx’di.”

“Eryx’in *kardeşleri* mi var?”

Jax aynalı gözlüklerinin ardından söylediğini onayladı. Sasha Jax’in gözlükleri çıkarmasını isterdi. Her ne kadar gözleri garip olsa da ifadesini görememek onu rahatsız ediyordu.

“Eryx büyüdükçe, bunun kendisini öldüreceğini bilse de kafasını Kyanos’un falezlerinden atlamaya taktı. Mefistoteles oğullarına kaderlerinde ölümsüzlük olduğunu, büyüdüklerinde ise içgüdülerinin onları ölmeleri için zorlayacağını söylemişti.”

“Birinin kendini öldürmeye ilişkin bir içgüdüğü nasıl olabilir?”

“Ölümsüz olmak için ölmeleri gerekiyordu. Anabo anneleri bir ölümlü olduğu için Eryx içlerinde annelerinden taşıdıkları kısmın onun ölümüyle yok olacağından ve ölümsüzlükleri boyunca ruhlarında ışık olmaksızın kapkaranlık olacaklarından korkuyordu. Yardım için dua etti ama Tanrı ve Lucifer var olduklarını bile bilmiyorlardı. Babasından Lucifer’e her şeyi anlatmasını istedi ama babası Eryx’e kendini üzmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Eryx buna inanmadı.”

Lift yükselirken kar yağmaya başladı, Sasha eriyip gitmeden önce Jax’in gözlüğünün üstünde bir milisaniye kadar kalan mükemmel kar tanelerini izledi.

“Büyüdükçe kendisinin ve kardeşlerinin ölümsüz birer canavar olacaklarına olan inancı daha da arttı ve on sekiz yaşını doldurduğu, yani artık ölüm içgüdüleriyle baş edemeyeceği gün Elektra’yı öldürdü. Tanrı’nın ve Lucifer’in onların varlığını fark etmesini sağlayacak tek şey Elektra’nın ölümüydü ve onu kurban etmenin kardeşleriyle birlikte kurtulmalarını sağlayacağını umuyordu.”

“Kendi annesini mi öldürdü?”

“Evet. Sonra falezden atladı ve tam da korktuğu gibi merhameti, vicdanı olmayan bir ölümsüz olarak geri geldi. Kardeşleri yaptığı şey nedeniyle ondan nefret etti, neden yaptığını anlattıysa da durum değişmedi ama bu pek de umurunda değildi. Kyanos’u terk edip başka insanlar buldu. Karizmatikti ve insanların ondan medet umarak onu takip ettiğini, söylediği her şeyi yaptığını keşfetti. Hayatlarını ona adıyorlardı, onlardan ruhlarını vermelerini isteyince, insanlar gönüllü olarak kabul etti.”

“Kardeşlerine ne oldu?”

“Tıpkı Eryx gibi onlar da ölmek için atlamaya zorlandılar ama Tanrı varlıklarından haberdar olduğu için ölmeden onları kutsadı, bu yüzden geri geldiklerinde Eryx gibi olmadılar.”

“Şimdi neredeler?”

“Lucifer tarafından Eryx’le savaşmak, Cehennem’in efendisi olmasını sağlayacak derece güçlenmesini engellemekle görevlendirildiler. Eğer Cehennem’i ele geçirirse, özgür irade umurunda olmayacaktır. Misafir olduğu bedenden ayrılan her ruhu kapacaktır.”

Sasha karla kaplı ağaçlara, ağaçların büyümediği kayalıklara, uçurumlara ve çıkıntılara baktı. Her yer çok sessizdi, sesler kar tarafından emiliyordu, aşağıda kayanların sesleri kısalmış gibiydi, uzaktaydı. Tek duyabildiği liftin kabloşundan gelen kesintisiz vınlamaydı. Ve inanmak istemediği şeyler anlatan Jax’in sakin, derin sesi. “Tüm bunların kulağa saçma sapan şeyler gibi geldiğinin farkındasın değil mi?”

“Keşke öyle olsaydı.” Jax ileriye baktı. “Ama hepsi de gerçek Sasha. Eryx var. İnsanları ruhlarını ona rehin vermeleri için kandırıyor ve öldüklerinde ruhlarını alıp kendininkine katıyor, böylece güçleniyor.”

“Bu işi bin yıldır yapıyorsa milyonlarca ruh toplamış olmalı. Ne kadar ruh yeterli olacak?”

“Terazinin kantarı ondan yana olduğunda, insanlığın Tanrı’ya ait olan kısmından daha büyük bir çoğunluğu ona ait olduğunda, Lucifer’i alt edebilecek kadar güçlü olacak. Ama milyonlarca ruha sahip değil. Çok çok daha az ruhu var. Eryx önüne engel konan ruhu ele geçiremiyor. O yüzden de Lucifer, yerin altında bir oyuk kazdı ve oyuğun etrafını Cehennem karanlığıyla çevirdi. Eryx’in kayıp ruhları bu oyukta atıldıklarında ölüyorlar ama ruhları kaçamıyor. O yüzden, evet Eryx bin yıl içinde milyonlarca müride ulaştı ama bunların çoğu yerin derinliklerinde çürüyor, ruhları da orada hapsolmuş durumda.”

Bilim kurgu kanalında bir program gibiydi. Ya da bir korku filmi. Sasha zombileri, hortlakları, hayaletleri düşündü. Ama mantıklı bir insandı ve fiziksel parametreler pek bir şey ifade etmiyordu. “Eğer bahsettiği oyuk yerin altındaysa Eryx’i takip edenler oraya nasıl gidiyorlar?”

“Giriş dünyanın öbür kısmında, kimsenin gitmediği bir yerde. Doğrudan oyuğa giden bir kanal var. Buraya Yeryüzü Cehennemi deniyor. Kanala giren ve aşağı inen kimsenin yaşaması mümkün değil. Düşüş esnasında ölüyorlar.”

“Bunları kim söylüyor? Kayıp ruhları oraya kim götürüyor?”

Yüzünü Sasha’dan başka yöne çeviren Jax, üstünden geçtikleri dağa bakıyordu.

“Jax?”

Yavaşça, neredeyse tereddüt ederek başını kaldırıp Sasha’ya döndü ve dikkatlice gözlüklerini çıkardı. “Ben götürüyorum.”

Aman Tanrım. O kadar şaşırmıştı ki neredeyse nefesi kesildi. “Sen onun kardeşlerinden biri misin?”

Jax yavaşça başını eğdi.

Gözyaşlarını bastırarak liftteki sandalyesinde oturan Sasha her şeyi toparlamak, birbirine bağlamak ve hesaplayabilmek için bir süre bekledi. “Depodaki şendin, değil mi? Kuzgunları Yeryüzü Cehennemi’ne götürmeye geldin ve yarı ölü durumdaki beni gördün. Onları götürmeden önce beni iyileştirdin. O yüzden uyandığımda hiçbir yaram berem yoktu. Beni Eryx’e götürmesin diye Alex’i bıçakladın. Alex kaçmadı, onu sen aldın, öyle değil mi?”

Jax ne onayladığını belli etti, ne de yanıt verdi. Sadece garip gözleriyle Sasha’ya baktı.

“Lucifer’le birlikte çalışıyorsun. Sen bir kara meleksin.”

Jax hâlâ bir şey söylememişti.

“Bugün kayak pistine Brett’i almaya mı geldin?”

“Seni bulmaya geldim.”

“Neden?”

“Sana bakmak, iyi misin diye kontrol etmek için San Francisco’ya gittim. Buraya taşındığım öğrendim.”

Sasha derin bir nefes alıp ileriye baktı. Zirveye yaklaşıyorlardı. Beş dakika sonra varmış olacaklardı. “Gözlerinin değişik olmasının sebebi buymuş.”

Jax bir şey söylemedi. Sasha onun farklı olduğunu başından beri biliyordu ama açık açık duymak, tahmin yürütmekle aynı şey değildi. Jax’i delicesine çekici bulsa, ondan hoşlansa da Cehennem’den gelen, kaybolmuş ve kötü olsalar da insanları öldüren biri olduğunu bilmek Sasha’nın tüylerini diken diken ediyordu. İnsanları öldürdüğü yorucu bir iş günü sonrası evine, Cehennem’e mi gidiyordu?

Kaykılıp sandalyenin ucuna doğru oturdu. Korkuyor değildi. Korkmuyordu. Ama Jax daha yakından tanımak istediği bir çocuktan, bir daha asla görmek istemeyeceği bir yabancıya dönüşmüştü. “Peki Kuzgunlara ne oldu? Nasıl oldu da Yeryüzü Cehennemi’ne gideceklerken San Francisco Körfezi’ne gömüldüler?” “Denizde bulunan bedenler birer taklit. Mefistoteles Yeryüzü Cehennemi’ne götürdüğümüz insanların bedenlerinin bire bir kopyalarını temin ediyor. Çünkü insanlar geride hiçbir iz bırakmadan yok olurlarsa, bu paniğe yol açar.”

“0 gece kardeşlerin de seninle beraberler miydi?”

Jax başıyla onayladı ve batonlarını rampa için hazırlayıp eldivenlerini taktı. “0 baskını bir haftadır planlıyorduk. Senin orada olman planımızda yoktu. Seninle ilgili ne yapmam gerektiğini bilemedim. Seni yanımda götüremezdim ama orada kan kaybından ölmene de izin veremezdim. Seni iyileştirdikten sonra uyuttum ve orada ayrıldık.”

“Gitmeden önce de seninle ilgili hafızamı sildin.”

“Başka şansım yoktu, işimiz için gerekli olmadığı sürece insanlarla temasa geçmememiz ve eğer temasa geçerse bizimle ilgili hafızalarını silmemiz gerekiyor.”

“0 zaman neden buradayız, birlikteyiz? Seni hatırlayacağımı biliyorsun.”

Sasha Jax'in çenesinde hareket eden bir kastan, onun dişlerini sıkıldığını anlayabiliyordu. Onu kızdırmış mıydı?
"Kimseye anlatacağımı sanmıyorum. Anlatsan da inanmazlar."

"0 zaman hafızamı silmeyi başarmışken bugün niye başaramadın?"

"Bilmiyorum. Daha önce kimseyle başıma böyle bir şey gelmemişti."

"Çok şanslıyım desene."

Jax üzgün bir şekilde iç geçirdi. "Unut gitsin Sasha. Anlıyorum ki bu iş bir yere varmayacak."

"Hangi iş?"

"Sen ve ben. Düşündüm de... Seninle beraber... güzelsin, harikasin ve bir Anabo'sun. Sıradan insanlar benden korkarlar ama sen sıradan bir insan değilsin. İlk günahın olmadığı saf bir ruhun var."

"Günahsız bir insan değilim ben. Ben de herkes gibiyim."

Jax kafasını salladı. "Öteki insanlara benzeyen hiçbir tarafın yok Sasha. Diğerlerinin içinde neler döndüğünü bilmediğin için senden ne kadar farklı olduklarını da bilmiyorsun."

"Eğer ben Anabo'ysam, bu ailemin de öyle olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır, öyle olmuyor. Aurora'nın sahip olduğu özellikler -göz ya da saç rengini belirleyen- DNA gibi nicel şeyler değil. Sadece insanın ruhunda görülebilecek ruhani bir şey. Anabolara çok sık rastlanmaz ve hepsinin soyu da Aurora'ya kadar takip edilebilir."

"Benim Anabo olduğumu nereden biliyorsun? Doğum lekesini mi gördün?"

"Görmeme gerek yoktu. Yüzünden, gözlerinden belli oluyor. Sana baktığımda bir ışık, seni saran bir aura görüyorum."

Aklına Mercy Jones'un, kutsal bir ışığa sahip olan aurasının gördüğü en saf ve güzel aura olduğunu söylediği geldi. Mercy, Sasha'nın kaderinde olağandışı bir hayat yazılı olduğunu, bu hayatın bir fark yaratacağını söylemişti. Sasha Mercy'nin kaçık olduğunu düşünmüştü. Ama şu anda böyle düşünmüyordu. "Benim başkalarından farklı oluşumla ilgili bir örnek ver bana."

Jax bir dakika düşündükten sonra, "Alex'in patronuna istediğini vermediği için annene kızmadın. Tabii ki hayal kırıklığına uğradın ama kızmadın. Yabancılarla bir arada, senden nefret eden bir kadın ve seni kötü burumlara sokup korunmasız bırakan acımasız bir oğlanla birlikte yaşamak zorundasın. Başkası olsa küplere binerdi ama senin tek düşündüğün annenin nerede olduğu, güvende ve sağlıklı olup olmadığı."

Sandalyesinin arkasına yaslanan Sasha kayaklarının ucuna baktı. "O bilgilerin savaş başlatabilecek kadar büyük sorunlara yol açabileceğini söyledi."

"Sen de hiç sorgulamadan kabul ettin. Ona sonuna kadar güveniyorsun çünkü sevdiklerine güvensizlik duymak mümkün değil. O bilginin çok değerli olduğunu, teslim etmektense satmayı tercih edebileceğini hiç düşünmedin bile."

"Annem, babam öldürüldükten sonra değişmişti. Eğer ona sinirlenseydim bu onu daha da üzmetten başka ne işe yarayacaktı ki?"

"İşte bunu kastediyorum. Sen hep karşı tarafı düşünüyorsun. Herkesin de böyle olduğunu sanıyorsun Sasha ama öyle değiller. İnan bana."

"Dünyada milyonlarca merhametli insan var."

"Tabii ki öyle ama en düşünceli insanın bile ruhunda onu kötülük yapması için yoldan çıkarmaya çalışan karanlık bir taraf bulunur. Bu insanların kötülüğe karşı direnmekten başka seçenekleri yoktur. Şeninse direnmene gerek yok çünkü ruhunda karanlık yok. Bu yüzden benden korkmuyorsun, çünkü senin iç huzuruna bir tehdit oluşturmuyorum. Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu bilemezsin."

"Demek Anabo olduğum için beni bulmaya geldin."

"Seni bulmaya geldim, çünkü seni tanımak istedim, çünkü seninle arkadaş olmak istedim. Benim hiçbir zaman...hiç arkadaşım yok."

“Ama daha önce bir kızla beraber oldun, değil mi?”

Kafasını çevirip Sasha'ya baktı. “Nereden bildin?”

“Çünkü beni öperken ne yaptığını çok iyi biliyordun.”

“Hımm.” Jax rahatladı ve tekrar öbür tarafa döndü. “Onlar arkadaşlarım değildi. Karanlık yerlerde karşılaştığım karanlık yüzlerdi, o kadar.”

“Gönül eğlendirmek mi? İstedğin bu mu Jax?”

Batonunu kayağına tıklatan Jax'in üzüldüğü belliydi. “Belki sıradan bir çocuk değilim, belki benim itici olduğumu düşünüyorsun, kahretsin, biliyor musun, daha önce hiç böyle hissetmedim. Hep yalnızım, her zaman. Bir süre seninle olabileceğimi, bunun güzel olacağını düşündüm. Ama dediğim gibi bunun olamayacağını görüyorum. Bir-iki dakika içinde liftten indikten sonra siyah piste gideceğim ve aşağı kayıp eve döneceğim. Sonra da seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

O kadar samimi ve keyifsiz görünüyordu ki Sasha neredeyse ondan kalmasını isteyecekti ama kim olduğunu ve ne yaptığını aklından çıkaramıyordu. Ne kadar seksi ve yakışıklı olursa olsun, ne kadar güzel öpüşürse öpüşsün bu çocuk ona göre değildi. Herkes gibi olmak ve Anabolar ya da Eryx'le ilgili hiçbir şey bilmeyen, normal bir çocukla çıkmak istiyordu. Ayrıca bu ilişki nereye gidebilirdi ki? Jax insan değildi. Sasha kültürel farklılıkları benimseme konusunda çok iyiydi ama Cehennem'den bir çocukla çıkmak pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. O yüzden kalmasını ya da ona hâlâ bir şans vermek istediğini söylemedi. Onun yerine, “Evin nerede?” diye sordu.

Batonuyla batıyı gösterdi. “Yaklaşık on beş kilometre ileride.” “Burada mı yaşıyorsun?”

“Ne tuhaf, değil mi? Tanıştığımız günün hemen ertesinde buraya, benim yaşadığım yere taşındın.”

“Şeyde yaşıyorsun diye düşünüyordum... Yani nereden geldiğin düşünülürse, orada yaşıyorsun sandım.”

“Hayır. Gerçek dünyada, gerçek bir evde yaşıyorum. Yemek yiyor, uyuyor, duş yapıyor, televizyon izliyor ve basket oynuyorum. Normal bir adamla aynı ihtiyaç ve isteklere sahibim. Sonsuza kadar ya da Eryx'i öldürmek için ihtiyaç duyduğumuz şeyi elde edene kadar Dünya'ya bağlıyım.”

“Nedir o ihtiyaç duyduğunuz?”

Jax, Sasha'ya dönüp yumuşak bir tonda, “Kefaret,” dedi.

“Eğer ölümsüz hale gelmeden önce Tanrı sizi kutsadıysa...”

“Bu sayede ben ve kardeşlerim Eryx gibi olmaktan kurtulduk ama hâlâ Cehennem'in çocuklarıyız Sasha. Kutsal topraklarda bulunamayız. Tanrı'ya dua etsek de bizi duyamaz. Dünyanın sonu geldiğinde gideceğimiz yer Cehennem, tabii günahlarımız affedilmemiştir.”

Edilen duanın duyulmaması fikri o kadar berbat ve üzücüydü ki Sasha'nın içi acıdı. “Senin gibi birinin Tanrı tarafından göz ardı edilebileceğine inanmam.”

“Beni tanıımıyorsun, neler yapabileceğimi, aklımdan neler geçtiğini bilmiyorsun.”

“Senin gibileri tanıyorum.”

“Sadece sana karşı böyleyim Sasha. Karanlık tarafımın beni ele geçirmesi engellemem o kadar zor ki. Odaklanmamı sağlayan tek şey Eryx'le savaşmak. Hepimiz affedilirse, hepimizin Cennet'e gitme konusunda diğer insanlarla aynı derecede şanslı olursa, Tanrı bizi duyarsa, işte o zaman Eryx'i ortadan kaldırabiliriz ve savaş sona erer.”

“O zaman Tanrı size yardım edecek diye mi?”

“Sadece Eryx'le savaşıyor olacağız diye.” Bakışlarını Sasha'dan uzaklaştırdı. “Kendimizi ne kadar zorlasak da biz altı kişi, o tek başına olsa da tabiatımız nedeniyle her gün onun karşısında geriliyoruz. Çünkü onunla savaştığımız kadar kendimizle de savaşmamız gerekiyor. Onun böyle bir iç kavgası yok. O tamamıyla amacına kilitlenmiş durumda.”

Sasha tüm kalbiyle ona yardım edebilmeyi istedi ama bu onun altından kalkabileceğinden büyük bir şeydi.

Jax'ın içindeki ümitsizlik öyle üzücüydü ki Sasha ondan uzak durmakla, onu daha iyi tanımayı istemek arasında bocalıyordu.

Belki bu yüzden dönüp onu öpmek için eğildiğinde geri çekilmedi.

Şu anda onu öpüyor olmak acı-tatlı bir histi ama daha az etkileyici değildi.

Sonra öpüşmelerinin ortasında Jax yok oldu ve Sasha yalnız kaldı.

Jax, Mefisto Dağı'na döner dönmez eşofmanlarını giyip artık spor salonu olarak kullanılan eski mandıraya gitti. Basket topunu sektirerek basket sahasında bir uçtan bir uca koştu ve kendini yorup terletmeye, bu şekilde onu unutmaya çalıştı.

Bir saat sonra bile hâlâ Sasha'yı düşünüyor, ona bu kadar şey anlattığı için kendine kızılıyordu. Yavaş hareket etmek, azar azar bilgi vermek üzerine kurduğu planı tarihe gömülmüştü. Sasha'yla beraber geçirdiği her dakikayı gözünün önünden geçiriyor, işlerin nerede sarpa sardığını bulmaya çalışıyordu.

Potayla yarı saha arasında bir yerlerde sorunun nerede başladığını buldu - hafızasını silememiş olması gidişatın değiştiği noktaydı. Bacağını sağalttığını, gözlerini görmüş ve her şeyi hatırlaması işi berbat etmişti. Sorularına yanıt vermeliydi ve Sasha'ya yalan söylemek istemiyordu. Bunun Jax için tuhaf olduğu söylenebilir çünkü normalde gözünü kırpmadan yalan söyleyebilirdi ama ileride Sasha'ya her şeyi anlatacağını düşünerek, şimdi ona yalan söylemesinin, sonradan bu yalanlar ortaya çıktığında Sasha'nın ona duyduğu güveni yok edeceğini düşünmüştü.

Neden Sasha'nın yaşadıklarını unutmasını sağlayamamıştı? Depoda olanlarla bugün arasında ne fark vardı?

Spor salonunun arka kısmındaki dahili telefona gidip Phoenix'in odasını tuşladı. "Orada mısın?"

Kardeşi hemen yanıt verdi. "Ne oldu?"

"Gel biraz şut atalım."

"Basketboldan nefret ediyorum."

"Anlamıyorsun da ondan. Kıcını kaldırıp buraya gel, konuşmak istiyorum."

Phoenix yanıt vermedi ama iki saniye içinde üstünde bir kotla yalınayak salona geldi. "Yarı saha ya da teke tek. Ama şut atışmam. Hep tersten atıyorsun, benim de seni tekrar etmem gerekiyor ve ayvayı yıyorum."

"Yarı saha olsun." Jax topu Phoenix'e attı, o da her zaman yaptığı gibi topu sürüp orta sahadan şut attı ve basket oldu.

Jax yere düşmeden topu alıp kardeşine attı. "Sormayacak mısın?"

"Gerek yok. Berbat görünüyorsun, iyi gitmediği belli." Phoenix bu atışı kaçırınca Jax topu alıp yarı sahaya kadar sürdü. Phoenix'in savunmasına rağmen şut çekmeyi başardı ama kaçırdı. Kardeşi topu aldı ve Jax'ın baskısına rağmen şutunu gönderdi. "Bu kadar iyi oynuyor olmana rağmen basketten nefret etmen en büyük günahın olmalı."

"Kıskanıyor musun?" Bir tane daha atmıştı.

"Elimde olsa seni öldürürdüm."

Bir süre konuşmadan sadece oynadılar. Öfke ve hüsrân baskın çıkınca Jax konsantrasyonunu ve top hâkimiyetini kaybetti.

Topun peşinden gitmeyen Phoenix, Jax'e baktı. "Sen en iyisi neler olduğunu anlat."

Zor nefes alan Jax, ellerini kalçasının üstüne koyup olanları anlattı ve en sonunda, "Unutmasını sağlayamayınca her şey berbat oldu," dedi.

Topu alıp gelen Phoenix parmağının ucunda topu çevirirken, "Onu kaç kere öptün?" diye sordu.

"Ne fark eder ki?"

“Tükürük kardeşim. Eğer bir Anabo senin içtiğin kaptan içer, seni öper, tükürüğünü yutarsa tükürüğün kanına karışır ve bedeni değişmesi gerektiği sinyali alır. Artık her gün daha fazla acıkacak, daha fazla güçlenecek, Arafları görme, hafıza yok etmeye direnme ya da Skiaları fark etme becerilerini kazanacak. Giderek daha çok sana benzeyecek.”

“Anaboluğunu kayıp mı edecek?” Bu en korktuğu şeydi, pistte geri çekilmesinin sebebi de buydu. Şimdiyse Phoenix bu süreci zaten başlattığını söylüyordu.

Topu çevirmeye devam eden Phoenix kara kaşlarından tekini kaldırdı.

“Anaboluğu hiçbir zaman tamamen kaybetmeyecek. Eğer Mefisto olursa, hem Mefisto hem Anabo olacak. Muazzam bir zihinsel ve fiziksel güce sahip olacak, Skiaları ve kayıp ruhları belki bizden de fazla hor görecektir, sinirlenmeye ve bağışlamamaya daha yatkın olacak ama yine de baştan çıkarılmanın ne olduğunu bilmeyecek. Yaptığı her şeyde tek gözettiği Eryx’i yok etmek olacak.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?”

Phoenix topa baktı. “Jane’i bulduktan sonra M’ye sordum, o da Lucifer’e sordu.” Tekrar Jax’e baktı. “Tüm bunların nasıl işlediğine dair en ufak bir fikrin yok değil mi?”

“Nasıl bilebilirim Phoenix? Jane’le neler yaşadığına dair bize hiçbir şey anlatmadın ki.” Kardeşi irkildi ve topu düşürdü. İkisi de topun parkenin üzerinde sekişini izlediler.

“Her şey bir anda olmuyor,” dedi Phoenix, “ölümsüz olup senin ritüelini kabul edene kadar saf bir Anabo olarak kalıp sonra pat diye Mefisto olmuyor. Olmaya başladı bile. Ölümsüzlüğe atladığı an itibarıyla eksik kalan tek şey onu işaretlemen olacak, tabii hâlâ yapmadıysan. Değişim töreni de bunu kalıcı hale getiriyor.”

“Yalan söylüyorsun. Bu bir yalan olmalı. Yoksa kızın hiçbir seçim hakkı yok demektir, eğer Mefisto’nun ne olduğunu bilmiyorsa nasıl bir seçim yapabilir ki? Özgür iradeye ne oldu?”

“Onun da seni öptüğünü tahmin ediyorum.”

“Eh, biraz.”

“Gözlerini gördüğünde kim olduğunu biliyordu. Belki kelimelerle değil ama biliyordu ve yine de seni öptü, hem de kendi iradesiyle.”

“Ama sona bana dokunmak bile istemedi. Benim rezil olduğumu düşünüyor.”

“Akıllı senin rezil olduğunu düşünüyor. Yetiştiriliş tarzı, bildikleri, tüm dünya görüşü onu, senin itici olduğunu düşünmeye zorluyor. Ama ruhu öyle düşünmüyor. Akılının ve ruhunun bir noktada buluşması biraz zaman alacaktır. Bu esnada da fark etsin ya da etmesin değişecektir. Eğer onu bir daha öpmezsen süreç yavaş işler ama değişimin önüne geçmek için artık çok geç.”

Sasha Jax’in bir yudum aldığı mataranın içinde kalan tüm elma suyu- nu içmişti, ayrıca sadece dudak dudağa öpüşmekle kalmamışlardı, karda yatarken yirmi dakika boyunca dilleri birbirlerinin ağzında dolaşmıştı. Jax şimdiye kadar hiç öyle öpülmemişti. “Tükürükle ilgili bir şey söylememiştin. Sadece onunla yatmamam gerektiğini yoksa işaretleneceğini söylemiştin.”

“Eğer seks onun işaretlenmesini ve bu sayede bizim onu dünyanın neresinde olursa olsun bulmamızı sağlıyorsa tükürüğün de aynı şeyi yapması gerekmez mi?”

Kahretsin. Eğer Sasha’yı reddetmiş olsaydı, kız Jax’ten nefret ediyor olacaktı. “Bu kalıcı bir şey mi?”

“M, Lucifer’i gidişatı tersine çevirmeye ikna etmediği sürece öyle ve bunun da çok düşük bir ihtimal olduğunu tahmin edebilirsin. Sasha’nın bir Mefisto olmasını Lucifer senden daha çok istiyor.”

“O kadarını bilemem.” Akıllı çıkacak gibiydi. “Ya benden gerçekten nefret ederse? O zaman ne olacak?”

“Eğer insan olarak kalmak isterse, bunu yapabilir, Lucifer onu seninle öpüşmeden önceki haline, saf bir Anabo’ya dönüştürebilir, seninle ya da senden Eryx ve kayıp ruhlarla ilgili öğrendikleriyle ilgili bir şey de hatırlamayacaktır. Lucifer başarısız olduğun için sana çok kızar ama yapabileceği bir şey yok. Yeraltının Efendisi de olsan kadınlar her zaman senin istediğin gibi hareket etmez.”

Jax daha önceden tereyağı yapımı için kullanılan, şimdi ise ağırlık aletlerinin durduğu odaya ilerledi.

“Ne yapıyorsun?”

“Yeni bir plan yapmam lazım. Şu an beni görmeye bile tahammülü yok.”

Phoenix önündeki basamağa oturdu. “Senden biraz olsun hoşlanıyor olmalı yoksa seni öpmezdi.”

“Ben kızları her zaman öpüyorum ama bu onlardan hoşlandığım anlamına gelmiyor.”

“Evet ama sen erkeksin. Kızlar için durum farklı. Kızlar öpüşmeyi ön sevişme olarak görmez.”

“Sasha’yı seks için falan öpmedim ben.”

“Tamam işte. Onun için de durum aynı. Anlattığın her şeyden korkuyor Jax ama bırak bir-iki gün olanları sindirsin, sonra seninle tekrar görüşme konusunda daha açık olacaktır.”

Derin bir nefes alan Jax saçlarını düzeltti ve ağırlık odasına girmeden durdu. “Ona neden bu kadar çok şey anlattığımı bilemiyorum Phoenix. Gevezeliğe başladım ve çenemi tutamadım.”

Phoenix başını salladı. “Fazla kurcalama Jax. Olan olmuş ve bana inan, yanlış yaptın diye şansını kaybetmedin. Cehennem’in ölümsüz çocukları olabiliriz ama nihayetinde biz de diğer çocuklar gibiyiz. Basketbolda yaptığımız her hareketi kontrol ediyor olabiliriz ama yanımızda hoşlandığımız bir kız olsun elimiz ayağımız dolaşır.”

“Sanki işleri berbat etmeye elimiz mahkûmmuş gibi.”

“Evet, neredeyse öyle.”

İki saat boyunca ağırlık çalışan Jax’ın suyu çıkmış, bitip tükenmişti ama hâlâ bir planı yoktu. Sasha’ya tekrar nasıl yaklaşacağına dair hiçbir ipucu yoktu. Ona onu rahat bırakacağını söylemişti, bunun aceleci ve aptalca bir karar olduğunu şimdi anlıyordu ama söylediklerini geri almak için çok geçti.

Duş alıp üstünü giydikten sonra internete girip ona yardımcı olabilecek bir şeyler aradı. Kendini çağıdışı hissediyordu, Google’da romantizm, nasıl yapılır ve kızlar neden hoşlanır başlıklarını aradı.

En az kızların köpek ya da kedileriyle tanışırken neler yapılması gerektiğini anlatan yazı kadar gereksiz olan kızların burçlarına göre çiçek seçme üzerine bir yazının ortasındaiken kapısı çalındı ve Jax yapmakta olduğu işin bölünecek olmasına sevindi.

Her zamanki ciddi görüntüsüyle Key içeri girdi. Jax hızla bilgisayarını kapadı ve kardeşinin şöminenin yanına bir sandalye çekişini izledi. “N’oldu?”

“Bugünün nasıl geçtiğini sormaya geldim.”

“İstedğin gibi böbürlenebilirsin çünkü tıpkı dediğin gibi çuvalladım.”

Sandalyeye yerleşen Key dirseklerini sandalyenin kollarına koyup parmaklarını çıtlattı. Jax bunu yapmasından nefret ediyordu. Bu hareket onu iddialı ve söyleyeceği şey çok önemliymiş gibi gösteriyordu. Genelde söylediği şeylerin önemli olması hareketin sinir bozuculuğunu değiştirmiyordu. “Ne söyleyeceksen söyle, sonra da beni yalnız bırak.”

Key ateşe bakıyordu. “Phoenix’in Sasha’nın kuzeni, öteki çocuk ve kız arkadaşı ve operasyonu yapacağımız zamana kadar ruhunu rehin verecek diğer çocuklar için yaptığı plan, Telluride ve Ouray arasındaki eski maden yolunda bir kaza sahnesi içeriyor. Kar bastırana kadar bekleyeceğimizi, çocukların oraya parti yapmaya gideceğini, araçlarının yoldan çıkacağını ve kasabaya dönmeye çalışırken donup öleceklerini söylüyor.”

“Keşke bu akşam harekete geçebilsek. Bruno’yla Sasha’nın halasına ne olacak?”

“Melanie Shriver, Brett’i ararken donup ölecek.” Key Jax’e baktı. “Bruno’yla ilgili olarak da Zee dün akşam itibarıyla Luminalarından birini onu takip edip, neler yaptığını öğrenmekle görevlendirdi. Böylece mantıklı ve şüphe yaratmayacak bir ölüm ayarlayabileceğiz.”

Jax bekledi. “Ve?”

“Sanırım kolay olacak. Deli gibi sigara içiyor ve kötü besleniyor. Eğer bir Skia ve ölümsüz olmasaydı çoktan kalp krizi geçirmiş olurdu, o yüzden biz de ona bir kalp krizi geçirtceğiz.”

İyi bir plana benziyordu. Basitti. Onu yakalamak biraz zahmetli olabilirdi ama yalnız yaşıyordu, ani bir baskın işe yarayabilirdi.

Peki o zaman Key neden bu kadar ciddi görünüyordu? Bu kadar üzgündü? “Planın can sıkıcı tarafını duymayı bekliyorum.”

Key öne eğildi. “M, Bruno’nun neredeyse iki yüz yıldır Skia olduğunu söylüyor - bu şimdiye kadar bulduğumuz en yaşlı Skia. Merak ettiğim için Zee’den onu araştırmasını istedim. Brody’le beraber dün gece Bruno’nun bilgisayarına girdiler ve yüzlerce fotoğraf, mektup, not gibi belgeler, kredi kartı dökümü ve şahsi defterlerin kopyalarını buldular. Hepsi bir suçlama doğurabilecek bu belgeler devletteki insanlara ait. İnanılmayacak kadar derin bir durum Jax. Kongre üyeleri, senatörler, hatta bir Anayasa Mahkemesi hâkimi bile işin içinde.”

Jax Cenevre’deki kasayı ve içinde dünyanın dört bir tarafındaki önemli insanlara ait tehdit oluşturabilecek belgeleri düşündü. Alex patronunun bu bilgileri istediğini söylemişti ve Jax Moskova’daki patronunu değil Eryx’i kastettiğini şimdi anlıyordu. “Belgelerin ortaya çıkmasını engellemek için hepsinin yemin edeceğini sanmıyorum.”

“Hayır ama bir kısmı edecektir. Birleşik Devletler’i yöneten, güç ve etkiye sahip insanların ruhlarını Eryx’e teslim ettiklerinde neler olabileceğini hayal edebiliyor musun?”

Durum can sıkıcı ve cesaret kırıcıydı ama devleti temizlemek biraz bekleyebilirdi. “Washington’u temizlemeye Bruno ve diğerlerini hallettikten sonra yoğunlaşalım. Onlar ortada oldukları sürece Sasha’nın bir Anabo olduğunu bulmaları riski söz konusu.”

“Niye onu gereksiz bir tehlikenin ortasında bırakalım? Onu buraya, bizi ziyaret etmeye getir ve geri götürme.”

“Harika bir fikir Key, tek sorun kızın beni görmeye katlanamaması.”

“Ona anlattın mı?”

“Her şeyi değil ama bildiği kadarı bile onu korkutmaya yetti.”

“Belki zaman geçtikçe daha farklı hisseder.”

“Çok belirsiz bir ‘belki’den bahsediyoruz.” Güzel kızlar, Anabo olsalar bile Cehennem’in çocuklarıyla çıkmazdı. “Hava tahmini önümüzdeki hafta yoğun kar yağışı olacağını söylüyor. Gidip bu işi halledelim de Sasha, Brett, Melanie ya da Bay Bruno nedeniyle üzölmek zorunda kalmadan hayatına devam etsin.”

“Yapamayız.” Key’in yüzünde tatsız bir ifade vardı. “Henüz değil.”

Jax’in içine bir korku çöktü. “Neden?”

Key ayağa kalkıp şöminenin yanına gitti ve ateşle oynamaya başladı. “Zee Bruno’nun Skia toplantısıyla ilgili aldığı bazı notları buldu. Toplantının tarihi, yeriyle ilgili bir şey bulamadı ama kısa zaman içinde, bir yerlerde geniş katılımlı bir Skia toplantısı olacak. Normalde aylar sürecektir bir avı bir günden kısa bir sürede tamamlamak için müthiş bir fırsat.” Ateşi karıştırırken kullandığı demiri yerine koyup Jax’e döndü. “O toplantı yapılana kadar Bruno’yu ortalarda tutmalıyız ki bizi toplantının yapıldığı yere götürsün. Pazartesi okula başlama planının geçerliliğini koruyor, değil mi?”

“Evet, okula gideceğim.”

“Güzel. Bir gözünün Bruno’da olması iyi olur, böylece planlarıyla ilgili ne yapacağımızı bulabiliriz. Bizim için ipucu olabilecek bir gezi ya da seyahatten bahsedebilir.”

Harika. Sadece Sasha’ya tekrar yaklaşmak için bir yol bulması değil, Mefisto için ajan olması da gerekecekti. i

Key kapıya doğru yürüdü. Kapı tokmağını kavrayıp omzunun üzerinden Jax’e baktı. “Bu arada, başarısız olmana sevindiğim falan yok. Sasha’yla ilişkinizin yolunda gitmesini istiyorum ama nasıl davranman gerektiği konusunda ben de senin kadar bilgisizim. Şansını deneceğin için seni takdir ediyorum.”

Utangaç bir ifadeye bürünen Key, Jax yanıt vermeden odadan çıktı.

Sasha, Jax’in ortadan kaybolmasını takip eden bir-iki saat boyunca tek başına kayarak onu düşünmemeye çalıştı. Bu çabanın işe yaradığı söylenemezdi ama en azından daha iyi kaymaya başlamıştı.

Kampa döndüğünde Brett’in onu bırakıp gittiğini fark etti. Otoparkta, sırtında Melanie’nin kayak takımlarıyla

sarı Hummer'ı aradıysa da bulamadı. Bir yandan memnundu, bir yandan ise Telluride'a nasıl döneceğini merak ediyordu. Ama içten içe Colorado Springs otobüsüne binip arkasına bakmadan uzaklaşmak istiyordu.

"Kaybolmuş görünüyorsun," dedi siyah bir Mercedes'in sürücü tarafındaki kapının önünde duran uzun boylu, esmer bir adam. "Bir sorun < mu var?"

Yaşlı bir adamdı, film yıldızlarını andırarak denli kadar yakışıklıydı. Belki de film yıldızıydı. Hayli tanıdık geliyordu. Eğer durumu anlatırsa onu eve götürmeyi teklif edeceğinden çekinerek gülümsedi ve başını salladı. "Beni kasabaya geri götürmesi için kuzenimin gelmesini bekliyorum."

Başıyla anladığını belirtip Sasha'ya gülümsedi. "Eğer beklemekten sıkıldıysan atlayabilirsin." Arabanın arka koltuğunu gösterdi. "Seni Colorado Caddesi'nin bir blok yakınına kadar götürebilirim."

"Teşekkürler."

"Sorun değil." Arabasına bindi ve el sallayarak uzaklaştı. Sasha arabanın plakasının özel olduğunu ve üzerinde sadece, "M" harfi bulunduğunu fark etti.

Adam gözden kaybolduğunda otobüse binmek için oradan ayrıldı. Yarım saat sonra Telluride'ın anacaddesinde Shriverların evine doğru yürüyordu. Saat dördü geçmiş, hava kararmaya başlamış olsa da acele etmiyor, Noel için süslenmiş mağazaların vitrinlerine baka baka yürüyordu. Sokak lambalarının direkleri küçük ışıklarla bezeli çelenklerle, kaldırımdaki banklar da kırmızı fiyonk ve kurdelelerle süslenmişti. Her yeri kaplayan ince kar örtüsü Telluride'ı bir Noel tatili kartpostalına dönüştürüyordu. Eğer annesiyle birlikte olsaydı, caddenin karşı tarafında bir otelde ya da kendilerine ait bir apartmanda kalıyor ve belki Noel ağacı aldıkları bir alışverişten dönüyor olsaydı, buranın yeryüzündeki en harika yer olduğunu düşünebilirdi.

Ama annesi binlerce kilometre ötedeydi ve Sasha da Amerika'daki en uyumsuz aileyle bir sıçan deliğinde kalıyordu. Melanie bir kayıp ruh olduğuna göre evde Noel ağacı olma şansı sıfıra yakındı.

Cep telefonu çaldığında bir hediyelik eşya dükkânının önündeydi. Tim olduğunu düşündüğünden neredeyse yanıt vermeyecekti. Sonra belki annesidir diye yanıt vermek üzere telefonunu hızla ceketinin cebinden çıkardı.

Derinden bir ses, "Sasha, ben Phoenix DeKyanos," dedi.

Gözlerini kırıştırıp başını vitrinin ahşap çerçevesine dayadı. "Neden arıyorsun? Jax nerede?"

"Dışarı çıktı. Ben ve kardeşlerim senin güvenliğinden endişe ettiğimiz için arıyorum, seni korumak için bir yol bulduk. Eğer sağına bakarsan bir banka bağlanmış tasmalı bir köpek göreceksin. Adı Boo. Görüyor musun?"

Sasha'nın gördüğü en çirkin köpekti, orta büyüklükte, dalgali gri tüylüydü, insan yüzüne bakmak istemiyordu. Dilini ve kuyruğunu sallayarak Sasha'ya bakıyordu. "Görüyorum."

"Boo'yu eve götür, tasmağını çözüp dışarıda bırak. Odandayken ismini söylediğinde ortaya çıkacaktır. Beslemek ya da yürüyüşe çıkarmak için endişelenmene gerek yok. Evden çıktığında seni dışarıda bekliyor olacak. Yanında Boo olmadan hiçbir yere gitme. Okula da seninle gelsin, dışarıda beklesin. Yardıma ihtiyacın olan bir durum olursa adını söyle, yardıma gelecektir."

"Yanlış anlama ama pek bekçi köpeğine benzemiyor."

"Sıradan bir köpek değil o."

"Tabii ki değil."

"Şaka mı bu?"

"Evet, taze yaptım."

Bir süre sessiz kalan Phoenix, "Şu anda nasıl hissediyorsun?" dedi.

"İyiyim."

"Yalan söyleme. Nasıl hissediyorsun?"

Sasha başını vitrine dayadı. "Üzgün ve kafası karışmış."

“Tıpkı Jax gibi.”

“Eğer kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan...”

“Ne işe yarar ki bu? Ben sadece durumu anlatıyorum. O senden hoşlanıyor, sen ondan hoşlanmıyorsun ve bu duruma üzülüyor. Hepsi bu. Köpeği al ve eve git.”

Sasha bir şey söyleyemeden telefon kapandı. Telefonu tekrar cebine sokup dükkândan, istemediği, ihtiyacı olmayan bekçi köpeğinden uzaklaştı. Brett ve Melanie Anabo olduğunu bilmiyorlardı, sorun yaşaması için bir neden yoktu. Sefil ama sorunsuz olacaktı.

Bir sonraki dükkânı geçmemiştir ki kırmızı şapkalı ve rengârenk pantolon askılı yaşlıca bir adam yanma gelip elindeki tasmayı uzattı. “Kusura bakmayın ama köpeğinizi unuttunuz.”

“Benim köpeğim değil.”

Adam eğilip köpeğin boynundaki künyeye baktı. “Sasha Annenkova. Bu senin ismin mi?”

“Evet ama köpek benim değil. Birileri bana oyun oynuyor.”

Adam kafasını eğip köpeği gözden geçirdi. “Bayağı çirkin ama dost canlısı bir şeye benziyor. Hava da inanılmaz soğuk. Belki onu yanında götürebilir, sonra da şakacı arkadaşına geri verebilirsin.” Tasmayı uzattı.

Sasha tasmayı hemen almadı, biraz mızızlanan köpek iyice acınası görünüyordu. İşe bak. Camı sıkın bir şekilde oflayarak tasmayı adamın elinde aldı ve köpeğe baktı. “Sadece arkadaşım gelip seni alıncaya kadar, anladın mı?”

Neşelenen köpek gelip ayaklarının üstüne dikildi ve patilerini çizmelerini ucuna koyup tatlı tatlı Sasha’ya baktı. Kulağının tekinin yarısı kopmuş, tek gözü de sarkmıştı.

“Gördün mü? Senden hoşlandı.” Rengârenk askılı adam sanki dünya barışını tesis etmiş gibi gülümsedi. “Bu kadar çirkin olmak zor olmalı ama yine de yumuşak bir kalbi var. Kim bilir? Seni bu kadar sevdiğine göre belki sen de ona ısınırsın.”

Sasha bu istemsiz benzetmeden etkilenmişti. Seksi, zeki, komik ve kibar olabilirdi ama belki de Jax yalnızdı ve onunla arkadaş olmak istiyordu. Belki üzgün olmasının sebebi Sasha’nın onunla arkadaş olmak istememesiydi. Bu Jax’ın kim olduğunu değiştirmezdi, tıpkı gösterdiği sıcaklığın bu köpeğin Cehennem’den çıkma bir yaratık olduğunu değiştirmedeği gibi. Sasha’nın tek isteği her şeyin eskiye, herkes gibi normal ve sıradan olduğu günlere dönmesiydi. Bir kara melek ile çıkıp Cehennem tazisiyle dolaşarak bunu nasıl yapabilirdi ki? Birden üstüne yorgunluk çöktü ve, “İyi akşamlar,” diyerek tasma elinde yürümeye başladı.

“İyi akşamlar Sasha.” Rengârenk askılı adam neşeyle karşılık verdi.

Yanında Boo’yla birlikte sokakta yürürken aniden şiddetli bir açlık hissetti ve eve gitmeden önce durup bir yerlerden bir sandviç almasının iyi olabileceğini düşündü. Eğer bu akşam da bir tabak bezelye yerse, açlıktan ölebilirdi.

Fakat bugün daha fazla para harcamak istemediği için şansını evde denemeye karar veren Sasha Shriverlara doğru ilerlerken yoldan geçen insanların Boo’ya bakıp yüzlerini ekşittiklerini gördü.

Güneş batmış, alacakaranlık Telluride’daki her şeyi gri ve siyaha boyamıştı. Anacaddenin dışındaki sokaklar sessiz ve karanlıktı. Boo derin bir hırlama çıkarmaya başlayana dek birinin onu takip ettiğini anlamadı. Bir ses duymamıştı ama takip edildiğini biliyordu. Adımlarını hızlandırırsa da arkasında biri varmış hissi geçmedi.

Boo hamle yapmak üzere geri dönüp dişlerini göstermeye, arkadaki kimse ona deli gibi hırlamaya başladı. Kahretsin.

Tasmasından çekmek işe yaramıyordu. Sanki olduğu yere çivilenmişti, bedeni titriyor, arka ayakları atılmak için hazır bekliyordu.

Korkudan anca omzunun üzerinden bakabiliyor, kapıldığı dehşet kalbinin hızlanmasına ve nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

Reilly O'Brien iki metreden yakın bir mesafedeydi, güzel yüzündeki öfke görülebiliyordu. "Brett Shriver'ı öldüreceğim ve sen de bana yardım edeceksin."

New York'ta St. Patrick katedralinin önündeki kaldırımında duran Jax ayinden çıkan insanları izliyordu. Daha önce binlerce farklı kilisede, binlerce kere yapmayı denediği gibi içeriye bakmaya çalıştı ama yakalayabildiği küçük görüntüler çölde giden bir adamın ağzına akıtılan bir su damlası kadar tatmin ediciydi ve onu hüsrana uğratmaya yetiyordu.

İçeri girip diz çökerek Tanrı'dan yardım isteyebilmeyi diledi. Sonunda her şeyi belki bir daha hiçbir ümit besleyemeyecek şekilde berbat edecekti ama Sasha'yı nasıl kazanacağına dair bir fikir bulmak zorundaydı.

Kapıya yakın bir sıra mumu net bir şekilde görebildiği an Phoenix yanında belirdi. "Bir sorunumuz var."

"Umurumda değil."

"Sasha'yla ilgili."

Kiliseyi unutan Jax kardeşine döndü. "Anlat hemen."

"M birkaç saat önce dağa yeni bir Araflı getirdi. Kasabadaki o kızıl saçlı, seksi kız vardı ya, o. Shriverların oğlu kızı Şeytan Tepesi'nden itmiş ve kız da Tanrı'ya onu korumadığı için acayip sinirlenmiş. Dağda bir saati dolmadan da kaçmış."

Jax ilk başta Araflıyla pek ilgilenmedi. "Bunun Sasha'yla ne ilgisi var?"

"Şu anda Reilly'le birlikte."

"Reilly onu *kaçırdı* mı?"

Phoenix başıyla onayladı. "Neredeyse yarım saat önce. Boo onları takip etti, künyesini öyle deli gibi salladı ki alarmı çalıştırdı. Boo Last Dollar Sokağı'na girdiğinde TV sinyali kaybedince oraya gidip durumu kolaçan etti. Reilly, Sasha'yı Taylorların oradaki koruya götürmüş, çocukların parti yaptığı yere. Bugün cumartesi olduğu için birçok çocuk orada olacak. Reilly'nin Brett'in gelmesini beklediğini düşünüyoruz."

"Neden Sasha'yı yanında götürdü ki?"

"İşin korkutucu yanı da bu Jax. Bilmiyoruz. Key ya hep beraber, ya hiçbirimiz kuralı nedeniyle seni bulmamı istedi, hem sen de gelirsen Sasha'nın iyi olduğundan emin olabilirsin."

Jax sırtını kiliseye döndü. "Hadi gidelim."

"Mükemmel bir anne babaya sahip olmanın ne demek olduğunu biliyor musun? İki de doktor ve üçüncü dünya ülkelerinde yoksul insanlara yardım etmek için çalışıyorlar. Kendileri aziz olabilmek için beni büyükannelere bıraktılar. Beni nerede olduğumdan, neler yaşadığımdan haberi olmayan bir çift yaşlıyla bırakmış olmaları ne anlama geliyor?"

Sasha'nın bu konuda söyleyebileceği bir şey yoktu. Annesi ulvi bir amaç uğruna onu bırakmıştı ve bu hoş bir his değildi. Ulvi amaç durumu normalleştirmiyordu. Özellikle de başına bunca tuhaf olayın geldiği bugünlerde. Bu geceyse tüm olanların üstüne mum dikmişti. Bulutlu gökyüzünden sızan ışığın altında küçük bir kulübeye benzeyen bu yapının arkasındaki karla kaplı açıklığa nasıl geldiğini bilmiyordu. Bazen acaba Reilly O'Brien'la ilgili halüsinasyon mu görüyorum diye düşünüyordu, sonraysa Reilly ağaçların tepesinden hızla uçarlarken elini tutunca nefes alamaz oluyordu. Aşağıdan Boo'nun avazı çıktığı kadar havladığını duyuyordu, havlamalar uzaklaştı, sonra hepten kesildi.

Elini Reilly'den kurtarmak istese de bunu yapamadı. Elleri birbirlerine kaynamış gibiydi.

Reilly, "Uğraşmaktan vazgeç!" dedi. "Brett gelinceye ve sen Brett'e ölümünün benim elimden olacağını söyleyinceye kadar seni bırakmayacağım."

"Senin öldürdüğünü neden bilemesin ki?"

Reilly sabırsızlık dolu bir bakış attı. “Beni göremez de ondan!”

“Ben seni görebiliyorum.”

“Sen tabii ki görebilirsin, çünkü bir meleksin ama Brett sadece bir insan, o yüzden göremez.”
“Ben bir melek değilim.”

“İşliyorsun. Öldüğümde beri gördüğüm tüm melekler de aynen senin gibi işliyorlardı.” Kaşlarını çatı. “Ta ki kara melek gelene kadar. O işliyordu ama çok yakışıklıydı. Garip, değil mi? Tanrı’ya çok öfkeli olduğumu, bu şekilde Cennet’e gidemeyeceğimi söyledi. Beni şu devasa, ürkütücü kaleye götürdü ve orada bir süre kalıp Cennet’e gitmeden önce işleri yoluna koymamı söyledi.” Gülümsedi. “Ama ben kaçtım ve seni gördüm. Yaptıkları için Brett’e hesap sorarken sen de orada olacaksın.”

Sasha daha önce de şüphelenmişti ama şimdi Brett’in katil olduğundan emindi. Adalet yerini bulmalıydı ama eğer Reilly Brett’i öldürse suç Sasha’nın üzerine kalacaktı. Cinayeti bir hayaletin işlediğine kim inanırdı?

Reilly’yi cinayetten vazgeçirme teşebbüslerinin hepsi başarısız oldu. Reilly öfke ve acı dolu konuşmasına durmadan devam etti.

Eve gidebilecek miydi acaba? Hayat normale dönecek miydi? Hayatı paramparça oluyordu. Her şey iki gün içinde değişmişti ve tüm bunlar, annesi babasını kimin öldürdüğünü bulmaktan vazgeçtiği için gittiği o aptal Kuzgunlar toplantısıyla başlamıştı. Sonra Tim Shriver’a emanet edilmişti, şimdi de bununla uğraşmak zorundaydı.

Evet, terk edilmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Ama bunu Reilly’ye söylemedi. Söylemek istese de durmadan konuşan Reilly’den fırsat bulabileceğini sanmıyordu.

“Artık bir ölüyüm, hevesle beklediğim hiçbir şeyi artık yaşayamayacağım.” Öfkeyle titredi. “Daha kimseyle yatmamıştım bile! Okula ve lanet olası dünyayı kurtarmaya ayıracağım vakti azaltıp, iyi bir örnek olmamı engelleyecek diye erkek arkadaş edinmedim. Ne aptalmışım! Dövme yaptırıp burnumu deldirmeli ve kayak merkezinde lifte binen bütün seksi çocuklarla yatmalıydım. Şansımı kullanamadım ve şimdi ölüyüm. Brett beni o tepeden itti, ben de intikam istiyorum.”

“O bir kayıp ruh Reilly. Kayıp ruhları ve Eryx’i biliyor musun?”

“Ölüm meleği anlattı, bunu öğrenmek o piçi öldürme konusundaki kararımı pekiştirdi. Artık kimseyi o salak kulübe katılmak için zorlayamayacak ya da kimseyi öldüremeyecek.”

“Zaten yakında onu götürecekler. Yapacağın herhangi bir şey buna müdahale etmek olacak.”

Reilly’nin yüzünde muazzam bir acı belirdi. “Bugüne kadar şeytanın nasıl görüldüğünü bilmezdim. O kadar korktum ki Tanrı’ya yardım etmesi için dua ettim.” Hıçkırıyordu. “Ama yardım etmedi. Brett Shriver’ın beni öldürmesine izin verdi, bu yüzden onu affedemem.”

“Reilly, ne kadar kızgın olduğunu anlayabiliyorum ama eğer Brett’i öldürürsen ben hapse gireceğim. Bu adil değil. Çocuktan nefret ediyorum ama onu öldürmem. Sen öldürürsen bu neyi değiştirecek? Ölü olmaya devam edeceksin. Lütfen gitmeme izin ver ve...”

“Şşşt! Bir araba geliyor.”

Panikleyen Sasha Reilly’den kurtulmak için çırpındı ama beceremedi. Reilly kolunu öyle hızla sarstı ki omzu kütürdeyen Sasha acı içinde bağırdı.

“Kes sesini! Beni duyamazlar ama seni duyabilirler. Onlara sürpriz yapmalıyım.”

Sasha aşağıdan gelen sesleri ve kapanan araba kapılarını duydu ve bağırdı, “Brett!”

Reilly eliyle Sasha’nın ağzını kapadı ama artık çok geçti.

“Sasha, sen misin? Ne yapıyorsun orada? Hayalet evini kim söyledi sana?”

Hayalet evi mi? Başka zaman olsa komik gelebilirdi. Şimdiyse ona bakmak için kulübenin arkasına gelecek diye ödü kopuyordu. Reilly’le boğuşurken ağzını kurtarmayı başardı ve bağırdı, “Pistte senin burada olacağını söyleyen biriyle tanıştım. Sana Reilly O’Brien’in başına gelenleri anlatmak için geldim.”

Reilly bir anda Sasha'nın ağzını kapatmaya çalışmaktan vazgeçti. "Ne yapıyorsun? Seni de öldürecek!"

Sasha, "Biraz bekle," diye fısıldadı.

Brett, "Ne olmuş Reilly'ye?" dedi.

"Duymadın mı? Reilly ölmemiş. Boynu kırılmış ama yaşayacakmış. Hastanede onu görmeye gittim."

Bir süre sessizlikten sonra Reilly, "Asla inanmayacaktır. Kasabadaki herkes biliyor," dedi.

Sasha yanıt vermedi. Brett'in huzursuzlanacağını ve kasabaya gidip durumu kontrol etmek isteyeceğini umuyordu.

Sonra ayak seslerini duydu ve planının işe yaramadığını anladı.

"Neredesin Sasha?"

Reilly tam onu koruluğa doğru sürüklüyordu ki kulübenin arkasındaki açıklıkta devasa gölgeler belirdi. İkisi hızla onlara doğru geldi, gölgelerden biri Reilly'nin, diğeri Sasha'nın bileklerinden kavradı ve o anda Sasha'nın eli Reilly'ninkinden ayrılıp serbest kaldı. Sasha deri ve baharatlı elma şırası kokan bir şeylere sarmalandı ve her şey karardı.

Rahatsız edilmeden ve birileri kulak misafiri olmaksızın olanlar hakkında nerede konuşabileceklerini kestiremeyen Jax, Sasha'yı Mefisto evindeki odasına götürmeye karar verdi. Odaya girdiklerinde onu hemen serbest bırakıp geri çekildi, Sasha gözlerini kırptırıp etrafını inceliyordu. "Neredeyiz?"

"Benim odamda. Seni bir süre sonra evine götüreceğim ama Reilly'le ilgili durumu merak etmiş olabilirsin diye kimse bizi dinlemeden konuşa- bilmemiz için seni buraya getirdim."

"Buraya nasıl geldik Jax?"

"Kendimi ve taşıdığım şeyleri dünyanın istediğim yerine saniyeler içinde ışınlatabiliyorum. Yaptığım iş düşünülünce böyle bir özellik gerekli olabiliyor."

Bir taraflarından kanatlarının çıkmasını bekliyormuş gibi Jax'e baktı. "Acayip bir şeysin dostum, Ajax DeKyanos. Başka neler yapabiliyorsun?"

"Sıradan insanların duyamayacağı şeyleri duyabilirim, koku alma duyum en az köpeklerinki kadar gelişmiştir, karanlıkta görebilirim ve bazen de olayları önceden sezerim. Bir de çok iyi basket oynarım."

Sasha'nın dikkati etraftakilere çevrilmişti. "Demek burada yaşıyorsun. Bizim Oakland'daki evimizin tamamı bile bu odadan küçüktü."

Onunla birlikte Jax de etrafında baktı, bazı şeyleri on yıllardır ilk defa görüyordu. Her gün buraya giriyor çıkıyordu ama altın yaldızlı çerçevelerin içindeki resimleri, dört metrelik tavanı, masif mobilyaları, güvercin grisi duvarlardaki kan kırmızısı kadifeleri, devasa çalışma masasını, siyah mermerden şömineyi ya da raflarda kitaplarının arkasına sakladığı şeyleri neredeyse hiç fark etmiyordu.

Sasha ondan ayrılıp odada dolandı, resimlere bakmak için durdu, üst raflardaki kitapları görebilmek için başını uzattı. Düello silahı ve Waterloo'da kullandığı İngiliz miğferi gibi bazı şeylerle ilgili sorular sordu. 1803 yılında, Yorkshire'daki evlerinin bahçesinde kardeşleriyle birlikte resmini yapan ressamın kim olduğunu biliyordu. Bilmediği şey o ressamın bir Lumina olduğuydu. Resimleri evin her köşesindeydi.

Portreyi incelemeyi sürdürürken, "Beni nasıl bulduğunu bilmek istemiyorum. Reilly'nin nereye gittiği söyleme; Brett'i nasıl öldürmeyi planladığını bilmezsem de sevinirim, çünkü eminim ki o planın önemli bir parçasıydım," dedi. Sonra Jax'in gözlerine baktı. "Tek bilmek istediğim Reilly'nin neden benim peşimden geldiği. Brett kuzenim olduğu için mi?"

Jax kafasını iki yana salladı.

"Ben de bundan korkuyordum. Anabo olduğum için, değil mi?"

Sasha'ya değişmekte olduğunu ve hayaletleri görme gibi özellikler kazanarak kendine benzemeye başladığını söylemek için en iyi zamanın bu olmadığı düşünen Jax, "Evet," dedi.

Kuzeydeki duvardan uzaklaşıp batıdaki duvarda yer alan pencereye yaklaşan ve dışarıyı görebilmek için ellerini başıyla pencere arasına dayayan Sasha, “Dağların gölgesini görebiliyorum,” dedi. Her sabah uyandığında muhteşem bir manzara görüyor olmalısın.”

Kapı açıldı ve tombul ellerinde büyük bir tepsi tutan Mathilda içeri girdi. “Akşam yemeğine gelmeyeceğiniz söylendi Efendi Jax, ben de size atıştırma bir şeyler getirdim.” Tepsiyi portrenin altında duran masanın üstüne yerleştirdi ve Sasha’ya döndü. “Nasılsınız küçükhanım? Ben evin kâhyası Mathilda.”

Sasha gülümsedi. “Tanıştığımıza sevindim. Ben de Sasha.”

“Ah tabii ki. Aç mısınız?”

“Evet hanımefendi.”

“O zaman lütfen bir şeyler yiyin ve Efendi Jax’in kafanızı şişirmesine izin vermeyin.” Kapıya doğru yöneldi. “Bir şey ihtiyacınız olursa, zili çalmanız yeterli.”

Mathilda gittikten sonra Sasha merak dolu gözlerle Jax’e baktı. “On dokuzuncu yüzyıldan kalma kıyafetler giyen İngiliz bir kâhyanızın olmasının özel bir nedeni var mı?”

Önce Arafıların kimler olduğunu sonra da Mathilda’nın hikâyesini anlattı. “Mathilda’nın on iki yaşındaki kızı işvereninin saldırısına uğradı. Çocuğunu korumaya çalışan Mathilda adamı öldürdü. Adam bir aristokrat, bir düktü, o ise hizmetçi. O günlerde İngiltere’de adalet hep güçlüden yanaydı. Kızı öldü ve Mathilda buna izin veren Tanrı’ya duyduğu kızgınlıktan kurtulamadı. İçinde bulunduğu durumu çözümlemeyeden idam edildi. 1852’den beri bizimle.”

“Reilly nasıl kaçtı?”

“Emin değilim ama bir daha denemeyecektir. Ya bizimle kalıp öfkesini yenmeye çalışacak ya da Arafı gönderilip başının çaresine bakacak.” Etin kokusunu alan Jax’in midesi guruldadı. Sasha’nın da masaya baktığını fark etti. “Seni eve götürmeden önce bir şeyler yemek ister misin?”

“Aslında yememeliyim ama Shriverlarda yiyecek bir şey olacağından emin değilim.”

“Neden yememelisin?”

Çileden çıkmış görünüyordu. “Burada olmak istemiyorum Jax. Seninle konuşmak, seni tanımak istemiyorum. Eski, normal hayatımı geri istiyorum.”

Şimdi artık çok geç olduğunu, bir gün eski hayatına geri dönebileceğini ama bunun kısa sürede olmayacağını söylemenin zamanıydı. Ama Sasha ona tutku ve isteksizlik arasında çelişkili bir ifadeyle bakarken bunu yapamazdı. Belki onunla konuşmak istemiyordu ama onu öpmek istediğine iddiaya girebilirdi.

Hiçbir şey söylemeyen Jax masaya gidip Sasha için bir sandalye çekti. Sasha oturunca o da karşısındaki sandalyeye geçti ve konuşmadan yemeğe hazırlandı. Belki Sasha’ya bakmazsa işler daha kolay olurdu. Fırında güveç içinde pişirilmiş et, patates, tereyağlı kabak ve fasulyeyle dolu tabağına odaklandı, Sasha’ya bakamıyordu. Muhteşemdi, uzun sarı saçları

arkada toplanmış, kurtulmuş bir tutam saç çenesinin hizasına düşmüştü. Dışarıdaki soğuktan burnu pembeleşmiş, dudakları da hafif çatlamıştı.

“Bana bakıyorsun.”

“Sen de bana bakıyorsun.”

İkisi de tabaklarına bakmaya başladılar, Jax bir süre bir şeyler yedikten sonra dayanamayıp Sasha’ya baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. Bakışmaya devam ederlerken Sasha’nın konuşmama talebi de kendisinin, “En sevdiğim tatlı çikolatalı pudingtir,” demesiyle sona ermiş oldu.

“Benim de.”

“Laf olsun diye söylüyorsun.”

“Mathilda’ya sorabilirsin, teyit edecektir. En sevdiğim renk kırmızı.”

“Benim de.”

“İşte şimdi benimle dalga geçiyorsun.”

“Hayır. Eğer giysi dolabıma bakarsan kırmızıyı ne kadar sevdiğimi göreceksin.” Elmalı kurabiyelerden birini alıp ısırdı.

Sasha Jax kadar çok yemese de yedikleri bir kız için hayli fazlaydı. Sasha’nın güçlenip güçlenmediğini merak ediyordu. Daha önce hiç düşünmediği şeyleri düşünüyor muydu? Öyle olmadığını umdu. Sasha’nın farkında olmadan değişiyor olması Jax’in canını sıkıyordu, karanlık düşünceler ve karamsar duygular tarafından rahatsız edilecek olması onu üzüyordu.

Ve onu bu hale getiren kendisiydi.

Yemekleri bittiğinde Jax, “Eğer başka sorun yoksa seni şimdi eve götüreceğim,” dedi.

Sasha ayağa kalktı, kayak ceketini giydi ve bir kere daha iyice bakmak için odanın ortasına ilerledi. “Burada yaşadığına inanamıyorum. Saray gibi bir yer burası.”

Evin geri kalan kısmını, resimleri, kütüphaneyi, girişteki salonu görse ne düşünürdü acaba? Bunu hiç öğrenemeyebilirdi. Sasha onunla ilgili hislerini açıkça ifade etmişti. Bunalımı umutsuzluğa kayıyordu. Keşke ona o kadar fazla şey anlatmasıydı.

Jax ayağa kalktı, yağmurluğunu almak için şöminenin oradaki askıya yöneldi. Sasha’yı kasabaya, Shriverlara götürmeyi, orada Boo’yu bulup Sasha’yı bırakmayı planlıyordu. Ama arkasını döndüğünde Sasha’nın hemen orada, yakınında olduğunu gördü, o kadar yakındı ki karameli andıran tuzlu tatlılığının kokusunu alabiliyordu. Güzel gözlerine, ipeksi tenine bakıp ona dokunamayacağını bilmek Jax’i deli ediyordu. “Hazır mısınız?”

Sasha Jax’e bakarak, “Evet,” diye fısıldadı.

Jax Sasha’nın bedeninin kendi bedenine doğru sokulduğunu, yumuşak göğüslerinin kendi göğsüne değdiğini hayal ettiğini düşündü. Hayatında şu an ona dokunmak, onu nefessiz bırakana kadar öpmek kadar istediği bir şey olmamıştı. Ama sonuçta dönüşümün hızlanacağını bildiğinden tutkusunu bastırıp geri çekildi ve Sasha’nın yüzündeki kararsızlık ve hayal kırıklığına aldırmadan yağmurluğunu giydi. Onu hor görse bile Sasha da onu öpmek istiyordu. Eğer onu öpmenin kendisini Jax’e dönüştüreceğini, nefret ettiği özellikleri kazandıracağını bilse yine de öpmek ister miydi? Kesinlikle hayır.

Derin bir nefes alan ve içinden, onu öpmenin iyi bir şey olmadığını sürekli tekrar eden Jax Sasha’ya yaklaşıp kollarını etrafına doladı. Onun yanında çok küçük kalan Sasha’nın yumuşak saçları çenesine değiyordu. Sasha kollarını yağmurluğunun altına sokup arkasında birleştirdiğinde Jax neredeyse yıkıldı. Sasha’yı öpmemek karşılaştığı en zor durumdu. Bir-iki saniye sonra Shriverların evinin önündeydiler, Jax hemen Sasha’yı bıraktı.

“Jax, içim hiç rahat değil. Senden hoşlanıyorum, evet. Seninle birlikte olmak istiyorum, hem de çok ama...ama kim olduğun ve yaptığın iş çok garip. Lütfen anla beni.”

“Sasha, neyin ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri istediğim tek şey herkes gibi olabilmek. O yüzden anlıyorum. Benim için çok zor ama anlıyorum.”

“Sanırım eğer bir daha bir Araflı tarafından kaçırılmazsam, seni göremeyeceğim.”

“Beni pazartesi günü okulda göreceksin.”

“Ne? Neden? Yatılı okul ve babanla ilgili söylediklerin yalan sanıyordum.”

“Yalandı, okula gitmeye de ihtiyacım yok. Bize sürekli eğitim veren öğretmenlerimiz var, o yüzden gelişmeleri yakalayabiliyoruz. Ömrüm boyunca epeyce eğitim gördüm ve yazılı tarihin büyük kısmını da yaşadım, o yüzden okulda zaten bilmediğim pek bir şey görmeyeceğim. Ama kardeşlerim, Bruno ve Kuzgunları takip etmek için okula gitmemi istiyorlar. Yapacakları baskın biraz karmaşık bir hal aldı.” Sasha’nın gözlerindeki paniği görebiliyordu. “Senden uzak dururum ve birbirimizi tanımıyor- muş gibi yapabiliriz.”

“Evet, öyle yapmalıyız. Belki aynı sınıfta bile olmayız.”

“Benim kim olduğumu kimseye söylemeyeceksin, değil mi?”

“Dediğin gibi, bana kim inanır ki?”

“Bruno’nun yakınındayken dikkatli ol Sasha. Ondan Alex Kasamov’dan korktuğun gibi korkmamaya çalış. Anabo olmaktan şüphelenmesi için bir neden verme. Bruno Alex’ten çok daha yaşlı, kaç yıllık tecrübesi var, o yüzden ondan üç kat daha tehlikeli.”

“Yaşlı mı? Aynı yaşta görünüyor.”

“Eryx bazı kayıp ruhları ölümsüz hale getirip yeni üyeler bulmakla görevlendiriyor. Bruno iki yüz yılı aşkın bir süredir Skia, bu kadar uzun süre bize izini belli etmemesinden çok kurnaz ve zeki olduğu anlaşılıyor.”

“Skia ne demek?”

“Yunanca gölgelik ya da gölge demek. Gözler gerçekten de ruha açılan pencerelerdir ve bizim için Skiaların gözleri kara gölgeden ibarettir çünkü onların ruhu yoktur. Ruhlarını ölene kadar tutan kayıp ruhların aksine Skialar ölümsüz hale gelirken ruhlarını Eryx’e verirler, o yüzden onun birer uzantısı, klonu ya da robotu gibidirler.”

“Demek Skiaları böyle tanıyorsunuz, peki birinin kayıp ruh olduğunu nasıl anlıyorsunuz?”

“Skialar kadar olmasa da onların gözleri de biraz gölgelidir. Neredeyse her zaman dışarıdakilere çekici görünen ve katılmak için davet gerektiren gizli bir grubun üyesi olurlar. Ve sürekli medet umdukları Skia’nın etrafında dolanırlar. Biri yemin eder etmez bundan hemen pişman olur çünkü kandırıldığını ve kendine yalan söylendiği, bir daha geri dönüşün mümkün olmadığını, Cennet’e gitme şanslarını tarihe gömdüklerini anlarlar.

Bir kayıp ruh için artık Cehennem bile güzel görünür. Öldüğünde yok olacağını bilmek zordur ve tek amaçları Skia olmaktır, böylece sonsuza kadar yaşayabilirler. Ne kadar çok insana yemin ettirebilirlerse, o kadar öne çıkarlar ve Eryx tarafından Skia yapılma şansları o kadar yükselir.”

“Demek Melanie’nin Chris’i de bir Kuzgun olmaya ikna etmek için bu kadar çalışmasının sebebi buymuş. Vay, çok hastalıklı bir durum. Kendi çocuğunu kandırmaya çalışıyor.”

“Bunların hiç acıması yoktur Sasha. Dikkatli ol, tamam mı?”

“Dikkatli olacağım.” Gergin bir şekilde eve baktı.

Jax ısıklık çaldı ve Boo bir yerlerden çıkagelip Sasha’nın ayaklarını dibine oturdu, Sasha onun tanrıçasıymış gibi bakmaya başladı. “Eğer seni rahatsız eden olursa Boo yardımcı olacak. O iyi bir köpek ve tek amacı senin güvenliğini sağlamak.”

“Nereden geldi bu köpek?”

“Kardeşim TV Meksika’da buldu. Köpek dövüşlerinde yem olarak kullanılıyordu.”

“Yani o şey değil mi...oradan gelmedi mi?”

“Hayır, sıradan bir köpek ama Ty’ın hayvanlarla farklı bir iletişimi vardır ve onlara ihtiyacımız olan şeyi yaptırmak için biraz sihir kullanıyor olabilir.” Biraz daha uzaklaşan Jax, “İyi geceler, Sasha,” dedi.

“Jax, bekle, ben...”

Jax bekledi ama Sasha düşüncelerini toparlayamadı, Jax de tekrar iyi geceler deyip kayboldu ve Key’e gidip Telluride Lisesi’nde öğrencilik yapma görevinin başkasına verilmesini istemek üzere eve yollandı. Eğer hiçbir şansı olmadan her gün, sürekli onu görmek zorunda kalırsa delirebilirdi.

Reilly onu sürüklemeye başladığında elinden düşürdüğü Melanie'nin kayaklarını ve botlarını yerden alan Sasha eve doğru yürürken Boo yanından koşturuyordu. Kapıyı açarken tedirgindi ama Tim'in koltuğunda horladığını, Melanie'nin ortalarda olmadığını, Brett'in hayalet evindeki partiden henüz dönmediğini ve Chris'in her zamanki gibi odasında bilgisayar oyunu oynadığını anlayınca rahatladı.

Melanie'nin kayak takımlarını koridordaki dolaba koyup duş almak için hazırlandı. Dışarıdan gelen yumuşak iniltiyi duyunca, "Boo," diye fısıldadı ve köpek yamuk kuyruğunu sallayarak yanında belirdi, tek ilgilendiği şey Sasha'ymış gibi ona bakıyordu. Sasha eğilip biri uzun biri kısa olan kulaklarını arkasını okşadı, fırça gibi olmasını beklediği tüylerinin yumuşak olduğunu görünce şaşırdı.

On beş dakika sonra, sırtında bornoz, kafasında bir havluyla çalışma masasının başındaydı, Boo da ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Facebook'a girdi. Tahmin ettiği üzere St. Michael'daki herkes Kuzgunlardan bahsediyordu. Neler olduğuna dair acayip teoriler söz konusuydu. Bazıları Kuzgunların şeytana taptığını söylerken, bazıları bir cadı grubundan bahsediyor, bir diğer grup ise bunların havalı görünmek için Kuzgunları uydurmuş olan bir grup silik tip olduğunu iddia ediyordu. Hemen herkes intihar ettiklerinde hemfikir gibiydi. Yazılanların merhametten bu kadar yoksun oluşu midisini bulandırdı.

Birçok arkadaşı duvarına mesaj bırakmış, dün neden okula gelmediğini, birilerinin müdürün kütüphaneciyle konuşmasına şahit olduğunu, taşınmasıyla ilgili konuşulanların doğru olup olmadığını sormuştu.

Bir kısım soruya yanıt verip diğerlerini görmezden geldi ve üniversiteye başvurmak için hazırladığı, neden sanat tarihi okumak ve restorasyon uzmanı olmak istediğini anlatan mektup üzerinde çalışmak için Word'ü açtı. Başvuru için mektubu tamamlaması gerekiyordu ama hevesi sıfırlanmıştı.

Bütün günün yorgunluğundan tükenmiş bir şekilde yazmaktan vazgeçti, bilgisayarını kapatıp yatmaya hazırlandı. Yatıp başucu lambasını kapatır kapatmaz önüne geçemediği bir şekilde Jax'i düşünmeye başladı, onun sıradan bir çocuk olduğunu, çıktıklarını, Jax'in onu öpüşünü, okula başladıklarını ve herkesin onların birlikteliklerinden haberdar olduğunu hayal etti. Bu kadar hoşlandığı bir çocukla tanışması ama bu harika çocuğun beraber olamayacağı biri olması hiç adil değildi.

Boo ayakucuna kıvrıldı ve mutlu olduğunu gösterecek şekilde inledi, ertesi sabah Brett'in yatağının başında durduğunu fark ederek uyanana kadar hatırladığı son şey de buydu. Boo gitmişti, Sasha bir yerlerde saklandığını düşündü. "Kayak yapmaya gitmiyorum, o yüzden telaşlanma."

Dün onu hava henüz karanlıkken uyandırmıştı, bugünse güneş doğmuş olduğundan Brett'i daha iyi seçebiliyordu; üstünde siyah bir don vardı, saçları karmakarışık, gözleri uyukluydu ve rengi sarıya çalan bir yeşildi. Sasha akşamdan kalma olabileceğini düşündü. Ya da karaciğeri iflas etmek üzere olmalıydı.

Brett çok kızgın görünüyordu. "Dün gece hayalet evinde ne yapıyordun ve neden Reilly'le ilgili bir şeyler söyledin? Sonra nereye kayboldun?"

Neden bahsettiğiyle ilgili bir fikri yokmuş gibi Brett'e baktı. "Hayalet evi mi? Şaka yapıyorsun herhalde. Seni dün akşam ya da öğleden sonra hiç görmedim. Beni dağda bıraktığın için çok teşekkür ederim. Eğer orada tanıştığım bir adam beni bırakmayı teklif etmeseydi kayak merkezinden Telluride'a yürümek zorunda kalacaktım."

"Dün gece neredeydin?"

"Beni kasabaya getiren adamla akşam yemeği yedim." Hiçbir zaman iyi bir yalancı olamamıştı, çünkü çok yalan söylemezdi ama şimdi sıkıldığı bu palavraya neredeyse kendisi bile inanacaktı. "Biri sana oyun oynamış olmalı, sen de farkına varamayacak kadar sarhoştun herhalde."

"Julianne önceden East'le birlikte gitmişti. Bu onun işi olmalı." Brett diğer yatağın üstüne oturdu. "Dün gece hayalet evinin orada olmadığına yemin eder misin?"

Sasha gözlerini devirip püfledi. "Hayır, yalan söylüyorum, burada yaşadığım o koca bir gün boyunca o kadar çok arkadaş edindim ki onlar da hayalet evinin yerini söyleyip beni oraya götürdüler." Tavana bakıp Brett'in odadan çıkmasını umut etti. Onun bir katil olduğunu bilmek tüylerini diken diken ediyordu. Hayatı neredeyse başlamadan biten Reilly'nin ne kadar yıkıldığını hatırladı, tek sebep de Brett Shriver'in reddedilmeye katlanamamasıydı. Eğer ruhunu Eryx'e rehin vermemiş olsaydı Reilly'nin onu reddetmesiyle başa çıkabilirdi ama bir kere Tanrı'dan uzaklaşınca acıma duygusunu yitirmişti, dürtüleri doğrultusunda hareket etmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Reilly onunla çıkmayacağını söyledi, o da onu uçurumdan itti.

Brett sonunda Sasha'nın hayalet evinde olmadığına inandı. Rahatlayıp odaya göz atmaya başladı. "Kuzgunlara

katılma konusunu düşünebildin mi? Yarın akşam bir toplantımız var.”

“Emin değilim. Eski okulumdaki çocuklar Facebook’ta ölen Kuzgunlardan bahsediyorlar. İntihar ettiklerini düşünüyorlar.”

“İntihar etme niyetimiz olduğundan mı korkuyorsun?”

“Belki de.”

Brett güldü. “Seni temin ederim ki yapacağımız son şey kendimizi öldürmek. Neden öldürelim ki? İsteddiğimiz her şeye sahibimiz, neye sahip olmamız gerekiyorsa. Yemin etmeden önce biyolojiden neredeyse çakıyordum, şimdiye en yüksek notu aldım. Mükemmel bir hayatım var, niye kendimi öldüreyim ki?”

Sasha gerçeği bilmeyen biri için anlatılanların, çalışmadan, fedakârlık yapmadan istediği her şeyi elde ediyor olmanın ne kadar şahane görüneceğini anlayabiliyordu. Bütün bunların saçmalık olduğunu düşünüyordu ama yine de bir yemin edip istediği şey, yani babasını kimin öldürdüğünü bulmak için bir toplantıya gitmişti.

Beklenti içindeki Brett’e bakıp Jax’i ve kardeşlerini biliyor mu diye düşündü. Bay Bruno Kuzgunlara Yeryüzü Cehennemi’nden bahsetmiş miydi? “Gelip gelmeyeceğimi sana yarın söylerim.”

Brett ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “Okulda, diğer öğretmenlerin duyabileceği yerlerde bundan bahsetme. Gizli kulüpler kurmamamız gerekiyor, o yüzden Bay Bruno Kuzgunları kurduğu için işinden atılabilir.”

Odadan çıkan Brett’in ardından ne zamandır tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı. Boo yatağın altından çıkıp üstüne zıpladı ve patileri Sasha’nın göğsüne gelecek şekilde uzandı. Günlerden pazardı, o gün ne yapabileceğini düşündü, acaba kalkıp kiliseye mi gitsem derken tekrar uykuya daldı.

Uyandığında bağırmakta olan Melanie’yi ve alçak, detone sesiyle konuşan Tim’i duydu. Battaniyeyi üstünden atıp kapıya yaklaştı ve aralayıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Melanie yatak odasının kapısında duruyordu, üstünde arka tarafındaki baklava şekilli deliklerle bacadının epey bir kısmını açıkta bırakan tapon bir kot vardı. Kısa bluzunun dekoltesi hayli derindi.

“Bu evden gitmesini istiyorum. Buraya gelip onunla konuşuyor mu diye kolağan etmeleri an meselesi.”

Kimdi bu gelecek olanlar?

“Tabii ki onunla konuşacak, Sasha onun kızı. Paranoyaklığın sinirimi bozuyor Mel. Git paranoyaklığını başka yerde yap ve lütfen tüm kasabaya ucuz bir orospu olduğunu haykırmayan başka bir şeyler giy üstüne. Herkes Bruno’yla aranda neler olduğunu biliyor. En azından Chris’e biraz saygı göster.”

“Chris mi! *Chris* ha! Hep Chris’i düşünürsün zaten. Bir oğlun daha olduğunu unuttun mu? Hatırlıyorsun değil mi? Yüzüne bile bakmıyorsun, konuşmuyorsun onunla.”

“Ben de sana Chris’le ilgili aynı şeyleri söyleyebilirim.”

“Neden olduğunu gayet iyi biliyorsun, piç herif! Suçu benim üzerime atmaya falan çalışma, Chris’le ilgili olarak kimin suçlu olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sen Moskova’da onunla birlikte olduktan sonra, bana burada tepeden bakmaya çalışma...”

“Yeter! Artık yeter Melanie. Kes sesini ya da defol.”

Tim’den uzaklaşan Melanie merdivenlere yöneldi, Sasha’nın odasının önünden geçmesi gerekecekti. Aceleyle kapısını kapatıp hareket etmeden geçmesini bekledi, nefesleri hızlanmıştı. Fakat Melanie geçip gitmedi. Kapıyı o kadar hızlı açtı ki kapı önce duvara, sonra da Sasha’nın yüzüne’ çarptı. “Özel konuşmalarımızın bir kısmını kaçırmış olabileceğini düşünerek sana bilgi vereyim. Tim bu sabah CIA’deki eski patronundan bir e-posta aldı. Annenin Tim’le irtibata geçip geçmediğini soruyorlar, çünkü izini kaybetmişler. Ölmüş olabileceğini düşünüyorlar.”

Tim kapı eşiğini koca vücuduyla doldurdu. “Huysuz bir orospu olmak hoşuna gidiyor, değil mi?” ifadesini yumuşatarak Sasha ya baktı. “Kimse annenin öldüğüne dair bir şey söylemedi. Sınır dışı edilen Katya gibi birini takip etmek normaldir. Ondan haber alıp almadığımı sordular, ben de hayır dedim ama sana soracağımı söyledim.”

Ellerini yumruk yapıp sıkın Sasha, hayır manasında başını salladı. Melanie’yi yumruklama isteği duyması garipti ama kuvvetli bir istekti. Daha önce hiç böyle şiddet eğilimi göstermemişti. “Ondan haber aldığımda sana

söylerim.”

Melanie hâlâ çok yakınında, yumruk atılabilecek, sahte kirpiklerini gerçek kirpiklerine tutturan yapışkanın seçilebileceği mesafedeydi. Eğilip fısıldadı. “Hadisene, yap da görelim. İsteddiğini biliyorum.”

“Beni tutuklatabilesin diye mi?” diye yanıt verdi Sasha. “Hiç sanmıyorum.”

Melanie iğne topukları üzerinde dönüp Tim’i iterek odadan çıktı.

Melanie çıktıktan sonra Tim, “Üstünü giy, gidip öğle yemeği yiyelim,” dedi.

Tim’in tek kaçış yolu yemek yemekti. Onun bu haline üzülen Sasha kafasını salladı.

“Ne okuyorsun?”

Sandalyelerden birinde oturan Jax, kütüphaneye girip şöminenin önündeki deri kanepeye oturan Phoenix’e baktı. “Kitap polisi misin sen?”

“Bu yanıttan utanacağın bir şey okuduğumu çıkarıyorum. Neymiş bakalım? *Harry Potter? Eragon? Yüzüklerin Efendisi?* Ya da tekrar çocukluğuna döndün, çocuk kitapları mı okuyorsun? *Yaşlı Tellal? Dev Şeftali?*”

İtiraf etse iyi olacaktı. Yoksa Phoenix onu çıldırtana kadar devam edebilirdi. Kitabı kaldırıp kardeşine gösterdi ve bekledi.

Phoenix’in konuşmaya başlaması uzun sürmedi. “*Arkadaş Edinmenin ve İnsanları Etkilemenin Yolları. Muthiş, belki bu kitabın Cehennem’in çocukları için yazılmış versiyonunu okumak istersin, Herkesi Delicesine Korkutmayıp Tanıştıklarınızı Kendinizden Soğutmamanın Yolları*”

“Söylediğin ellerinde kalmamış, ben de buna razı oldum.”

“Ve?”

“Aslında satış elemanları için yazılmış ama işe yarıyor sanırım. Kendimi sıradan bir çocuk gibi satmaya çalışıyorum. Eğer kitapta anlatılanları yapabilirsem, insanlar elimden yemek bile yerler.”

“Ne diyor kitap?”

“İnsanları övmek her kapıyı açar. İnsanların isimlerini söylemeyi unutmayın çünkü kendi isimlerini duymaktan hoşlanırlar. Nasıl olduklarını sorun, her şey onlarla ilgiliymiş havası yaratın. Onlara ve hayatlarına sahici bir ilgi gösterin. Dünyadaki tek insan onlarmış gibi hissetmelerini sağlayın.”

“Tamam, bu kısmı anladım. Ama bundan öncesi? İlgi gösterip sahici bir hava yaratabilecek bir yakınlığı nasıl sağlayacaksınız?”

“M bana bir çift cam lens aldı, çünkü plastik olanlar erimişti. Gözlerimi normal gösterme konusunda epey işe yarıyorlar ama ben yine de mümkün olduğunca güneş gözlüklerimi takacağım. Mutluluk veren, olumlu şeyler düşünmek üstünde çalışıyorum, böylece bir çatlak gibi görünmeyebilirim. Ama asıl kozum Brody. İkiz kardeşim rolünde benimle birlikte gelecek. Birbirimize benzemediğimizden tek yumurta ikizi olmayacağız tabii ki. Birlikte dolaşacağız, onun yayacağı titreşimler benimkileri dengeler belki.”

“Zekice. Bu senin fikrin miydi?”

“Dolaylı olarak evet. Key’e bu işi yapmak istemediğimi, okula gidip Bruno’yu izlemesi için başkasını bulmasını söyledim ve Brody’yi önerdim. Dönüştüğü sırada on dokuz yaşındaydı ama on yedi gibi görünüyordu. Key kabul etmedi ve işi bizden birinin yapması gerektiğini ve bunun ben olmamda kararlı olduğunu söyledi. Ben de Brody de benimle gelirse işi yapacağımı söyledim.”

“Kızlar Brody’nin üstüne atlayacaklar, eğer gerçekten çok özel bir kız bulursa ne olacak? Lumina kanunlarına göre bir insanla birlikte olması, onu buraya getirmesi mümkün değil. Belki de hali hazırda eşi olan bir Lumina seçmelisin.”

“Bir bilgisayar düşkününden bahsediyoruz. Tamam, insanlar doğal olarak Luminalardan hoşlanıyor olabilirler ama burada yirmi yaşma gelmemiş gençlerden bahsediyoruz Phoenix. İnek oluşu Luminalığın etkisini silecektir.”

“Öyle diyorsan, öyle olsun. Eğer gözünü üzerinde tutmazsan felaket olabilir.”

“Bütün gün birlikte olacağız, dert etme.”

Phoenix kalkıp girişteki salonun kapısına yürüdü.

“Atölyeye mi gidiyorsun?” Phoenix aklını meşgul etmek, Jane’i fazla düşünmemek için motosiklet yapıyordu. Jax bunun işe yarayacağını düşünmüyordu ama Phoenix orada çok vakit geçiriyordu. Herkese birer motosiklet yapmıştı, hatta bazılarına iki tane.

“Canını sosis ve püre çekti.”

“Londra’da mı?”

“Başka neresi olabilir ki?”

Kitabı kütüphanedeki masaya bırakan Jax kardeşini takip etti. Canı sosis ve püre istemiyordu ama Phoenix ne zaman tek başına İngiltere’ye gitse, bunu Jane’i düşündüğü için yapıyordu. Mezarını ziyaret edecekti ve sonrasının da kötü geleceği belliydi. Son defasında bir pub’a gitmiş ve çam yarması gibi bir adamla kavgaya tutuşmuştu. Adam neredeyse ölüyordu, bir-iki polis de dahil birçok insanı da yaralamıştı, pub’daki zarar binlerce pounddu. M onu Kyanos’ta altı ay sürgünle cezalandırmıştı.

“Benimle gelmek zorunda değilsin.”

“Evet zorundayım.” Deacon’dan yağmurluklarını getirmesini istediler ve iki dakika sonra karanlıkta, Jane’in mezarının başındaydılar. Yorkshire’da saat gecenin sekiziydi.

Bir dakika sonra Eryx, Jane’in mezarının başında vücuda geldi. Bir ayağını mezar taşına koyup yüzünde alaycı bir ifadeyle onlara baktı. “Jane’in mezarını ateşte kavrulmadan ziyaret edebilmek için kutsal toprakların dışına yaptırmış olmanı çok dokunaklı bulmuşumdur. Ailesi St. Stephen’da ziyaret ettiklerinin bir kum çuvalı olduğunu biliyorlar mı acaba?”

Phoenix Eryx’in varlığını yok sayarak mezara bakmaya devam etti.

Kar yağdığını fark eden Jax soğuktan korunmak için yakasını kaldırdı. Eryx’e neden orada olduğunu, ne istediği sormadı, umurunda değildi.

Eryx, Jane’le ilgili bir-iki şey daha söyleyerek Phoenix’in sinirlerini zıplatmak istedi ama Phoenix onun yüzüne bile bakmayınca, iç geçirerek ayağını yere indirdi. “Geçen hafta aldığınız ölümsüzlerimden biri benim için San Francisco’dan bir resim getirmişti. Resmi aldırmaq için birilerini yolladım ama geride kalan eşyaları arasında resim yoktu. Resmi siz mi aldınız, bilmem gerek.”

Biraz meraklanan Jax, “Başka bir resmi alıp da ne yapalım? Zaten yüzlerce resmimiz var,” dedi.

“Eğer resim sizdeyse ve bana verirsiniz, size bir iyilik yapabilirim.”

iyilik mi? Zihninin içinde ziller çalıyordu, bu bir ilkti. Eryx bu resmi, bir iyilik önerecek kadar çok istiyordu, Jax nedenini merak etti. “Şansın yok. Bizde Kasamov’un hiçbir şeyi yok.”

“Resmi sonradan Rusya’ya taşman Rus bir kadından almıştı. Kadın, özel sorgu esnasında bile resmi Kasamov’a satmadığında ısrar etti ve resim eşyalarının arasında değil. Kasamov’un eşyalarının arasında da yoktu.”

Özel sorgu kadının işkence gördüğü anlamına geliyordu. Bu Sasha’nın annesi olmalıydı. Rus’tu, kısa süre önce Rusya’ya taşınmıştı ve Kasamov’la birlikte olmuştu. Jax acaba yemin etmiş miydi diye merak etti ve Mallick’i bunu öğrenmekle görevlendirdi. Mallick sabah erken bir saatte dönmüş, kadının yemin etmediğini ama durumunun da iyi olmadığını söylemişti. Rus Güvenlik Konseyi onu karantinaya almış, Rusya’ya girişini bekletmekteydi. Demek ki kadın serbest bırakılmış, sonrasında da Eryx’in fedaileri tarafından kaçırılmıştı.

Eryx sonra, “Bir çocuğu var, resim hakkında bilgisi olabilecek bir kızı var.”

Bin yıldır kayıp ruhları ve Skiaları beklemedikleri bir anda kapana kısırmakla uğraşan Jax’in duygularını gizleme konusunda becerisi mükemmeldi, içinde fırtınalar koparken, ilgi göstermiyormuş gibi omuz silkti. Şu anda biri Sasha’yı bulunamayan resimle ilgili sorguluyor muydu? Sasha resimle ilgili bir şey biliyor muydu? Sorgucusu, annesine yapıldığı gibi ona da işkence yapar mıydı? Doğum lekesini görür müydü?

Jax’in yüzünde hiçbir hareket yoktu, etrafında olanlarla ilgili bir şey

bilmiyormuşçasına Jane'in mezarına gözlerini dikmiş olan Phoenix'e baktı.

Eryx'e, "Ne zaman bu kadar hırslı bir koleksiyoner oldun?" diye sordu.

"Ben sanatla ilgilenmiyorum. Resim konusu nedeniyle önem taşıyor. Kasamov resmi tarif etti ve ben de söylediği doğru mu diye kendi gözümle görmek istedim."

Jax, Tanrı'nın müdahale etmeme sözünü tutmayıp Eryx'i o anda öldürmesini istiyordu.

Fakat babalarının ilk çocuğu ayağını tekrar mezarın üzerine koydu, öne eğilip bir dirseğini dizine yasladı. "Belki siz de konuyu benim kadar ilgi çekici bulursunuz. Kasamov resimde Tanrı'yla Lucifer'in birlikte çalıştığını iddia etti. Bir Anabo, Lucifer'in karanlığını alıp Mefisto'ya dönüşüyormuş."

"Başından beri bunun olabileceğini biliyoruz zaten."

"Resimdeki Mefisto Tanrı tarafından kutsanıyor, yani bağışlanıyor. Bunun ilgi çekici olduğunu kabul etmelisin Ajax. Eğer bağışlanmışsan Tanrı seni duyabilir, zamanı geldiğinde Cennet'e gitme şansın olabilir ve kutsal topraklara girebilirsin. Eğer tüm Mefisto'lar bu özelliklere sahip olurlarsa, aramızda bin yıldır devam eden bu küçük savaş kazanırsınız ve ben buna izin veremem. O resmi istiyorum ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım." Doğruldu ve yok oldu.

Histeri geçirircesine panikleyen Jax Colorado'ya dönmek üzereyken Phoenix elinden tutup korku dolu bir fısıltıyla, "Hayır! Dur!" dedi.

"Eğer beni bırakmazsan, kıcına tekme yi yersin."

"Bir numara bu." Phoenix yere bakıyor ve konuşuyordu. "Beş dakika daha burada kal."

"Sasha'nın annesine işkence yaptılar. Eğer Sasha'yı bulmak için birini gönderirse..."

"Resmin onda olmadığını anlayıp gideceklerdir."

"Ya resim ondaysa?"

"O zaman resmi onlara verecektir. Ya da vermeyecektir. Eğer resim konusunda heyecanlanırsan, Eryx büyük ihtimalle resmi almamış, sadece görmüş olan Kasamov'un anlattıklarında haklı olduğunu düşünecektir."

"Resim umurunda değil. Ben Sasha için endişeleniyorum."

"Resmin de umurunda olması lazım. Eğer Kasamov yalan söylememişse, ya da gördüğünü yanlış yorumlamamışsa resim Mefisto Akdi'ni tasvir ediyor. Eğer Eryx bir Anabo aracılığıyla bağışlanabileceğimiz! keşfederse, bulduğumuz Anaboları kaçırıp öldürmeye çalışmaktan vazgeçmeyecektir. Gezegendeki tüm kayıp ruhları ve Skiaları Anaboları bulmakla görevlendirecektir. O zaman bizim de bir daha Anabo bulmamız hayal olur."

"Böyle bir resim varsa, Sasha'nın annesinde ne arıyor olabilir ki?"

"Resmin kadında olduğuna emin değiliz ama öğrenmemiz gerek. Ve bulacağız ama önce burada biraz daha kalmamız gerekiyor. Şu anda Eryx'in bizi izlediğine eminim. Eğer hemen gidersek, takip edecektir. Onu Sasha'ya mı götürmek istiyorsun? Sakin ol ve bir-iki dakika daha bekle, sonra eve gideriz ve kontrol etmesi için bir Lumina yollarız."

Jax bekledi ama bu hayatının en uzun beş dakikasıydı. Bir an, "Sasha'yı dağa götürsem ve orada kalmasını söylesem ne olur?" dedi.

"Özgür iradeye müdahale etmenin bedelini ödersin. Lucifer'in, sırf Sasha'yla senin aranın olmasını istediği için kuralı hiçe saymanı affetmesini bekleme. Sasha'nın senden nefret edeceğini söylemeye gerek yok ve eğer sonunda anlaşılmazsanız, tüm yaptıkların boşa gidecek. İsteğini anlıyorum, Jax ama kendini tutmalısın."

"Artık gidebilir miyiz?"

"Sesini kesip Jane'e veda etmeme izin verirsen gidebiliriz."

Topukları üstünde dönen Jax, Phoenix'in Jane'i bulduğu zaman Key'in diktiği ağaca doğru yürüdü. Key, ağaç büyüdüğünde çocukları için büyük salıncak asacağını söylemişti. Hiçbirinde salıncak olmayan çıplak, budaklı dallara bakan Jax, Jane'in gülümseyişini, mavi gözlerini, müzikli sesini ve ölmeden önceki son sözlerini hatırladı.

Onu kurtarmak için gittiklerinde, yara içinde kanayan güzel yüzüyle Phoenix'e bakmıştı, Eryx'in hançeri

kalbinin üzerindeydi. “Beni geri getir! Beni hayata döndür!” Koşmakta olan Phoenix yere düşmeden Jane’i yakalamıştı.

Eryx izliyordu ve Jane’in öldüğü, Phoenix’in onu geri getiremeyeceği anlaşılınca, “Yanıt vermiyor çünkü artık senin izini taşıyor. Artık benim izimi taşıyor. Ona yalnız ben ölümsüzlük bahşedebilirim. Belki de onu ölümsüz yapmalıyım ki benim çocuklarımı doğursun,” demişti.

Yüzünde büyük bir öfke ve kollarında yığılmış olan Jane’le birlikte ayağa kalkan Phoenix, Eryx’in ev dediği eski kaleden ayrılmıştı.

Kardeşine, onun büzülmüş omuzlarına, eğilmiş boynuna bakan Jax çenesini sıktı, eskiden beri bildiği bir sıkıntı çöktü üstüne. Yüz yıldan fazla olmuştu ama Phoenix’in tek düşünebildiği hâlâ buydu. Jane’i buldukları sırada bilmedikleri çok şey vardı ve en kötü sonucu doğuran cahillikleri Mefisto işaretiyle ilgili olanıydı. Eryx’in de kendileri gibi bu işareti okuyabildiğini, onun da Anaboları işaretleyebildiğini bilmiyorlardı. Jane’e tecavüz etmiş, Phoenix yerine kendi işaretini bırakmıştı. Jane’in ölümüyle yaşamak zaten yeterince korkunçtu ama onu, bedeninin içinde hâlâ Eryx’in işaretiyle toprağa vermiş olmak Phoenix’in duyduğu ezici suçluluk ve acıyı tarifsiz bir öfkeye dönüştürüyordu.

Jax artık bir saniye bile bekleyemeyeceğini düşünmeye başlamışken Phoenix nihayet, “Ben hazırım,” dedi.

Tim öğle yemeği sonrası Sasha ve Chris’i eve götürdü. Eve girer girmez futbol izlemek için yatar koltuğuna kuruldu, Chris de bilgisayar oyunu oynamak için bir arkadaşının evine gittiğini söyledi. Brett ile Melanie çıkmışlardı, Sasha odasına gidip niyet mektubu üzerinde çalışmaya karar verdi.

Odasına vardığında onu farklı bir manzara bekliyordu. Ortalık, bir tek boş kovanların ve ölü bedenlerin eksik olduğu bir savaş alanına dönmüştü. Tüm çekmeceler boşaltılmış, dolaba astığı elbiseler, yatak örtüleri, çarşafklar odaya saçılmıştı. Çizim defteri yırtılmış, geçen doğum gününde aldığı Macbook parçalanmış, ekran ayrılmış ve ezilip kırılmıştı. Mektup yazma işi buraya kadardı.

Odada yürürken elbiselerinin sadece yere atılmadığını, yırtılıp kesildiğini, tamamen kullanılamaz hale getirildiklerini gördü. Yatağın yanındaki masaya gidip çekmeye baktığında şaşırmadı, plastik tüp de kayıptı.

“Sasha, aşağı gelir misin? Seni görmek isteyen biri var.”

Ağlamaklı bir şekilde ve titreyerek mahvolmuş elbiselerin üstünden atlayarak koridora çıktı, sonra da merdivenlerden aşağı indi. Zayıf, siyah

saçlı, çalışkan tiplerin taktığı cinsten bir gözlük takan bir çocuk antrede durmuş Sasha’ya gülümsüyordu. Tim, “Neden Brody’yle odana çıkmıyorsun? Sizi futbol maçıyla rahatsız etmek istemem,” dedi.

Bu, maçı izlerken beni rahatsız etmeyin demenin başka bir yoluydu. “Tabii ki Tim.” Tim oturma odasına gidene kadar bekleyip ziyaretçiye döndü. “Seni tanıyor muyum?”

Brody başını salladı. “Beni Jax yolladı.”

Jax’in odasındaki aile portresinde onu görmemişti ama yine de sordu, “Kardeşlerinden biri misin?”

“Hayır, onlar için çalışıyorum. Eğer bir dakikan varsa sana bir şey sormam gerekiyor.”

Belki ineğin önde gidene kadar Sasha’nın ilk anda hoşlandığı bir şeyler vardı Brody’de. Huzurlu görünen gözleri çok zarifti. Biraz huzur fena olmazdı. Bu aralar yabancılara güven duyma konusunda pek iyi sayılmazdı. “Söylediğin kişi olduğunu nereden bileyim?”

Bir cep telefonu çıkarıp uzatmadan önce bir numara çevirdi. Jax, “Sasha iyi mi?” diye sordu.

Ziyaretçinin gözlerine bakan Sasha, “İyi,” diye cevapladı.

“Sasha? Brody orada mı?”

“Evet.”

“Sen de iyisin, değil mi?” Sesi paniklemiş gibiydi.

“İyiym. Neler oluyor?”

“Brody’ye sor, ben de birazdan orada olacağım.”

Konuşmayı bitirip telefonu Brody’ye geri uzattı. “Yukarı çıkalım.”

Odasının kapısında durup Brody’nin ona yetişmesini bekledi. “İki saat önce yemeğe çıkmıştık, eve senden hemen önce döndük.”

Odaya bakan Brody, “Kaybolan bir şey var mı?” diye sordu.

“İçinde annemin karakalem portresi bulunan bir plastik tüpüm vardı, o kayıp.”

Brody elbise yığınlarının üzerinden atlayarak odaya girdi. “Sanırım biraz alışveriş yapman gerekecek.”

Sasha kapıyı kapatıp en yakın yatağa gitti ve üstüne oturdu. Diğer yatağa oturan Brody gözlüğünü burun kemerine kadar itti. Eryx, Alex Kasamov ve onun annesinden aldığını söylediği resimle ilgili hikâyeyi anlattı. “Jax resmi aramak için bir Skia’nın geleceğinden ve seni canını acıtarak sorgulayabileceğinden korkuyordu.”

“İşkence gibi mi yani?” Perde sopasına bakıp yutkundtu, bakışları Macbook’una kaydı. “Sırf eski bir resmi bulmak için birinin bana işkence yapması mümkün mü?”

“Eryx o resmi çok istiyor. Neden olduğunu ya da resmin ne anlama geldiğini bilmiyoruz ama resmi eline geçirmek için sabırsızlandığı kesin.”

“Resmi satmak için mi istiyor?”

“Hayır, paraya ihtiyacı yok.” Brody yere uzanıp üzerinde göz çizimi olan bir kâğıt parçası aldı. “Bir-iki saat dışarı çıktığını söyledin. Sence odayı bu hale getiren resmi mi arıyordu? Çünkü aceleyle bir şey bulmaya çalışan birinin bütün eşyalarını yok edecek kadar uzun vakti olacağını sanmıyorum.”

“Sanırım halam yaptı çünkü benden nefret ediyor. Tüpü de daha fazla kötülük yapmış olmak için aldı. İçinde annemin bir portresinin olduğunu biliyordu ve annemden, benden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyor. Resmi tüpten çıkaracak olursam, onu yakacağını söylemişti.”

Brody sevecen gözlerle Sasha’ya baktı. “İşlerin yoluna girmesi için elimden geleni yapacağım ama önce bana doğruyu söylemelisin. Resim sende mi?”

Başka tarafa bakan Sasha, “Hayır,” dedi.

O anda Jax pencerenin önünde belirdi.

Kalp atışları hızlandı, onu gördüğüne bu kadar sevinmemiş olmayı istedi. Jax tıraş olmamıştı, sakal izi onu daha yaşlı, daha erkeksi ve daha tehlikeli gösteriyordu. Jax hemen Sasha’ya yöneldi, neden çekindiği belliydi. “İyi misin?”

“Ben iyiym ama eşyalarım mahvoldu. Melanie’nin yaptığını düşünüyorum.”
Vücudu gerilmiş, ellerini yumruk yapmış halde odaya baktı.

“Eğer Eryx’in adamlarından biri resmi aramaya gelmiş olsaydı, elbiselerimi parçalamak, çizim defterimi yırtmak ve bilgisayarımı dağıtmakla niye vakit kaybetseydi? Bu işi bu kadar kişiselleştirebilecek tek kişi o.”

“Melanie burada yaşadığı için arama işine o seçilmiş olabilir. O da biraz ileriye gitmiş.” Ezilmiş Macbook’a baktı. “Ya da hayli ileriye gitmiş.”

Jax Sasha’nın yanına oturdu, sıkı kalçası, Sasha’ninkine değiyordu. “Sasha, bana güvenebileceğini biliyorsun, o yüzden lütfen söyle, Eryx’in aradığı resim sende mi?”

Sasha yanıt vermedi, Jax’in çizimlerine bakıyordu. “Nerede battın bu kadar çamura?”

“İngiltere’de. Phoenix Jane’in mezarını ziyaret etmek istedi.”

“Jane kim?”

Gözlerine bakıp yumuşak bir tonla, “Phoenix’in yüz yıl önce Londra’da bulduğu bir Anabo’ydu ve onun nişanlısıydı.”

“Nasıl öldü?”

“Eryx öldürdü.”

Sasha sırtında bir ürperti hissetti. “Ve Phoenix hâlâ mezarını mı ziyaret ediyor?”

“Başlarda olduğu kadar sık değil ama evet, hâlâ ziyaret edip yas tutuyor. Aradan geçen onca zaman içinde başka bir kıza bakmadı. Ben ve kardeşlerim bazen dışarı çıkarız ama Phoenix hiçbir zaman gelmez.”

“Eryx onu nasıl buldu? Bir Skia bulup Eryx’e mi götürdü?”

Çamurlu çizmelerine bakarken hayır anlamında başını salladı. “Bilmek istediğinden emin misin?”

“Tabii ki istiyorum. Belki ders çıkarıp Jane’nin yaptıklarını yapmayabilirim.”

“Phoenix’in işaretini taşıyordu, bu sayede onu nerede olursa olsun bulabiliyorduk. Bu, korunma sağlayan bir özellik. Mesela dün akşam işaretli olmuş olsaydın, Reilly binlerce kilometre uzağa götürmüş olsa bile seni bulurduk. Fakat Eryx’in de bu işareti hissedebildiğini bilmiyorduk. Eryx onu evlenecekleri gece kaçırdı, arkalarından gittik ama yakaladığımızda geç kalmıştık.”

“Ne korkunç bir hikâye. Evleneceği gece.” Evlenmek için evden kaçmak üzere çantasını toplayan bir kıızı hayal etti, o kız bir yabancı tarafından kaçırılıp öldürülmüştü. “İşaretlenmişti dedin, o ne demek? Nasıl oluyor? Nerede bu işaret?”

Kulağına eğilen Jax fısıldadı. “Eğer birimiz bir Anabo’yla sevişirsek, o işaretlenmiş olur.”

Sasha kızardı ve kızardığı için kendinden nefret etti.

Jax sırtıttı, Sasha kıpkırmızı olduğunu tahmin edebiliyordu ama gözlerini Jax’in gözlerinden alamıyordu. Gözleri bugün daha farklı görünüyordu, daha parlak. Aman Tanrım, ne kadar güzeldi. Ona dokunmamak için ellerinin üzerine oturmayı bile düşündü.

O sırada gözlerini Jax’ten ayırdı ve Brody’nin sandalyeyi pencerenin kenarına taşıdığını, üstüne çıkıp aslında üstü kumaş kaplı PVC boru olan perde borusuna uzandığını gördü. “Ne yapıyorsunuz?” Sasha’nın sesi panikten titriyordu. “İn oradan aşağı! Aman Tanrım, hayır!”

Yataktan kalkıp Brody’ye doğru koştu, Brody’nin borunun içinden çıkardığı tuvale uzanmak istedi ama Brody onu yukarıda tutuyordu. “Onu alamazsın! Buna hakkın yok!” Sasha resmi Melanie’nin asla bulmaması için beyaz tüpten çıkarmıştı, bunun iyi bir fikir olduğu anlaşılmıştı çünkü beyaz tüp ortada yoktu. Sasha bu durumda da resmi kaybedecekti. Annesine resmi koruyacağına söz vermişti ve onu Brody’nin elinden alamıyordu. “Geri ver! Jax, resmi vermesini söyle.”

Jax uzanıp tuvali aldı. “Onu geri alacaksın, söz veriyorum ama bir süre bizde kalmasına izin ver ki Eryx’in neden resmi bu kadar çok istediğini anlayabilelim. Mefisto Dağı’nda yıllardır resimlerimizin temizliğini ve restorasyonunu yapan bir Lumino sanatçı var. O, resmi inceleyecek ve birkaç gün içinde resmi sana geri getireceğim, söz.”

“Mefisto Dağı nerede?”

“Oraya gelmiştin. Mefisto Dağı’nda yaşıyoruz. Kyanos gibi Mefisto Dağı da binaların ve bizim, gerçek dünyadakiler ve Eryx için görünmez olmasını sağlayan mavi bir sisle kaplı. Lumina ve Mefisto olmayan, yani kardeşlerim ve benim dışımda kimse sisin içinden geçemez. Arafıların kaçmasını engelleyen de bu sistir. O yüzden bu resim dağdayken kimsenin onu alamayacağı konusunda bana güvenebilirsiniz.”

“Ben bile alamam mı?”

“Sen sisten geçebilirsin, çünkü Anabo’sun. Eğer işaretlenmişsen orada güvende olursun çünkü Eryx seni bulamaz.”

Demek Jax’le sevişirse hayatının sonuna kadar, dağda, mavi bir sisin arkasında yaşamak zorunda kalacaktı. Mükemmel yüzüne, gözlerindeki endişeye bakıp Jax’in bir kara melek değil sıradan bir çocuk olmasını diledi. Öyle olsaydı şimdiye kadar ona çılgınca âşık olmuş olurdu.

Ama Jax sıradan bir çocuk değildi. Ona karşı bu tür duygular beslemesi doğru olmazdı. Ona bakmaktan vazgeçmeliydi. Onu istememeliydi.

Yutkunup gözlerini Jax'ın gözlerinden ayırdı ve elindeki rulo haldeki tuvale baktı. “Şu sanatçı, Lumina olduğunu söyledi. Luminallık nedir?”

Üzerinden indiği sandalyeyi masanın yanına taşıyan Brody, “Ben bir Lumina'yım,” dedi. Sasha'ya bakıp tatlı ve huzurlu gülümseyişiyle güldü. “Bizler onlar için çalışmak ve dağda yaşamak üzere Mefistoların işe aldığı normal insanlarız. Eğer biz de istersek ölümsüzlük kazanıp işimizde bize yardımcı olacak bazı becerileri edinebiliriz.”

“Ne gibi işler bunlar?”

“Mefistoların baskınları planlamak için ihtiyaç duyabilecekleri herhangi bir şey olabilir. Bir grup sadece kayıt işleriyle ilgileniyor, böylece bir Mefisto gerçek dünyaya gitmek durumunda kalırsa onun gerçek bir insan olduğunu destekleyen belgeler temin edilebiliyor. Jax yarın okula başlamak için ihtiyaç duyacağı tüm belgelere sahip ve bu Luminaların tuttuğu kayıtlarla mümkün oluyor. Nüfus idaresindeki dosyasında bir doğum belgesi ve İngiltere, Dorset'teki bir yatılı okulda bulunan öğrenci dosyasında bir not çizelgesi bulunuyor.”

“Sen ne yapıyorsun?”

Brody hafifçe güldü. “Korsan olarak bilgisayarlara giriyor, sahada Mefistoların kullanmaları için, inanılmaz derecede zekice tasarlanmış aletler geliştiriyorum. Odayı gözden geçirip resmi nereye saklamış olabileceğini düşündüm ve senin perde borusuna baktığını yakaladım. Zekice değil mi?”

“Pek de mütevazımsın.”

Gözlüklerinin ardından Sasha'ya göz kırptı. “Eğer kastettiğin oysa kendini beğenmiş biri değilim. Ama Tanrı bana belli yetenekler vermiş ve ben de onları işimi iyi yapmak için kullanıyorum.”

Jax, “Çok zekisin,” dedi. “Hepimiz öyle olduğunu düşünüyoruz. Baksana, neden sen resmi Andres'e götürmüyorsun, ben de birazdan gelirim.”

Brody tuvali Jax'ten alıp Sasha'ya bir kere daha gülümsedi, “Tanıştığımıza memnun oldum Sasha. Yarın görüşürüz.” Brody kayboldu.

“Yarın mı?”

“O da benimle okula gidecek. Benim daha az korkutucu görünmemi sağlayacağını umuyorum.”

“Nasıl? Eğer o da senin gibi ölümsüzse, seninle aynı yerde yaşıyor ve aynı işi yapıyorsa, nasıl olacak da seni daha az korkunç hale getirecek?”

“O benim yüz seksen derece zıttım Sasha. Kayıp ruhları Yeryüzü Cehennemi'ne sadece ben ve kardeşlerim götürebiliriz. Luminalar ihtiyacımız olduğunda bize yardımcı olan destek elemanları. Hep en iyi insanları, mutlu olan ve hayata pozitif bakanları işe alıyoruz ve işimizde bize yardımcı olabilecek özel bir yetenekleri ya da becerileri olsun istiyoruz. Eğer bize katılmayı kabul ederlerse gerçek dünyayı geride bırakıyorlar. Bazıları evleniyor, bazıları evlenmiyor ama daima mutlu oluyorlar. Tanrı'ya olan inançları da çok yoğun. Luminalar yaşlanmak ve ölmek hariç insani bütün özelliklere sahip, yaşayan meleklerdir.”

“Dünyanın sonu geldiğinde Luminalara ne olacak?”

“Cennete gidecekler. Aslında eğer çalışmaktan yorulur, ayrılmak isterlerse, talepte bulunup istedikleri zaman Cennet'e gidebilirler.”

“Bunu yapan çok Lumina var mı?”

Jax gülümsedi. “Hiç yok. Olmadı. Dağda güzel bir yaşamları var. Onlar için dağ evleri yapıyoruz ve istedikleri her şeye sahip olabiliyorlar. Yapamayacakları tek şey insanların arasına karışmak, fakat bu yasağın sebebi birisine âşık olmalarından ve kalplerinin kırılmasından korkmamız. Brody'yi beraberimde okula götürmek bir risk ama herkes benden korkarsa hiçbir şey beceremem.”

“Demek sizin için çalışmaktan, insanları nasıl Yeryüzü Cehennemi'ne götüreceğinizi planlamaktan hoşlanıyorlar.”

“Öyle sanıyorum. Eryx'in ve Skiaların insanlara yaptıklarını, ailelerin parçalandığını, yaşamların söndüğünü görüyorlar. Ve biliyorlar ki bugünkü sayıları ne kadar fazla ise, gelecekte ondan da fazla olacaklar. Tek umut sayılarını aşağı çekmek.”

“Luminalar neden insanların arasına karışamıyorlar? Belki onları ruhlarını rehin vermemeye ikna edebilirlerdi.”

“Çünkü özgür iradeye müdahale etmemeleri gerekiyor, insanlar, Cennet ya da Cehennem’den, yaşayan meleklerden, karanlıktan ya da başka bir şeyden etkilenmeden kararlarını vermeliler.” Ayağıyla bir elbise yığını ittirirken konuyu değiştirdi. “Her şeyini parçalamış mı? Yarın okula giyecek bir şeylerin var mı?”

“Şu anda üstümde olanlar var.”

Sasha’yı şöyle bir süzdü. “Güzel ama başka giysilere de ihtiyacın var Sasha. Seni alışverişe götürmeme izin ver. İstedığın yere gidip istediğin şeyi alırsın.”

“Pek fazla param yok ama.”

“Ben ödeyeceğim. Karşılığında bir şey beklemeyeceğime de söz veririm.”

“Tim’den bana yeni bir şeyler almasını isteyebilirim. Eğer o olmasaydı sokakta kalırdım, çünkü Melanie beni dışarı atardı. Çok acımasız Jax. Bu sabah bana CIA’in annemin ölmüş olabileceğini düşündüğünü söyledi. Onunla evlenmek durumunda kaldığı için Tim adına üzülüyorum.”

“Öyleyse daha da kötü hissetmesine sebep olma. Yardım etmeme izin ver, Tim’in Melanie’nin ne yaptığını bilmesine gerek yok.”

Sasha fazla bir seçeneği olmadığını görüyordu. Telluride süper pahalı bir yerdi ve sıradan insanların alışveriş yapmaya güçlerinin yeteceği mağazalara sahip başka bir kasabaya gitme imkânı da yoktu. Her gün aynı kıyafetleri giymek istemiyorsa Jax’in teklifini kabul etmek zorundaydı. Gözlerine bakarken canlı ve tanıdık olmayan duygularla karşılaştı ama o gözlerin derinliklerinde bir yerde samimi ve gerçek sevgiyi de görebiliyordu. “Tamam Jax ama bunu borç olarak kabul ediyorum. Sana hiçbir zaman geri ödeyememe ihtimalim olsa da kendimi beleşçi hissetmemem için bunu borç olarak adlandırmamız daha iyi.”

“Beleşçi değilsin ve istediğinde borcunu geri ödüyormuş gibi yapabilirsin, hatta ben de kabul ediyormuş gibi yaparım.” Sasha’ya yaklaşp kollarını bedenine doladı. “Nereye gitmek istiyorsun?”

Sasha ellerini yağmurluğunun altına sokmamaya ya da avuçlarını geniş, kaslı sırtına dolayp tatlı kokusunu soluyarak çenesini kuvvetli ve sıcak göğsüne yaslamamaya çalıştı. Denedi. Ama başarılı olamadı. En sonunda, “San Francisco,” dedi. “Aradığımı nerede bulacağımı bildiğim yer orası. Union Square’deki Macy’s’den başlayalım.”

Göz açıp kapayıncaya kadar erkek reyonundaydılar. Kimsenin bir anda orada belirivermelerini fark etmemesine şaşırın Sasha, “Ben çizgili takım elbiselerden ziyade kot pantolon ve kazaklara bakmayı düşünüyordum,” dedi.

“Gözlerimi saklamak için bir şeye ihtiyacım var.” Sasha’dan bir adım uzaklaşıp vitrinden bir güneş gözlüğü aldı. Gözlüğü taktıktan sonra, “Nasıl oldu?” diye sordu.

Şerit şeklinde siyah gözlükler takmıştı. Siyah yağmurluğu, siyah saçları ve pis sakalıyla harika görünüyordu. Sasha o noktada eriyebilirdi. “İş görür.”

Arkasından biri, “Hey, Sasha! N’aber kızım ya? Colorado’ya taşındığını söylediler,” dedi.

Yüreği ağzına gelen Sasha arkasını döndüğü anda Smith Hardwick dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bir şey ifade etmiyordu bu öpücük. Gruplarıyla birlikte takılan her kızı öperdi, Smith böyle biriydi.

Sasha bir şey söyleyemeden, Jax’i tanıtp tanıtmamaya karar vermeden ya da bir yalan uydurmaya vakit bulamadan Smith mağazanın ahşap zemini üzerine yapışıp tişörtlerin durduğu rafa doğru kaymaya başlamıştı. Sasha’nın yanında yumruklarını sıkmış duran Jax, Cehennem’den gelen bir zebaniye benziyordu.

Jax çocuğu yumruklamamıştı. Zadece zihinsel olarak Sasha'dan mümkün olduğunca uzağa itti. Onu öptüğünü görmüştü ve içgüdüleri harekete geçmişti ama çocuğun tişörtlerin durduğu rafa doğru yuvarlandığını görünce abarttığını anladı. Sasha'nın yüzündeki ifade de bunu teyit ediyordu, çok kızmıştı.

Sasha Smith'e doğru koşmaya başladı ama Jax buna izin veremezdi. Bir sürü açıklama gerekecekti, Sasha ondan özür dilemesini isteyecek; bir sürü yalan söylenecekti. En iyisi sorunu kökten halletmekti. O yüzden Sasha henüz iki adım atmamışken onu yakaladı, çocuğun onlarla ilgili hafızasını sildi ve mağazanın başka bir kısmına ışınlanmalarını sağladı.

Hızlıca Jax'ten uzaklaşan Sasha Jax'e dönüp sinirli bir şekilde fısıldadı. "Neden yaptın bunu? Smith arkadaşım benim! İyi bir çocuk!"

"Seni öptü."

"Ee? Sen benim sahibim değilsin ki! Ayrıca beni öpmek için öpmedi. Onun merhaba deyişi öyle."

"Ona âşık mısın?"

Çorapların durduğu vitrine bakıp baklava desenli bir çorabı inceleyen Sasha, "Jax, dört yaşındayken St. Michael Anaokulu'na başladığımdan beri tanıyorum onu. Kardeşim gibi bir şey. Onunla konuşabilmeyi, belki de ziyaretine gidebilmeyi isterdim. Niye onu öyle ittin ki?"

"Sert oldu, değil mi?"

"Hiç itmemen gerekirdi."

"Ama seni öptü."

Jax'e bir bakış fırlatıp baklava desenli çoraplara geri döndü. "Yarın okula başladığımda biriyle tanışırsam ve o bana çıkma teklif ederse, onu da itip düşürecek misin?"

Sadece düşünmek bile Jax'in içini fena yapıyordu. "Hiç hoşuma gitmedi bu soru."

Sasha derin bir iç geçirdi. Jax'in yüzüne bakıp gerçekten üzgün bir sesle, "Telluride'da bu tip şeyler olmasından korkmana gerek yok. Çocuklar beni beğenmezler. Yani, arkadaşlarım genelde erkek olmuştur ama hiçbirini beğenmemiştir. 0 manada beğenmekten bahsediyorum tabii."

"Yanılıyorsun. Yanılıyor olmalısın. Çok güzelsin, inanılmaz bir insansın, şimdiye kadar bir milyon erkek arkadaşın olmuş olmalıydı."

"Bilmiyorum. Denemedim değil. Ama bana sanki rahibeymişim gibi davranıyorlar, sanki bana dokunulamazmış gibi."

"Belki de Anabo olduğun içindir. Belki de insan olan erkekler bunu hissediyorlar ve senin kolay lokma olmadığını fark ediyorlardı, insanlar hakkında fazla bilgim yok ama erkekleri tanıyorum ve peşinde oldukları şey kolay elde edilebilecek kızlar. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Erkeklerin bu yönünü bilmene de şaşırmadım Tanımadığı Kızlarla Karanlıkta İş Pişiren Beyefendi."

"Seninle farklı Sasha."

"Eğer Anabo olduğum için farklı olduğumu ya da çok saygı duyduğumu ya da buna benzer saçma bir şey söylersen taşaklarına tekmeyi yersin, ona göre."

Jax baklava çoraplara döndü. "Anabo'sun ve sana saygı duyuyorum ama yine de seni çıplak görmeyi istiyorum. Aslında başarılı olmam hayatının geri kalanında dağda yaşamak zorunda kalman anlamına gelmeseydi, şu anda bunun için çalışıyor olurdum. Tabii bir de benim itici olduğumu düşünmen gibi kurtulamadığım bir sorunum var."

"Öyle değil. Keşke kim olduğunla ilgili söylediklerin gerçek olmasaydı çünkü bunu içime sindiremiyorum ama kesinlikle senin itici olduğunu düşünmüyorum."

"Yani olduğum kişiyi beğenmesen de benimle birlikte olmayı istiyorsun."

Jax, Sasha'yı kızdırmaya çalışıyordu ama o farkına varmadı. Kızardı, bakışlarını kaçırıp külotlu çoraplara dönerek, "Sürekli seni öpüşümü hatırlıyorum. Daha önce hiç öyle hissetmemiştim," dedi.

Jax biraz yaklaşıp yumuşak, ipeksi saçlarına dokundu. "Çok güçlü bir histi Sasha. Kendini bunun için harap etme. Hem öyle hissedip hem de beni tuhaf bulabilirsin. Bu seni kötü bir insan yapmaz."

"Tuhaf olduğunu düşünmüyorum."

"Öyleyse sorun ne?"

"Bilmiyorum. Bir kere sen ölümsüzsün. Birlikte olduğumuzda ne olacak? Ben yaşlanıp korseyle dolaşan bir kadın olacağım, sense on sekiz yaşında çıtır bir delikanlı olarak kalacaksın."

"Belki sen de ölümsüz olursun."

Sasha afallamış görünüyordu. "Ciddi misin?"

"Evet, tabii ki. İstersen olabilir."

Sasha geri çekildi, gözlerini açmış Jax'e bakıyordu. "Hayır, istemem. Sonsuza kadar yaşamak mı? Bu doğru değil. Garip. Hem sonsuza kadar ne yapacağım ben? Evde oturup insanları öldürmekten dönmeni mi bekleyeceğim?"

Jax yorulmuştu. Bunu kabul etmeyeceği belliydi, neden gündeme getirmişti ki? "Eğer ölümsüz olursan, sen de benimle geleceksin..."

"İnsanları öldürmeye mi?"

"Bunu söylemeyi bırak! Neden o insanları, oldukları gibi göremiyorsun? Bence bir böceği ezmek daha önemli sayılır. Ayrıca ne yapmamı bekliyorsun, Kasamov ve Bruno gibilerinin ortalıkta dolanıp daha fazla insanı ruhlarını rehin vermeye ikna etmelerine izin mi vereyim?"

Koca koca damlalar Sasha'nın gözlerinden yanaklarına süzölmeye başladı. "Bilmiyorum," dedi. "Ne yapmanı istediğimi bilmiyorum. Farklı olmanı istiyorum. Normal biri olmanı, Cehennem'den biri olmanı istemiyorum. Nasıl olabilir? Hem seninle olup hem de nasıl hâlâ Tanrı'ya inanabilirim?"

"Benim Tanrı'ya inanmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bir Tanrı'nın varlığına inandığını biliyorum ama cennetlik de değilsin."

"Elimde değil de ondan. Ben böyle doğdum, Cennet benim için bir seçenek olmayabilir ama bu Cennet'e gitmeyi istemediğim anlamına gelmez."

Sasha gözyaşlarını silip Jax'e yaklaştı ve kollarını ona doladı. "Üzgünüm Jax. Keşke her şey farklı olsaydı."

Jax de Sasha'nın omuzlarını sarıp çenesini saçlarına yasladı.

"Şu anda pek alışveriş havasında değilim. Hadi Telluride'a dönelim."

"Giysiye ihtiyacın var ve biz de sana bir şeyler alacağız. Tanıdığın binleriyle karşılaşmamaya çalışalım yeter, anlaştık mı?"

Sasha Jax'in göğsüne yasladığı başını salladı. "Anlaştık."

Giysi alışverişi Jax'in yaptığı bir şey değildi. Kıyafetleri ya Luminalar tarafından alınıyor ya da Arafılular elde dikiyordu. Bu mağazadan daha önce alışveriş yapmıştı ama kitap, kayak ekipmanı ya da içki almıştı. Bir-iki kere de puro. Giysi almak yeni bir şeydi, hele kadın reyonunda dolaşmak bambaşka bir tecrübeydi. Kumaşların, onları renklendirmekte kullanılan boyaların kokusu, parfüm ve ten kokusuna karışıyor, burnuna hücum ediyordu. Ama tüm bu kokular arasında Sasha'nınkini hiçbir zaman kaybetmedi, Sasha elinde bir yığın elbiseyle deneme kabinine girip hemen döneceğini söylediğinde bile...

Ama hemen dönmedi. Jax yolunda gitmeyen bir şeyler olduğundan endişelenmeye başlayınca kadar deneme

kabininde kaldı. Belki de boğulmuştu, ayağı kaymış ve kafasını çarpmıştı. Jax daha fazla beklemeye tahammülü kalmadığı anda kendini görünmez kılıp Sasha'nın kokusunun geldiği yere, içinde ayna bulunan küçük bir kabine dalıverdi.

Üstünde kot bir pantolon vardı, başka da bir şey yoktu.

Başka hiçbir şey.

Jax bakakaldı. Gerçeği hayalinden çok daha iyiydi, büyülenmiş, dili tutulmuştu. Sağ göğsünün altındaki doğum lekesini gördü.

Elleriyle göğüslerini kapatan Sasha Jax'e baktı. "Buraya giremezsin!" dedi. "Erkeklerin girmesi yasak."

"Kimse beni göremez. Görünmezim."

"Ben seni görebiliyorum!"

Evet, görebiliyordu. Sasha'nın nasıl değiştiğini görmek onu kaygılandırıyordu, güzel göğüslerine bir kere daha bakıp dışarı çıktı. Sonra pişman oldu. Hem de çok. Yumuşak cildinin, mükemmel pembe göğüs uçlarının görüntüsü beynine kazınmış, kim olduğunu bir kenara bırakıp onunla birlikte olmadığı için daha da yıkılmıştı.

Kıkırdayan kızları ve rafların arasında dolanan yorgun anneleri bir on dakika daha izledikten sonra Sasha nihayet kolunda bir sürü parçayla geri döndü. Birlikte kasaya gittiler, Jax ödemeyi nakit olarak yaptı. Oradan ayrılırken Jax biraz sersemlemişti, Sasha da aldıklarının ne çok tuttuğunu düşünüyordu. "Önemli değil Sasha. Biz çok zenginiz, bu aldıklarının bedeli bizim için hiçbir şey. Teşekkür edip bir daha bu konuyu açma lütfen."

"Teşekkürler Jax."

Jax, Sasha'yı hava kararınca kadar Telluride'a götürmedi. Tam işlerini bitirip mağazadan çıkıyorlardı ki bir satış elemanı onlara yanaştı ve Jax, Sasha'nın o küçük beyaz kâğıt parçasındaki parfümü mutlaka kullanması gerektiğini söyledi, sonra ona yeni bir çizim defteri, sokaktaki bir kadından Golden Gate Köprüsü'nün suluboya bir resmini ve pembe taşıma çantasıyla son model bir Macbook aldı. İnanılmaz derecede eli açtı ve Sasha bu kadar çok para harcadığı için sonra pişman olacağını söyleyip karşı çıktıkça Jax, "Sana bir şeyler almak çok eğlenceli çünkü bir şeyler alınırken çok heyecanlanıyorsun. İzin ver yapayım. Birazcık eğleneyim. Her zaman eğlenme imkânım olmuyor," dedi.

En sonunda daha fazla şey almamaya ikna oldu ve saat yediyi biraz geçerken Telluride'a, odasına döndüler. Kalıp ortalığı toparlamaya yardım etmeyi önerdi ama Sasha, "Kendim yapmayı tercih ederim. Teşekkürler ama sen artık evine gidip yarınki okul için hazırlan," dedi.

"Sen ne yapacaksın? Melanie ne olacak?"

"Mümkün olduğunca uzak duracağım ama buraya gelip beni rahatsız ederse başa çıkabilirim. Beni merak etme."

"Merak etme diyeceğine, nefes alma desen de olur." Etraftaki dağınık- _ lığa bakıp kafasını salladı. "Ortalık berbat ama bu arama, sana sorular soracak olan bir Skia değil de Melanie tarafından yapıldığı için mutluyum."

"Resme iyi bakacaksın değil mi?"

"Resim güvende, kaygılanma."

"Resmin neyle ilgili olduğunu bana da söyler misin? Meraktan çatlıyordum ama annem resmin pul pul dökülmeye başladığını söyleyince, boyası dökülecek diye açıp bakmaktan korktum."

"Söylerim. Andres resmi inceledikten sonra seni resmi görmeye götürebilirim."

"Resmi geri vereceksin değil mi?"

"Tabii ki vereceğim. Resimle ilgili kaygıları aklında çıkar." Sasha'nın çalışma masasına gidip parçalanmış durumdaki bilgisayarını aldı, "istersen Brody'den bilgisayarının hafızasındaki dosyaları kurtarabilir mi diye bakmasını isteyebilirim."

"Harika olur. Üniversite için üzerinde çalıştığım mektup orada. Başvurular bir hafta içinde başlıyor, o yüzden mektubu tamamlamam gerekiyor."

Jax duruşunu dikleştirdi, Sasha birazdan kaybolacağını anlamıştı. Gitmesini istemiyordu. Onu kollarına alıp

tekrar öpmesini istiyordu. Hayatında bundan daha fazla istediği bir şey olmuş muydu? Ona neler oluyordu? Kim olduğunu bilmesine rağmen onu nasıl bu kadar çok isteyebiliyordu?

Jax, sanki Sasha'nın düşüncelerini okuyormuşçasına, "Top sende. Eğer fikrini değiştirirsen ben buradayım ve hazırım. İyi geceler Sasha. Sorun olunca köpeği çağırmayı unutma," dedi. Sonra ortadan yok oldu ve Sasha yalnız kaldı.

"Senden nefret eden bir kız için Sasha seninle bayağı fazla zaman geçiriyor." Jax eve döndüğünde Phoenix odasındaydı, Mefisto portresinin arkasındaki ekranda Demon Slayer oynuyordu. "Brody onu şutladığım söyledi, bakıyorum aradan da altı saat geçmiş."

"Giysiye ihtiyacı vardı, ben de onu alışverişe götürdüm."

"Yapma ya. Alışverişten nefret ederim. İşin boktan tarafı, halasının sıradan bir kayıp ruh değil kafadan çatlak bir kayıp ruh olması. O ailede ekstra acayip bir şeyler var."

"Sasha babasıyla Melanie'nin arasının bozuk olduğunu, annesiyle Tim'in de birbirlerinden nefret ettiklerini düşündüğünü söyledi."

"Ortada belli bir neden yokken bu kadar nefret ve düşmanlığın olması normal değil. Hikâyenin devamı olmalı." Phoenix oyunu kapattı ve ayağa kalkmadan önce portreyi ekranın önüne getirecek düğmeye bastı. "Resmi görmem gerek Jax."

"Tamam." Kardeşinin ifadesinden pek hoş şeylerle karşılaşmayacağına dair bir uyarı sezinlemişti, o yüzden kendini en kötüye, resmin gerçekten de Mefisto Akdi'yle ilgili olabileceğine hazırladı.

Kendini en kötüye hazırladığını düşünüyordu ama yanılıyordu. Hem de çok.

Bodrumda, ofislerin, çalışma alanlarının, dosyaların ve bilgisayar masalarının oluşturduğu ağın içinde bir laboratuvarında Andres, eğimli bir masanın başında oturuyor, ışıklı bir büyüteçle tuvale bakıyordu. Jax geldiğinde büyüteci kaldıran Andres, Jax'ın yaklaşıp resmi görebilmesi için oturduğu tabureyi çekti.

Resim dağların ortasında devasa bir kayanın üzerinde duran bir çiftin portresiydi. Lucifer aşağılarındaki Cehennem'den kadının çıplak ayağına doğru uzanmıştı. Yukarıda ise, etrafı meleklerle çevrilmiş olan Tanrı bututların arasından bakıyor, oğlanın saçına dokunmak için elini uzatıyordu. Kadın sarışın, mavi gözlüydü. Erkeğin gözleri ve saçları siyahtı. Kollarını birbirlerine dolamış şekilde, yan yana ayakta duruyorlar, aşağıdaki vadiye bakıyorlardı, rüzgâr elbiselerini dalgalandırarak vücut hatlarını ortaya çıkarıyor, saçlarını dalga dalga uçuruyordu. Uzakta, siyahlara bürünmüş bir adam bir nehrin kıyısında duruyor, çifte bakıyordu, nehrin azgın suları nedeniyle karşıya geçemediğinden yüzünde yılmış ve sinirli bir ifade vardı.

Uzaktaki adam Eryx'ti ve çifte ulaşamamasının nedeni birlikte, birleşmiş olmaları ve Tanrı'yla Lucifer'in onları koruyor olmasıydı. Mefisto Akdi.

Jax resme baktı, resmin etkisi zihnini altüst etmiş, kemiklerine kadar tüm bedenini sarsmıştı. Mefisto Dağı'nın kuzey yamacındakiyle neredeyse aynı olan kayanın üzerinde duran, herhangi bir çift değildi bu. Resimdeki çift Jax ve Sasha'ydı.

Andres, "Sanatçının ismi Andolini," dedi. "Leonardo'nun çırağıydı ve rüyasında meleklerce ziyaret edildiğini, ilahi sahneler gördüğünü iddia ediyordu. Sapkın olduğu suçlamasıyla 1505'te idam edildi."

Resim beş yüz yıllıkta ama kadının yüzü Sasha'ninkiydi. Hata olması mümkün değildi, oydu. Şükürler olsun ki Sasha tuvali açmamıştı. "Eğer Kasamov resmi gördüyse, ki Eryx'e anlattığına göre görmüş, neden ona Sasha'dan bahsetmedi? Onu tanıyordu, resimdekiin Sasha olduğunu anlamış olmalıydı."

Andres kadının yüzünü işaret etti. "Yüzü daha önce farklıydı."

"Ne olmadan önce?"

"Ben, gözlerindeki ve yanaklarındaki kuruyarak dökülmekte olan boyayı temizlemeden önce. Biri yüzüyle oynamış, o nedenle farklı görünüyor." Andres başını resimden kaldırdı. "Bir şey daha var." Resme yaklaşıp büyüteci Eryx'in yanında durduğu nehrin üzerine getirdi. "İlk bakışta nehrin ters yöne aktığını fark ettim. Bunun,

kuzey yamacın dibindeki deremizin kar sularıyla yükselmiş hali olduğunu görebilirsin. Kıta çizgisinin batısında olduğumuz için suyun batıya akması gerekir. Ama suyun taşlara çarpışından doğuya aktığını anlıyoruz. Dikkatli incelediğimde birinin orjinal tablonun üzerini boyadığını gördüm, bu kısmı temizledim ve altında bir numara buldum. Çok küçük yazıldığı için ancak büyüteçle görebilirsin. Bunun İsviçre'deki bir kasanın şifresi olduğunu düşünüyoruz.”

Sasha'nın annesinin resmin güvenliğine bu kadar önem vermesinin nedeni anlaşıyordu. Andres'e kasayı, Katya'nın kasadakileri Alex Kasamov'a vermeyi reddettiği ve bunun da sınır dışı edilmesine yol açtığını anlattı. “Resmi Sasha'ya bırakmasının sebebi kasayla ilgili bilgileri gizli tutmak olmalı.”

Phoenix rakam ve harflerden oluşan küçük noktacıklara baktı. “Bu resmi Alex Kasamov'a göstermiş ama neden?”

Andres taburesini her ikisini görebileceği şekilde döndürerek, daha belirgin bir Fransız aksanıyla konuşmaya başladı. “Ona aşık ve âşık bir kadın her şeyi paylaşmak ister, güvenmemesi gereken durumda bile güvenir. Kasamov bir Skia olarak olayları yönlendirmede büyük beceriye sahipti. Onu baştan çıkardı, hem belgeleri ele geçirmeyi, hem de Eryx'e yeni bir mürit kazandırmayı umuyordu. Alex baskıyı artırınca, Katya onun samimi olmadığını, her şeyin yalan olduğunu gördü ve gitmesini söyledi ama o güne kadar ona, Sasha da dahil tüm dünyasını açmıştı. Katya ona güveniyordu, Alex bu sayede Sasha'nın odasına girip doğum lekesine bakabildi.”

Jax dünü, Sasha'nın ona tüm sırlarını, nelerden korktuğunu, annesinin sınır dışı edildiğini, doğum lekesini anlatışını düşündü. Ondand hoşlandığı için, aslında tanımadığı halde ona güvenmişti. Bunun ne anlama geldiğini o zaman anlamamıştı. Şimdi anlıyordu ama değişen bir şey yoktu. Şansını kayak liftinde kaybetmişti.

Phoenix'e baktı. “Jane sana tüm sırlarını söylemiş miydi?”

Başıyla evet diyen Phoenix hâlâ resme, küçük siyah noktalara bakıyordu. “Katya'nın dikkat çekici bir sanat eseri olan bu resmi, Kasamov kasadakilerin peşinde olduğunu söylemeden önce gösterdiğini düşünüyorum. Büyük ihtimalle numaraların resmin altında gizli olduğunu da söylemiştir, çünkü kendisinin de zekice şeyler yapabildiğini Alex'e göstermek istemiştir.” Jax'e baktı. “O yüzden Eryx bu resmi bu kadar çok istiyor. Resimle ilgilendiği yok. Peşinde olduğu o küçük numaralar. Eğer Katya'nın söylediği doğruysa, o kasada bazı önemli insanları suçlu durumuna düşürecek belgeler var. Eryx bu belgeleri ruhlarını rehin almak için şantaj aracı olarak kullanabilir. Devlet başkanları, şirket yöneticileri, dünyada etki sahibi olan insanlar bunlar.”

Jax'in içine bir korku düştü. “Haklısın, bu da Eryx'in asla vazgeçmeyeceği anlamına geliyor. Eğer Katya istediğini vermezse, hayatı ona zindan edecek.”

“Eğer yine de pes etmezse bu sefer onun için önemli olan ne varsa, onun peşine düşecek.”

Jax'in içindeki o korku yıldırım gibi çaktı. “Sasha'nın peşine düşecek.”

Üçü birlikte resme bakıp düşündüler. Jax, Sasha'nın yüzüne odaklanıp neden bir ressamın beş yüz yıl önce ikisini bir arada hayal ettiği konusunda düşünmemeye çalıştı. “Yapılacak tek şey resmi, fakat tabii ki sahtesini Eryx'e vermek. Andres, resmi Mefisto Akdi'ni içermeyecek şekilde tekrar yapabilir misin? Tanrı benim yerime ona dokunsun. Ayrıca Sasha'nın yüzü yerine de başka bir yüz kullanalım.”

“Çocuk oyuncacı,” Andres güldü, hevesli görünüyordu. “Ya numaralar?”

“Onları da resme koy. Eryx kasanın şifresini arıyor ve Kasamov da ona şifrenin resimde olduğunu söylemiş, o nedenle şifreyi ona verelim. O kasanın içindekileri almak üzere birini yollayana kadar, biz Katya'nın belge ve fotoğraflarını almış oluruz. Onların yerine babasının ve büyükbabasının bırakmış olabileceği, mücevherat ya da Rus ikonları gibi şeyler koyarız. Boris'i Moskova'ya yollayıp antikacılardan bir şeyler toplamasını isteyeceğim.”

Andres bağırdı, “Dâhice!”

Jax, nasıl titredikleri görülmesin diye ellerini cebine soktu. “Eryx resmi aldığı anda ne kadar dâhi olduğunu göreceğiz, bakalım resmin gerçek olup olmadığını anlayabilecek, kasanın içindekilerden şüphelenecek mi?”

“Belki o zaman Sasha burada, bizimle, tehlikeden uzakta olur.”

Jax, Andres'ye Sasha'nın hiçbir zaman onlarla olmayacağını söylemeden, topuklarının üstünde dönerek odayı terk etti.

Jax gittikten sonra Sasha çöp torbası aramak için aşağı indi. Tim koltuğunda uyumuştı, Chris de mısır gevreği yiyordu. “Neredeydin?” diye sordu. “Annem seni arıyordu. Odanın hali nedeniyle sana bayağı kızmış gibiydi.”

Önce zarar ver, sonra da hakaret et. Tam bir kaltak. “Şimdi temizliyorum. Çöp torbaları nerede?”

“Çamaşır odasında.”

Torbaları bulduktan sonra yukarı çıkıp parçalanmış giysilerini torbalara doldurmaya başladı. Sasha’nın onunla oyun oynadığını sanan Boo ortada atlayıp zıplıyordu. Zavallı köpek çirkin olduğu kadar aptaldı da. Hayli aptal ve çirkin olsa da tatlıydı. Bir-iki dakika sonra biri kapıyı tıklattığında ve Sasha, “Evet?” deyince yatağın altına girdi.

Chris kapıyı açtı, bir süre durduktan sonra, “Neden atıyorsun onları?” diye sordu.

Sasha bir zamanlar en sevdiği kazaklardan biri olan paçavrayı havaya kaldırdı. Göğüslerinin olması gereken yerde iki delik vardı.

“Ne oldu?” Bir dakika geçti, Sasha yanıt vermeyince Chris kapıyı ittirip kaşlarını çatarak, “O yaptı, değil mi?” dedi.

Melanie gibi bir anneye sahip olmak zor olmalıydı. Sasha gerçekten neler olduğunu söylemek istemediğinden omuz silkip torbaları doldurmaya devam etti.

“Senden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum.”

“Babamdan nefret ediyormuş, annemden de nefret ediyor, sanırım ailemle alakalı.”

“Üzgünüm Sasha. Babama durumu anlattın mı? Sana yeni bir şeyler alacaktır.”

“Hayır, anlatmadım. Sorun değil Chris. Öğleden sonra yeni bir-iki şey aldım.”

“Yardım ister misin?”

Sasha başıyla hayır işareti yaptı. “Yine de teşekkürler.”

Chris iyi geceler deyip odasına gitti. Bir-iki saniye geçmeden bilgisayar oyununun müziği duyuldu.

Toparlama işi bittikten sonra çöp torbalarını dışarı çıkardı ve odasına dönüp yeni eşyalarını yerleştirirken Jax’in onu alışverişe götürmesinin ne kadar müthiş olduğunu düşündü. Yarın yeni bir okula başlayacağı için heyecanlıydı ama en azından her gün aynı şeyleri giymek zorunda kalmayacaktı.

Yeni Macbook’unu açtığında ağlayacak gibi oldu, o kadar mükemmel bir bilgisayardı ki. Facebook’a girmeden e-postalarını kontrol etti ve annesinden bir e-posta geldiğini görünce neredeyse sevinçten zıplayacaktı. Sabırsızlıkla mesajı açtı ve mutluluğu geldiği kadar hızlı bir şekilde kaçtı. Annesi kısa ve öz şekilde, *St. Petersburg’dayım, kalacak yer ve iş arıyorum. Seni Seviyorum*, yazmıştı.

Annesine yanıt yazıp Telluride’dan, kayak yaptığından bahsetti, Tim’le Chris hakkında azıcık yazarken, Brett ve Melanie’ye hiç değinmedi. Neden yakınacaktı ki? Ayrıca annesine Kuzgunlardan bahsedemezdi. Anlamayacaktı. Sasha’nın bunu uydurduğunu düşünecek ve ruhları için dua etmesi gerektiğini söyleyecekti.

Sanki dua etse bir işe yarayacaktı.

E rtesi gün pazartesiydi, Telluride Lisesi’ndeki ilk günüydü. Sasha kot pantolon, kırmızı kazak ve Jax’in almak için ısrar ettiği siyah çizimleri giymişti. Jax’in yağmurluğu kadar uzun olmasa da yeni bir deri ceket vardı. Banyo kapısının arkasındaki aynada kendine bakarken farklı, belki daha yaşlı görüldüğünü düşündü. Saçıyla epey uğraştı, her zamanki atkuyruğu yerine saçının bir kısmını kıskaçla tutturdu. Biraz makyaj yapıp parfüm sürdü. Bugün her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı. Beklediğinden de fazla gerilmişti. Sırt çantasına yirmi dolar sokuşturup Boo’ya baktı. “Dışarıda görüşürüz dostum.” Boo kuyruğunu sallayıp yok oldu.

Melanie aşağıda kahvaltı hazırlıyordu. Sasha mutfığa girdiğinde düşmanca bakışlarını ona çevirdi. “Nereden buldun o giysileri?”

“Mountain Village Spa’sının kayıp eşya bürosundan buldum, insanlar bu tip yerlerde harika şeyler unutuyorlar.”

“Yalancı. Büyük ihtimalle pis, yaşlı bir adamı sana bunları alması için kandırmışsındır.”

Babası ve Melanie arasında husumet olması şaşırtıcı mıydı? Sasha, Melanie’nin ruhunu Eryx’e vermeden önce de hep böyle olduğundan şüpheleniyordu.

Melanie masayı işaret etti. “Orada bir tane kek var. Al ve çık dışarı.”

Pastırma kokusu ağzını sulandırmıştı ama yiyemeyeceği açıktı. Hiçbir şey söylemeden keki aldı ve çıktı. Hafta sonu kuvvetli yağın kar kanyonu terk etmiş yerine bir kış masalı bırakmıştı, sabah güneşi alabildiğine parlak, gökyüzü bir o kadar maviydi; Sasha gülümsedi. Shriverlarla yaşamak berbat olsa da Telluride müthiş güzeldi. Çizmeleriyle karı ezerek, arkasından gelen Boo’yla birlikte köşe başına kadar yürüyüp diğer renkli Victoria tipi evlerin önünden geçerek sağa döndü ve Colorado’ya çıkıncaya kadar bir dizi başka ev ve binayı geride bıraktı.

Sabahın yedi buçuğunda pek trafik yoktu ama doğu yönündeki bir büfenin önündeki viraja park etmiş bir sürü araba vardı. Eğer vakti olsaydı oraya gidip dev bir kahvaltı tabağı söylerdi. Onun yerine bayat kekten bir lokma ısırdı ve herhalde talaşın da lezzeti bunun gibidir diye düşündü.

Lise Telluride’in kuzeybatı sınırında, Shriverlara birkaç sokak uzaktaydı. Aslında hemen her şey Shriverlara birkaç sokak mesafedeydi. Telluride çok küçüktü.

Okula sekize çeyrek kala ulaştı. Binaya giden yoldaki karın üzerinden yürürken bıyıklarında biriken kar yüzünden köpekten bir Noel Baba’ya benzeyen Boo’ya gülümsedi. Güzel, modern bir bina olan okula baktı ve Jax’i göreceğinden oraya girmek için heyecanlandı.

Dün gece rüyasında onu görmüştü, uyandığında da aklında o vardı. Eğer onunla ilgili düşünceleri kafasından çıkaramazsa, ondan uzak durma planı çok daha zor olacaktı. Bir beklenti içinde olması da iyiye işaret değildi. Uzak durmayı planladığı bir çocukla ilgili olarak bu kadar heyecanlanmamalıydı.

Kapıya geldiklerinde Boo’nun tasmaını çözdü ve koşarak köşeyi dönmesini izlerken hoşça kal dedi. Onunla beraber olduğu için mutlu hissettiğini kabul ediyordu. Bugün Bay Bruno ya da Kuzgunlarla ilgili garip bir durum olursa, köpeğin yardım için yanında olacağını bilmek rahatlatıcıydı.

Diğer yandan da Boo’ya ihtiyacı olmayacağını umut ediyordu.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtı, içeride, sağ tarafta bir ofis vardı. Dipleri siyah, uçları beyaz, diken diken saçları olan genç bir kadın oturduğu uzun bankonun arkasından, “Günaydın. Yardım edebilir miyim?” dedi.

“Annem iş nedeniyle ülke dışına çıkmak zorunda kaldı ve önümüzdeki yaza kadar da gelmeyecek. Burada akrabalarım, Tim ve Melanie Shriver’la birlikte kalıyorum, okula kaydolmak istiyorum.”

Sempatik görümlü kadın, Sasha’nın talebini başıyla onaylayıp bir ' dosya çekmecesini açtı. “Noel tatiline iki haftadan az bir süre kaldı, o yüzden diğerlerini yakalaman biraz zor olabilir ama çok iyi öğretmenlerimiz var, sana ellerinden geldiğince yardım edeceklerdir. Adın ne?”

“Sasha.” Kadının bankonun üzerine bazı kâğıtlar çıkardığını gördü.

“Teşekkürler Bayan...?”

“Ben Bayan Rose ama herkes bana sadece Rose der. Bunları doldur ve işlemlerini tamamlayalım. Bay ya da Bayan Shriver’ın uğrayıp bazı belgeler imzalamaları gerekiyor. Bir de senin eski okulundan alınmış notlu ders dökümünle, doğum belgene ihtiyacım var.”

“Ders dökümüm var ama doğum belgem yok. Size daha sonra getirsem olur mu? Her şey çok hızlı oldu da.”

“Sorun değil.”

Dışarıdan gelen motosiklet sesi ikisinin de pencereye bakmasına neden oldu. Motosiklet değil, motosikletler diyelim. Jax binanın önüne kadar bir Chopper’la gelmişti, kafasında kask yoktu, Brody ise daha farklı, ufak bir motor kullanıyor, siyah camlı, Darth Vader resimli bir kask takıyordu.

Rose, “Bu kim acaba?” diye sordu.

Sasha bir şey söylemeyip belgeleri doldurmak için eğildi.

Biraz sonra, Jax içeri girip kokusuyla ilgisini çekince kafasını kaldırdı, ona bakmak bile başını döndürüyordu. Yağmurluğu yerine kısa bir deri ceket, içine siyah Henley ve altına da soluk, yıpranmış bir kot giymişti. Gözlerini siyah çerçeveli bir Wayfarer ile kapatmıştı.

Brody, Jax'in yanında cüce gibi kalıyordu, gözünde inek gözlükleri, üstünde de Star Trek tişörtünün üstüne giydiği yeşil, damalı bir gömlek vardı.

İkisi de Sasha'ya bakmadan bankoya ilerleyip Rose'a yöneldiler. Konuşmayı Brody yaptı. "Geçen hafta babamızla beraber yaşamak üzere Telluride'a taşındık. Okula başlamak için tatil sonrasını beklemek istedik ama babamız kabul etmedi, o yüzden bugün kaydolmamız gerekiyor. Adım Brody Hewitt, bu da kardeşim Jax."

Rose mutut konuşmasını yaptıktan sonra üç ders dökümünü de alıp küçük bir ofise geçti.

Sasha, Rose'un yokluğunda, dosya dolabının üzerinde asılı olan Telluride'in sonbahar manzarasını gösteren fotoğrafa baktı ve sürekli açılıp kapanan kapının ve içeri giren öğrencilerin seslerini dinledi. Kim olduklarını merak ettiklerini ve onlara doğru baktıklarını hissedebiliyordu.

Brody fısıldayarak, "Rahat ol, Sasha," dedi.

"Senin için söylemesi kolay."

"Pek de öyle sayılmaz. Lisede hep itilip kakılırdım. Pek popüler değildim."

Pek mi? Sasha Brody'nin başının üzerinden, "Ben de bunu bekliyordum. ineklerin Gerçek Yaşamdaki İntikamı," diyen Jax'e baktı.

Brody kızarmıştı. "Jax kızların benden hoşlanacağını düşünüyor."

"Klingon konuşmaya ya da *Battlestar Gallactica*'yla ilgili gazel okumaya başlamadığın sürece haklı olabilir." Brody'nin müthiş çekici bir havası vardı.

Küçük ofisin kapısı açıldı ve Rose hepsi için ayrı birer belgeyle geri geldi. "Ders programlarınız burada. Dönem sonuna yaklaştığımız için Bay Mooney hepinizi aynı sınıfa koydu. Bir dahaki dönem bir değişiklik gerekirse yaparız ama başlangıçta tüm yeni gelenlerin aynı sınıfta, birlikte olmaktan hoşlanacağınızı düşündük."

Sasha'nın Jax'le aynı sınıfta olmama planı buraya kadardı. Onunla her gün, tüm gün birlikte olacaktı. Ama yapacak bir şey yoktu, ondan mümkün olduğunca uzak oturacaktı. Programı Rose'dan alıp hızlıca göz attı ve gözleri hemen bir ismi seçti - Emil Bruno. "Başka bir tarih öğretmeninden ders almam mümkün mü?"

Şaşırdığı belli olan Rose, "Neden Sasha? Bay Bruno herkesin gözdesidir," dedi.

Tabii ki öyleydi. Öyle olmak istiyordu, değil mi? Hızlıca düşünüp tiksintisini gizlemeye çalışarak gülümsedi. "Hmm, kendisi halamın arkadaşı ve kimsenin ayrıcalıklı bir muamele gördüğümü düşünmesini istemiyorum."

"Olur mu öyle şey! Brett de onun sınıfında ve Bay Bruno'nun ona iltimas geçmediği kesin. Brett'i herkesten fazla zorladığı bile söylenebilir."

Rose'un Bay Bruno Hayran Kulübü'ne üye olduğu açıktı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Jax Skiaların hayran ve takipçileri çekme, onların zayıf yönlerini bulup istek ve tutkularıyla oynayarak yemin etmelerini sağlama konusunda uzman olduğunu söylemişti.

Tatlı görünen bir kadın olan Rose'a bakarken, eğer Bay Bruno'yla takılmaya devam ederse artık bu kadar tatlı olmayacağını düşündü. Rosa'nın istediği ve Bruno'nun yerine getirmek için söz vereceği neydi acaba?

Çoğu zaman pes etmeyi, kabul edip zıtlaşmamayı tercih ederdi. Ama bu sindirebileceği bir şey değildi. "Başka bir tarih öğretmeniniz olmalı." Jax'in bankoya vuran çizmesini göz ardı etti. Jax sakın olmasını söylemeye çalışıyor olsa da bunu yapmaya mecburdu. Tüylerini ürperten o adamla aynı sınıfta olursa tarihten geçmesi mümkün değildi. Adam onu hasta ediyordu.

Gülümsemeyi bırakan Rose'un canı sıkılmış gibiydi. "Sadece birinci ve ikinci sınıflar için başka öğretmenimiz var. Tarihi tekrar almana gerek yok Sasha, eğer mayısta mezun olmak istiyorsan Bay Bruno'nun dersine girmek zorundasın."

Sasha'nın avuçları terledi, burkulan midesi o iğrenç keki dışarı çıkarmakla tehdit ediyordu. Bruno onu Alex Kasamov'dan daha fazla korkutuyordu. Bruno'yu düşünmek bile midesini kaldırıyordu. Ders programını nemli parmaklarının arasında tutarak, hızla ofisten uzaklaştı ve bir tuvalet aradı. Utanarak, ona bakan yüzlerin sıralandığı koridorun ortasından yürürken tuvalete yetişebilecek miyim diye düşünüyordu. Tanrım, lütfen ilk gün koridora kusmayayım.

İşte tuvalet oradaydı; belki yetişebilirdi. Ama midesi kabarmıştı bile.

Ve sonra imkânsız gerçekleşti. Bay Bruno önünde belirip yolunu kesti. Yumuşak, aksanlı konuşması Sasha'nın tuvalet arayışına son vermişti. "Ooo, merhaba Sasha. Ben de sana rastlamayı umuyordum."

Artık tutamıyordu.

Bruno'nun ayakkabılarının üzerine kustu.

Jax'in ona yapmamasını söylediği tek şey Bruno'nun etrafındayken korktuğunu belli etmemesiydi. Sasha'nın yaptığı ilk şeyse adamın üstüne kusmak oldu. Jax Sasha'nın arkasından gidecekti ama Brody ceketinin kolundan tutup onu durdurdu. "Sen karışma. Bu işi sakın sakın yapmalıyız yoksa bir saat geçmeden plan suya düşer."

Brody haklıydı, o yüzden Jax diğer çocuklarla birlikte durup Sasha'ya bakarken, ona yardım edemedi. Bruno'nun yüzündeki bir anlık kızgınlığı ve onu takip eden sahte gülümseyişi gördü. Ona dokunmak için uzanmıştı ama Sasha geri çekilip kızlar tuvaletine koştu. Bruno neden bu kadar kötü bir tepki verdiğini merak ederek Sasha'nın arkasından baktı.

"Kahretsin Brody, ne yapacağız şimdi?"

"Gözümüzü üstünde tutmak dışında yapabileceğimiz çok bir şey yok. Bruno'nun dersinde de onun yanına oturacağız. Sasha'ya nasıl baktığını gördün mü?"

"Gördüm," diğer çocukların ezik bir tipe benzeyen kızın üstüne kusmuş olmasından ne kadar üzüntü duyduklarını söyleyip Bruno'ya nasıl yaltaklandıklarını görünce o da neredeyse kusacaktı.

Bay Bruno çocukları sabırla dinledi. "Burada yeni olduğu için biraz gergin. Onu rahat bırakmalısınız."

Çocuklar da sanki bu onların planıymış gibi onayladılar.

Jax Brody'ye, "Gidin avuç avuç toprak yiyin dese yiyecekler," dedi.

"Onu öğretmen olarak göndermiş olması Eryx'in zekâsını gösteriyor. Bir hafta daha geçsin en az yirmi Kuzgun daha bulmuş olur. Buradakiler Sasha'nın San Francisco'daki okulundakiler gibi dışlanmış tiplere benzemiyorlar."

Jax tanıdık bir içgüdüyle, "Ya, pek de zeki," dedi. Bruno konusunda acele etmemek, bir anda kafasını kısıtırıp dünyanın öteki ucuna, Yeryüzü Cehennemi'nin kapısına sürüklememek, disiplin gerektiriyordu.

Yalakalar Bruno'yu erkekler tuvaletine kadar takip ederlerken, diğerleri dönüp Jax'le Brody'ye baktı. Jax uzun bir süre sonra ilk defa tuhaf hissetmenin nasıl bir şey olduğunu görüyor ama bunu belli etmiyordu. O kitapta okuduklarını hatırlayarak en yakınında duran koyu yeşil gözlü, koyu kıvılcı saçlı ve uzun boylu çocuğa başıyla selam verdi. "Nasıl gidiyor?"

"İyidir." Çocuk önce Brody'ye baktı, sonra da, "Ben Thomas Vasquez. Siz ikiniz bugün başlıyorsunuz herhalde. Noel tatiline bu kadar az süre kalmışken hem del!"

Brody başıyla onayladı ve durumun uygunsuzluğuyla ilgili bir ifade takındı. "Geçen hafta buraya, babamızın yanına taşındık ve o da okula hemen başlamamız için ısrar etti."

Thomas hızlı hızlı ikisine de bakıp, "Dur bir dakika," dedi. "Siz ikiniz kardeş misiniz?"

"Çift yumurta ikiziyiz," dedi Jax. "Ben Jax, onun adı da Brody." Thomas'ın hayli uzun boylu olduğunu tekrar fark edip, "Basketbol oynar mısınız?" dedi.

"Oyun kurucuyum. Sen?"

"Ben de biraz oynuyorum."

Brody mükemmel bir Pek de Mütevazı tonlamasıyla, "Yalan söylüyor," dedi. "Biraz değil, epey oynuyor. İngiltere'deki okulumuzda pivottu."

"Ooo, güzel," dedi Thomas gülümseyerek. "Pivot işimize yarar. Okuldan sonra spor salonuna gelip Koç

Hightower’la konuşabilirsin.”

“Tamam, geleceğim.” Mükemmel. Eğer her gün ders sonrası okulda kalmanın bir yolunu bulabilirse, Bruno’nun eşyalarını yakalanma korkusu olmadan karıştırabilirdi. Üstüne bir de basket oynayacaktı.

Jax Brody’nin onlara doğru yürümekte olan bir kıza baktığını fark etti. Hayli bakımlı, arzulu ve kızları görmezden gelip yanından geçtiği her oğlana bakış atan bir kızdı. Mükemmelliğini bozan tek şey gözlerinin etrafındaki morluklardı. Böyle güzel bir kızın bir kayıp ruh olması onu iyice kızdırdı ve Bruno’nun peşinden gitme içgüdüğü onu sıkboğaz etmeye başladı.

“Bu kim?” diye sordu Brody, halbuki kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Phoenix’le birlikte baskın planının üzerinden gitmişti.

Thomas omzunun üzerinden bakıp kaşlarını çattı. “Julianne Oliver. Takma adı East olan Kelley Easter’la çıkıyor. Ateşli rüyalarının yıldızı gibi görünebilir ama uzak durmanı tavsiye ederim. Tam bir kaltak. East ona bakan herkesi pataklıyor, kız da bunu bildiğinden yanından geçtiği her çocuğa istekli bir şekilde bakıyor.”

Jax, Julianne’in kızlar tuvaletine girdiğini gördü. Sasha da oradaydı. Birden sıcak bastı, korktuğunu fark etti. Sasha’nın, kim olduğunu bilseler ölmesini isteyecek insanların arasında dolanıyor olması Jax’i yiyip bitirecekti. En azından istemeden başlattığı dönüşüm sayesinde Sasha’nın naifliği bir nebze törpülenmişti. Diğer yandan düşmanlarının kim olduğunu, nasıl bir tehdit oluşturduklarını biliyordu.

Fakat Jax’in, Kuzgunlar ve Bay Bruno tarihe karışmadan, ölmeden ya da yeraltındaki o oyukta ölümü beklemeye başlamadan tüm bu olanlarla ilgili kendini daha iyi hissetmesi mümkün değildi.

Sasha midesinde ne varsa Bay Bruno’nun ayakkabılarının üstüne boşattıktan sonra bir deliğe girmek, kıvrılıp ölmek istedi. Doğruluk da Bruno’nun yüzüne, korkunç gözlerini çevreleyen koyu gölgeye bakamadı, sadece yere bakarak, “Özür dilerim,” diyebildi. Kendine yönelmiş derin ve yoğun öfkeyi hissedebiliyordu. Korkuyla titredi.

Ama Bruno’nun sesi sakin, dingin hatta nazikti. “Hiç sorun değil. İlk günün olduğu için gerginsin.” Uzanıp kolunu yakaladı. “Hadi seni hemşireye götürüyüm.”

Doğrulamaksızın, Bruno’dan uzaklaştı, küçük düşmeye galip gelen korkusu kendine çatlakmış gibi bakan diğerlerinin yüzünü görmesine engel oluyordu. Hiçbir şey söylemeden Bruno’nun etrafından dolanıp onu takip edemeyeceği bir yere, tuvalete gitti.

Tuvalet kalabalıktı, kızların çoğu üç lavabonun üstüne asılmış olan uzun aynanın önünde sıralanmışlardı. Saçlarını tarıyor, dudak parlatici sürüyor, sohbet edip gülüyorlardı - Sasha içeri girinceye kadar.

Bir ölüm sessizliği oldu. Hepsi bakmak için döndü. Kimse bir şey söylemedi.

Sonra güzel gözlü, kahverengi saçlı, sade görünlü bir kız öne çıktı, “Merhaba,” dedi. İlgili bir ifadeyle, “İyi misin?” diye sordu.

Sasha elinde olmadan yutkundu, ağlamamak için dua ediyordu.

Tanrı kahve molasında olmalıydı, çünkü bu konuda da kendini tutamadı. Bir damla yaş gözünden kaçıp yanağından süzüldü. O damla dile gelip konuşabilirdi de. Hepsi koridora çıktığı anda olanları anlayacaktı. Sasha ufak bir hıçkırıyla birlikte başını salladı ve titrek bir sesle, “Okuldaki ilk günüm ve az önce Bay Bruno’nun ayakkabılarının üstüne kustum,” dedi.

Biri yüksek sesle iç geçirdi. Tuvalet yankılandı. Kabinlerden birinden gelen ses, “Batırmışsın,” dedi.

Bir başkası kıkırdadı. “Kelimenin tam anlamıyla.”

Bütün grup gülüştü.

Kahverengi saçlı kız yaklaşıp, “Zavallı,” dedi. “Rachel, bir ıslak mendil verebilir misin?”

İnce gözlükler takmış, koyun derisinden bir yelek, minnacık bir etek ve kovboy çizimleri giymiş uzun boylu bir kız elinde üstü köpüklerle dolu bir parça tuvalet kâğıdıyla geldi.

Kahverengi saçlı kız komut verir gibiydi. “Biraz sık şunu. Banyo yapmasına gerek yok.”

Sasha’nın ağzını ve alnındaki teri temizlerken herkes yaklaşıp meraklı gözlerle izledi. Kahverengi saçlı olan,

“Benim adım Erin,” dedi. Kovboy Çizmeli Kız’ı gösterip, “Bu Rachel,” siyah saçlı, mahzun yüzlü, pürüzsüz ciltli ve Seksenlere Bayılıyorum tipi bir gözlük takan kıza dönüp, “Bu Amanda,” dedi. “Bree de tuvalette.”

Sifon çekildi, kapı açıldı ve zayıf, uzun boylu, kalın topuklu ayakkabılar giyen ve ince, uçuşan siyah elbiseli bir kız çıktı. Tam Gotik değildi. Daha ziyade Bayan Transilvanya gibi görünüyordu. Kömür karası saçları o kadar uzundu ki beline değiyordu, kan kırmızısı dudakları, kar beyazı cildi, etrafına koyu far sürülmüş kara gözleri vardı.

Bree ellerini yıkarken Rachel, “Bree vampirlere düşkündür,” dedi. “*Alev Işığı* kitabını okuduğundan beri.”

“*Alacakaranlık*,” diye düzeltti Erin, Sasha’ya gülümseyerek. “Artık kim olduğumuzu biliyorsun, sıra sende. Adın ne, neden Telluride’a taşındın ve neden Bruno’nun ayakkabılarını kusmuğa boğdun?”

Hepsi dostane bir havada gülümsedi. Bunlar kötü kızlara benzemiyorlardı, Sasha onlara müteşekkirdi. “Ben Sasha Annekova, Oakland’dan geldim ve annem iş için Rusya’ya gitmek zorunda kaldığından önümüzdeki yaza kadar burada, halam ve eniştemle kalacağım.”

“Halanla enişten kim?”

İç organları kasıldı, hızlıca, “Tim ve Melanie Shriver,” diye yanıtladı.

“Hadi canım!” Rachel’in gözleri parlamıştı. “Brett Shriver’la beraber mi yaşıyorsunuz?”

Afallayan Sasha yavaşça başını salladı.

“Aman Tanrım, çocuk çok seksi! Senin yeni SKK’n¹ olup sürekli size geleceğim.”

Brett’in nasıl bir çocuk olduğunu anlamamış mıydı? Bir katil olduğunu bilmediği kesindi ama en azından götün teki olduğunu da görememiş miydi?

Amanda ayaklarını sallayıp boğazını temizledi. “Chris de fena sayılmaz.”

Birlikte yaşadığı kişilerin onun lehine çalışacağını rüyasında görse inanmazdı. Melanie’nin kasabanın orospusu olduğu belliydi, Brett ise sürüngenin tekiydi.

Erin kolunu okşayarak, “Daha iyi misin?” diye sordu.

Sasha gülümsedi. “Evet. Sadece biraz aç ve gerginim sanırım.”

Bree siyah saçlarını omzunun üstünden attı, gümüş bilezikleri şıngırdadı. “Buna bulimia derler tatlım ama Sasha’nın önce yiyip sonra kusan tiplerden olduğunu sanmıyorum.”

Rachel sanki hakarete uğramıştı. “Bende bulimia yok!”

“Tamam. Her neyse. Bir daha koca bir pizzayı çıkardığında, nezle olduğum için kustum dersin.” Tezgâha uzanıp bir dizi köpekdişiyile bezeli siyah bir sırt çantası aldı. Gofret benzeri bir şeyin paketini açıp Sasha’ya verdi. “Kahvaltılık tahıl gevreği, bal ve biraz da ananas. Çok lezzetli! İçinde memelerini büyütecek bir şeyler de var.”

Hepsi Sasha’nın elindekine sessiz ve ciddi bir şekilde bakıyordu.

Açlıktan ölmek üzere olan Sasha barı açıp üç lokmada bitirmek istiyordu ama büyüyüp büyümediğini görmek için memelerine bakacaklar diye korkuyordu.

Rachel, “Telluride’a hoş geldin,” dedi. “Çalışma arkadaşı ya da ev paylaşacak birine ihtiyacın olursa bana haber ver.”

Merak içindeki Sasha, “Ne zamandır Brett’ten hoşlanıyorsun?” diye sordu.

“Altıncı sınıftan beri. Hâlâ benim varlığımdan habersiz.”

“Hepimiz aynı durumdayız,” dedi Bree. “Onun radarına girebilecek kadar havalı ya da seksi değiliz.”

Sasha rahatlayıp gülümsedi. Rachel hakkında hiçbir şey bilmediği bir çocuktan hoşlanıyordu. Eğer eve gelir, Brett’i tanırsa kim olduğunu keşfedecek, bu da hayranlığının sonu olacaktı.

1 SKK: ‘Sonsuza kadar kanka’nın kısaltılmışı, (ç.n.)

Arkada kapı açıldı ve biri içeri girdi. Diğerlerinin yüzlerinin asıldığını, hepsinin başka yönle bakarken, çantalarını toparlayıp çıkmaya hazırlandıklarını gören Sasha gerildi.

Sarışının biri Sasha'nın etrafında dolandı, "Bay Bruno'nun ayakkabılarını pisleten sen olmalısın." Doğrudan Sasha'nın gözlerine bakıyordu, Sasha irkilmmişti. "Geçen gün East'e asıldığını duydum."

Bu East'in modellik okuluna girebilmek için ruhunu Eryx'e rehin veren kız arkadaşı, Julianne olmalıydı. Sasha modellik okulu diye bir şey olduğunu bile bilmiyordu. "Yalan bu."

Üstündeki turuncu renkli kazağı meme büyütücü tahıl gevreği barına hiç de ihtiyacı olmadığını ortaya koyan yeni kızın arkasında duran Erin, eliyle boynunu kesme işareti yaptı ve diğerleri de kafalarını sallayıp ağızlarıyla, "Hayır!" dermiş gibi bir hareket yaptılar.

Julianne çekilip hepsi dışarıya çıkıncaya kadar gözleriyle takip etti. Kız tekrar ona baktığında Sasha, "East bana iyi emeceğimi söyledi, ben de ona rezil herifin teki olduğunu söyledim. Eğer bu asılmak oluyorsa, evet, üstüne bastın."

Kız kasılmıştı, sanki yerinden fırlayıp ona dalacaktı ama Sasha ne sindi ne de yerinden kıpırdadı. *Görelim bakalım neymişsin, orospu.*

"Bütün kahrolası hafta sonu senin adından başka bir şey duymadım. East ve Brett senin Kuzgunlar için iyi bir aday olduğunu düşünüyorlar ama ben katılmıyorum. Melek gibi bir şey olduğunu gözlerinden görebiliyorum. Daha önce bir erkeği emmediğine de eminim. Ne demek olduğunu bile bilmiyoursundur."

Sasha sonuca katlanmaya karar verdi. Tahıl barını açtı, tam bir ısırik alacaktı ki Julianne barı alıp en yakın klozete attı. "Cevap ver!"

Sert. Çok sertti. Sasha o kadar açtı ki başı dönüyordu. Bayan Erkek Arkadaş Konusunda Berbat Zevki Olan'a sırtını dönüp kızlar tuvaletinden çıktı ve dosdoğru Jax'e tosladı.

"İyi inisin?" Ceketinin üstünden de olsa elleri kollarına değiyordu ve Sasha bir anda kendini daha iyi hissetmeye başladı.

"Gözlüklerine bakıp başını salladı. "Neler olduğunu gördün sanırım."

"Gördüm. İyi olup olmadığına bakmaya geldim."

Göz ucuyla bir hademenin korkunç pislği temizlemekte olduğunu fark etti. "İyiyim. Sadece biraz küçük düştüm ve kendimi bu kadar rezil ettiğim için aptal gibi hissediyorum. Kendime engel olamadım Jax. Bruno beni korkutuyor."

"Alex de böyle mideni bulandırıyor muydu?"

"Evet ama sadece yanımda olduğunda. Bruno'yu düşünmek bile midemi kaldırdı ve bana dokunduğunda, gözlerinin etrafındaki gölgeyi gördüğümde..." Yüzünü astı. "Alex'in gözlerinin etrafında hiç gölge görmemiştim."

"Mideni kaldıran başka biri oldu mu, hatırlıyor musun?"

"On yaşımıdayken annem beni bir dişçiye götürmüştü ve adam bana dokunur dokunmaz kustum. Ağladım ve benden uzak durmasını söyledim, annem de beni başkasına götürdü. Macy's'in ayakkabı reyonunda midemi bulandıran bir kadın vardı. Ayakkabı almak için başka yere gitmek zorunda kaldım."

"Onların Skia olduklarına şüphe yok ve sen de içgüdüsel olarak onlardan korkuyorsun. Bir yanın eğer ne olduğunu anlarsa seni öldürmek isteyeceklerini biliyor. Yanılmaz bir sezgileri olduğu için Bruno'nun yakınındayken başka bir şeyler düşünmeye çalış. Seni mutlu edecek başka bir şey."

Sasha onu mutlu edecek düşüncenin kendisi olacağını Jax'e söylemedi. Ne kadar aksini yapmaya çalışırsa çalışsın, tek düşündüğü oydu.

Biri hiçbir uyarı yapmaksızın saçını öylesine hızlı çekti ki Sasha'nın başı geriye gitti ve gözünden yaş geldi.

"Bana bak Cha-Cha, benimle konuşacaksın. Dön ve - ooof!"

"Saçını bırak," Jax alçak ve tehdit edici tonda konuşuyordu, "ben de kolunu kırmayayım."

Saçındaki girilme gitmiş, Sasha kendi etrafında dönerek korkmuş görünen Julianne'le yüz yüze gelecek şekilde

durabilmişti. Jax'e bakan Julianne, geri çekildi. "Kimsin sen?"

"Okula yeni geldim, adım Jack. Kötü insanlar beni çok sinirlendirir, o yüzden Sasha'yı rahat bırakmanı öneririm, ne dersin?"

Azıcık uzaklaşan Julianne cesaretlenmiş gibiydi, kolunu ovuşturuyordu. "Tabii ya, olur. Sen dur da erkek arkadaşına yaptıklarını anlatayım."

"Burada mı durayım?"

Julianne dönüp koridorda yürüyerek uzaklaştı.

"Üzgünüm Sasha. Acıdı herhalde."

"Acıdı tabii. Bu kız sapına kadar kötü."

"Kayıp ruh olmasaydı bile senden hoşlanmayacaktı. Kendi ışığından birazcık bile çalanlara kızacak kraliçe arı tipinde biri. Uzak dur ondan."

"Merak etme," Karnı guruldadı.

"Aç mısın?"

"Karnım kazanıyor. Melanie mükellef bir kahvaltı hazırlıyordu ama benim payıma bayat kek düştü. Son bir-iki günde hissettiğim açlık gibi bir açlık hayatım boyunca hissetmemiştim. Belki de buranın rakımın- dandır, olabilir mi?"

"Benimle gel, sana Mathilda'nın yolladığı yulaflı kurabiyelerden vereyim."

Arka kapıdan dışarı çıkıp futbol sahasının kenarına inen tümseğin üzerine geldiklerinde Jax çantasından büyük bir torba çıkardı. Sasha üçüncü kurabiyesini yerken Jax konuşmaya başladı. "Her zamankinden daha fazla acıkıyor olmanın sebebi benim. Benim yakınımda olduğun sürece değişeceksin. Giderek güçleniyorsun yani kaloriye ihtiyaç duyuyorsun, bu yüzden de yemek yemek istiyorsun. Karanlıkta görebilmek ya da bazı telekinetik yetenekler gibi biraz tuhaf şeyler de fark edeceksin. Sadece düşünerek bir lambayı kapatabilir hale geleceksin. Bruno'nun gözlerinin etrafındaki gölgeyi görebilmenin ve hafızanı artık silemiyor oluşumun nedeni de bu değişim."

Şimdi neden keyfinin yerinde olmadığımı anlıyordu. Neden şaşırmıştı ki? Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu, dünyası altüst olurken, o buna engel olamıyordu. Şöyle bir dikilip başka bir şey daha kafasına inmeden derin nefes alıp düşünecek vakti olsun istiyordu. Jax gibi olmak istemiyordu. Kendi olmak, geçen perşembe günü, Missy'nin arabasına binmeden önceki gibi olmak istiyordu. "Beni iyileştirdiğinde mi oldu?"

"Seni öptüğümde."

"Beni bunun için mi öptün Jax? Değişip senin gibi olmam için mi?"

"Seni öpmek istediğim için öptüm. Bunun bir değişime yol açacağını bilmiyordum."

"Bilseydin de beni yine öper miydin?"

Kalan bir kırıntıyı alıp sıcak parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "Bilmiyorum Sasha. Belki. Bunun için benden nefret etme."

Sasha aptalca bir şekilde Jax'in onu o anda öpmesini diledi. "Böyle mi kalacağım?"

Jax başını salladı. "Kuzgunlar ve Bruno hallolduktan, ben dağa gittikten sonra ve benden uzaklaştığında eski haline geri dönmeye başlayacaksın. Ayrıca benimle, Eryx'le ve diğer tarafla ilgili tüm bildiklerini de unutacaksın."

Eskiye dönecek olduğu için rahatlamıştı ama onu bir daha göremeyecek, hatta unutacak olması canını sıkıyordu. Sıkılamalıydı. Mutlu olmalıydı. "Anabo olarak mı kalacağım?"

"Anaboluğu kaybetmenin tek yolu, Lucifer'den onu almasını istemen. Eğer alırsa, sen de herkes gibi olursun."

"Tüm istediğim bu Jax, sıradan bir insan olmak. Böylece birilerinin kim olduğumu öğrenmesinden ve beni

öldürmek istemesinden korkmam gerekmeyecek.”

“Bunu çok iyi düşünmelisin Sasha. Bütün hayatın boyunca, doğduğundan beri bir Anabo’ydun. Eğer bunu kaybedersen günaha ayartılmanın ne demek olduğunu göreceksin. Belki günah denince aklına hırsızlık, cinayet gibi büyük şeyler geliyor ama insanların çoğu her gün hissetmediğin için ' ne demek olduğunu bilmediğin hırs, kıskançlık, nefret gibi şeylere karşı koymaya çalışıyor. Anaboluğu kaybetmek demek Cennet biletini de yitirmek demek. Bu durumda dünyadaki her insan gibi Cennet’e gitmeyi hak etmen gerekecek.”

Kurabiyeleri çantasına koyup Sasha’ya kapıyı tuttu. “Ama bu her zaman için senin seçimin, kimse özgür iradeyle oynayamaz, o yüzden bana biraz daha sabret. Ben gittikten sonra Anabo olarak kalabilir ya da istediğin kadar sıradan olabilirsin. Her iki durumda da benim gibi olmazsın.”

İçeri girdikten sonra Jax, Sasha’yı geride bırakıp okulun ön kısmına, lise katına çıkan merdivenlere yöneldi. Alt katta orta okul sınıfları, kafeterya, kütüphane ve spor salonu vardı. Diğer insanların kendine baktığının farkında olan Sasha yutkundu ve Jax’in arkasından bakarken omuzlarını dikleştirdi. Böyle olması gerektiğine emindi. Jax başka Anabo kızlarla da tanışabilirdi ve onlar Cehennem’den bir çocukla çıkmayı, ölümsüz olup onun yaptıklarını yapmayı kabul edebilirlerdi.

Tek yapması gereken sürekli Jax’i düşünmeyi kesmekti. Bunu becerirse her şey daha iyi olacaktı.

Yukarıda Brody’nin Jax’le buluştuğunu ve birlikte koridorun öbür ucuna, İngiliz Edebiyatı dersine gittiklerini gördü. Uzun, sarı saçlı bir kız Sasha’nın yanından geçip Jax’in yanına gitti, muhabbetine, gülümsemesine bakılırsa Jax uzun süredir kaybettiği bir arkadaşını bulmuş gibiydi. Jax, Brody’yi getirme konusunda haklıydı. O kız Jax’ten hiç korkmuyordu. O kadar korkusuzdu ki sürekli koluna dokunuyor ve hayatının en mutlu gününü yaşıyor gibi gülüyordu.

Sasha peşlerinden takip ederken onun için mutlu olmaya çalışıyordu, belki burada bir süre kalabilir ve bir ucube gibi hissetmez, hatta bir-iki arkadaş edinirdi. Ama içinden bir ses, arkalarından gidip o şen şakrak sarışına bir omuz atmak ve Jax’in kuvvetli, sıcak elini kavrayarak oradaki herkese Jax’in kapılmış olduğunu göstermesini söylüyordu.

İngilizce öğretmeni Bay Redmond gri saçıyla uyumlu gri bir pantolon ve gri bir kazak giymişti. Sasha’ya gülümseyerek ders programını verdi. “İstedğin yere oturabilirsin.”

Erin’in el salladığını gördü ve onun arkasındaki Rachel’in çarprazındaki sandalyeye oturdu. Jax’le Brody sınıfın öbür ucunda, Brett’in cumartesi tanıştığı arkadaşları Thomas ve Mason’un yanında oturuyorlardı. Şen Şakrak Sarışın hemen Jax’in yanındaydı, sanki yeni oyuncuğuna bakıyormuş gibi Jax’e gülümsüyordu. Ona sürekli dokunuyor, kolunu çekiştiriyor, bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde elini omzuna koyuyordu. Jax ilgileniyormuş gibi görünse daha kötü hissederdi. Ama Jax rahatsız gibiydi. Bu da Sasha’yı inanılmaz mutlu ediyordu.

Mutluluğunu azaltan, Brett’le East’in sınıfın arkasında, sandalyelerinde kaykılıp kollarını göğüslerinin üstünde bağlayarak İşte Ben pozunda oturmuş olmaları ve etraflarının güzel insanlarla sarılmış olmasıydı. Sasha’nın Erin’le Rachel’a herkesin birlikte takılmak istediği çocukların bunlar olup olmadığını sormasına gerek yoktu. Hepsi 7 marka kot, Tory Burch babet giyip kollarına Hermes çanta takmış ve yüzüne sıkıntıdan patlıyormuş gibi bir ifade takınmış işçi arılarla birlikte Kraliçe Arı Julianne de oradaydı. Julianne bir an Brett’le East’e bakacak olsa, East ona sert bir bakış atıyor, o da hemen önüne dönüyordu.

Erin sessizce, “East’in, Julianne’e yaptıkları yüzünden yeni gelen çocuk Jack’le kavga edeceğini duydum,” dedi.

“Yaptığı tek şey kızın saçımı çekmesini engellemekti. Güya East’e asıldığım için üstüme geliyordu.” Erin ve Rachel’a olanları anlattı.

Rachel midesi kalkmışçasına başını salladı. “East’in iyi bir derse ihtiyacı var.”

“Sadece ders mi?” dedi Erin.

“Evet. Sadece ders. Başka bir şey değil. Jack acayip seksi ama biraz da vahşi. Duyduğuma göre İngiltere’deki yatılı okuldan kütüphanede ot içtiği için atılmış.”

Sasha az kalsın gülecekti. Dedikoduların nasıl ortaya çıkıp yayıldığını anlamak zor işti. Konuşmaya katılmış

olmak için, “Peki ya kardeşi, şu inek tipli çocuk? O da mı atılmış?” diye sordu.

“Sanırım babası onu, sorun çıkarmasın diye Jack’in yanında tutmak istiyor.” Erin sınıfın öteki ucunu doğru baktı. “İnek ama tatlı bir havası da var.”

Rachel da, “Evet,” dedi. “Bence de tatlı. Kardeşine göz kulak olması da çok hoş.”

Jax’le Brody’nin bu konuşulanlara bayılacağına emindi.

Sonra onlarla takılmayacağını ya da konuşmayacağını, o yüzden de onlara konuşulanları anlatamayacağını hatırladı.

“Umarım daha fazla Gomerok okumayız,” dedi Rachel, sırt çantasına uzanırken.

Erin, “Homerok,” diye düzeltti, “sanırım artık o bitti. Bugün *Dönüşüme* başlıyoruz.”

“Kelebeklerle mi ilgili?”

Erin, Sasha’ya Tanrım Sen Bana Sabır Ver bakışı atıp, “Bir anlamda. Adamın biri bir sabah kalkıyor ve ortada belli bir neden olmaksızın koca bir böceğe dönüştüğünü fark ediyor,” dedi.

“Bir kelebeğe mi yani?”

“Hayır, böceğe. Ve herkes ondan nefret ediyor.”

“İğğğ. Böcekler iğrençtir.”

Sonra zil çaldı ve Bayan Redmon sınıfa merhaba dedi. “Reilly O’Brien’in geçirdiği talihsiz kaza hakkında konuşmak isteyen olursa randevu alarak hafta boyunca kütüphanede bulunacak olan danışmanla görüşebileceğini duyurmam istendi.”

Sasha Reilly’nin ismini duyunca gerildi ve düşünmeden dönüp Brett’e baktı. Brett bakışını yakaladı ve eğilip arılardan birinin kulağına bir şeyle fısıldadı. O da eğilip başka birine bir şey söyledi, bu böyle devam etti ve saniyeler geçmeden hepsi sanki pisliğe bakarmışçasına Sasha’ya bakmaya başladılar. Brett sırtıyordu.

Tekrar önüne dönen Sasha buz kesmişti ve bunun havanın soğukluğuyla bir ilgisi yoktu. Brett kızların öyle bakmalarına neden olacak ne söylemişti?

Bay Redmond farklı öğrencilerden yüksek sesle metni okumalarını isteyerek bir saati doldurdu. Sasha, Amanda’nın tek başına oturduğunu ve kafasını kitaptan kaldırmadığını fark etti. Kitabı okuduğunu sanmıyordu. Başkalarıyla göz teması kurmaktan kaçıyor gibiydi.

Zil çaldığında Erin ve Rachel’in arkasından koridora çıktı, kendini kuyruk gibi hissediyordu ama tek başına kalacak gücü de yoktu. Onların da pek umurunda değil gibiydi, onu sohbete katıyor olmaları, Sasha’nın en gözde insanlar listesine girmelerini garantilemişti.

Jax’in bir yanında Brody, diğer yanında da çapak gibi duran Bubbles’la birlikte uzaklaştığını gördü. Bir kız da kendini gruba dahil etmiş, şaşırılmış görünen Brody’ye utangaç bir şekilde gülümsüyordu. En arkada da Thomas’la Mason vardı.

Arkalarından bakan Rachel, “İşe bakar mısın?” dedi. “Thomas ve Mason da onlara katılmış.”

“Bu kime yaradı?” diye sordu Erin.

“Sana.” Rachel gülümseyen, parlak gözlerini Sasha’ya çevirdi. “Erin bildim bileli Thomas’a yazıyor ama çocuk sürekli Brett ve East’le takılıyordu ve kesinlikle yanına yaklaşamıyordu.”

Sasha, Thomas’ın Brett ve East’le takılmamasına sevinmek için çok daha önemli bir neden olduğunu söylemek istedi ama sadece başını salladı.

“Sadece bana yaramış gibi davranma şimdi,” dedi Erin. “Eğer sormuş olsaydı sen de o anda kendini Mason’ın kollarına atardın.”

Rachel, Sasha’ya bakıp sırtıttı. “Doğru söylüyor. Hantal bir tip olduğunu biliyorum ama bazen çok tatlı ve komik.”

Sasha bunun, herkesin kendi dengini bulabileceğinin kanıtı olduğunu düşündü.

Julianne, arkasında birkaç arıyla birlikte sınıftan çıktı. Yanlarından geçerlerken hepsi Sasha'ya az önce sınıftaki gibi, iğrenç bir şeye bakıyorlarmışçasına baktılar. Midesine sıkı bir yumruk atmış olsalardı, aynı etkiyi yaratabilirdi. Brett bu kızlara *ne* söylemişti?

Brett koridora çıktığında Sasha'ya yapmacık bir şekilde gülümsedi. Arkasından East geldi ve Sasha'nın kışının yarısını avuçlayıp kulağına, "Numara yaptığını biliyorum," diye fısıldadı. Brett'le birlikte uzaklaşırken ikisi de gülüyordu.

"Bu da neydi?" dedi Erin, yüzünde az önceki kadar arkadaşça olmayan bir ifadeyle.

Yerin yarılmakta olduğu hissine kapılan Sasha durumu kontrol etmek için son bir çaba sarf etti. "Brett ona benimle ilgili korkunç bir yalan söylemiş."

Rachel, yüzünde şüpheli bir ifadeyle, "Bunu neden yapsın ki?" diye sordu. "O senin kuzenin."

Korkarak fark etti ki Brett'le ilgili ne söylese inanmayacaklardı. Brett Bay Sevilen'di, Alaska'dan daha büyük bir egoya sahip götün teki olsa da bütün kızlar onu istiyordu. Ve Sasha'nın kuzeniydi. Ailedendi. Aynı kanı taşıyorlardı. Neden kendi kanından biri Sasha'yla ilgili yalan söyleyip bu yalanı yaymak istedi ki?

Brett eğer sıradan bir çocuk olsaydı, bunu yapmazdı. Ama sıradan değildi. Karanlık, kötü ve merhametsiz bir şeylerin güdümündeydi. Soğukkanlı bir katildi o. Ama kızlar bunu bilmiyordu. Bilemezlerdi. Sırayla iki kıza da bakan Sasha en sonunda, "Benimle ilgili niye bir yalan uydurdu ya da ne söyledi bilmiyorum. Böyle şakalar yapmaktan hoşlanıyor, belli ki bunun komik olduğunu düşünüyor."

Tamamen inanmış görünmeseler de biraz rahatlamış gibiydiler. Erin, "Biz biyoloji dersine gidiyoruz, ya sen?" dedi.

Cebinden ders programını çıkarıp sıradaki dersin biyoloji olmasını umut etti. Ama değildi. "Matematik."

Rachel, Erin'le birlikte oradan uzaklaşırken, "Sonra görüşürüz Sasha," dedi.

Az sonra Bree'yle konuştuklarını ve üçünün birlikte kendisine arıların yüzündeki ifadeyle baktıklarını gördü. Sanki iğrenç bir şeye bakıyorlardı.

Jax için matematik de İngilizce dersi de kadar uzun ve sıkıcıydı, imalarını anlamayan sarışın da tuz biber ekiyordu. Arkadaş edinmeyle ilgili okuduğu kitaptaki kuralları takip etmeye çalışsa da sürekli olarak kızın adını unutuyordu. Sürekli kıkırdaması ve boş boş konuşması sinirini bozuyordu. Onu yok saymaya çalıştı ama kız sanki bundan tahrik olmuştu. Zaten kız arkadaşı olduğunu söylemesine rağmen kız gülerek, "Kaybeden o olur," demişti.

Jax sürekli olarak bu durumun geçici olduğunu, kendine dağda bir kız bulması gerektiğini hatırlatsa da Brody'nin keyfi gayet yerindeydi.

Brody, "Tamam, dediğin gibi yapacağım ama şimdilik, bu ortam müthiş. Jenny güzel bir kız ve Uzay Yolu'nun ilk sezonun tüm bölümleri, çıkarılan sahneler de dahil, onda varmış. Büyükbabası prodüktör olduğu için bu tür acayip şeyleri elde edebiliyormuş."

"Onun evine gidemezsin Brody. Oraya gideceğini söyleme bana."
"Gitmeyeceğim."

Jax, Sasha'nın varlığıyla ilgili olarak daima takipteydi, kokusunu hiç kaybetmiyor, onu göremese bile altıncı hissi sayesinde nerede olduğunu biliyordu. Onu gördüğünde ise perişan bir durumda olduğunu hissediyordu. Diğer çocuklar ondan uzak duruyor, Sasha ise bunun nedenini bilmiyordu.

Sasha'yla konuşmak, onun yanında olduğunu, Brody'yle birlikte onun arkadaşı olacaklarını ve yalnız kalmayacağını söylemek istiyordu. Ama bunu istemediğini açıkça söylemişti. O yüzden uzak durup ona her bakışta yüreği burkularak perişan halini hissetmeye devam etti.

Telluride Lisesi'nde Jax'e az da olsa ilginç gelen tek şey şu uzun boylu çocuk, Thomas'tı. Onda Luminaları andıran bir iyilik, hayli beğenilir olmasını sağlayan bir önsezi ve kuvvetli bir merhamet duygusu vardı. Görünüşe bakılırsa ortaokuldan beri Brett, East ve Mason'la takılıyordu ama Brett'le East yemin ettikten sonra işler

değişmişti.

Thomas üçüncü dersin başlamasını beklerlerken, “Tek düşündükleri şu yeni kulüp, Kuzgunlar,” dedi. “Eğer kulüple ilgilenmiyorsan onlar için ölüden farkın yok. Benim için sorun değil çünkü artık onlarla takılmaktan hoşlanmıyorum. Ara sıra birilerine şaka yapılması hoşuma gider ama bunların yaptığı şakadan ziyade sadistlik. Brett aynı şeyi kuzenine de yapıyor. Kim böyle bir şey yapar yahu? Kuzenlerimle fazla takılmıyor olabilirim ama onlar benim ailem. İnsan kendi ailesine oyun oynamaz.”

İçindeki ani öfkeyi bastırıp bunu yüzüne yansıtmamayı başaran Jax kolunu İspanyolca kitabının üzerine koyarak masasına yaslandı ve sınıfın öteki ucundaki Sasha’ya bakmamak için kendini tuttu. “Doğru, kardeşlerimle sürekli birbirimize gireriz ama sadece bir bizleyen. Eğer dışarıdan biri kardeşlerimden birine bir şey yapmaya kalkarsa, ağzını burnunu kırarım. Peki bu Shriver ne yapıyor kuzenine?”

Thomas konuşmaya başlamadan önce Jenny’yle koyu bir sohbete dalmış olan Brody’ye baktı. “Herkese kuzeninin bir önceki okulundan eski erkek arkadaşına sevişmelerini videoya çekip internete koymasına izin verdiği için atıldığını söylüyor. Kız böyle bir şeyi yapmış da olabilir, yapmamış da ama neden insanlara böyle bir şey söylüyor? Eğer doğruysa* belki de kız her şeyi geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmak istiyor. Yalansa, Brett tahmin ettiğimden de aşağılık bir herifmiş demektir.”

Jax kendini tutamadı. Sınıfın öbür tarafına, üzerinde yeni kazağıyla tek başına oturan, ipeksi altın rengi saçları sırtından aşağı dökülen ve bilgisayarına bakıp dersin başlamasını beklerken bir şeyler çizen Sasha’ya baktı. Macy’s’deki çocuğu, Smith Hardwick’i hatırladı, Sasha’yı gördüğüne gerçekten çok sevinmiş gibiydi. Sasha eski okulunda, bir sürü arkadaşı olan biriydi. Bu okulda da sayılan biri olmalı, aslında tüm çocuklar onun arkadaşları olabilmek için can atmalıydı. Aksine dışlanmış ve yalnızdı, sırf Brett bir kayıp ruh olduğu için. Brett, Bruno onu kandırdığı için bir kayıp ruh olmuştu. Bruno da Eryx onu oyuna getirdiği için bir hilekâra dönüşmüştü.

Eryx’ten tüm varlığıyla nefret ediyordu.

Brett, Bruno ve diğerlerinin peşine düşüp onları buradan uzaklaştırmak, Sasha’nın hayatından çıkarmak istiyordu. Sasha’nın karşı karşıya kaldığı adaletsizlik Jax’i boğacak gibi oluyordu.

“Dostum, bırak kıza bakmayı,” dedi Thomas. “Zaten şu anda berbat durumda olmalı. Durumu daha da beter etme.”

Brody’nin nasıl baktığını gördü ve her şeyi duyduğunu anladı. Gözlerindeki dinginlik ve kibarlık hiç değişmiyor, hep aynı mesajı veriyordu. *Sabret. Sabırlı ol. Yakında gitmiş olacaklar.*

Jax boğazını temizleyip tekrar Thomas’a baktı. “O kızın böyle bir şey yapması mümkün değil. Yatılı okulda gördüğüm doktor ya da öğretmen olmak için üniversiteye giden, sonra da kardeşim gibi cici çocuklarla evlenen tutucu Britanyalı kızlara benziyor. Bir baksana ona. Şaklabanın birine sevişirlerken video çeksin diye izin verecek birine benziyor mu hiç?”

Thomas şöyle bir bakıp Jax’e döndü. “Haklısın ama konu bu değil. Söylenti dolaşmaya başladı bir kere, artık ne yaparsa yapsın, hatta Brett bunu uydurduğunu bile söylese bu yalana inanmaya devam edecek insanlar olacak. Eminim bazı çocuklar okuldan hemen sonra internete girip o videoyu aramaya girişecekler. Ve yine eminim Brett bunun komik olduğunu düşünecek çünkü adam sapkın.”

“Ama daha önce sapkın değildi, değil mi?”

“Kesinlikle. Sadece havalı bir tipti. Şu aptal Kuzgunlar Kulübü onu bu hale getirdi. Orada ne yaptıklarını bilemiyorum ama neredeyse insanların beyninin yıkandığı bir kült gibi görünüyor. Brett ve East çok tuhaf şeyler söylüyor ve yapıyorlar. Sanki onları hiç tanımıyor gibiyim.”

“Başka kimler üye?”

“Gizli olması gerektiği için çok emin değilim. Herhalde havalı olsun diye her şeyi gizli tutmaya çalışıyorlar. Bazıları havalı olduklarına inanıyor olmalı ki bir sürü çocuk eğer kendilerine sorulursa katılmayı planladıklarını söylüyor. Brett ve East katılmam için sürekli kafamı yiyorlardı, ben de onlara katılacağıma papaz olurum daha iyi dedim, peşimi bıraktılar.”

Jax’in kafası karışmıştı. “Papazlara karşı mısın?”

Thomas gülümsedi. “Ben Yahudi’yim. Gerisini sen düşün.”

Gülümseyen Jax merakla sordu, “Nasıl oluyor da bir Yahudi’nin Vasquez gibi bir ismi oluyor?”

Thomas'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Kızıl saçlı bir İspanyol'la evlenen Roth isimli bir annen olunca oluyor."

O sırada ders başladı ve Jax tüm İspanyolca dersi boyunca Sasha için işleri düzeltmenin bir yolunu aradı ama bulamadı. Aklına gelen tüm fikirler bir noktada kendisinin de işin içine girmesini gerektiriyordu ve Sasha böyle bir şey istemediğini defalarca söylemişti.

En sonunda İspanyolca sona erdi ve öğle yemeği molası başladı. Jax, Brody, Jenny ve kurtulamadığı sarışınla birlikte yemekhaneye gitti. Thomas ve Mason da gelmişlerdi, onlar yemeklerini alıp oturlurlarken Jax lisedeki öğle yemeği hiyerarşisini fark etti. Başlangıçtaki masalar Brett'in grubuna aitti, sonraki masalarda büyük ihtimalle kayak takımında olan sporcu oğlanlar ve kızlar vardı. Çocuklardan birinin kalbi sönmekte olan bir kayıp ruh olduğunu anladı. Yeni bir üye olmalıydı.

Bu grubun arkasında bir sürü pirsingleri ve ilginç dövmeleleri olan, tepeden tırnağa siyah giyinmiş çocuklar oturuyordu. Jax hemen kardeşi Zee'yi düşündü. Sonra acayip utangaç görünen kızlar vardı, onlara, özellikle de Thomas'a bakıyor ama fark edilmemeye çalışıyorlardı. Onların arkasında ise Brody'yi andıran, süper inek tipler yemek yiyordu. Diğer masalarda ise birbirinden uzak oturan tek tük insan vardı. Yalnızdılar. Bunlar kimsenin, ineklerin bile takılmak istemediği çocuklardı.

Sasha en son masaya oturup defterine bir şeyler çizmeye başladı, yemeğinden tek lokma almadı.

Jax, Sasha'nın çok acıkmış olması gerektiğini bildiğinden yanına oturup neden yemek yemediğini sormak istiyordu ama Sasha'nın sıradan bir insan olmak istediğini söylediğini hatırladı. Jax'in gelişini ya da kaygılanmasını hoş karşılamayacaktı.

O yüzden Sasha'nın oturduğu masanın yanında geçip yemekhanenin öbür tarafına gittiler.

Hayli lezzetsiz olan yemeğini yedi, sarışının bitmeyen lakırdısını duymazdan geldi ve Sasha'yı izlememeye çalıştı ama en yeni kayıp ruh kendi masasından kalkıp Sasha'nın masasına doğru yürüyünce çabası boşa çıktı. Kayıp ruhun Sasha'ya bakışı Jax'in tüylerini ürpertiyordu ama yerinden kalkmadı. Çocuk her ne dediyse, Sasha'nın keyfi iyice kaçtı, yüzü kızardı ve çocuğa sırtını döndü.

Sonra çocuk iyice yaklaşıp kulağına bir şeyle fısıldadı ve elini Sasha'nın bacaklarına koydu.

Jax Sasha'nın çocuğu itip ve sıkı bir yumruk indirmesini bekliyordu. Bunu yapabilirdi çünkü artık daha güçlüydü ama onun yerine o piç, ellerini kalçalarına doğru kaydırırken ne korkunç şeyler söylediyse ağlamaya başladı.

Kimse o yöne bakmıyordu. Onun dışında kimse olanların farkında değil gibiydi.

Bunun tam da Sasha'nın istediği şey olduğunu fark etti. Herkes Sasha'nın kamera önünde seks yapan ucuz bir kız olduğuna inanıyordu. Gururundan ne kaldıysa koruyabilmek için gözden uzak olmaya ve olay çıkarmamaya çalışıyordu.

Masanın altından çocuğun ellerine vurdu, bacaklarını çapraz duruma getirip daha da ileri gitmesi engellemeye çalıştı, ve tüm bunları yaparken ses çıkarmamaya gayret edip dudaklarını ısırarak ağladı.

Jax'in bin yıllık bir öz disiplin tecrübesi vardı ama hiçbir şey bu çocuğun kafasını koparma isteğinin ağırlığına direnmek kadar zorlayıcı olmamıştı. Dişlerini sıkı ve seyretti, içinden mücadele etmesi için Sasha'ya sesleniyordu.

Çocuk elini Sasha'nın sırtına atmıştı, kolunun altından uzanıp göğsüne dokunacaktı ki Sasha dev gibi açılmış gözlerle Jax'e baktı.

Jax'in öz disiplini o anda pencereden uçup gitti.

* * *

Bu gerzeğin ona asılmasına izin vermemek, kendi masasına dönüp onu yalnız bırakmaya ikna etmek için çok uğraştı. Yardım için Jax'e bakmamak için de çok çaba sarf etti. Kendisinden uzak durmasını istemişken, ne hakla yardım isteyecekti?

Ama tüm istediği, yemekten, bir sonraki nefesinden bile çok istediği Jax'ti. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyen o boğuk sesini istiyordu. Onu Brett'ten, East'ten, bu sürüngenden ve diğerlerinden koruyacak sıcak kollarını etrafına sarmasını istiyordu. Brett'in yaydığı yalanla nasıl başa çıkabileceği konusunda tavsiyesini istiyordu.

Scott, onun gibi kızların ne istediğini bildiğini söyleyip ne istediğini en ince detaylarıyla anlatıp kendini çöplük gibi hissettirdiğinde Jax'e bakmamayı başarmıştı. Eğer onu becermesine ve bunu filme almasına izin verirse, onunla takılacağını ve belki yalnız yemek yemek zorunda kalmayacağını söyledi. Söyledikleri, utanç ya da korku nedeniyle değil, Brett'e olan nefretinin körüklenmesi nedeniyle ağlamasına yol açtı. Brett, matematik dersinden sonra, eğer Kuzgunlara katılırsa, onu bu beladan kurtaracağını söylemişti. Eğer katılmayı kabul ederse Brett, East ve Julianne'la takılabilecek, onlar gibi olacaktı.

Scott'un konuşması korkudan sinmesine, ağlamasına neden olurken, bacaklarında dolanan elleri onu o kadar kızdırmıştı ki keşke daha uzun tırnakları olsaydı da kanatacak kadar batırabilseydi diye düşündü. Dikkat çekmemeye çalışıp kimsenin ne olduğunu, Scott'un elinin bacaklarını arasında dolaştığını fark etmemesi için dua etti.

Scott göğsünü avuçladığında bu işten olay çıkarmadan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçti. Anlayamadığı bir içgüdü Jax'e bakmasını sağladı ve Jax'in yüzünü, ifadesini görür görmez Scott'a döndü. Beş saniye sonra Scott, metal yemekhane sandalyesinin bacakları kollarını bedeninin iki yanına kısırmış halde yerde sırtüstü yatıyor, Sasha da sandalyenin üzerinden eğilerek şaşırtıcı bir sakinlikle, "Bana bir daha dokunursan, kolunu koparırım," diyordu. "Bir kere daha seninle yatmamı, oranı buranı ağzıma almamı söyleyecek olursan, hatta merhaba bile diyecek olursan başka bir yerini daha koparırım."

Scott'un sinsi yüzü şoka girmiş gibiydi, gözlerindeki korku görülebiliyordu. "Tanrım," diye fısıldadı.

"Kayakçı arkadaşlarını yanına dön ve beni rahat bırak." Sasha sandalyeyi itip sırt çantasını topladı ve Scott'a atlamaya hazır bekleyen Jax'e döndü. Eğer Scott çoktan sandalyenin altından çıkıp doğrulduktan sonra hızla masasına dönmemiş olsa Jax da onun üstüne atlayabilirdi.

Artık herkes o tarafa bakıyordu, yemekhane o kadar sessizdi ki Sasha, mutfaktan gelen çatal, tabak seslerini duyabiliyordu. Brett'e bakıp, "Hakkımda yalanlar yayabilir, istediğini yapabilirsin ama senin o aptal Kuzgunlarına hiçbir zaman, asla katılmayacağım," dedi.

Brett arkadaşlarına baktı ve sabırlı olmaya çalışıyormuşçasına başını salladı. Yaslandığı sandalyenin arka ayakları üzerinde yaylanarak, "Katılmana izin vereceğimizi sanıyorsan hayal görüyorsun. Kuzgunlar kevaşelerle ilgilenmiyor Sasha."

Keşke sandalyesi arkaya devrilseydi. Ah keşke.

Sandalye gerçekten de devrildiğinde neredeyse havaya sıçrayacaktı. Jax arkasından, "Aferin," diye fısıldadı.

Sasha omzunun üstünden, "Bunu ben mi yaptım?" diye sordu.

"Aynen öyle."

Brett ayağa kalkıp etrafına bakmana kadar tüm yemekhane ürkek kahkahalarla dolmuştu. Sonra herkes yemeğine gömüldü. Ardından alt sınıflar yemekhaneye hücum etti. Sasha hâlâ dışlanıyordu ama bunu dert etmemeye karar verdi. Zaten Brett sonunda gidecekti ve kendilerini beğendirme ihtiyacı içinde olanları ayartma imkânı kalmayacaktı.

Geri dönüp Jax'e biraz daha yaklaştı.

Jax alçak sesle, "Madem bunu kendin halledecektin, niye bana baktın?" diye sordu.

"Kendim yapmaya niyetlenmemiştim. Nasıl yaptığımı da bilmiyorum." Koluna dokundu. "En sonunda sana baktığımda bana onu indirmemi söylüyormuşsun, buna izin veriyormuşsun gibi geldi." Jax'in şaşırmış şekilde nefes aldığı görüldü. "Ne var?"

"Benim işim bu Sasha. Kardeşlerim harekete geçmek için her zaman bana bakarlar."

Sasha, Jax'e bilinçli olarak bakmadığını, bunu havuza girince nefesini tutmak gibi içgüdüsel şekilde yaptığını hatırlayınca, Jax'in ne demek istediğini tam olarak anladı. Hoşuna gitmedi ama anladı. Jax'in bazı fiziksel özelliklerini almakla kalmıyor, kardeşleri gibi ona uyum sağlamaya başlıyordu. Sadece güçlendiği ve düşünceyle sandalyeyi düşürmeyi başardığı söylenemezdi, Sasha Mefistolaşıyordu.

Bir adım uzaklaşıp sessizce, "Bunların işini ne zaman bitireceksiniz Jax?" diye sordu.

Derin bir nefes alan Jax, "Henüz bilmiyorum. Bize Skia toplantısıyla ilgili bilgi sağlayana kadar Bruno'ya ihtiyacımız var, o toplantının ne zaman yapılacağını da şu anda kimse bilmiyor."

“Umarım yakında yapılır.”

“Evet,” dedi Jax, yorgun bir sesle, “öyle olmasını istemeni anlıyorum.”

“Bu çok zor bir durum Jax. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.”

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Senin için o kadar itici miyim?”

“Hayır, dayanılmaz biçimde çekicisin. Sıcak elma şarabı, tarçın, karanfil karışımı kokunu sınıfın öbür ucundan alıyorum. Nefes aldığını duyuyorum. Kafadaki her saç telini, aldığın her nefesi, çeneni her sıkışını görüyorum. Zihnimde seni öptüğümü hayal ediyor ve o hayale saplanıyorum. Sürekli seninle olmak istiyorum. Bunun, sen gittiğinde kaybolacak bir büyü olduğunu biliyorum. Ve eğer bu uzun zaman alacaksa dayanabilir miyim bilmiyorum.”

“Bunun bir tür büyü olmadığını, benden az da olsa gerçekten hoşlandığını düşünemez misin?”

“Düşünmeme gerek yok. Senden hoşlanıyorum, hem de öyle az değil, bayağı çok hoşlanıyorum.”

Jax donuk bir şekilde, “Ama olduğum şey yüzünden benimle olmak istemiyorsun,” dedi. “Sana karşı hissettiklerim kara sevdâ ya da cinsel arzu değil gerçek aşk olsa da beni hiçbir zaman kabullenemeyeceksin.”

“Bunun ne demek olduğunu gerçekten anlıyor musun? Çünkü ben anladığımdan emin değilim. Babam annemi tüm kalbiyle seviyordu ve onu olduğu gibi kabul etmişti ama annemin de onu aynı şekilde sevmiş olduğundan emin değilim. Bana göre eğer karşılık bulamıyorsa ona gerçek aşk denemez.”

Jax incinmiş gibiydi. “Haklısın. Söylediklerimi unut.”

Jax, dönüp yürümeye başlamıştı ama Sasha koşup onu kolundan yakaladı ve önüne geçti. “Seni hiçbir zaman sevmeyeceğimi söylemek istemedim Jax.”

“Biliyorum.”

“O zaman neden benden uzaklaşıyorsun?”

“Çünkü bu ümitsiz bir durum. Seni ilk gördüğüm andan itibaren bunun boş bir hayal olduğunu, seni sevmeyi becersem bile senin de aynı şekilde hissetmeyeceğini biliyordum. Sevebilirdin. Bu mümkün. Ama sevmeyeceksin. Neden sevesin ki?”

Sasha’nın buna verecek yanıtı yoktu.

“Boş ver Sasha. İlerlemek için Bruno’dan ne öğrenebilirim, onu bulmak için buradayım. Bu işi mümkün olduğunca erken bitirmek için elimden geldiği kadar sıkı çalışacağım ve sonra da gideceğim.” Cebinden yirmi dolar çıkarıp Sasha’nın avucuna sıkıştırdı ve, “Kendine yiyecek bir şeyler al ve yarın paranı çantana değil de cebine koy ki kimse çalamasın.”

“Çalındığını nereden biliyorsun?”

“Yemek yememenin başka ne nedeni olabilir? Karnının zil çaldığını ve yemek yemenin senin için önemli olduğunu biliyorum. Ben gidene, sen de eski haline dönmeye başlayınca kadar değişmeye devam edeceksin. Şu anda bile inanılmaz güçlüsün ve çok kaloriye ihtiyaç duyuyorsun. Eğer yeterince yemezsen yürümek gibi basit işleri yaparken bile zorlanacaksın. Bu bir anda da olabilir o yüzden her öğün et yemeyi unutma. Bol protein almalısın.” Jax, Sasha’nın etrafından dolanıp arkasına bakmadan uzaklaştı.

Brody biyoloji dersine giderlerken, “İyi misin?” diye sordu. “Pek iyi görünmüyorsun Jax.”

Konuşmak istemediği için yalan söyleyip, “İyiyim,” dedi. Sasha’nın onu hiçbir zaman sevmeyebileceğini ima etmesi Jax’i derinden yaralamıştı. Bunu biliyordu, kabullendiğini zannetmişti ama görünüşe göre bir yerlerinde hâlâ bir umut kııntısı duruyordu.

“İnancını kaybetme ve vazgeçme.”

Jax durdu, en gözde ve inek Lumina’sına baktı. “Vazgeçmek için seni istemediğini ve en kısa sürede hayatından çıkmanı istediğini kaç kere duyman gerekir?”

Brody kalın gözlüğünün ardından gözlerini kırtı. “Eğer bunları söyleyen, bana Sasha’nın sana baktığı gibi

bakıyorsa milyonlarca kez duysam, yine de vazgeçmem.”

Huzursuzluk, acı ve öfke içini yiyordu. “Bana, arzu nedeniyle öyle bakıyor küçük dostum. Devam edecek, gerçek bir şey yok ortada.”

Brody, az önce kendine söylenenden alınacağına sakince, “Sen de ona öyle bakmıyor musun?” dedi.

“Hayır.”

“Doğru. Onu amaç için kullanılacak bir araç olarak da görüyorsun aynı zamanda. Sana başka hiçbir insanın edemeyeceği şekilde yardım edebilir. Belki de onun düşünce biçimini değiştirmek için o kadar çok çaba harcıyorsun ki asıl değişmesi gerekenin sen olduğunu atlıyorsun.”

Jax dönüp biyoloji dersine doğru yürümeye başladı. Brody de onu takip etti. “Bilmiyorum Brody, nasıl bir durumda olduğumu tahmin bile edemezsin.”

“Baban birini sevmeyi başardı.” Jax’in ona attığı karanlık bakışı görmesine rağmen devam etti. “Öleli bin yıl olmasına rağmen hâlâ onun yasını tutuyor, onu özlüyor ve oğlunun neler yapacağını öngörüp Tanrı’yı ondan haberdar ederek karısını koruyamadığı için pişmanlık duyuyor.”

Jax’in M’yle ilgili hisleri karmaşıktı. İnsanın babasının kara melek olması kolay değildi ama Brody’nin haklı olduğunu kabul etti. M’nin annelerini sevdiği kadar, anneleri de M’yi sevmiştir. Mefistoların sahip olduğu bir başka meziyet de fotografik hafızaydı. En başından itibaren her şeyi hatırlayabiliyorlardı, bu kimi zaman yararlı olurken, kimi zaman da acı verebiliyordu. Jax anne babasının birbirleriyle tam olarak nasıl bir ilişki yaşadıklarını hatırladı. Birbirlerinin tam zıttı olmalarına rağmen anlaşıyorlardı. “Sence M annemi nasıl ikna etmişti?”

Brody omuzlarını silktiler. “Belki de annen onu olduğu gibi kabul etti, çünkü baban onu seviyordu ve babanda başka kimsenin göremediği bir şeyler gördü.”

Sınıfa geldiler ve konuşmaları sonra erdi ama Jax konuştuklarını düşünmeye devam etti. Laboratuvar ödevinin büyük kısmını geçiştirdi, aklı Brody’nin söyledikleriyle meşguldü.

Günün geri kalanı yavaş geçti. Bruno’nun onu fazla korkutmaması için tarih dersinde Brody’le birlikte Sasha’nın yanına oturdular. Değişim o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki bir Skia’nın yanında olmak onu artık eskisi kadar korkutmuyordu. Ders boyunca başı önde çizim yaptı ama Bruno bir soruya yanıt vermesini istediğinde, Jax, Sasha’nın gözlerindeki nefreti gördü.

Ona bir not uzattı. Nefretine hâkim ol, yoksa Bruno şüphelenecek.

Başıyla anladığını söyleyip çizim yapmaya geri döndü.

Tarih günün son dersi idi, o yüzden ders biter bitmez spor salonuna gidip hızlıca bir denemeden geçti. Koç Hightower, “İngiltere’deki okulunda basket oynamış mıydın?” diye sordu.

“Evet,” yalan söylemişti, “ve uzun süredir de kardeşlerimle oynuyorum.” Gerçeği söylemesi gerekirse, bu oyunu keşfedildiği günden beri oynuyordu.

“Bayağı etkileyici bir oyunun var Jax. Bir pivota ihtiyacımız var. İlgilenir misin?”

“Tabii ki koç.” Böylece hemen takıma girdi.

İki saat boyunca tek ilgilendiği basketboldu, idman sona erdiğinde her şey o kadar da kasvetli görünmüyordu. Eğer Brody haklıysa, belki de hâlâ ümit vardı.

Binadan çıkmadan Bruno’nun masasının bulunduğu ofise gitti ve hızla ortalığa göz attı ama Skia toplantısıyla ilgili bir şey bulamadı.

Memnundu. İhtiyaç duydukları bilgiyi edinene kadar okulda kalabilir, Sasha’nın yakınında olabilir ve belki, bir ihtimal, onu elinde tutmanın bir yolunu bulabilirdi.

Sasha'nın okuldaki berbat geçen ilk gününün tek öne çıkan yönü, eve döndüğünde koltuğunda oturmakta olan Tim'in, "Herhalde hoşuna gidecektir, Melanie alışveriş için Colorado Springs'e gitti. Çarşamba günü dönecek," demesi oldu.

Mutluluktan daha öte bir duyu hissediyordu, kendinden geçmişti. Halasını tekrar görecektir olmaktan çekiniyordu ama şimdi iki gün rahattı. Tim de bu işten memnun gibiydi. Tim'in kocaman gövdesine ve üzgün suratına bakıp, "Neden hâlâ evlisiniz?" diye sordu.

Tim göbeğini titreterek iç çekti. "Karışık bir durum ufaklık. Uzun zaman önce, henüz akli sorunlarını bilmediğim dönemlerde onu sevdim. Böyle olmamak elinde değil, iyileşeceğini düşünüyordum ama iyileşmedi ve bir gün artık umurumda olmadığını fark ettim. Yaşım neredeyse elli oldu, bir sürü de sağlık sorunu var, o yüzden kalmak işime geliyor. Bazen nöbeti tutsa da bana bakıyor. Onun dışında çocukların annesi ve oğlanların ona ihtiyacı var."

Sanki yeterince bunaltıcı bir gün geçirmemiş gibi, Sasha şimdi daha da bunalmıştı.

Sırt çantasını çıkarıp kanepeye oturdu ve CNN'in açık olduğu televizyona baktı. "Annem sana benim doğum belgemini bir kopyasını verdi mi? Okuldan istediler, bende yok, sende olabilir diye düşündüm."

Tim yanıt vermedi, Sasha ona baktığında yüzünün her zamankinden daha kırmızı olduğunu fark etti. "İyi misin?"

"İyiym, iyiym. Bugün biraz keyifsizim, o kadar." Sasha'ya bakıp haberleri izlemeye devam etti. "Doğum belgesini kafana takma. Ben okula gider, senin için hallederim."

"Yani sende bir kopya var mı?"
Tim boğazını temizledi. "Alırım."

Sasha Tim'in bu konuda neden böyle garip davrandığını merak etti. "Teşekkürler Tim. Sekreterlikten kaydımın resmiyet kazanması için benimle ilgili bazı belgeleri imzalaman gerektiğini söylediler, o yüzden okula uğraman çok iyi olur."

"Bu işi hallolmuş bil." Tekrar boğazını temizledi ama bir şey söylemedi.

Odadaki sessizlik tuhaf olmaya başlayınca, Sasha çantasını alıp merdivenlere yöneldi.

"Yemek için tavuk ve pilav pişiriyorum, saat altı gibi aşağı inersin."

"Tamam." Odasına gidip ödevlerini yapmaya başladı, basketbol antrenmanında olan Brett'i bir süre görmeyeceği için memnundu.

Akşam yemeği için aşağı indiğinde hesaplaşmaya hazırdı ama Brett ortada yoktu. Fırının yanındaki Tim, "Sanırım yemekte sadece sen, ben ve Chris olacağız. Brett yemeğe Easterlara gitti."

Sasha rahatlayacağına hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Brett'in, büyük oğluyla pek iyi anlaşamadığını fark ettiği Tim'in yanında uydurduğu yalana sahip çıkacak kadar cesur olup olmadığını görmek istiyordu. Tim'in gözdesinin Chris olduğu belliydi, tıpkı Melanie'ninkinin Brett olduğu gibi.

İşin iyi tarafı ise Brett'in yokluğunun daha fazla yemek demek olmasıydı. Tim ikinci bir tavuk göğsü önerdiğinde tereddüt etmeden kabul etti. Epey fazla pilav yedi ve tatlı için masaya getirilen kekten iki dilim aldı.

Chris her zamanki gibi fazla konuşmadı ama Tim'e, "Annem ve Brett olmayınca fena olmuyor," derken Sasha'ya baktı.

Tim koca göbeğiyle masadan kalkıp televizyon koltuğuna giderken, "Doğru dedin," dedi.

Sasha'nın o geceki rüyaları da Jax'le doluydu ama bu seferki rüyalar daha karanlık, tehlikeli ve erotikti, Sasha yüzü kızarmış şekilde uyandı.

Salı günü geldiğinde Jax'i tekrar gördüğü için sevinçliydi. İngilizce dersinde oturduğu yerin yanına gidip, "Merhaba Jax," dedi.

Jax ona bakıp gülümsedi, "Selam Sasha." Sasha'nın bir şey söylemesini bekler gibiydi ama bir anda dili tutulan Sasha gidip Brett'ten mümkün olduğunca uzak olmak için önlerdeki bir sandalyeye oturdu.

Dönüşüm yüksek sesle okunurken dinlemedi, onun yerine Jax'i düşünmeye devam etti. Dün öğle yemeğinde

olanlarla ilgili olarak ondan özür dileyip dilememe konusunda kendisiyle didişip durdu.

Dersin sonunda gelindiğinde bir şey söylemesi gerektiğine ikna olmuştu fakat ona doğru yürümeye başladığında Jax, Thomas, Brody ve topuklu giymiş ateşli sarışın Bubbles'la birlikte dışarı çıktı.

Jax'in dışarı çıkışını izlerken köprüleri yaktığının farkına vardı. Buna Telluride Lisesi'nin Süper Zavallısı olmasından bile daha çok üzüldü.

İngilizce dersinden sonra dolapların orada Julianne'ın diğer arılara, "Brett, Kings of Leon konserine sahne arkası bileti alabilmek için soyunma odasında herkesle yattığını söylüyor," dediğini duydu.

"Öğğğ, iğrenç. Mutlaka bir hastalık kapmıştır," dedi biri.

Bir başkası, "Onun kendisi bir *hastalık*," dedi.

Brett'in Sasha'nın üzüntüsünden keyif aldığı açıktı. Onu yemekhanede aşağılamış, herkesin içinde Kuzgunlara katılmasının mümkün olmadığını söylemişti, Sasha artık sonu gelmez bir iğneleme ve alayın muhatabı olacaktı. İspanyolcadan sonra koridorda yanından geçerken Brett, "Hey, Internet güzeli, bugün kimi filme çekiyorsun?" dedi.

Aldırmamaya çalıştı ama siniri patlama noktasına gelmişti. Ses tonu bile onu sinirlendiriyordu. Bir katil, merhametsiz bir robot olmasına rağmen okuldaki hemen herkes Brett'e yarı Tanrı gözüyle bakıyordu. Öğretmenlerin bile ona hayran oldukları aşikârdı.

Diğer taraftan Sasha'nın bir çöp kadar değeri yoktu.

Öğle yemeğinde Jax o kadar uzun süre ona baktı ki Sasha yanına gelip bir şeyler söyleyeceğinden emindi. Ama Jax gelmedi. Bubbles'la sohbet etti ve yemeği bittiğinde de Sasha'ya bakmadan yemekhaneden çıktı.

Her şey üst üste geliyordu. Tacizci Scott yemekten sonra Sasha'nın dolabının önünde onu bekliyordu. Sasha'ya gülümsedi ama bu gülümsemeden ziyade göğüslerine yönelmiş pis bir bakıştı. Dikkatle baktığında Scott'un gözlerinin etrafındaki gölgeyi fark edebiliyordu. "Sen Kuzgun'sun, değil mi?"

Scott'un göğsü kabardı. "Tabii ki. Senin katılamayacak olman çok kötü."

Bu kadar mal olmasına şaşmamak lazımdı; o bir kayıp ruhtu.

"Mountain Village'da filme gitmeye ne dersin?"

Bir hakaret bekleyen Sasha durup Scott'a baktı.

Gülümsemeyi bırakan Scott bir adım daha yaklaştı. "Hep sinema salonunda yapmayı istemişimdir." Etraftakilerin duymasından çekinmeden, sesini alçaltmayarak bir-iki detay daha ekledi.

Scott'a omuz atıp dolabını açan Sasha, dolap kapağıyla Scott'un kafasına vurdu. "Ooovv, çok üzgünüm," dedi tatlı bir sesle.

Bir yandan kafasını tutarken, Sasha'ya bakıp bedeniyle onu dolabın durduğu duvara sıkıştırdı. "Bak güzelim, senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum - *ahh!*"

Scott, Sasha'nın neye ihtiyacı olduğuna ilişkin düşüncelerini paylaşmayı bitiremedi. İki büküm olmuş halde taşaklarını tutarak kusmakla meşguldü.

Sasha eğilip fısıldadı. "Bana bir daha dokunmaman için seni uyarmıştım. Haydi yaylan. Defol!" Doğrulduğunda dudaklarında ufak bir gülümsemeyle Jax onu izliyordu. Kendini izlemekte olan kalabalığa bir bakış fırlatıp dolabına dönen Sasha, sakın bir şekilde biyoloji kitaplarını çıkardı.

Tarih dersine katlanmak hayli zordu, Brett sürekli ona hakaret ediyor, Bruno da buna izin veriyordu. Ders sona erdiğinde siniri tepesindeydi. Eşyalarını alarak okuldan defolup çıkmak için dolabına gittiğinde binlerinin dolabına bir not yapıştırdığını gördü. *Ateşli Rus Fahişe: Bedava Seks - istemeniz Yeterli.*

Dolabını açtı, ihtiyacı olan kitapları çantasına doldururken birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Döndüğünde biraz sinirli olduğu anlaşılan Rose'u gördü. "Merhaba Rose."

“Hâlâ doğum belgeni bekliyorum Sasha.”

“Enişteme söyledim, hem belgeyi getirecek, hem de belgeleri imzalayacak.”

“Ama gelmedi. Ona tekrar hatırlatman lazım. Kayıt işlemlerin tamamlanmazsa, finallere giremezsin.”
“Hatırlatacağım.” Dolabı kapattı ve dolaptaki yazıyı gören Rose’un fal taşı gibi açılan gözlerini gördü.

“Kim yaptı bunu?”

“Kuzenimin benimle ilgili uydurduğu yalanlara inanan biri herhalde.”

Utanmış görünen Rose bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Duyduğundan eminim.”

“Duydum...bir şeyler.”

“Eski okulum St. Michael’ın müdürünü arayıp işin aslını sorsanız çok iyi olur.”

“Bu türden bir konuyu başka bir okulun yöneticisiyle tartışmak doğru değil. St. Michael’dan atılmış bile olsan, kanunlara aykırı bir durum yoksa, bu durum Telluride’a kaydolmanı etkilemez.”

Sasha dolabındaki notu aldı, buruşturarak yere attı, sonra da Bayan Rose’un yanından uzaklaştı.

Shriverlarda bir önceki gecenin tekrarı yaşanıyordu, tek değişen yemektir. Melanie hâlâ şehir dışındaydı, Brett Eastlerdeydi ve masada sadece Tim, Sasha ve Chris vardı. Fırında patatesten Chris’in yediğinden daha fazla yedi, başka zaman olsa bu nedenle biraz utanabilirdi ama morali o kadar bozuktu ki Jax’i özlüyor olmasının dışında bir şeye yoğunlaşamıyordu.

Böyle olmamalıydı. Onu unutmaması gerekiyordu. Aksine dinmek bilmeyen Jax’i görme ihtiyacı giderek karşı konulmaz hale geliyordu. Eğer evine nasıl gidildiğini bilse Tim’in Toyota’sını alıp oraya gider, üzgün olduğunu, hata yaptığını söyler, onu affedip tekrar hoşlanması mümkün mü diye sorardı.

Hayır yapmazdı, yapamazdı. *Jax, Cehennemin Çocuğu. Ölümsüz. İnsanları öldürüyor.* Bunları kendine tekrar tekrar söyleyip ondan uzak durmaya çalışmalıydı. Jax yakında gidecekti ve onu unutabilecekti. Hayatına devam edip bu korkunç ama aynı zamanda muhteşem saplantıdan kurtulabilecekti.

Jax’in gittiğini düşünmek bile Sasha’yı çılgına çeviriyor, koşabildiği kadar hızlı koşup Jax’e gitmemesi, onu unutmamasına izin vermemesi için yalvarmak istiyordu.

“Sasha,” Tim onu hayal dünyasından çekip çıkardı, “doğum belgeni temin etmekte biraz sorun yaşadım ama sanırım yarın elime geçmiş olur. Marin County’dekiler geçici velâyetle ilgili belgeleri istediler, o belgeler olmadan doğum belgesini yollamıyorlar,” dedi.

Jax’e düşkünlüğünden nasıl kurtulabileceğine o kadar dalmıştı ki Rose’un akşamüstü belgeyi ikinci kez istediğini unutmuştu. Başını sallayıp, “Haber verdiğin için teşekkürler, yarın Bayan Rose’a söylerim.”

Zar zor uyudu, iki kere kalkıp belki annesinden bir haber vardır diye e-postalarını kontrol etti ama bir şey yoktu.

Nihayet gece yarısından sonra derin uykuya geçebildi, rüyaları daha da garipleşmişti. Jax’le birlikte ormanda koşuyorlar, Jax’in ölümsüzlüğünü sona erdirebilecek karanlık ve kötü bir şeyden kaçıyorlardı. Sasha Jax’e daha hızlı koşması için bağırıyordu ama onları takip eden şey arayı kapattı ve tam onları yakalayacakken Sasha ağlayarak uyandı.

Derin bir korku hissiyle giyindi. Hava sıkıntısını arttırmıştı. Basık gökyüzü karanlıktı, kalın bulutlar gün bitmeden kar yağacağını haber veriyordu.

Boo’yla birlikte okula doğru giderken, ciddi ciddi okulu kırmayı düşündü. Biraz para alıp pistlere gidebilir, dağlar, ağaçlar arasında, yumuşak ve dingin karın üzerinde bütün gün kayabilirdi. Ama finallerde başarılı olmak istiyorsa bir günü bile kaçırmamalıydı. Şu anda umurunda olmasa da finallerde başarılı olamazsa daha sonra pişman olabilirdi.

Okula girer girmez bir şeyler döndüğünü anladı. Herkes yukarıda, lise katında olacağına, hâlâ aşağıda, girişteki

salondaydı. Kapıyı açtığında hepsi konuşmayı kesip ona baktı. O anda yerin yüzlerce, belki de binlerce fotokopiyle kaplı olduğunu fark etti. Eğilip birini alınca bunun St Michael'ın antetli kâğıdına el yazısı ile yazılmış ve buraya fakslanmış bir not olduğunu gördü.

Sayın Bay..... (ismin üstü karalanmıştı),

Notunuz için teşekkür ederim. Sasha Annkova'nın Telluride'daki yeni okulunda zor bir dönem geçirdiğini öğrendiğim için çok üzuldüm. Bir öğrencinin Sasha'yla ilgili böylesine terbiyesizce bir yalan yaymak istemesinin arkasında nasıl bir kötülüğün yattığını hayal bile edemiyorum. Sasha St. Michael'de örnek bir öğrenciydi, sınıf arkadaşlarının hayranlık ve saygı duydukları lider bir kızdı. Okuldan atılmadığı gibi burada eksikliği hissedilmektedir. Annesi önemli bir iş için Rusya'ya çağrıldı ve Sasha da Telluride'daki ailesinin yanına gitti. Hikâyenin aslı budur, sizden ricam doğrunun bilinmesidir.

*En derin saygılarımla,
Müdür Doreen McAllister*

Kafasını kaldırdı ve Brett, East, Julianne ve Scott dışında hepsi özür diler bir ifadeyle bakan öğrencilerin yüzlerini taradı.

Brett merdivenlere çıkıp gruba döndü. Doğrudan Sasha'ya baktı, gülmüyordu. "Tatlı kızımız Sasha. Demek eski okulundan yürüttüğün antetli kâğıda sahte bir not yazıp milyon tane çoğalttın?"

Erin, "Kes sesini Brett," dedi. "Faksın tarihi dünü gösteriyor ve San Francisco bölgesinden gönderildiği numaradan anlaşılıyor. Hikâyeyi uydurduğunu itiraf edip Sasha'dan özür dile," dedi.

Brett şansını tekrar denedi. "Bir arkadaşına yaptırmıştır."

Bir başkası, "O senin kuzenin, göt herif! Hangi zavallı ailesiyle ilgili iğrenç yalanlar uydurur?" dedi.

Bir diğeri, "Shriver uydurur," diye bağırdı ve barajın kapakları açılmış oldu, herkes bağırıp çağırıyor, Brett'in gidip kendini becermesini söylüyordu. Bir dakika içinde Brett Shriver, Bay Popüler'den Pislik'e düşmüştü.

Sasha nihayet kalabalık içinde Jax' seçebildi. Arka taraftaydı, birçoğundan uzun olsa da uzakta olduğu için Sasha onu hemen görememişti. Sasha öne doğru yürüdü, diğer öğrenciler ona yol vermek için açıldılar. Jax'in yanına geldiğinde, onun elini tuttu.

Jax Sasha'yla birlikte merdivenlerden lise katına çıktı. Diğerleri onları takip etti, herkes yukarı çıkınca zil çaldı ve millet sınıflara dağıldı.

Koridor boşalınca Sasha, Jax'in kusursuz yüzüne baktı. Onu öpmek istedi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Luminalardan birine eski müdürüne yazılmış bir notu götürme görevi verdim."
"Kimin ağzından yazılmıştı bu not?"

Jax, Sasha'nın elini sıktı. "Oğulları Jax ve Brody senin arkadaşın olan James Hewitt diye biri tarafından. Bay Hewitt çocuklarının yanlış kişilerle arkadaşlık yapmasından çekiniyordu. Okula biraz bağış, Bayan McAllister'a da bir not göndererek oğullarının yeni arkadaşları hakkındaki hikâyenin gerçek olup olmadığını söylemesini rica etti."

Sasha sırtıttı. "O da hemen yanıtladı demek."

"Hayli dolgun bir bağıştı."

"Sonra da binlerce fotokopi çektin."

"Aslında o işi Brody yaptı. Key'in Xerox makinesi beni korkutuyor. Bu sabah saat dörtte gelip kâğıtları etrafa yaydık."

Sasha ciddileşti ve ona baktı. "Teşekkürler Jax."

Jax eğilip Sasha'nın kulağına fısıldadı. "İngilizceyi ekip, krep yemeye ne dersin?"

Sasha başıyla olur işareti yaptı, merdivenlerden inip kapıdan çıkarlarken kimse onları durdurmadı.

Geriye kalan dersler için okula geri döndüler ve Jax sabahın kalan kısmında Sasha'nın yaşadığı değişimin tadına varmaya çalıştı. Sanki o yalan hiç ortaya çıkmamıştı, çocuklar onunla konuşuyor, dolabının etrafında takılıp onu aralarına alıyorlardı. Sasha Jax'ten hiç uzaklaşmıyordu ve etrafına bakıp da onu bulamadığında mavi gözlerindeki panik görülebiliyordu.

Yemekten sonra biyoloji dersine giderlerken Brody, "Sana âşık oluyor," dedi.

"İçindeki değişim nedeniyle böyle. Kendini tuhaf hissediyor ve ben onun için istikrarı temsil ediyorum."

"Yaptığın şey dâhiceydi. Shriver'ı dövmekten çok daha etkili oldu. Çocuğun artık kimsenin üzerinde bir etkisi kalmadı."

"Sanırım öyle ama o yüzden yapmadım."

Brody kurnaz bir ifadeyle baktı. "Neden yaptın?"

Önlerinde yürüyen ve ilk gün, Brett'in uydurduğu yalandan önce onunla arkadaş olmuş olan kızlarla tekrar bir araya gelen Sasha'ya bakarak, "Acı çekiyordu," dedi.

Sasha omzunun üzerinden geriye bakıp Jax'in gelip gelmediğini kontrol etti ve biyoloji dersine doğru ilerledi.

Brody, "Sırada ne var?" diye sordu.

Jax, sözde ikizine gülümsedi. "Mefisto Dağı'nda ay ışığında arabayla dolaşınız diye düşünüyordum."

"Güzel olabilir. Ya da Star Wars kasetlerini izlemek için onu Jenny'nin evine götürebilirsin."

"Sanırım sen de geleceksin, ha?"

"Doğal olarak."

"Kendini kaptırıyorsun adamım. Bunu kendine yapma Brody."

"Ben iyiyim."

"Eğer sorun o kasetlerse, onları senin için satın alabilirim."

Jax, Brody'nin yanıt vermeyişinden, ufak tefek, inek arkadaşının tavsiyelere kulak asmayacak derecede Jenny Brown'a kapıldığını anlamış oldu.

Biyoloji öğretmeni Bay Hooligan bugün Sasha'ya hiç de arkadaşça yaklaşmıyordu. Eline o günün laboratuvar notlarını, bir merhaba bile demeden tutuşturup sınıfın arka tarafını göstererek, sertçe, "Otur," dedi.

Sasha Brody'le, Jax da Reilly öldüğünden beri tek başına olan Thomas'la laboratuvar partneri oldu. Sasha Brody'nin yanındaki tabureye otururken Brody alçak sesle, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim ama biraz dengesiz gibiyim." Brody'ye baktı. "Ölümsüz hale gelmek garip miydi?"

"Çok garip."

"Nasıl ölümsüz oldun peki?"

"Tıpkı bir Mefisto gibi. Atladım ve uyandığımda ölümsüzdüm. İşe aldıkları bazı insanlar aşağı inerlerken inançlarını kaybediyorlar, o yüzden yataklarından uyandıklarında, rüyalarında düştüklerini düşünüyorlar." Brody şapşal gözlüklerinin ardından ona göz kırptı. "Ölümsüz olmayı mı düşünüyorsunuz Sasha?"

Taburenin üzerinde dikleşen Sasha başını salladı. "Jax'e Mefisto olmak istemediğimi söyledim. Anabo olarak kalmak istediğimden bile emin değilim."

"Anlamıyorum. Bu bir lütuf, bir nimet, Anabo olarak doğan o kadar az insan var ki çok nadir ve eşsiz bir şey."

Neden bundan vazgeçesin ki?”

“Olduğum şey yüzünden ömrümün geri kalanının öldürölme korkusuyla geçirmek istemiyorum.”

Ders başladı ve Bay Hooligan dolaşp ölü kurbağaları dağıttı. Daha bir ay önce St. Michael’da bir kurbağa kesmişti, o yüzden nasıl yapılacağını biliyordu. Brody kurbağaya bakıyor, ellemiyordu. “Sorun nedir?”

“Hiç, şu kurbağayı düşünüyordum. Bir kurbağa olmak için doğmuş. Eğer bir kaplumbağaya, bir balığa ya da bir ata dönüşme şansı verilseydi, kabul eder miydi sence?”

“Benzetme yapmayı bırakacak mısın? Ben kurbağa değilim ve at olmak istemiyorum. Tuhaf bir doğum lekesi olan ve ondan kurtulmayı düşünen bir kızım.”

“Jax sana Anabolüğün ne kadar ender rastlanan bir şey olduğunu söyledi mi?”

“Evet, çok fazla Anabo olmadığını söyledi.”

“Bildiğimiz kadarıyla hiç yok. Senin dışında. Bin yıl boyunca Mefistolar sadece bir tane daha bulabilmişti. Bu seni vazgeçme konusunda bir kere daha düşünmeye sevk eder belki.”

“Düşündüm ve bunu istiyorum. Ben Mefisto olmak için yaratılmamışım.”

“Fark yaratmak için Mefisto olmana gerek yok Sasha. Sırf Anabolüğün nedeniyle hayatın birçok insanda önemli değişikliklere yol açtı. Sen insanlara umut veren, karanlığın içindeki ışıksın. Vicdan azabı çekmeksizin bundan gerçekten vazgeçebilir misin?”

“Evet, yapabilirim ve bana suçluymuşum gibi hissettirmeye çalışman da fikrimi değiştirmez.”

“Korkak olduğunu hiç düşünmemiştim Sasha.”

Korkak mıydı? Doğuştan gelen özelliği nedeniyle dünyaya borçlu olduğu bir şeyler var mıydı? Bu adil değildi. Neden sıradan biri olamıyordu?

Sasha kurbağayı kesti, önündeki kâğıda kurbağanın şemasını çizdi, organları isimlendirdi ve Bay Hooligan’ı beklemeye başladı.

Bay Hooligan ona C verdi. Brody’nin kurbağasıyla ilgilenen öğretmene, “Neden bana C verdiniz? Neyi yanlış yaptım?” diye sordu.

Adam Sasha’nın yüzüne bakmadan, “Numuneyi iğneleme şeklini beğenmedim,” dedi.

Onu hiçe sayan tonlaması ve tavrı Sasha’yı çılgına çevirdi. “Beğenmediniz mi? Bu ne demek? Ya doğru yapmışımdır, ya da yanlış.”

Sasha’ya döndü, gözlerini kısıp kısık, tehditvari bir sesle, “Sana C verdim. Bununla yetin, yoksa D veririm,” dedi.

O anda gölgeyi gördü ve neden eşeklik yaptığını anladı. Adam bir kayıp ruhtu ve kayıp ruhlar böyleydi. Siniri tepesine çıktı. “A almayı hak ediyorum.”

Adam C’yi karalayp kâğıdın ortasına kocaman bir D kondurdu. “Hazırlık sınıfında değilsin küçük kız.”

“Ben küçük bir kız değilim. Neden D hak ettiğimi bana açıklayın.”

D’yi o kadar çok karaladı ki kâğıt yırtıldı. Sonra tüm kâğıdı kaplayacak şekilde bir F çizdi. “İşte sana açıklama.”

Sasha adama baktı, adam da onu süzdü. Adamın neredeyse ağzı köpürüyordu, o kadar sinirliydi ki kontrolü kaybetmişti. Sasha da bedeninin her köşesiyle sıranın öbür tarafına atlayıp adamı boğazlamak istiyordu. Kendini tutmak için sarf ettiği enerji yüzünden titriyordu.

Adam en sonunda döndü, Brody’nin kâğıdına şöyle bir göz atıp titrek bir yazıyla A verdi.

Jax ne olduğunu anlamaya çalışan bir ifadeyle Sasha’ya bakıyordu. Hooligan’a bakıp Sasha’ya döndü ve, “Dikkatli ol,” dedi.

Sasha başını eğip kâğıdına baktı, sonra da onu katlayıp kurbağanın altına soktu.

Merak ettiğim için soruyorum,” diye fısıldadı Brody, “bugüne kadar hiç şiddet içeren bir düşünceye sahip olmuş muydun?”

“Asla.”

“Ama şimdi onun üstüne gitmek istedin, değil mi?”

Gitsem fena olmazdı.”

“Adamın ne olduğunu anlayabiliyor musun?”

Başını salladı. “Anlayamadığım tek şey neden beni kasten bitirmek istediği.”

Brett en iyi üye kazandırıcılarıydı ve şimdi cazibesini yitirdi. Sanırım bunun için seni suçluyorlar.”

“Brett bunu kendi yaptı.”

Doğru ama onlar öyle düşünmüyor. Bu okulda iyice yayılma planlarını mahvettin ve bunun için senden nefret ediyorlar. Dikkatli olmalısın Sasha.”

Bay Hooligan'ın, Amanda'nın kurbağasını görünce sanki kanserin çaresi bulunmuş gibi büyük gürültü koparmasını izleyen Sasha neler döndüğünü anladı - bu iltifatlar Amanda'yı şaşırtmak, ondan hoşlanmasını ve Kuzgunlara katılmayı düşünmesini sağlamakla alakalıydı. Amanda tuzağa düşmüştü; önce Sasha'ya ondan üstün olduğunu söyleyen bir bakış atmış, ardından da Brett'e bakmıştı. Brett başıyla selam verince neredeyse mutluluktan düşüp bayılacaktı.

Görünen o ki Brett bazıları için hâlâ havalı. İnsanların onaylanmak için yapmayacakları şey yok,” diye fısıldadı Brody. “Buna ruhlarını satmak da dahil.”

Keşke Jax, Bay Bruno'yu şimdi, daha fazla insan katılmadan götürse.”

Yakında bir Skia toplantısı yapılacak ama nerede ya da ne zaman yapılacağını bilmiyoruz. Planlamayı Bruno yapıyor, biz de o rezervasyon yaptırıp uçak bileti almak ya da davetli Skialarla irtibata geçmek gibi bilgi edinebileceğimiz bir şey yapana kadar bekleyeceğiz. Bu bir sürü Skia'yı bir arada ele geçirmek için bir fırsat. Öbür türlü hepsini ayrı ayrı almamız gerekecek ki bunu planlamak da birer ay sürer ve görüyorsun, bazıları çok hızlı çalışıyor.”

Amanda'yı izleyen Sasha, Kuzgunların, Bruno'nun ve Eryx'in bu çok üzgün görünen, yemeğini tek başına yiyen ve Chris'in bile fena görünüşlü olmadığını düşünen kız için nasıl bir ağırlığı olduğunu, ne anlama geldiklerini düşündü. Ruhunu kaybederek Cennet ya da Cehennem'e gitme hakkını yitirmiş boş bir kılıf olma riskiyle karşı karşıyaydı. Kulübe girdiğinde Chris'in pek de fena olmadığını düşünmeyecekti. Chris hiç aklına bile gelmeyecekti. Tüm amacı, her anını dolduran tek şey, kulübe katılmaları ve ruhlarını Eryx'e vermeleri için yeni insanlar bulmak olacaktı.

“Brody, senin, Jax'in ve diğerlerinin özgür iradeye müdahale edemediğinizi, ya da insanları katılmamaya ikna edemediğinizi biliyorum, peki ya ben? Ben yapabilir miyim bunu?”

Ona bakıp gülümseyen Brody, “Sen hâlâ insansın Sasha,” dedi. “Eşsizsin ve başka bir şey olmanın eşiğindesin ama hâlâ insansın.” Amanda'ya baktı. “Ama çok dikkatli ol. Bildiğin şeylerin çoğuna inanmayacaktır ve eğer inanırsa, söylediklerini işleri Mefistolar için berbat edecek birilerine anlatabilir. Bizim için sürpriz yapmak çok önemli, o yüzden Bruno'nun onun peşinde olduğumuzdan kesinlikle haberi olmamalı. Amanda'ya hiçbir şey anlatmasan da ona tavsiyelerde bulunmaya başladığında hemen Kuzgunlara koşacaktır.”

“Yani durumun ümitsiz olduğunu söylüyorsun.”

“Ümitsiz değil ama çok zor. Denemeye değer, çünkü hayır diyen her insan Eryx için bir kayıptır.”

Sasha, Eryx'in başarısız olmasını istiyordu ama bu isteği Amanda'nın kayıp ruh olmasını isteyecek kadar büyük değildi. Amanda'yı kaybetme konusunda Sasha'nın canını sıkıran farklı bir mesele vardı. Amanda acaba ona bakıyor mu diye sürekli Brett'i gözlüyordu. Brett ona bakmıyordu ve Amanda nihayet, heyecanını yitirmeye başlayıp laboratuvar masasına bakmak için önüne döndü.

Sasha dersin geri kalan kısmında Amanda'ya yaklaşmak için bir yol bulmaya çalıştı.

Sonraki saatte, herkesin yıllık, mezuniyet balosu gibi son sınıfları ilgilendiren faaliyetlerle uğraştığı salondaydılar. Koç Hightower ilk' beş dakika boyunca herkesle şakalaşp çoğunlukla Jax'e dönerek bol bol

basketbol hakkında konuştu. “Tatilden önce sadece iki maçımız var ama Ocak’ta programımız dolu. Sınıfa baktı. “Hepiniz akşamki maça geliyorsunuz, değil mi?”

Herkes ya başını salladı ya da evet dedi, koç memnundu.

Sasha sınıfın uzak köşesinde, Jax’in yanında oturuyor, Boo’yu görebilmek için pencereden bakıyordu. Brett ve East arkada oturmuşlardı, konuşmuyor, herhangi bir Akdiviteye katılmıyor ya da ders çalışmıyorlardı. Öylece oturup insanlara, en çok da ona bakıyorlardı, dün olsa bu bakışlardan ödü kopardı. Bugün umurunda değildi.

Amanda, sessiz sakın ve büyük ihtimalle gerçekten zeki olan bir grup kızla sınıfın öbür tarafındaydı. Ders çalışıyorlardı. Amanda güya *Dönüşüm*’ü okuyordu ama Sasha hiç sayfa çevirmediğini fark etti.

Koç Hightower, “Şimdi kurabiye olsa ne iyi olurdu. Kim almak ister?”

Amanda hemen elini kaldırdı. “Ben giderim.”

“Tamam, harika,” diyen koç sınıfı süzdükten sonra Sasha’ya, “sen de gidip sütlü kakao getirebilir misin?” dedi.

Sasha başını salladı, onu seçtiği için memnundu. Amanda’yla tanışmak için fırsat yakalamıştı.

Koçtan yirmi dolar aldıktan sonra sınıftan çıktılar ve okulun ön tarafına yöneldiler. Sasha önce Amanda’nın bir şeyler söylemesini bekledi ama yürüyerek okul binasının dış duvarının yarısına gelmelerine rağmen Amanda konuşmadı.

Peki, o başlayacaktı. “Ne kadar zamandır Telluride’da yaşıyorsun?”

“Ben Placerville’de yaşıyorum.”

Bir süre daha konuşmadan yürüdüler, sonra Amanda, “Brett neden böyle bir hikâye uydurdu? O senin kuzenin. Kardeşin olmasa da yakın akrabası.”

“Kuzgunlara katılmamı istiyordu, eğer beni yeterince perişan ederse katılacağımı düşündü, şimdi de söylediklerini geri alıp herkese bunun bir şaka olduğunu söylüyor.”

“Katılmayı neden istemiyorsun? Bence harika bir şeye benziyor, ayrıca herkese de gel katıl demiyorlar.”

Sasha kelimeleri dikkatle seçerek, “Katılmak için ne yapman gerektiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Tabii ki. Tanrı’dan vazgeçip Eryx’in müridi olacağına söz vermen gerekiyor.”

Amanda’nın bunu bilmesine şaşırmıştı. “Eryx kim?”

“Bir tür melek. Ne istersen, senin için gerçekleştirebiliyor.”

“Nasıl oldu da ben hiç duymadım? Eğer bu kadar özel ve etkileyiciyse neden insanların ondan haberi yok?”

Amanda omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Belki de bazı insanlar müritlerini rahatsız ediyorlardır, bu yüzden de gizli toplantılar yapmak zorunda kalıyor olabilirler.”

“Her neyse. Bana göre değil.”

“Neden? Çok mu dindarsın?”

“Tanrı’ya inanıyorum ve öldüğümde Cennet’e gideceğimi ümit ediyorum. Eğer bu beni çok dindarı yapıyorsa, sanırım öyleyim. Tanrı’ya sırtımı dönüp hiç duymadığım birini takip etme fikrini kabul edemiyorum.”

“Gerçekten istediğin şeyi elde edecek olsan bile mi?”

“Bana istediğim şeyi veremez.”

“Ne istiyorsun?”

“Babamın hâlâ hayatta olmasını.”

“Hımm.” Colorado Caddesine vardıklarında Amanda kafasını kaldırıp ileriye baktı. “Annem ölmedi ama beni terk etti, onun dönmesini istemezdim. Deliydi ve kötüydü. Başka adamlarla çıkar, sürekli içer ve yemek için harcaması gereken parayı insanların zengin olduğumuzu düşünmelerini sağlayacak şeylere harcardı. Babamın kasap olduğunu düşünürsek hayli aptalcaydı. Babam, annem gittiğinden beri çok daha mutlu.”

Sasha nasıl tepki vereceğinden emin değildi o yüzden, “Sen Eryx’ten ne istiyorsun?” diye sordu.

Omuzlarını kaldırdı. “Mutlu olmayı, belki okulda daha başarılı olup erkek arkadaş edinmeyi, bir de bu kadar çekingen ve uyumsuz olmamayı. Bu yönümden nefret ediyorum.”

Boo önlerinde koşuyor, hap atmış gibi zıplayıp dönüyordu. Anacaddeye geldikleri için tasmaını takması gerektiğini düşündü. Cebinden tasmayı çıkarırken, ıslık çaldı ve tasmayı takmak için eğildi.

“Kusura bakma Sasha ama çok çirkin bir köpek bu.”

Boo mızımızlanıp başını öne eğdi. “Gördün mü, incittin onu.” Kulaklarının arkasını kaşıyıp ayağa kalktı.

“Özür dilerim. Keşke çirkin bile olsa bir köpeğim olsaydı.” Boo’yu sevmek için eğildi, Boo da Amanda’nın elini yaladı.

Vitrinlere bakarak yürümeye devam ettiler. “İstedğini elde etmek için Kuzgunlara katılmak zorunda olduğunu sanmıyorum Amanda.”

“Sen anlamazsın. Senin gibiler için sorun yok.”

“Benim gibiler mi?”

“Seksisin, havalı giysilerin var ve okuldaki en seksi çocuğun akrabası. Şu anda herkesin ondan nefret ettiğini biliyorum ama eminim ki bu değişecek ve o yine eskisi gibi popüler olacak. Tüm bunları göz önüne alırsan süper durumdasın.”

Sasha pastaneye girip kurabiye ve sütlü kakaoları aldıktan sonra okula dönerken bunun üzerinde uzun uzun düşündü. St. Michael’da ezik biri değildi, burada neden ezik olacaktı? Yeni olmanın verdiği bir zorluk olduğu kesindi ama eğer Amanda’nın dediği doğruysa mutlu olabilir, arkadaşlar kazanıp tekrar kendini gösterebilirdi.

Eğer bu olursa Amanda’yı da yanına alacak, Kuzgunların sahte vaatlerinin ağına düşmesini engelleyecekti. Amanda’nın Seksenlere Bayılıyor muyum gözlüklerine baktı. Eğer yeni bir çerçeve alır, azıcık makyaj yapar ve yataktan yeni çıkmış haline çeki düzen verirse, güzel görünebilirdi.

“Bu akşam benimle basket maçına gelmek ister misin?”

“Gelemem. Babam saat beşte işten çıkıyor, arabam olmadığı için onunla dönmek zorundayım. Placerville buradan otuz beş kilometre uzakta. Aradaki yol konusunda paranoyak olduğu için tekrar arabayla gelmeme de izin vermez. Yolun bazı kısımları çok rüzgârlı ve buzlu.”

“Sorarsan belki seni geri getirebilir.”

“Belki. Okulda daha girişken olmam için hep desteklemiştir. Kendisi çok arkadaş canlısı olduğu için bunun ne kadar zor olduğunu anlayamıyor.”

“Benim babam da öyleydi. Bütün arkadaşlarım onu severdi.” Colorado Caddesi’nden sapıp okula yaklaşmışlardı ki Sasha, “Neden okuldan sonra benimle gelmiyorsun? Matematik çalışırsın, hem sana akşam giymen için bir şeyler ödünç verebilirim.”

“Gerçekten mi? Verir misin?”

“Tabii ki neden olmasın? Maça gitmek istiyorum ama spor salonuna yalnız gitme fikri beni ürkütüyor.”

“Tamam, gidip babam beni maç için geri getirebilir mi diye bakayım.”

Etüt sınıfına girdiklerinde kendini çok daha iyi hissediyordu. Jax içeri girince ona baktı, Sasha Jax’e doğru iki adım atmıştı ki Brett yüksek sesle, “Hey East, kuzenimin annesinin Rus ajanı olduğu anlaşıldığı için sınır dışı edildiğini söylemiş miydin?” dedi.

Hiç bitmeyecek miydi bu? Sasha donmuş gibiydi, ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

Karanlık bakışları hâlâ Sasha’nın üzerinde olan Jax, “Eğer annesi ajan olsaydı Birleşik Devletler onu Rusya’ya yollamazdı. Vatana ihanetten tutuklanması gerekirdi.” Sonra arkasını dönüp Brett’e sert bir bakış attı. “Geri çekil Shriver.”

“Çok da umurundaydı. Beni korkutacağını mı sanıyorsun?”

“Korkmalısın. Sasha’dan uzak dur.”

Koç Higtower boğazını temizledi, Sasha'yla Amanda'ya el işareti yapıp kurabiyeleri ve sütlü kakaoyu getirmelerini istedi. "Hadi çocuklar, biraz şeker alalım ve barışalım, değil mi?"

Sasha boğazındaki yumruyu yutarak öğretmen masasına yaklaştı. Öne çıkmamaya, dikkatleri mümkün olduğunca üzerine çekmemeye çalışacağını söylemiş olmasına rağmen Jax onu savunmuştu.

* **

Altıncı ders, yani tarih başladığında Brett'in Telluride Lisesi'nin zirvesindeki hükümdarlığı resmen sonra ermiş oldu. Şimdi Kuzgunlar dışında herkes ondan uzak duruyordu. Brody ders başlamadan Jax'e, "Bazı çocuklardan Sasha'yı rahat bırakmazsa Brett'i dövmekle tehdit ettiğini duydum. Yeni gelen bir çocuğun Sasha'yı kendi ailesine karşı korumak zorunda kalmasını acınacak bir durum olacak görüyorlar," dedi.

Brett de olanların farkındaydı ama bir kayıp ruh ve şımartılmış çocuk olduğu için ne kadar battığını tarih dersi başlamadan, "Hey Sasha, neden Bay Bruno'ya babanın Rus mafyası tarafından vurulduğunu söylemiyorsun," diyene kadar tam anlayamamıştı.

Thomas, "Hey Shriver, sesini kesecek misin? Kızı rahat bırak ve inine dön," dedi.

Sınıfın yarısı da Thomas'ı takip edip Brett'le ilgili ne düşünüyorlarsa söyledi.

Julianne'nin hizmetçileri bile Brett'e ayakkabılarının altına yapışan pislik gibi bakıyorlardı.

Brett'in hakikaten de şaşırmış olması her şeyi anlatıyordu.

Aynı nedenle olmasa da Bay Bruno da kaşlarını çatmıştı. Brett onun altın anahtarı, Eryx'e yeni müritler bulması gereken biriydi. O ise büyük hatalar yapıp insanları kendinden soğutuyordu.

Jax Sasha'nın yanındaki sandalyeye oturdu, ona yakın olursa Sasha'nın Bruno'ya olan nefretini fazla belli etmeyeceğini ümit ediyordu. Ders başladı, Bruno 1812 savaşından bahsederken Sasha defterine çizim yapıyordu. Jax her gün olduğu gibi nereye gideceği, Skia toplantısının nerede olacağıyla ilgili ipucu verebileceğini düşünerek Bruno'yu dikkatle takip ediyordu.

Dersin sonunda Bruno, "Bu dersin finalini haftaya salı yapacağız, o yüzden yarın ve cuma bu dönemin üzerinden gideceğiz. Final esnasında burada olamayacağım için üzgünüm, Bayan Rose benim yerime sınava nezaret etmeyi kabul etti," dedi.

Jax Brody'ye baktı ve başını hafifçe salladığını fark etti. Duymuş ve not etmişti. Bruno haftaya salı gitmiş olacaktı. Nereye gittiğini, orada kimler olacağını öğrenmek, bir plan hazırlayıp M'den tıpatıp aynı modelleri hazırlaması istemeleri için bir haftadan az süreleri vardı.

Sasha'ya baktı ve biraz başı döndü. Bruno gittikten sonra Telluride'daki kayıp ruhları alacaklardı ve sonra Jax dağa dönecek, Sasha da onu unutacaktı. Onun için bin yıl beklemişti, o ise Jax'i iki haftadan kısa bir süre için tanımış olacaktı. Ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, Jax onu hiçbir zaman unutmayacaktı. Bin yıl daha, milyon yıl daha da yaşasa Sasha'yı asla unutmayacaktı.

Okul bittikten sonra Sasha ve Amanda Shriverların evine doğru yürüdüler, Boo da yanlarından geliyordu. "Biraz tuhaf gelebilir, korkma ama halam cadının teki. Babamla pek anlaşamıyorlarmış ve sanırım beni onun yerine koyuyor, o yüzden de beni sevmiyor. Eğer kaba davranırsa, şimdiden özür dilemiş olayım."

"Sorum değil. Annem de kötüydü, alışığım."

"Belki de evde değildir. Şehir dışına çıkmıştı, dönmemiş olabilir."

Ne yazık ki dönmüştü. Eve girdiklerin oturma odasındaydı, elindeki gömleğin düğmesini dikiyordu. Başını kaldırıp Amanda'ya gülümsedi. "Ne güzel Sasha. Okuldan bir arkadaşını çağırmışsın. Nasılsın? Ben Sasha'nın halası Melanie."

Kafası karışmış olan Amanda, "Merhaba," dedi. "Ben Amanda Rhodes."

"Bir şeyler içmek ister misin Amanda? Meşrubat ya da sıcak çay?"

“Hayır, teşekkürler.”

Melanie doğrudan Sasha’ya bakmıyordu ve bu Carol Brady rolleri onu korkutuyordu. Neler dönüyordu?

Merdivenlere yöneldi, Amanda da hemen arkasındaydı, Melanie’nin, “Size iyi eğlenceler kızlar, bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin, ben getiririm,” demesiyle ürperdi.

Odaya girince Amanda kinayeli şekilde, “Halan gerçekten de korkunçtu Sasha,” dedi.

“Anlamıyorum. Buraya geldiğim cuma gününden beri bana çok kötü davranıyordu.”

“Belki sırf yanında ben varım diye iyi davranıyordur.”

“Sanırım öyle.” Matematik ödevlerini yaparlarken biri bir yatağa, öteki öbür yatağa oturdu. Ödev bitince giysi dolabına gidip Amanda’nın akşam için giyebileceği bir şeyler bakmaya başladılar.

Düşük belli bir kot ve üstüne siyah saçlarını dengeleyen ve solgun cildine renk katan yumuşak bir kazak giyen Amanda yarım saat içinde başka biri olmuştu. Makyaj yapmak istemese de Sasha ısrar etti. Makyaj bittiğinde saçının bir kısmını gevşek şekilde ördü. Amanda aynaya baktığında soluğu kesilecekti. “Sihirbaz gibisin. Daha önce de makyaj yapmayı denemiştin, saçına da bir şeyler yapmıştım ama hiç böyle olmamıştı.”

Gözlükler bile o kadar kötü görünmüyordu.

Chris mükemmel bir zamanlamayla kapıyı çalıp içeri girdi, gözleri açılarak, “Amanda?” dedi.

“Merhaba Chris.”

Amanda’yı süzüp, “Neredeyse seni tanımayacaktım,” dedi. Sasha’ya baktı. “Maça gidiyor musun?”

“Evet, sen?”

“Brett’in de orada olduğu sporlarla ilgilenmiyorum. Ama kimya kitabımı unutmuşum, gittiğinde alabilir misin?”

Chris’in kardeşinden neden bu denli hoşlanmadığını anlayamamıştı. Jax, Brett’in sadece birkaç haftadır kayıp ruh olduğunu söylemişti ama Chris’in Brett’e olan düşmanlığı bundan çok daha önceye dayanıyor gibiydi. “Tabii ki Chris. Dolabının numarası ve şifresi ne?”

“Buraya yazdım.” Bir kâğıt uzattı. “Teşekkürler.” Amanda’ya bir kere daha bakıp görüşürüz diyerek çıktı.

Sasha yeni arkadaşına sırtıttı. “O bakışı gördün mü, hem de iki kere.”

“Pek ilgilenmişe benzemiyordu.”

“Chris’i tanıımıyorsun. Sessiz bir tiptir ve buraya girmesiyle çıkması bir olur. Bana inan, senden çok etkilendi.” Maça gidip herkesin Amanda’nın yeni görünüşüne nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Beşe on kala, Sasha ve Boo, Amanda’yı Colorado Caddesi’ne, babasının çalıştığı çarşıya götürdüler. Babası çok tatlı ve arkadaş canlısı bir kasaptı ve Amanda onu akşamki maç için geri getirebilir mi diye sorduğunda, kızına sanki ardından güneş doğuyormuş gibi baktı. “Seve seve!” Sasha’ya gülümsedi ve onlarla birlikte gidip akşam yemeğine katılmasını önerdi, yemekten sonra nasıl olsa Telluride’a döneceklerdi. Onlarla gitmeyi Sasha da istiyordu ama Tim’i bulup doğum belgesiyle ilgili bilgi almalıydı. Rose bugün de iki kere hatırlatmıştı. “Teşekkür ederim Bay Rhodes ama hakkımı sonraya saklamak istiyorum. Maçta görüşürüz.”

Eve döndüğünde Melanie’yi ortalarda göremediği için şaşırmış ve rahatlamıştı. Tim mutfakta ultra büyük bir sandviç hazırlıyordu. Sasha içeri girdiğinde ona bakıp gülümsedi. “Selam ufaklık, okul nasıldı?”

“Fena değil. Okula uğrayıp o belgeleri imzalama ve Bayan Rose’a doğum belgemi verme şansın oldu mu?”

“Hayır Sasha. Kusura bakma, yarın hallederim.” Buğday ekmeğinin ve rozbifin üstüne birkaç dilim domates koydu.

“Belge yüzünden sürekli bana yükleniyor, finaller de önümüzdeki hafta.”

Tim dikkatli bir şekilde sandviğin üstüne bir-iki marul yaprağı yerleştirdi. “Doğum belgesine neden ihtiyaçları olduğunu anlamıyorum. Doğmamış olman mümkün olmadığına göre...” Sandviçi alıp oturma odasına giderek televizyon koltuğuna oturdu.

Sasha onun peşinden gitti ve içinde kitap yerine sadece bilgisayar oyunu ve DVD'lerin durduğu kitaplığın önünde durdu. "Tim, eğer bir sorun varsa, Rose'a annemin bizimle temasa geçmesini beklememiz gerektiğini söylesem belki de daha iyi olur."

Tim üzölmüş gibiydi, yüzü kızarmış, ufak gözleri Sasha'dan merdivene kaymıştı. "Sana halledeceğimi söyledim, halledeceğim."

Neden bu kadar bozulmuştu? Mendiliyle yüzündeki teri siliyor, sandviçi bir yanda beklerken sonuçlarla ve tüm bunlardan ne kadar yorulduğıyla ilgili bir şeyler geveliyordu.

"Sorum nedir? Marin County'den belgeyi almakta zorluk mu çekiyorsun?"

Melanie merdivenden inerken, "Neden ona anlatmıyorsun Tim?" dedi. "Haydi. Sasha'ya neden Marin County'den doğum belgesini isteyemediğini söyle."

Vücudu kasılarak münakaşaya hazırlanan Sasha bekledi.

Melanie kanepeye gidip oturdu, bacak bacak üstüne atarak ince topuklu çizmesinin burnunu inceledi. "Haydi Tim, bekliyoruz."

"Susar mısın, Melanie." Tim hâlâ mendiliyle yüzünü siliyordu. "Sasha, lütfen, bana biraz izin ver, doğum belgeni alacağım."

"İnanamıyorum, solucan gibi adamsın!" Melanie Sasha'ya döndü. "Marin County'de doğum belgen yok. Kimsede yok. Katya seni, sen iki yaşıdayken Vladivostok'ta bir gecekondu mahallesinde bulmuş, büyük ihtimalle gerçek annen de uyuşturucu müptelası bir orospudur."

"Yalan söylüyorsun." Melanie'ye sesini kesmesini söylemesi için Tim'e baktı.

Koltuğunda arkaya yaslanan Tim'in gözleri kapandı, sandviçinin durduğu tabak kucağından yer düştü, domatesler, marul ve rozbif etrafa saçıldı.

"Kaçak bir yabancısın," Melanie bunu, Sasha'nın da uyuşturucu müptelası bir orospu olduğunu ima eder tonda söylemişti. "Rus vatandaşı da değilsin. Sanki ortada yoksun. Tim San Francisco'ya gidene kadar senin Mike'la Katya'nın çocuğı olmadığını bilmiyordu. Yasal olarak evlat edinme işlemlerin yapılmadığı için, aslında kimsenin çocuğı değilsin. Eğer annenle gitmiş olsaydın, seni ondan ayıracaklardı. Tim de Mike'a seni koruma konusunda borçlu olduğuna dair bir fantezi içinde yaşadığından ve o azize bozması annen..."

"Melanie, eğer tek kelime daha edersen, kafana kurşunu sıkırım."

Melanie ayağı kalktı rozbifi yerden alıp önce Tim'in gömleğine sildi sonra da gömleğinden içeri attı. "Böylesi daha hızlı olacak. Göbeğine ilave bir katman oluşturmaları için beklemene gerek kalmayacak." Ardından antreye gidip cüzdanını aldı ve dışarı çıkıp kapıyı çarptı.

Uzun uzun, konuşmadan birbirlerine baktıktan sonra Tim odadaki sessizliği bozdu. "Katya, Birleşik Devletler'e gitmeden önce, veda etmek için Vladivostok'a, büyükbabasının yaşadığı eve gitti. Bir daha Rusya'ya döneceğini sanmıyordu. Ev eskimiş ve terk edilmişti, sen de o yıkıntının arasında dolanıyordun. Seni polise götürdü ama polis iki yaşında kayıp bir çocuğı ilişkin bir şey bulamadı, Sasha seni yanında götürmek istediğinde de hayır deyip seni yetimhaneye yolladılar. Annenin Rusya'daki işleri yolunda gitmiyordu, yasal evlat edinme sürecinin tamamlanması için aylarca bekleyemeyecekti, o yüzden o gece yetimhaneye gidip seni aldı ve Paris'e uçtu. Mike'la irtibata geçti, orada buluşup evlendiler ve beraber San Francisco'ya geldiler. Mike seni sınırdan sokabilmek için sahte bir doğum belgesi kullanmıştı, büyük ihtimalle okula da aynı belgeyi verdiler. Katya belgeyi kaybettiğini, en kısa sürede yenisi yollayacağını söyledi ama o zamandan beri ondan haber alamıyorum."

Sasha yere çöktü, kollarını dizlerine doladı, Tim'in dev gibi bedenini gözyaşları nedeniyle bulanık görebiliyordu. Annesiyle babası onun doğumuna ilişkin hikâyeyi belki milyon kere anlatmışlardı. Annesine çocuk sahibi olamayacağını söylemişlerdi ama mucizevi olarak Sasha'ya hamile kalmıştı, babası doğumu esnasında orada olabilmek için dünyanın öbür ucundan uçup gelmişti.

Romantik ve harika bir hikâyeydi. Demek anlatılanların hepsi yalandı.

Annesinin resmi Vladivostok'ta eski bir evde bulunduğunu söylediğı geldi aklına. Annesi o evde başka bir şey daha bulunduğunu söylemeyi atlamıştı.

“Annen sınır dışı edileceği bilgisini aldığı anda, beni aradı ve gelmemi istedi,” dedi Tim, yere bakarak, “Mike’ın bir şeyine göz kulak olmamı istemişti ama bunun kızı olacağını beklemiyordum. Seni götürmemi, eğer Rusya’ya seni de götürürse başına gelebileceklerden korumamı istedi.”

“Oraya gitsem beni yetimhaneye mi koyacaklardı? Bunun için çok büyüğüm, değil mi?”

“Rusya’da durum çok farklı Sasha. Suç dolu bir yaşam tarzı ve mafya her yeri, devleti bile ele geçirmiş. Seks ticareti almış yürümüş. Yasal anlamda onun kızı olmadığı için Katya seni ondan almalarından ve seks işçisi olarak çalıştırmalarından korktu.”

Tam o sırada Brett merdivenlerden indi. Mutfağa girerken, “Demek Sasha aslında bizim akrabamız değil. Sadece bir telefonun seni ülkeden atılabilecek olması ne tuhaf,” dedi.

Tim kaşlarını çatı. “Kimse, kimseye telefon açmayacak Brett. Anladın mı?”

“Tabii ki baba. Sasha’nın başına kötü bir şey gelsin istemeyiz, değil mi?”

Jax antrenmandan eve dönüp ödev yapmak üzere odasına gittiğinde Phoenix’i Demon Slayer oynarken buldu. “Bu oyunun senin odanda da olduğunu biliyorsun herhalde?”

“Seni bekliyordum kardeşim. Sana vermem gereken haberler var.”

“Tasadüfe bak, bende de haberler var.” Ceketini yatağa fırlatıp kardeşinin karşısına oturdu, Phoenix’in şeytanları küle çevirdiği ekrana bakmaya başladı. “Bu oyunu oynamamız hastalıklı bir durum. Potansiyel bir intihar eğilimi seziliyor, ha?”

“Biz şeytan değiliz.”

“Semantik diyorum. Neydi bana vereceğin haber?”

“Zee her gün okul çıkışında Bruno’yu takip ediyordu ve bugün toplantıya katılacak olan Skiaların listesini buldu. Tahmin ettiğimiz gibi Washington’dan insanlar değil. Tüm ülkedeki okullardan öğretmenler ve yöneticiler geliyor. Elli beş kişiler, yasal sınırın altındaki gençlerde alkol kullanımı nasıl engellenir başlıklı bir konferans kisvesiyle toplanıyorlar.”

“Gece kuşlarına yönelik derslerde de Bay Bruno, gençleri nasıl ikna edebileceklerini öğretecek.”

“Doğru. Kalabalık bir Lumina ekibi listedeki tüm isimleri araştırıp M’nin tıpatıp benzerlerini yapabilmek için ihtiyaç duyacağı bilgileri topluyor.”

“Elini çabuk tutması gerekecek, çünkü toplantının önümüzdeki hafta olduğundan neredeyse eminim.” Phoenix’e Bruno’nun şehir dışında olacağından bahsettiğini anlattı. “Toplantıyı birçok okulun kapalı olacağı Noel tatili esnasında yapıyor olmaları akla yatkın geliyor.”

Phoenix bir bölük şeytanı temizledi. “Haklısın. Noel olması da işin tuzu biberi. Eryx ironiden hoşlanır.” Oyunda Cehennem’in bir sonraki halkasına geçti. “Eee, günün nasıl geçti?”

Jax arkasına yaslanıp anlatmaya başladı ama daha yarıya gelmemişti ki telefonu çaldı. Cebinden çıkardığında telefonun ekranında Sasha’nın ismini görünce şaşırdı. Yanıtladığı anda çok kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Ağlıyordu. Hem de çok. “Buraya gelebilir misin?”

“Hemen geliyorum.” Telefonu cebine soktu, tuvalete uğradıktan sonra da dolabına gidip yağmurluğunu aldı ve Phoenix’e çıktığını söyledi.

“Ne oldu?”

“Ağlıyordu ve gitmemi rica etti.”

“Kızların çok ağladığını söylemiştim.”

“Biraz geç dönerim.” Kendi odasından, Sasha’nın odasına ışınlandı, odada başka biri olabilir diye görünmez

olarak gitmişti. Sasha yatağının ucuna oturmuş, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Jax yanma oturup onu kendine çekti. “Sorun nedir? Ne oldu?”

Yüzünü omzuna gömüp hıçkırıklar arasında doğum belgesi, evlat edinilme, annesinin onu resmi bulduğu evde bulmasıyla ilgili bir şeyler söyledi.

Hikâyesinin tümünü anlamak zordu ama nihayet niye bu kadar üzgün olduğunu anlamıştı. Ona yalan söylendiği için ihanete uğradığını hissediyordu.

“İki yaşındaymışım Jax. 0 metruk evde tek başıma ne yapıyordum? Bunu bana kim yaptı? Gerçek annem beni niye oraya bırakmış?”

Jax, insan olmayan birinin resimle birlikte Sasha’yı oraya bırakmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Belki de bir melek yapmıştı bunu. Belki de Mefistoları tekrar ümit aşılacak için Tanrı’dan bir Anabo isteyen Lucifer. Belki de Tanrı’nın kendisi.

Fakat bunun bir önemi yoktu. Ağlayışını duymak, duygulara kapılıp titrediğini görmek Jax’i parça parça etmişti, ne söylemesi gerektiğini, Sasha’nın neyi kaldırabileceğini kestirmeye çalışıyordu.

“Jax, resmi görmek istiyorum.”

Bunun olacağını biliyordu ama henüz hazır değildi. Sasha’ya Andres’nin hâlâ üzerinde çalıştığı reproduksiyonu göstermek istiyordu. “Bunun için iyi bir zaman olmayabilir Sasha. Kendini toplayıncaya kadar bekleysek...”

“Hayır!” Jax’ten uzaklaşıp ayağa kalkarak ona yüklenmeye başladı.

“Hemen şimdi görmek istiyorum! Görebileceğimi söylemişsin. Resmi benden almayacağını söylemiştin.”

“Hoşuna gitmeyecek Sasha. Gördüklerin seni daha da üzecek.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Neden orada olduğumu, beni oraya kimin bıraktığını ve bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Kimsenin çocuğu değilim, bu ülkenin vatandaşı da değilim. Aslında bakarsan yaşamıyor gibiyim, sanki yokum. Okula gitmem mümkün değil, üniversiteyse ancak bir şaka olabilir. Kimliği olmayan bir evsiz olacağım.”

“Sosyal güvenlik numaran var, önemli olan da bu.”

“Büyük ihtimalle o da sahtedir.”

Jax ayağa kalkıp Sasha’nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. “Bu gece Luminalardan bazı belgeler hazırlamalarını isteyeceğim ve yarın sabah belgeleri sana vereceğim, tamam mı? Belgelerin, alındıklarını söyleyeceğin mercilerin kayıtlarında da yer almasını sağlayacaklar, böylece herkes kadar gerçek ve yasal olacaksın.”

“Peki ya resim?”

İçini çekip ellerini indirdi. “Gerçekten de resme şu anda bakmamamı istiyorum. Zaten kafan yeterince meşgul değil mi?”

Sasha elinin tersiyle yanaklarını sildi. “Tüm bu söylediklerin resmi görme isteğimi iyice artırıyor.”

“Tamam, pekala ama bana bir şey sormayacaksın, çünkü yanıtları ben de bilmiyorum. Anlaştık mı?”

Jax’e yaklaşıp kollarını yağmurluğunun altından sokarak sırtına doladı. “Anlaştık.”

On saniye sonra belge laboratuvarında, Andres’nin sahte resim üzerinde yoğun bir şekilde çalıştığı, boya ve bezir yağı kokan odadaydılar. Odada belirdiklerinde Andres başını kaldırıp Sasha’ya gülümsedi. “Aa, Anabo. Merhaba Sasha, adım Andres.”

Sasha başıyla selam verdi ve, “Merhaba Andres. Bu annemin resmi mi?” dedi.

Andres soldaki resmi gösterdi. “Evet, işte bu. Gördüğün gibi ben de reproduksiyonunu yapıyorum.” Sağda duran tuvali gösteriyordu. “Tabii birkaç ufak değişiklik.”

Jax tuvale bakan Sasha’yı izliyordu, gözleri açılmıştı, kalbi deli gibi atıyor olmalıydı çünkü şakağındaki damar oynuyordu. Dağılmış gibiydi. Kadere olan inancını yitirip resmin özgür iradeyle ilgili bir şaka olduğunu

düşünebilirdi. Jax izleyip bekliyordu.

Nefesi kesilmiş şekilde, “Aman Tanrım, bu bir Andolinil” dedi. Andres’ye bakıp, “Öyle, değil mi?” diye sordu.

Andres bilge bir şekilde başını salladı. “Gördüğüm anda büyülendim. Çok nadir rastlanan bir şey ve çok iyi durumda.”

“Annem boyasının çatladığı, dökülmeye başladığını söylemişti.”

“Orijinalinin boyası sağlam. Biri sonradan üstünden kalitesiz boyayla oynama yapmış. Görüyor musun? Senin yüzünün üstü boyanmış ve burada da...”

“Ne dedin? Benim yüzüm mü?”

“Evet, görüyor musun? Resimdeki sensin. Bu da Jax.”

Eğilip dikkatlice baktı, o kadar hareketsizdi ki Jax, Sasha’nın nefesini tuttuğundan emindi.

Andres müzede görev yapan bir okutman edasıyla anlatmaya devam etti. “Nehir de bu küçük numaraların üstünü örtmek için tekrar boyanmış. Dökülen kısım orasıydı. Orijinal resimde hiçbir sorun yok. Böylesine temiz ve hasarsız olması için çok iyi saklanmış olmalı. Birinin resme müdahale etmiş olması nedeniyle hayrete düştüm ama sanırım annen kimsenin resimdeki sen olduğunu anlamaması için bunun gerekli olduğunu düşündü, ayrıca bu numaraları saklamak için de mükemmel bir yoldu.”

“Cenevre’deki kasanın şifreleri mi bunlar?”

“Evet, Eryx’in resmi istemesinin nedeni de bu. Eğer kasanın içindekileri ele geçirebilirse, bir sürü önemli kişiye, ruhlarını rehin vermeleri için şantaj yapabilecek.”

“Sahte resme yanlış bir şifre mi koyuyorsun?”

“Hayır, aynı numaraları koyuyoruz. Kasanın içindekileri alması için dün Cenevre’ye bir Lumina gönderdik, böylece Eryx şifreyi öğrense de kasanın içindekilere ulaşamayacak.”

“Ne var kasada?”

“Jax’e annenin kasada ne olduğunu söylediğine dair söylediğin şeyler. Özel mektuplar, konuşma kayıtları ve bir kısmı emekli olmuş ya da ölmüş olsalar da haberlerde gördüğümüz insanları zora sokabilecek fotoğraflar. Eğer Eryx bunları ele geçirirse...”

“Ne yapacaksınız tüm o belgelerle?”

“İmha edeceğiz.”

“Madem numaraları değiştirmiyorsunuz, neden sahte bir resim yapıyorsunuz ki?”

Andres Jax’e baktı. “Biliyor mu?”

Sasha iyice korkmuştu. “Neyi biliyor mu?”

Andres, “Sanırım sorumun yanıtını almış oldum,” dedi.

“Sasha’yla benim odama çıkıyoruz.” Jax onu kendine çekti ve odasında belirdiler.

Phoenix hâlâ Demon Slayer oynuyordu, Cehennem’in yedinci halkasına gelmişti. “Neden ağlıyormuş?”

“Neden ona sormuyorsun?”

Arkasına bakan Phoenix Sasha’yı gördü ve ayağa fırladı.

Phoenix’ten uzaklaşmak için geri adım atan ve o sırada masaya çarpan Sasha’yı izleyen Jax, “Phoenix, neden Sasha’ya Eryx’e vermek için sahte bir resme ihtiyaç duyduğumuzu anlatmıyorsun? Mefisto Akdi’ni anlatsana,” dedi.

Sasha, “Neden kendin anlatmıyorsun?” diye sordu.

“Phoenix daha iyi anlatıyor.” Pencereye gidip dışarıya, dağlara baktı. “Konuyla bağı çok daha az olduğu için senin yüzünde oluşacak ifadeye de katlanması mümkün.”

“Neden böyle dediğini anlamıyorum.”

“Neler anlatacağını duyana kadar bekle.”

Derin bir sessizlik oldu.

Bir süre sonra arkasına baktı ve Sasha'nın, yüzünde tuhaf bir ifadeyle onu izlemekte olan Phoenix'e yöneldiğini gördü. “Bir şeyler anlatacak mısın? Böyle bakarak beni ürkütüyorsun.”

Phoenix keçi sakalıyla oynayıp konuşmaya başladı. “Mefisto Akdi, Mefistoteles'in ölümsüz olurken Tanrı'yla yaptığı bir anlaşmadır. Eğer bizi teşvik eden bir şey olmazsa Lucifer'in bizden istediklerini yapabileceğimizi düşünmüyordu, o yüzden Tanrı'dan Cennet'e gidebilmemizi sağlayacak bir açık kapı bırakmasını istedi. Tanrı, eğer kendimizi düşünmeden sevebilirsek huzuru bulacağımızı ve diğer insanlarla eşit oranda Cennet'e gitme şansına kavuşacağımızı söyledi. M bunu kabul etti ama bir süre sonra oğullarının sevilmesinin mümkün olmadığını gördü. Sevebileceğimiz kızlar bulmaya çalıştık ama çılgık atarak senden kaçan birini sevmek kolay olmuyor.”

“Abartıyorsun herhalde?”

“Hayır, gerçekten de çılgık atarak kaçtılar. M hayal kırıklığına uğramıştı ama başka bir alternatifimiz olduğunu söyledi. Anabo kızları bizden kaçmayacaktı. En azından bize bir şans verebilirlerdi. Sorun, ki bu sorun hâlâ devam ediyor, yeterli sayıda Anabo olmamasıydı. Bin yıl içinde sadece bir Anabo bulabildik, bir de sen varsın. Yani bin yılda tam olarak iki Anabo.”

Sasha yumuşak bir tonla, “Mefisto Akdi'ne göre, beni severse ve bu gerçek, bencilce olmayan bir sevgi olursa Jax affedilecek, öyle mi?”

“Dünyadaki diğer insanlara benzeyecek ve Cennet'e gitme konusunda da onlar kadar şanslı olacak.”

“Ama yine de ölümsüz. Sonsuza kadar yaşayacak.”

“Sonsuz görece bir kavram. Bir gün dünyanın sonu gelecek ve o gün v geldiğinde, eğer bağışlanmamış ve Cennet'e gitmeyi hak edecek bir hayat sürmemişsek hepimiz Cehennem'e gideceğiz.”

Tekrar sessizlik oldu. Sonra Sasha, “Zor iş,” dedi.

“Hiçbirimizin birini sevme konusunda bir şey bilmediğini düşünürsen daha da zor. Kadınlar hakkında en ufak bilgimiz yok ve bir kızı Eryx'e karşı verdiğimiz savaşta bize katılmaya ve burada kalmaya ikna etme şansımız, başka bir Anabo bulma şansımız kadar düşük.”

“Yani eğer burada kalırsam, aynı sen, Jax ve diğer kardeşlerin gibi olacağım, öyle mi?”

“Hayır, aynı bizim gibi olmayacaksın. Sen de bizimle baskınlara geleceksin, bir Mefisto olacaksın ama Anabo kalmaya da devam edeceksin, yani Cennet'e gitme şansın kaybolmayacak. Sonra bir gün çocukların olursa, onlar da senin gibi Mefisto, Anabo melezi olacaklar. Büyüyüp mücadeleye katılacaklar.”

Sasha tekrar sessizleşti. Jax gökyüzünün nihayet açılmasını, büyük, kalın tanelerle yağmaya başlayan karın, eskisinin üstünden taze bir tabaka oluşturarak her şeyi saf bir beyazla kaplayışını seyretti. Sasha kusakak mı diye tereddüt ediyordu. Zaten yeterince kötü hissediyordu. Sasha neden bir şey söylemiyordu?

“Sadece iki mi dedin?” diye sordu Sasha.

“Sadece iki.”

“Diğeri de Jane'di. Senin Anabon.”

Phoenix'in yanıt verebilmesi için bir dakika geçmesi gerekti. “Evet. Eryx'in senin için ne büyük bir tehdit olduğunu tahmin bile edemezsin Sasha. Bu yüzden ona sahte resmi vermemiz gerekiyor. Numaraları istiyor ve onları ele geçirinceye kadar da rahat durmayacak. Numaraları vereceğiz ama Tanrı'nın elinin Jax'e, Lucifer'in de sana dokunduğu, Mefisto Akdi'ni gösteren orijinal resmi ona veremeyiz. Eryx bizlerin bir Anabo sayesinde bağışlanabileceğim bilmiyor. Şu anda bulabildiğimiz Anaboları, bizimle birlikte olup çocuk doğurmasınlar diye öldürmek istiyor. Ama bizim bağışlanabileceğimizden haberdar olursa, dünyanın dört bir tarafındaki Skia ve kayıp ruhları Anaboları bulmak ve buldukları yerde öldürmekle görevlendirecektir.”

“Ama sadece iki Anabo olduğunu söyledin.”

“Bizim bildiğimiz iki tane var. Başkaları da olabilir.”

“Neden onları da bulmaya çalışmıyorsunuz?”

“Bizim Eryx’in sahip olduğu kadar çok insan gücümüz yok. Altı kardeş ve 122 Lumina’dan ibaretiz ve tüm vaktimiz Skialarla kayıp ruhları avlamakla geçiyor. Eryx’in ise, henüz bulamadığımız binlerce takipçisi var. Tek şansımız, Jax’in San Francisco’daki o depoda belirlediğinde seninle karşılaşması gibi kazara bir Anabo’ya denk gelmek.”

“Başka Anabolar olabileceğini ama senin onlardan haberinin olmadığını bilmek canını sıkıyor mu?”

“Can sıkıntısı bunun için yetersiz bir ifade olur ama M sabırlı olmamız gerektiğini, sonsuza kadar var olacağımızı ve en sonunda bir eş bulacağımızı söylüyor. Fakat sabır bizim hamurumuzda yok. Cehennem’in çocuklarıyız biz.”

“Sahiden bu ne anlama geliyor? Jax sürekli içinde karanlık bir taraf olduğunu söylüyor ama ben o tarafı hiç görmedim. Anlamıyorum.”

“Anlayamazsın, çünkü bir Anabo’sun.”

“Yine de bilmek istiyorum.”

Jax, Phoenix’in hızını aldığını duyuyordu.

“Karanlık taraf adından anlaşıldığı gibi bir şeydir. Umutsuzluk ve ona eşlik eden öfkedir. Yaratılışımızda adil olmayan bir yön var. Bu şekilde, Tanrı’yı bilmez, Cennet ümidinden yoksun olarak doğmayı biz istemedik. Tabii ki Tanrı’dan haberdarız ama onun haberi bile olmadan doğduk. O bizi duyamaz, bize yardım, bizi teselli edemez. Tüm insanlar, farkında olsunlar ya olmasınlar bir şekilde Tanrıyla ilişkilidirler, onlarla aramızdaki farkı yaratan da budur.”

Phoenix daha da hızlandı, Jax en kötü kısmı bekliyordu.

“Bazen öfke kontrolü ele geçiriyor ve kötü şeyler oluyor. Kayıp ruh olmayan insanları öldürdük. Bunun cezasını çektik ama yapmaya da devam ediyoruz. Kardeşlerimizle, yabancılarla ve bizi kızdıranlarla sık sık kavga ediyoruz. Bilmediğimiz kızlarla yatağa giriyoruz, çünkü hem sonsuza kadar on sekiz yaşında delikanlılar olarak kalacağız, hem de ancak bu şekilde kendimizi bir kadına yakın hissedebiliyoruz.”

“Eğer çılglık atarak kaçıyorlarsa, onlarla sevişmeyi nasıl beceriyorsunuz?”

“Ne olduğumuzu gizleme konusunda ustayız. Gece kulüpleri gibi loş ortamlarda istekli eşler buluyoruz. Eskiden meyhaneleri ve arka sokakları da gezerdik. Kıskanmaya ve nefrete meyilliyiz. İstedığımızı elde etmek için şantaj yapabiliriz. Yıllar içinde bir-iki hırsızlık da yaptık. Önemli olan ise vicdan azabı duymuyor olmamız. Tamamen zıvanadan çıkmamızı engelleyen tek şey ise çok düşük bir ihtimal de olsa bir Anabo bulma umudu. Tanrı eğer Cehennem’i gerçekten hak etmemişsek, aşkı bulacağımızı ve Cennet’e gidebileceğimizi söyledi. Bu yüzden de doğru olanı yapmaya çalışıyoruz ama dediğim gibi biz Cehennem’in çocuklarıyız ve bazen öfke dayanılmaz oluyor.”

Tekrar sessizlik olduğunda Jax dönüp Sasha’ya bakamadı. Yüzündeki tiksintiyi görmeye dayanamayacaktı.

“Babanız niye böyle bir şey yapmış? Eğer bir Anabo’yla olmanın yasak olduğunu biliyorsa, neden annenizi baştan çıkarmış?”

Phoenix sessiz, sakın bir tonla yanıt verdi. “Yalnızdı. Mefistoteles ölümün kara meleğidir, yani ruhu Cehennem’e gidecek olan biri öldüğünde M ya da onun binlerce yardımcısından biri ruhu teslim alır. M de en az Lucifer kadar korkulan ve seilmeyen biridir ama Elektra ondan korkmuyor ve nefret etmiyordu. Sınırı aşır kuralı çiğnediğinde de Elektra hayır demedi. M ona çok fena âşık olmuştu.”

“Kendi oğlu tarafında öldürülmüş olması onu mahvetmiş olmalı.”

“Hiçbir zaman bunun üstesinden gelemedi. Hem onun ölümünden duyduğu suçluluk, hem de dünyanın gördüğü, göreceği en büyük kötülüğün babası olması nedeniyle acı çekiyor.”

“Yani tüm bunlar bir adam yalnızlık çekiyor diye yaşandı.”

“Yalnızlık, yaşamayı çok zor kılar. Bin yıl önce ölümsüz olduk. Birbirimize, M’ye, Luminalara ve Araflılara sahibiz. Meşgul olduğumuz bir işimiz var. İstedığımız, ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyimiz var, ışık hızında seyahat edebiliyoruz, inanılmaz güçlerimiz var ve bazılarımız az da olsa yetenekli. Zee’yi piyano çalarken, Jax’i de basket oynarken görmem lazım. Tek eksiğimiz bir eş. Herkes biriyle birlikte olmak ister, bizler Cehennem’den olsak da konu kızlara geldi mi en az sizin kadar insanız.”

Jax kardeşinin yavaşladığını duydu. “Umarım bizimle kalırsın. Bunu Jax için istiyorum, çünkü o benim kardeşim, dağda bulunan hepimiz için istiyorum çünkü yardımına ihtiyacımız var ama her şeyden çok senin için istiyorum. Bunun için doğmuşsun ve eğer kalmazsan, hiç hayata gelmemişsin gibi olacak.”

Jax bir süre sonra Phoenix’in gittiğini anladı.

Sasha yanına gelip dışarıda yağan kara baktı. “Anlattığı şeyler...sanki bir Yunan trajedisi ya da Incil’den alınmış bir hikâye gibi.”

Jax, kollarını Sasha’ya dolayıp çenesini ipek saçlarına dayadı. “Neden beni çağırdın Sasha? Seni buraya, resmi görmeye getirmem için mi?”

Hemen yanıt vermedi. “Hayır,” diyene kadar şöminenin üzerindeki saat bir dakika ilerlemişti.

“O zaman neden beni aradın?”

Kollarında dönerek, yukarı Jax’in gözlerine baktı. “Daha önce böyle, hiç kimsem, annem bile yokmuş gibi tamamen yalnız hissetmemiştim. Düşünebildiğim tek şey şendin, seni istediğimdi. Çok üzüldüm ve korktum, bütün hayatım bir yalanmış gibi geldi.” Kollarını Jax’in beline doladı ve ona bakmak için tekrar başını kaldırdı. “Nasıl ve neden oluyor bilmiyorum ama tanıştığımızdan beri bir tek seninle beraberken kendimi iyi hissediyorum. Beraber değilken, huzursuz oluyorum, biraz sinirli, biraz üzgün ama kendim gibi değil. Kısacası keyifsiz.”

“Üzgünüm Sasha. Ben gider gitmez bu hislerin yok olacak ve beni unutabileceksin. Toplantının gelecek hafta yapılacağından emin sayılırız, Bruno’yu hallettikten sonra kayıp ruhları alacağız ve işimiz bitecek. Noel Arifesi’ne kadar hayatından çıkmış olacağım.”

Jax, Sasha’nın bunu duyduğuna mutlu olduğunu söylemesini bekliyordu.

Sasha ise, aksine gözyaşlarına boğuldu.

Kollarını iyice kapatıp ağlamasını durdurmak, onu mutsuz eden ne ise sorunu halletmek istiyordu. Ama çaresizdi, neden böyle boynuna kapanıp ağladığına ilişkin en ufak bir fikri yoktu. Sorunu bilmezse nasıl çözüm getirebilirdi? İki kere sormayı denedi ama bu onu daha da ağlattı. O kadar umutsuz, o kadar üzgündü ki Jax boğulacak gibi oluyordu ve korkmaya başlamıştı.

Onu tekrar öpmeyeceğine dair verdiği sözü bozmak için tek açıklaması buydu.

Ellerini Sasha’nın başına koyup tatlı, rahatlatıcı bir öpücük vermek için yüzünü kendine çevirdi. Belki de bilinçaltında ağlamasını kesecek bir sürpriz yapma dürtüsü vardı. Bir şeyler yapmalıydı çünkü bu durum onu mahvediyordu. Başını eğip dudaklarını dudaklarına hafifçe dokundurdu, gözyaşlarının tuzlu tadını almıştı. Herhangi bir şeyin bu kadar yumuşak olabilmesine şaşarken, onu daha önce öptüğünde hissettiği aynı özgürleştirici duyguyu hissetti. Eryx, Skia, Yeryüzü Cehennemi, ona bakan her adama yönelik hissettiği çılgınca kıskançlık, ailesine duyduğu öfke ve bastırdığı cinsel arzusu, hepsi daha az bunaltıcı olmuşlardı.

Titreyerek iç çeken Sasha, Jax’in karşısında erimişti ve ona karşılık verdi. Jax ellerini Sasha’nın omuzlarına koydu, sonra aşağıya, göğüslerine, oradan kazağının ucuna, bedeninin bel ile kalçalar arasındaki kavisli kısmına indirdi. İlk defa bir kıza dokunuyor değildi ama bu sıradan bir kız değildi - Sasha’ydı ve Jax’in acelesi yoktu.

Jax’in tatlı, küçük, rahatlatıcı öpücüğü, Sasha’nın ellerinin tişörtünün içine girip sırtının çıplaklığına kaydığını fark ettiğinde başka bir şeye dönüştü. Sasha zarif bir şekilde başını çevirdi, düşünmeden yapmış olsa da Jax’in tattığı tek şey gözyaşları değildi. Dilleri kavuştu ve Sasha’nın boğazının derinliklerinden ufak bir inleme geldi.

O noktada sonra, Jax bunun nasıl olduğundan emin olamasa da Sasha artık ağlamıyor, Jax da düşünmüyordu. Hem de hiç. Elleri Sasha’nın kazağının altında dolaşıyor, sıcak, pürüzsüz cildinin her santimini hissediyordu, cezaları ertelenen iki mahkum gibi öpüşüyorlardı. Jax’in huzuru öyle yoğun bir mutluluğa dönüştü ki sanki tüm bedeni şarkı söylüyordu.

Sasha öpüşmeyi bıraktı ama yerinden kılmıdamadı, Jax için dünyadaki en güzel şey olan mavi gözleriyle ona bakıyordu. “Özür dilerim, çok sulu gözüm,” diye fısıldadı.

“Önemli değil,” derken alnına minik öpücükler konduruyordu. “Üzülmeden nefret ediyorum. Durumu düzeltmek, seni mutlu etmek istiyorum.”

“Kendim için olduğu kadar senin için de üzgünüm.”

“Neden? Kalmak istemediğin için suçluluk mu duyuyorsun? Duymamalısın. Bu benimle ilgili bir şey değil. Eğer benim için üzülmediğinden kalmaya karar verirsen, bu iş yürümez. Sen istediğin için kalıyormalsın.”

“Bir seçeneğin olmadığı için, annen öldüğü için ve tüm hayatın boyunca insanların korktuğu bir şey olduğun için üzgünüm.”

“Bana acıma. Asla. İtici olduğumu düşünmeni tercih ederim.”

Sasha şaşırması gibiydi. “Senin için üzülmem acıdığım anlamına gelmiyor, tıpkı olduğumu zannettiğim kişi için üzülmenin kendime acımak anlamına gelmediği gibi. Bazen olaylar gerçekten de üzücü oluyor ve o zaman ağlıyorum.”

“Olduğunu zannettiğin kişi demekle neyi kastettin?”

Sasha başını Jax’in omzuna koyup çenesini göğsüne yasladı ve beline doladığı kollarını iyice sıktı. “Beni o eski evde bırakan, doğuran, gerçek annem değildi. Kocaman bir yüreği olan ve bebeklere kıyamayan bir kadının geleceğini ve kim olduğumu anlayacak yaşa kadar bana bakacağını bilen, sıradan insan olmayan birinin, o resimle birlikte beni oraya bıraktığını düşünüyorum.”

“Bunların hiçbirisi gerçekleri değiştirmez Sasha. Annen seni hâlâ seviyor ve büyük ihtimalle, şu anda seni deli gibi özlüyor. Birçok sıradan insanın bilmediği şeyler öğrenmiş olabilirsin ama hâlâ o Kuzgunlar toplantısından önceki kızsın. Hâlâ seçim yapabilirsin.”

Sasha başını kaldırıp Jax’e baktı. “Birisi, belki Tanrı, belki Lucifer, belki bir grup melek beni o eve bırakabilmek için bir sürü sıkıntı çekti. Sen ve kardeşlerin tarafından bulunmam gerekiyordu.”

“Yani? Herkes başkalarının beklentilerinin yarattığı baskıyla karşı karşıyadır ama nihayetinde özgün iradeleri vardır. Her zaman bir seçenekleri bulunur. Belki sen bilmiyorsun ama benim de seçeneklerim var. Seni istiyorum Sasha, hem de hayal edebileceğinden çok ama sen kalmayı düşünsen, istesen bile, benim evet ya da hayır deme şansım var.”

“Hayır der miydin?”

Geri çekildi, bir elini Sasha’nın saçlarında gezdirirken, onu neden öpmemesi gerektiğiyle ilgili sebepler zihnine doluyordu. “Bu beni öldürür ama hayır diyebilirim.”

“Neden? Beni gerçekten istemediğin için mi? Bulduğun tek Anabo benim ama bu benden hoşlanacaksın anlamına gelmiyor.”

“Ahhh, senden hoşlanıyorum Sasha. Her şeyini beğeniyorum, belki şu ağlama kısmı hariç. Önümüzdeki milyarlarca yıl boyunca birlikte olmaktan hoşlanacağımızı düşünüyorum. Her sabah uyandığımda senin güzel yüzünü görmekten, her gece yanımda sen varken uyumaktan daha fazla istediğim bir şey yok.” Uzanıp saçını düzeltti ve kulağının arkasına tutturdu. “Ama seni Mefisto yapmak, seni öfke ve nefretle tanıştırmak olacak ve dürüst olmak gerekirse buna katlanabilir miyim bilmiyorum. Senin de benim hissettiğim gibi hissedecek olman fikrine dayanamıyorum.”

Sasha’nın gözleri belki şaşkınlıktan, belki başka bir şeyden fal taşı gibi açılmıştı. Belki de inanmıyordu. “Ölümsüz olursam, Mefisto olmak zorunda mıyım?”

“Sadece Anabo olursan bizim yaptıklarımızı yapamazsın Sasha. Eğer onun için merhamet besliyorsan bir adamı yakalayıp onu Yeryüzü Cehennemi’ne yollayamazsın.”

“Ama ben merhamet beslemiyorum. Brett, Melanie ve Bay Bruno’ya karşı kızgınlık dışında hiçbir şey hissetmiyorum, o yüzden de onların gideceğini düşünmek beni rahatlatıyor.”

“Zaten değişmeye başladın ve bu da beni inanamayacağın kadar korkutuyor. Onlara olan kızgınlığını

görebiliyorum, tıpkı dün Scott’la, bugün de biyolojide Bay Hooligan’la yaşadıkların gibi, içgüdülerin devreye girdi ve ona kafa tuttu, işte bu bir sonraki aşamanın habercisiydi.”

Sasha’dan ayrılıp odanın içinde yürümeye başladı. “Eğer onu alıp Yeryüzü Cehennemi’nin kapısına götürme yeteneğin olsaydı, her şey hazır oluncaya, sahte ölümü için bir plan yapıp, M tıpatıp benzerini tamamlayıncaya kadar bunu yapmamak için kendinle mücadele etmen gerekirdi. Beklemek seni o kadar sıkardı, öyle büyük bir kızgınlık duyardın ki o kızgınlıkta boğulabilirdin. Diğer insanların ne kadar bilgisiz, şüphelenmez ve kırılgan olduklarını gördün. O masum çocukların Bay Bruno’yu takip ettiklerini gördüğünde üzülmeyiz, küplere binerdin. Onu hemen almak isterdin, diğer yandan da insanlara sinirlenirdin. Hiç acıman olmazdı, tıpkı benim gibi. Öfke ve şiddeti tecrübe ederdin. Seni bu hale getireceğim düşüncesine dayanamıyorum.”

“Kalmamı istesen bile mi?”

“Mantıklı olmadığını biliyorum ama böyle hissediyorum.”

“Niye sadece ben değişiyorum? Peki ya sen?”

Jax, Phoenix’in oyunundan bir karenin donup kaldığı TV ekranındaki şeytanlara baktı. “Seni önyargısız ve bencil olmayan bir şekilde seversem, ben de diğer insanlar kadar bağışlanma şansına sahip olacağım. Senin şu anda sahip olduğun gibi garanti bir yerim olmayacak ama bir şansım olacak. Emin değilim ama bunun beni farklı yapacağını düşünüyorum.”

“Kalmam için beni sevmen gerekiyor mu yoksa sevmesen de Mefisto olabilir miyim?”

“Seni sevmek zorunda değilim ama Mefisto olursan bana bağlanmış olursun, başkasıyla olamazsın. Burada kalıp yardım etmek ister ama benim yaptığımı yapmak istemezsen Lumina olabilirsin. Belki bu hoşuna gider. Ebediyete kadar dağda çalışabilir, belki de şiddet ve öfke solumayan tatlı bir Lumina bulursun.”

Uzun süre konuşmayan Sasha, “Bu sadece teorik bir olasılık, değil mi?” dedi.

Jax iç çekip ellerini yağmurluğunun cebine soktu ve dönüp Sasha’nın yüzüne baktı. “Evet, büyük ölçüde öyle. Sana dokunan herkesi, Lumina bile olsa öldürmek isteyeceğim kesin, bir meleği öldürmek de Cehennem için tek yönlü bir bilet almamı garantiler.”

Sasha masanın yanından ayrılıp Jax’in durduğu halının üstüne geldi, o kadar yakınında durmuştu ki nefesini hissedebiliyordu. “İşte sorun da burada. Bir Lumina’nın bana dokunmasını istemezdim. Kimsenin bana dokunmasını istemezdim. Sadece sen varsın Jax. Kafamı karıştıran ise Mefisto’ya dönüşmeye başlamamış olsaydım da aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğim.”

“Değişimler bedenini ve zihnini Eryx’le mücadeleye hazırlamakla ilgili. Benimle ilgili iyi ya da kötü tüm hisler sana ait. Ama bunu dert etme. Lucifer, önümüzdeki Perşembe’den sonra seni eski haline döndürecek, ve ben de gitmiş olacağım, böylece beni unutacaksın.”

Sasha’nın gözlerinden tekrar yaşlar boşaldı.

“Ah, Tanrım, lütfen ağlama. Ne dedim ki? Neden bunun için sevinmiyorsun? İsteddiğin bu değil mi? Bunu defalarsa söylemiştin.”

“Jax, öyle bir...öyle bir...erkeksin ki.” Jax’ten uzaklaşıp yere bakarak konuşarak odada dolanmaya başladı. “Seni unutmak istemiyorum. Eskisi gibi olmak istiyorum ama seni bir daha asla görmemeyi istemiyorum.”

“Ben de kutsal toprağa ayak basıp yanmak istemiyorum. Seni çıplak soyup şuradaki yatağa götürmek istiyorum. Hepimiz elde edemeyeceğimiz şeyler isteriz Sasha. Büyümenin en sancılı yanlarından biri her istediğimizi elde edemeyeceğimizi anlamamızdır.”

Yatağın ayak ucunda duran Sasha Jax’e baktı. “Phoenix onunla yatmıştı, değil mi?”

Başa dönüyor gibiydiler ve Jax konuyu takip etmeye çalışıyordu. “Ne?”

“Phoenix onunla tanıştığında Jane’i baştan çıkardı, tıpkı babanın Elektra’yı baştan çıkardığı gibi. Sen niye beni ayartmadın?”

“Çünkü o zaman işaretlenmiş olacaktın ve Lucifer’in bunu düzeltme imkânı yok. Ölünceye kadar burada kalmak dışında bir seçeneğin olmayacaktı. Burada kalmazsan da Eryx seni aradan bir gün geçmeden öldürecekti.”

“Ama sen istediğini almış olacaktın. Burada kalırsam, belki beni sevecektin ve kutsal toprağa basabilecektin. Ben fazla bilgiye sahip olmadan benimle sevişmiş olsaydın, istediğin her şeyi elde edebilirdin. Belki de yüzde yüz hayır demezdim. O yüzden tekrar soruyorum, neden beni ayartmadın?”

“Özgür iradeye müdahale edemem. Seçimi senin elinden almış olurdum.”

“Demek Elektra hayır demediğinde tam olarak neye adım attığını biliyordu ya da Jane, Phoenix’le yatmanın ne anlama geldiğinden haberdardı. Söylediğin bu mu?”

“Bilmiyorum Sasha. Onları reddetmediklerinde yanlarında değildim.”

Kafasını çevirip yatağa baktı, sonra da yüzünde garip ifadeyle Jax’i süzdü.. “Eğer şimdi, burada, seninle yatağa atlayacağımı söylesem, ne yapardın?”

Geriye bir-iki adım atarak sandalyeye oturdu. Yanıt veremiyordu.

Sasha, Jax’e doğru yürüyüp kollarını sandalyenin kollarına koyarak eğildi ve yüzünü Jax’in yüzüne yaklaştırdı. “Hayır, kabul etmezdin çünkü senin için yeterince iyi olmazdı. Bunu istiyorsun ama başka bir şeyi istediğin kadar çok istemiyorsun. İşte bu yüzden hiç mücadele etmeden, beni kalmaya zorlamadan gitmeme izin vereceksin.”

Kafasını sağa sola sallayan Jax, kendisini duyamayacak olan Tanrı’ya dua edip bunu söylememiş olmasını diliyordu. Eğer söylemezse, gerçek olmazdı. Gerçek değildi.

“Seni sevmemi istiyorsun. Benimle sevişmekten, kutsal topraktan, dünyadaki ya da Cennet’teki her şeyden çok istediğin bu. Baban ve Phoenix’in buna sahip olmaları gerekmiyordu. Belki istediler ama onlar için bir engel değildi. Senin içinse önemli olan tek şey bu.”

Jax yutkunamadı. Nefes alamadı. Sasha’yı kollarından tutup hafifçe itti, ayağa kalktı ve odadan yok oldu.

Yirmi dakika sonra Phoenix kapıyı tıklattığında Sasha oyunda neredeyse Cehennem’in sekizinci halkasına gelmişti. “Jax, n’aber? Bir saat içinde basket maçın yok mu senin?”

Sasha dikkatini ekrana verip daha çok şeytan ve saçları alev almış, kırmızı uçan garip maymunumsu yaratık haklamaya devam etti.

Kapı açıldı ama Sasha gözünü Cehennem’den ayırmadı.

“Sasha, Jax nerede?”

“Bilmiyorum. Yok oldu.”

“Tartıştınız mı?”

“Hayır. Duygularını incittim.” Düğmelere daha sert basıyor, düşmanı daha acımasız bir kararlılıkla yok ediyordu. “Tam anlamıyla yıktım onu. Neden biliyor musun? Çünkü ben salağım. Tam bir hödüğüm. Tanrı bana beyin vermiş ama kullanma kılavuzunu yollamayı unutmuş.”

Phoenix, Sasha’nın yanına oturdu. “Ben hiç bu seviyeye ulaşamamıştım.”

“San Francisco’daki bir arkadaşım Demon Slayer oynardı ve ne zaman evine gitsem oynamamı isterdi. Ondan daha iyi olmam sinirine dokunuyordu. Belki de Anabo olduğumdan, bu oyuna karşı doğal bir kabiliyetim var.”

“Sesin acı çekiyormuş gibi çıkıyor Sasha.”

Sasha sekizinci halkadaki son şeytanı da dondurduğunda ekran karardı, sonra üstünde *Ey Buraya Giren Kişi, Tüm Ümitlerini Bırak da Gel* yazan karmaşık bir kapı belirdi. “Nerden normal olamıyorum? Neden Jax sıradan bir çocuk olamıyor?”

“Neden gökyüzü yeşil, çimen mavi değil? Neden soruyorsun? Olan bu ve hiçbir şey bunu değiştiremez.”

Dokuzuncu halka hayli farklıydı. Çiçekler, ağaçlar, çağlayan bir ırmak, cıvıldaşan kuşlar ve vızıldayan arılar vardı. Daha ziyade My Little Pony oyununa benziyordu. “Bu da ne? Şaka mı?”

“Bu Cehennem’deki Cennet. Üstesinden gelmek zorunda olduğun şeytan açıkça belli olmuyor.”

Ekranada oyunun bu aşamasında geçerli olan kurallar belirdi.

Tanrı'yla Şeytan arasındaki çizginin bulanıklaştığı dokuzuncu halkaya hoş geldiniz. Gerçek dünyaya dönebilmek için kimlerin düşman, kimlerin dost olduğuna karar vermelisiniz. Ölebilirsiniz ama eğer seçimizi akıllıca yaptıysanız, biri sizi hayata döndürebilir ve öbür tarafa yönlendirebilir.

Kara gözleri ekrana kitlenmiş, düşünceli bir şekilde keçi sakalıyla oynayan Phoenix. “Tamam, şimdi anlıyorum. Aslında öldüm ve Cehennem’in dokuzuncu halkasında dolanıyorum.”

Phoenix dönüp Sasha’nın bakışlarını yakaladı. “Ya öyleysen? Arkadaşın olarak kimi seçerdin?”

“Retorik sorulardan gerçekten de nefret ederim.”

“Jax’ten nefret ediyor musun?”

“Tabii ki hayır.” Oyun konsolunu televizyonun altındaki masaya bırakıp arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. “Belki de her şey bu kadar hızlı gelişmemiş olsaydı, olayları sindirmek için vaktim olurdu. Geçen Perşembe günü, hayatımı yaşıyordum, Mayıs’ta beraber büyüdüğüm çocuklarla birlikte mezun olacak, dört yıl boyunca New York Üniversitesi’ne gittikten sonra, Metropolitan Müzesi’nde işe girecek, evlenip bir-iki çocuk sahibi olduktan sonra seksen yaşına gelince dünyadaki diğer bütün gerçekler gibi öbür tarafa yollanacaktım. Şimdiyse, bir haftada hayatım yüz seksen derece yön değiştirip milyon yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir hale büründü.”

“Bu duruma alışmak için biraz vaktin olsa iyi olurdu ama yok. Olsaydı da bir şey değişir miydi? Sonsuza kadar yaşamayı ve Eryx’le olan savaşa katılmayı ya istersin ya da istemezsin. Katılman için Jax’e ihtiyacın var, eğer Jax’ten nefret ediyorsan kararın ortada demektir. Ama ondan nefret etmiyorsun. Öyle dedin.”

“Ama onu sevmiyorum da.”

“Eğer ondan hoşlanıyorsan, arkası gelir.”

“Yanıt vermek zorunda değilsin Phoenix ama gerçekten bilmek istiyorum - Jane karar verirken zorlandı mı?”

Phoenix duruldu, bakışlarını başka yöne çevirdi. “Hayır.”

“Onu nasıl buldun?”

“Jax’in seni bulduğu gibi, bir baskın sırasında.” Yüzünde bir ifade olmaksızın yere bakıyordu. “Bazı sağlık sorunları olan ve Anabo olmayan bir ikiz kardeşi vardı. Birbirlerine çok yakındılar, her şeyi birlikte yapıyorlardı. O günlerde genç kadınların dans etmeyi bilmeleri önemliydi ve onların da bir dans hocaları vardı. Jane’in ailesi İngiliz aristokrasisine mensup varlıklı ve nüfuzlu bir aileydi. Dans hocası bir Skia’ydı ve Jane’in kardeşine yemin etmesi karşılığında sağlık vaat etmişti. Kardeşi yemin etti ama iyileşme hali geçiciydi, kızgın ve sinirli olmuştu. Jane kardeşindeki bu büyük değişime anlam veremiyor, neden onu kendinden uzaklaştırdığını anlamıyordu.

“Skia’yı şans eseri keşfettik ve bir-iki gün içinde bütün kayıp ruhları bulduk. Baskını bir balo esnasında yaptık. Yere düşen bir mumun çıkardığı yangında aralarında Jane’in kardeşinin de olduğu yetmiş dokuz kişi öldü. Diğerler kaçabildiler ama biz unutmalarını sağladığımız için nasıl kaçtıklarını bilmiyorlardı. Kaçanlardan biri de Jane’di.”

“Yani onu o gece buldun. Her şeyi anlattın mı?”

Yavaşça başını salladı. “Durumuna bakmak için odasına gittiğimde ağlıyordu. Orada belirlediğimde korktu, kim olduğumu ve neler yaşandığını açıkladım. Bir ay boyunca, kardeşi gibi iyi ve inançlı biri bile ruhunu rehin vermeye ikna edilebiliyorsa kimsenin bu kötülük karşısında direnç göstermesi mümkün değil diyerek bize katılmak istediğini söylediği ana kadar her gün onu ziyarete gittim.”

“Ve senden nefret etmedi.”

Phoenix gülümsedi. “Hayır, nefret etmedi.”

Sasha ayağa kalkıp dağlara, kara bürünmüş uçsuz bucaksız ormana ve sarp kayalara bakmak için pencereye yürüdü. Birden sanki gün ışığında bakıyormuş gibi net görebildiğini fark etti. Jax’in lambayı kapatmakla ilgili söylediklerini hatırladı ve Jax’in başucu lambasına dönerek yoğunlaştı ama hiçbir şey olmadı. Sonra uzaktan bir

bağırış duydu. “Hey! Kim oynuyor ışıklarla?”

Odaya baktı, bu odayı bir daha görmeyeceğinden emin gibiydi.

“Kalamayacaksın, değil mi?”

Jax’in kardeşinin gece gibi karanlık gözlerine bakıp yavaşça başını salladı. “Çok fazla şey istiyor. Jane gibi katılmayı kabul etsem bile Jax’le benim beraberliğimiz yürümez. Uzun vadede benimle mutlu olamaz.”

“İkimizin de bunun doğru olmadığını bildiğini düşünüyorum. Zaman içinde ona istediklerini verebilecek kapasitedesin. Ama aynı şeyi onun için söyleyememekten korkuyorsun.”

“Korkuyorsam ne olmuş? Hayatımda sevgi olmaksızın sonsuza kadar biriyle birlikte olamam. Olamam. Ölmek istesem, o da mümkün değil. Beni sevmeyecek birini sevmek, Cehennem’de yaşamak gibi olur.”

“Seni sevmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Sen Jane’i sevdin mi?”

Bu soru Phoenix’i kızdırdı. Kaşlarını çattı. “Nasıl böyle bir şey sorabilirsin? Yüz yıldır suçluluk hissiyle yaşıyorum ben.”

Sasha Phoenix’e yaklaştı. “Suçluluk duymak, sevmek demek değildir. Ondan hoşlandın, onu istedin, onu arzuladın ama onu sevmedin. Asıl konu hep şendin. Yüz yıl sonra bile konu hâlâ sensin. Nasıl öldüğüne, buna senin yaptığın şeyin yol açmış olmasına o kadar gömülmüşsün ki onu özlemeye ya da burada olmadığı, yaşaması gereken hayatı yaşamadığı için yas tutmaya fırsatın olmuyor. Eğer ona duyduğun sevgi olsaydı, şimdiye kadar olanları unuttur, sürekli olarak yaptığın gibi vah başıma gelenler diye dövünmek yerine onun hatırası için güzel bir şeyler yapardın. O yüzden sonuç şu ki onu sevmedin. Jane bağışlanmak için ihtiyacın olan şey, seni hedefe götürecek bir araçtı ama ben Jax için aynı şey olmak istemiyorum. Hayatımın geri kalanını mükemmel olmayan ama beni ona kazandırabileceklerim için değil, ben olduğum için sevecek sıradan bir adamla geçirmeyi tercih ederim.”

“Söyleyeceklerin bitti mi?”

“Bitti. Şimdi gidebilir miyim? Yoksa beni götürmek istemeyecek kadar kızgın mısın?”

“Kızgın değilim.” Aniden yanma gelip kollarını bir mengene gibi etrafına doladı. “Nereye gideceğimizi söyle.”

Sasha biraz nefes alamadığından, biraz da çizgiyi aştığını fark ettiğinden bir şey söylemedi. Bu akşam neler oluyordu ona?

“Nereye gideceğimizi söyle, yoksa bütün akşam bu şekilde bekleyelim mi?”

“Özür dilerim,” demeyi becerdi. “Onu sevmediğini söylemek benim üstüme vazife değil... Üzgün...”

“Boş ver Sasha.” Phoenix kollarını biraz gevşetti ve Sasha derin bir nefes aldı. “Shriverlara mı gitmek istersin, okula mı?”

“İkisine de. Önce montumu alabilmem için odama, orada da okula gitmemiz mümkün mü?”

“Taksicilik yapmıyorum burada.”

“Lütfen! Şu anda hiçbir Shriver’ı görmek istemiyorum ama dışarı çok soğuk ve benim montuma ihtiyacım var.”

“Bana yazılmış olmaman harika olmuş. Dayanamadığını bir şey varsa o da senin gibi bir baş belasıdır.”

“Ben de mağdur edebiyatı yapanlara dayanamam. Sanırım eşitlenmiş oluyoruz.”

“Söyleyeceklerinin bittiğini söylemiştin.”

“Özür dilerim, Phoenix. Neyim var bilmiyorum. Doğru söylüyorum, bu gerçekten de hoşuma gitmiyor. Söylemek şöyle dursun, böyle şeyleri aklımdan bile geçirmezdim.”

Kollarını biraz daha gevşetti ve Sasha’nın gözlerine baktı. “Seni tekrar mı öptü?”

Sasha başını eğip kızardı. “Tükürük, değil mi?”

“Tükürük.”

Her şey karadı ve birkaç saniye sonra Sasha’nın odasındaydılar. Jax Sasha’nın masasında, bilgisayarının başında, Facebook duvarındaki mesajlara bakıyordu. Başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Bırak onu Phoenix.”

Sasha, “Chris yan odada ve bu duvarlar kâğıt gibi,” diye fısıldadı.

“Önemli değil,” dedi Phoenix onu bırakırken. “Hepimiz görünmez durumdayız, kimse bizi göremez, duyamaz.”

Jax alçak ve ürkütücü bir ses tonuyla, “Tyler Hudson kim?” diye sordu.

Sasha, önce Facebook sayfasına, sonra da Jax’in mahzun yüzüne baktı. “Özel hayatın gizliliği denen bir şey var biliyorsun, sen ise o hayatın içine girmiş, ayaklarını da sehpa uzatmışsın.”

“Noel için Telluride’a geleceğini ve seni görmek istediğini söylüyor.” Ayağa kalktı, sert bir canavara dönmüştü. Yakınlaştı, o kadar gerilmişti ki Sasha Jax’in bedenindeki titreşimleri hissedebiliyordu. “Seni bir yerlere götürmek istiyor, çünkü sen gittikten sonra senden ne kadar hoşlandığını fark etmiş.”

Geçen hafta olsa duvarındaki o mesaj nedeniyle sevinçten ölebilirdi. Şimdi ise mesajı rahatsız edici buluyor ve Tyler’a sinirleniyordu. Ona çıkma teklif etmek için binlerce şansı olmuştu ama hoşlandığını fark etmesi için Sasha’nın gitmesi gerekmişti.

Jax hâlâ bir yanıt bekliyordu. “Ne dememi istiyorsun? Kimya dersinde yanma oturup flört etmeye çalışmıştım ama bana erkek arkadaşlarından biri gibi davranmıştı. Şimdi de beraber olmak istiyor. Ne olmuş? Onunla çıkmayı fala düşündüğüm yok.” Bilgisayarına baktı. “Jax, bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver. Yaptığın çok yanlış.”

“Eski bilgisayarının hafızasındaki dosyaları buna aktarmak için gelmiştim ama bilgisayarı açınca karşıma Facebook çıktı. Yoksa senin mesajlarını okuma gibi bir niyetim yoktu.”

“Sen Facebook’ta mısın?”

“Phoenix hariç hepimiz Facebook’tayız. Farklı isimler kullanıyoruz, kayıp ruhlar hakkında kişisel bilgi toplamak için harika bir şey. Skialar da muhtemel katılımcıları tespit için kullanıyor.”

“Benimle arkadaş olabilirdin.”

“Kim olduğumu bilmediğin için arkadaşlık teklifimi reddederdin. Seni kızdırmış olsam da duvarını okuduğum için çok da pişman değilim çünkü ne yaptığını, kimlerle konuştuğunu takip etmem gerektiğini düşünmeye başladım. Eğer biri Bruno ya da diğerlerine haber ucurursa, tuzağa düşürülebilir ve bu almak istediğim bir risk değil.”

Hakarete uğradığını düşünen Sasha, Jax’e baktı. “Senin satacağımı mı düşünüyorsun? Ciddi misin?”

“Kasıtlı olarak böyle bir şey yapacağını sanmıyorum ama ağzından bir şey kaçabilir.”

“Saçmaladığını biliyorsun! Söylediklerim nedeniyle bana kızdın ve şimdi de çocuk gibi davranıp acısını çıkarmaya çalışıyorsun.”

Şaşırın Jax, Phoenix’e baktı.

“Bana bakma kardeşim. Onu öpen sensin. Ben acınası, mağdur kardeşim.”

“Sana mağdur mu dedi?”

Phoenix başını salladı. “Sence ben mağdur edebiyatı mı yapıyorum?”

“O önemli değil. Sana öyle dememeliydi.”

“Eğer böyle olmasını desteklemeseydin, belki hayatına devam edebilirdi.”

“Phoenix’in böyle oluşu şimdi de benim suçum mu oldu?”

Phoenix şok olmuş gibiydi. “Ne yani? Benim mağdur olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Dert etme Phoenix. Kimsenin seni suçladığı yok. Sadece kendini suçlamaktan vazgeçmeni istiyoruz.” durakladı.

“Ve biz kız aramak için dışarı çıktığımızda, kendini eve kapatıp çalıştığını öne sürmekten vazgeçersen de güzel olur.”

Phoenix kara kaşlarını kaldırdı. “Jane’i bulduğum için, ilk Anabo bulan ben olduğum için beni kıskanıp kıskanmadığınızı merak ediyordum. Şimdi anlamış oldum.”

“Kimse seni kıskanmadı. Kimse seni suçlamadı. Jane öldüğünde hepimiz etkilendik ve çok üzüldük. Ama bu 122 yıl önceydi. Arada geçen zaman içinde araba, uçak ve bilgisayar oyunları keşfedildi. Hiçbir zaman unutmayacağını biliyorum, kimse de unutmanı beklemiyor ama ne zaman 122 yıl öncesinde yaşıyormuş gibi davranmayı bırakıp şimdiki zamanda yaşayacaksın?”

Phoenix sandalyeye çöktü, bilgisayar ekranına baktı. “Bilmiyorum. O kadar uzun zamandır bu şekilde yaşıyorum ki artık böyle biri oldum. Her şey çok aptalca görünüyor. Sasha’ya yazan şu kıza bak.” Sesi yükseliyordu. “Tek yazdığı, saçma sapan kısaltmalar ve ‘Kızım, Telluride’da kesinlikle Tyler’la çıkmalısın!” Sasha’ya baktı. “On yedi yaşındasın ve on yedi yaşındakiler birbirleriyle böyle konuşuyor. Ben bin yaşındayım, bunlar bana uzaylı dili gibi geliyor. Başka bir Anabo bulsam bile bana bir sürü kısaltma yazacak ve ben de anlamak için kafa patlatacağım, dalga mı geçiyorsunuz yahu.”

Dışarıdan gelen ayak seslerini duyunca dondular, kapı kolunun dönüşünü izlediler. Phoenix hemen bilgisayarı kapattı ve pencerenin kenarına geçti. Sasha da Jax’in yanında duruyordu.

Kapı yavaşça açıldı ve biri, “Sasha?” diye fısıldadı.

Sasha yanıt vermedi. Brett içeri girip kapıyı kapattı, sessizce bilgisayara gidip henüz sıcak olduğunu fark etmeden ekranı açtı. Pek de zeki sayılmazdı hani. Facebook sayfasının açılışını seyreden Sasha, Facebook’u şifresi hatırlanacak şekilde açılış sayfası yaptığı için kendine kızılıyordu. Duvarında yazanları okuduktan sonra e-postasına gidip annesinden gelen mesajı okudu. Sasha’nın ne kadar sinirlendiğini bilen Jax, Sasha’nın elini sıkıca tuttu. Götkafa Brett mesajı ondan önce okuyordu.

Sonra da mesajı sildi! “Ondan o kadar nefret ediyorum ki, bu nefret canımı acıtıyor.” New York Üniversitesi’nden gelen ve büyük ihtimalle haftaya pazartesi göndermeyi düşündüğü başvuruya ilişkin sorduğu soruyla ilgili mesajı da sildi. San Francisco’daki bir-iki arkadaşıyla, müdüre hanım da mesaj yollamıştı. Onları da sildi, sonra da çöp kutusu klasörünü açıp orayı da boşalttı ki Sasha hiçbir şekilde mesajları okuyamasın. “Bunu neden yapıyor?”

“Çünkü fesat. Çünkü yapabiliyor. Belki de Bay Bruno seni sindirmek için ne yapabiliyorsa yapmasını istedi. Bugün okulda olanlar Brett’i zavallı durumuna düşürdü ve Bay Bruno’nun buna katlanması zor. Brett onun en gözde kayıp ruhu, diğerlerini toplama konusu da onun omuzlarında ama sen bugün işe çomak soktun.”

Sonra, Brett belgeler klasörüne gidip yeni başladığı mektup da dahil tüm belgeleri seçti.

Jax Sasha’nın elini sıktı. “Sorun değil. Cebimde yedekleri var.”

Brett, bilgisayarı kapattıktan sonra dolaba gidip giysilerini karıştırmaya başladı.

Babasının Rusya’dan getirdiği ametistleri, annesinin on altıncı yaş günü için verdiği incileri ve parayı aldı.

Sasha histerinin eşiğindeydi. “Jax, ne yapacağım ben? Üniversiteye başvurmak için o paraya ihtiyacım var.”

“Ben sana para veririm, Brett gittikten sonra da eşyalarını geri alırız. Sana yapmayı düşündüğü her kötülüğün üstesinden gelebilirim.”

“Ya beni kaçak bir yabancı olarak ele verirse?”

“Ona gülerler. Luminalar şu anda senin belgelerin üzerinde çalışıyorlar. Gece yarısı olmadan doğum belgen dosyaya girmiş olacak ve A.B.D. vatandaşlığına ilgili devlet kayıtları oluşmuş olacak. Güven bana Sasha, bizim halledemeyeceğimiz bir şey yapması mümkün değil. Sabret, yakında gitmiş olacak.” Sasha’ya bakıp tekrar elini sıktı. “Seni üzmesine izin verme.”

Alışılmadık bir kahraman olabilirdi ama geçen Perşembe akşamından beri onu arka arkaya bir sürü felaketten kurtarmıştı. Karanlık bakışlarını yakalayan Sasha, “Üzgünüm Jax,” diye fısıldadı.

“Üzülme. Yaptığın tek şey gerçeği söylemekti.”

“Şimdi ne olacak?”

“Ateş hattındasın, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, o yüzden Bruno ve diğerleri gidene kadar bana katlanmak zorundasın.”

Jax’in Sasha’nın elini saran eli güçlü ve sıcaktı. Tüm kafa karışıklığına ve tereddütlerine rağmen Sasha o eli bırakmak istemiyordu.

Jax Sasha’yı okula götürdü, beraber Chris’in kitabını aldılar, sonra spor salonunun girişinde Jax maç için üstünü değiştirmek için soyunma odasına gitmek üzere ayrıldı. Sasha orada o kadar çok insan bulunmasına şaşırdı. Öğretmenler, veliler ve küçük çocuklar. Küçükler takımdakilerin kardeşleri olmalıydı.

Akşam yemeği yememişti ve açlıktan midesi ağrıyordu. Büfe gibi bir yer de yoktu, hoş olsa da fark etmezdi çünkü parası yoktu.

Takım ısınıyordu, havada uçuşan toplardan sakınmak için salonun kenarından geçerken bir-iki kere eğilmek zorunda kaldı. Kalabalığın içinde Amanda’yı aradı ama göremedi. Erin ve Rachel yanlarına oturması için el sallıyorlardı.

Oturur oturmaz Erin, “Tam da Brett’in neden gerzkeleştiğini konuşuyorduk,” dedi.

Rachel başıyla onayladı. “Neden anlamıyorum ama tam bir zavallı oldu.”

Sasha neden olduğunu söyleyebilirdi ama Rachel ona inanmayacaktı.

Arka tarafta, ayakta duran Mason, “Bu Kuzgunlar saçmalığı yüzünden,” dedi. Erin’e *Aman Tanrım* bakışı yollayan Rachel’in arkasına oturdu. “Katıldığından beri farklı bir insan oldu sanki. East de öyle. Julianne de.”

Erin, Sasha’ya, “Hayır, Julianne hep kaltağın tekiydi,” diye fısıldadı.

Rachel, “Kuzgun olmak gerzkeleşmek demekse, neden herkes katılmak istiyor?” diye sordu.

Mason, “Ne istersen elde edeceğini söylüyorlar,” dedi.

Sahadaki oyunculara, özellikle de Thomas’a bakan Erin, “Ben çok fazla bir şey istemiyorum,” dedi. “Tanrı’dan vazgeçip Eryx isimli birini takip edeceğine yemin etmen gerektiğini duydum. Bana bir tarikatmış gibi geldi.”

Rachel, “Bir tarikata katılan bir kuzenim vardı, halam ve eniştem, kızı kurtarmak için bir ton para harcamak zorunda kalmışlardı,” dedi.

Mason, “İnsanların nelere inandıklarını duyunca şaşıyorum,” dedi ve Sasha’ya bakarak, “Olanlar için üzgünüm. Neler oluyor? Bir de Brett kuzenin olacak!”

Sasha omzunu silkti. “Kuzgunlara katılmamı istedi çünkü getirdiği herkes için bonus puan alıyormuş. Sonra bu hikâyeyi uydurup eğer katılırsam, hikâyenin yalan olduğunu kabul edip işi şaka havasınabüründüreceğini söyledi.”

“Şaka kaka oldu,” dedi Erin. “Şimdi herkes bir zavallı olduğunu düşünüyor.”

Amanda babasıyla birlikte kapıdan girdi. Rachel, “Vay, Amanda’ya bak. Farklı görünüyor,” dedi.

Erin, “Harika görünüyor,” dedi. “Maça geldiğine inanamıyorum. Hiçbir yere gitmezdi.”

Sasha el sallarken, “Benimle buluşmasını rica ettim,” dedi. Salon boyunca yürüdüler, babası öğretmenlerin olduğu yere oturdu, Amanda da yanlarına gelmek için yukarı tırmandı. Brett’in Amanda’ya baktığını fark eden Sasha, ayağa kalkıp onu rahat bırakmasını söylememek için kendini tuttu.

Amanda, Brett’in kendine yönelen ilgisini neyse ki fark etmemişti, Erin’le Rachel’a gülümseyip Sasha’nın yanındaki boş koltuğa oturdu. “Babamın hazırlanması o kadar uzun sürdü ki neredeyse geç kalıyordum. Sanırım Rose’la konuşma fırsatı yakalayacağı için çok heyecanlı.”

“Ondan hoşlanıyor mu?”

“Hayır dese de bence hoşlanıyor. Rose çarşıya gidip kuzu pirzola alıyor, babam da ona fazladan pirzola veriyor.”

“Ay, ne tatlı, “dedi gözleri parlayan Rachel. “Baban harika biri Amanda.”

Amanda, Sasha’nın kulağına eğilip fısıldamaya başladı. “Babamla eve gittikten sonra tuhaf bir telefon konuşması yaptım.” Sasha, Amanda’nın huzursuz görünen gözlerine baktı. “Arayan Brett’ti. Yaptığı şey nedeniyle geri zekâlı gibi çıkıp gittiğini, bu yüzden özür dilediğini söyledi.”

Sasha’nın kafasında alarm çalmaya başladı. Brett neden durup dururken Amanda’yı aramıştı? Okulda Kuzgunlarla ilgilenen tek insanın o olduğunu mu fark etmişti? “Demek özür dilemek için seni aradı ama bana tek bir kelime etmedi. Neden?”

Amanda ellerine bakıp parmağındaki gümüş yüzüğü çevirmeye başladı. “Denediğini ama çok kızgın olduğun için onunla konuşmak istemediğini söyledi.”

“Yalan söylüyor. Okuldan sonra bana söylediği tek şey kaba sözcüklerdi ve ben de ona yanıt vermedim, sana karşı kötü davranan ve nefret dolu olan birine ne söyleyebilirsin?”

“Belki de kabalık yapmak istememişti?”

“İstedi, inan bana.”

“Hmm, Kuzgunlara katılmayı isteyip istemediğini sordu.”

Kahretsin. “Lütfen hayır dediğini söyle.”

“Düşüneceğimi söyledim.”

“Neden Amanda?”

Amanda başını kaldırdı, gözleri acıyla doluydu. “Anlayamazsın Sas- ha. Güzel ve zekisin, büyük ihtimalle eski okulunda inanılmaz popülerdin, bir-iki hafta içinde burada da öyle olacaksın.”

“Belki olacağım, belki de olmayacağım ama ne olursam olayım, arkadaşım olmanı istiyorum. Birlikte takılırız, eve gelip Chris’i görebilirsin. Yapma bunu Amanda. En azından iyice düşün.”

“Düşüneceğim ama maçtan sonra onunla gideceğimi söyledim bile.”

İki kere kahretsin. “Fikrini değiştirdiğini söyle, bir şeyler yemeye gideceğim ve herkesin geleceğine eminim. Bizimle gel. Brett’le gitme.”

“Hayır, gidip ne diyeceğini duymak istiyorum. Olanları açıklamak istediğini söyledi ve sesi çok üzgün geliyordu. Belki de bizim bilmediğimiz bir şeyler olmuştur, son zamanlarda bu kadar tuhaf davranmasının nedeni de bu olabilir.”

Evet bir neden vardı ama Sasha ne olduğunu söyleyemezdi. Canı sıkılan ve Amanda’nın fikrini değiştirmek için ne yapması gerektiğini kestiremeyen Sasha dikkatini oyuna verdi.

Maç başlamak üzereydi, Sasha’nın oyuncular arasında Jax’i bulması uzun sürmedi. Diğer çocukların hepsinden daha yapılıydı. Basketbol forması kollarını ve bacaklarını açıkta bırakmıştı ve Sasha kendini bakmaktan alıkoyamıyordu - özene bezene yaratılmıştı. Sağ kolunda bandaj olduğunu görünce acaba incitti mi diye endişelendi ama Jax ısınırken kolunu sakınıyor gibi görünmüyordu. Koç takımı kenara çağırdı ve Jax kenara doğru yürürken başını kaldırıp Sasha’yı bulana kadar kalabalığı süzdü. Sonra da gülümsedi, Sasha’nın kalbi bir anlığına durdu sanki.

Erin, “Sanırım yeni gelen senden hoşlanıyor,” dedi. “Duyduğuma göre seni rahat bırakması için Brett’i dövmekle tehdit etmiş, isterse dövebilir de hem de kolayca.”

“Kardeşi nerede acaba?” diye sordu Rachel.

Sanki çağrılmasını bekliyormuşçasına Brody spor salonuna girdi. Arkasında da Melanie ve Bay Bruno vardı.

Brody Sasha’yı fark edince kestirmeden gitmek için aralar daldı, Melanie ve Bay Bruno da Bay Hooligan ve karısının yanına oturdu.

Brody, dingin, tatlı gözleriyle gülümseyerek merhaba dedikten sonra, Mason'ın yanına oturdu, Erin hemen önündeydi. Bir dakika sonra kahverengi saçlı kız, Jenny gelip Brody'nin yanına oturdu, utangaç ve garip bir hali vardı. Sonra tamamen siyahlara bürünmüş Bree gelip Amanda'nın yanına oturdu. Sasha Julianne'nin bir-iki arısının Rachel'in öbür tarafına geçtiklerini gördüğünde hayli şaşırıldı. Başlama atışı yapıldığında küçük, güzel bir grupları olmuştu. Sasha Julianne'in yalnız oturduğunu fark etti. Ayrıca Bay Bruno'nun kızgın bir ifadeyle yukarı baktığını da gördü. Doğrudan ona bakıyordu ve Sasha Kuzgunlarla ilgili planlarını mahvettiği için Bruno'nun ondan nefret ettiğini biliyordu. Gözlerini Bruno'dan kaçırıp oyunu izledi.

İlk topu kazanan Telluride topu yana taşıdı ve Jax üçlük bir basket attı. Ridgway ataktan yararlanamayınca top yine Telluride'e geçti.

Oyunun ritmi, ayakkabıların parkede çıkardığı sesler, tribünlerden gelen bağırışlar ve alkışlar büyüleyiciydi. Jax topu, sanki elinde topla doğmuş gibi tutuyordu.

Saat devre arasını gösterip sıfırlandığında takım kenara yürüdü ve koç konuşmak için çömeldi. Jax başını kaldırıp Sasha'ya baktı, sonra da koçun söylediği bir şeye kafasını salladı. Başıyla onayladığını gösteren bir işaret yapıp kaşlarını çatmış duran Brett'e baktı. Brett Jax'e bir bakış attı, Jax da Brett'i daha da sinirlendirdiği anlaşılan bir şeyler söyledi. Sasha merakтан çatlayacaktı? Neler oluyordu?

İkinci yarı başladığında oyun farklı bir ritme birindi. Geride olan Ridgway arayı kapatmak için çabalıyordu. Zaman bitmek üzereyken Brett topu East'e attı ve East atışı kaçırdı. Thomas Brett'e kaşlarını çatıp bakarken, Jax da ellerini açıp bu da neydi? hareketi yaptı. Sasha Brett'in East'e pas vermesinin neden bu kadar olay olduğunu anlamamıştı ama Koç Hightower'ın sinirlendiğini görebiliyordu. Koç mola aldı, kollarını kaldırıp bağırarak Brett'i kenara çağırdı. Sinirden çılgına dönen Brett Koç'u ittirdi ve tribünlerden bir "Aaaa!" sesi yükseldi. Melanie ayağa kalkıp uygunsuz bir şeyler bağırınca, kalabalıktan bir "Aaaa!" sesi daha yükseldi.

Arılardan biri "Sasha, ailenin ne derdi var?" diye sordu.

Bir anda onların ailesi olmadığı kafasına dank etti. Hiçbir akrabalıkları yoktu. Annesi ve babasıyla kan bağı olmaması onu üzmüştü ama Brett ve Melanie'yle akrabalığının olmadığını bilmek harikaydı. Arıya, "Geçen Cuma'ya kadar onlarla tanışmamıştım bile. Babam ve Brett'in annesi iyi anlaşamıyorlarmış," dedi.

"Şaşırmadım," dedi arı. "Bayan Shriver, vay...az önce ne söylediğine inanamıyorum."

Koç tribünleri işaret etti ama Brett gidip oturmadı. Kapiya yönelip soyunma odasına gitti ve maç devam etti.

Mason ortaya, "Brett tarihe gömülmüş oldu," dedi. "Kimse koçu ittiremez. Bunun için takımdan atılacaktır."

Melanie de salonu terk etti, çıkmadan önce de Koç Hightower'a hareket çekti.

Başka bir arı, "Çok klas bir hanımefendi," dedi. "Brett'in bir pisliğe dönüşmesinin sebebi bu kadın olabilir. Kardeşi Bay Bruno'yla yattığım söylüyor. Ne iğrenç, değil mi?"

Amanda eğilip fısıldamaya başladı. "Gördün mü? Bu kadar tuhaf davranmasının en azından bir nedeni olduğunu gördük. Benim annem de böyle deliydi işte, her zaman babamla benim utanmamıza neden olacak şeyler yapardı."

"Peki annenin öyle davranması seni ailenle ilgili yalanlar uydurup yayacak kadar üzer miydi?"

"Aslına bakarsan...hayır ama hep çok sinirliydim. Söylemek istediğim, belki de senin düşündüğün kadar kötü biri değildir."

Yeni arkadaşına bakıp neden Brett'in, düşündüğünden on bin kat daha kötü olduğunu açıklayabilmeyi istedi. Ama yapamazdı. Sadece, "Bir derdi var, belli. Aklı yerinde değil... Lütfen onunla buluşma, onu anlamaya çalışma ve lütfen ama lütfen Kuzgunlara katılma."

Yüzünü sahaya çeviren Amanda yanıt vermedi.

Sinirleri bozulan Sasha iç çekip aynı şeyi yaptı ve kafasını sahaya çevirdi.

Oyun ilerledikçe Jax ve Thomas iyi bir tempo yakaladılar, takımın geri kalanı da onları takip edince epey sayı atmaya başladılar. Ama Ridgway de oyundan düşmedi, bitime beş saniye kala tabelada eşitlik vardı. Thomas topu orta sahaya taşıdı, Jax'e gönderdi, o da üçlük bir atış yaptı. Top fileden girerken bitiş zili çaldı,

kendinden geçen kalabalık alkış tutup bağırmaya, birbirini kutlamaya başladı.

“Vay, adam bayağı iyi.” Mason’ın etkilendiği görülüyordu. “Bu sene kazandığımız ilk maç.”

Jax sevinç içindeydi, Brett’in çıktığı kapıya doğru yürürken Sasha’ya doğru bakıyordu.

Tam normal bir erkeğin egosuna yakışır bir hareketti, Sasha da Jax’e sırttı.

Erin, “Senden hoşlanıyor,” dedi.

Amanda ayağa kalktı ve, “Babama yetişmem gerekiyor. Yarın görüşürüz çocuklar,” dedi.

Sasha Amanda’nın kolunu yakalamaya çalıştı ama Amanda tribünlerden aşağıda, babasının Rose’la konuştuğu kısma inmişti bile. Babası-

na bir şeyler söyledi, babası soyunma odasına doğru bakıp kaşlarını çattı, sonra Amanda bir şeyler daha söyleyip spor salonundan ayrıldı. Bay Rhodes Rose’la sohbete devam etti ve birlikte salondan çıktılar. Amanda Brett’le buluşmaya gitmiş olmalıydı, Bay Rhodes da oradan ayrılıyordu.

Nefesi kesilecekmiş gibi hisseden ve biraz panikleyen Sasha, Erin omzuna vurunca irkildi.

“Hey Sasha, kafeye geliyor musun?”

“Orada yemek de var mı? Akşam yemeği yemedim ve midem kazmıyor.”

“Sandviç yapıyorlar. Mason ona haber verdiği için Thomas’ı bekliyoruz. Belki Jack de gelir, ha?”

“Gelir herhalde.” Brody’ye baktı, Brody başını salladı. “Evet, gelir.”

Durum şöyleydi. Jax, küçük masaların birleştirilmesinden oluşan uzun bir masada Sasha’nın yanına oturmuş, onun parlayışını izliyordu. Hakkında uydurulan yalanın geride kalmasıyla çocuklar Jax’in de beklediği gibi Sasha’ya ısınmıştı. Jax de iyi vakit geçiriyordu çünkü belki hayatında ilk kez insanlar ondan korkmuyorlardı. Bir tarafında Sasha, diğer tarafında Brody’le yaydığı kötü titreşimler dengeleniyordu.

Kendisi ve Sasha için çorba, sandviç ve kurabiye almıştı.

Mason masanın öbür tarafından, “Harika bir oyundu Jack. Böyle oynamayı nerede öğrendin?” dedi.

“Büyük ölçüde kardeşlerimden.”

Mason’ın aklı karışmış gibiydi. “Brody, sen basket oynuyor musun?”

“Ben pek sporcu değilim,” dedi Brody. “Büyük kardeşlerimiz iyi oynar.”

Thomas sandviçini bitirip ellerini sildi ve Jax’e bakıp, “Brett’le olanlar nedeniyle üzgünüm ama şurası kesin ki o çıktıktan sonra oyun daha eğlenceli hale geldi.”

“O çocuğu anlayamıyorum. Basket oynamayı ya istersin, ya istemezsin.”

“Takımın umurunda olmadığı belli. Sanırım takıma girip Reilly’yi etkileyeceğini düşündü.”

Masadakilerin hepsi başarıyla onayladı, vampire benzeyen, siyah

223

saçlı kız, Bree, “Herhalde elli kere çıkma teklif etmiştir, Reilly de tatlı bir insan olduğu için ona iyi davranırsa da hep hayır diyordu. Sürekli reddedilmek Brett’i çıldırttı, bir süre sonra da delirtti. Ondan o kadar hoşlanıyor olsaydı, öldüğünde biraz üzülürdü,” dedi.

Basit görünümlü, kumral bir kız, “Ondan gerçekten hoşlandığını sanmıyorum,” dedi. “Okuldaki en güzel ve ulaşılmaz kızdı, Brett de ona harika bir araba ya da havalı bir kar sörfüne bakar gibi bakıyordu. Reilly’le gerçekte hiç ilgilenmedi.”

Dikkat çekecek hiçbir özelliği olmayan kız akıllıydı. Jax yemek yerken kızı izledi, kendisine bakmadığını hissettiği anlarda Thomas’a nasıl baktığını, Thomas’ın da kızı nasıl süzdüğünü gördü. Sohbet ilerledikçe Jax’in ilgisi de arttı. Masonla, ince gözlüklü kız arasında da bir şeyler oluyordu. Mason kıza sürekli yemek uzatıyor, aç olduğu belli olan kız da yemeye devam ediyordu. Kızın kendi yemeği yoktu. Sasha’ya eğilip kızın parası olup olmadığını sordu ve açsa ona bir şeyle ısmarlayabileceğini söylediği, Sasha da, “Rachel’ın yeme bozukluğu var,” dedi.

“Hadi canım.”

Kurabiyelerini yiyip masada oturanlara bakarken Julianne’in eski arılarının durumunu merak etti. Arılar Brody’le flört etmeye çalışıyor, Brody ise onları fark etmeyip *Star Trek*’in çıkarılmış sahneleri de içeren ilk sezonuna sahip olan, ufak tefek, kumral ve sessiz Jenny’le ilgileniyordu. Jax gülümsedi ve Brody’nin dünyadaki en havalı inek olduğunu düşündü.

Neden Rachel’in yeme bozukluğu olduğunu, kızın ondan hoşlandığı ve onun da ilgisiz olmadığı belliyken neden Thomas’ın, kumral kızla konuşmadığını düşünürken yaşadığının bir ilk olduğunu fark etti. Şimdiye kadar sadece gözlem yapmıştı ama hiçbir zaman insanlara karşı kişisel bir ilgi duymamıştı. Ruhlarını Eryx’e satan insanları bulup onları Yeryüzü Cehennemi’ne götürmüş, sonra da eve gelip kardeşleriyle takılmıştı, insanlar onun için işinin parçasıydı, her insan başka bir yüz, başka bir kayıp ruh demekti.

Bugüne kadar insanlar arasında fazla vakit geçirmemişti. Kardeşleriyle bazı akşamlar seks için kulüpleri turlamalarını saymıyordu, insanlar onlardan korktukları için ancak akşamları, yüksek müzik ve az konuşmayla istediklerini elde edebiliyorlardı. Seviştiği kızların kim olduğunu, neden orada olduklarını ya da neden yabancı biriyle sevişmeyi kabul ettiklerini hiç merak etmemişti. O sormuş, kız evet demişti, Jax’in de bir daha onu düşünmesi gerekmemişti.

Şimdi ise o kızların kim olduğunu ve neden bir yabancıнын kendilerine bu kadar yakınlaşmasına izin verdiklerini merak ediyordu. Sasha’nın dudağındaki bir kırıntıyı alırken, “Neden bazı kızlar tanımadıkları erkeklerle sevişirler?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle sonra başka bir şeyler olacağını düşündükleri için.”

“Sevişmek istedikleri için değil mi yani?”

Jax’in gözlerine baktı ve kafasını yavaşça salladı. “Bu konuda uzman olmadığım kesin ama ben de bir kızım ve birçok kız tanıyorum, çok da okuyorum. Sanırım bizim için fiziksel şeylerden ziyade işin romantik yönü daha önemli. Ve kızların kendilerini güvende hissetmedikçe, birlikte oldukları kişiye tam anlamıyla güvenmedikçe çok da zevk aldıklarını düşünmüyorum.” Jax’in yüzünü inceledi. “Niye sordun?”

“Farklı hissediyorum. Açıklaması zor ama daha önce fark etmediğim şeyleri fark edip şu ana kadar üzerinde durmadığım şeyleri düşünüyorum.”

“Ve tüm o yabancı kızların neden sana izin verdiklerini merak mı ediyorsun?”

“Doğru. Benim için sorun değildi. İstedim ve yatacak birini bulmaya gittim ve onların da benim gibi hissettiğini düşündüm. Ama şu anda emin değilim, o yüzden de merak ettim.”

“Artık farklı olan ne?”

Sasha’ya bakıp ne olduğunu bulmaya çalıştı. “Bilmiyorum.”

Bree gülerek, “Burada neler fısıldamıyorsunuz?” dedi. “İsterseniz kalkalım, siz baş başa kalın, ha?”

Bütün masa güldü, sohbet konudan konuya geçti. Birilerinin Bruno’yla ilgili bir şey söyleyeceğini ümit ediyordu ama kimse okulla ilgili konuşmadı. Daha çok üniversite başvurularından, sonra Reilly’den bahsedildi ve sohbet, o öldükten sonra insanlara ne olduğuna geldi. Dikkatle dinleyen Jax, kimi zaman hayrete düştü, kimi zaman da rahatladı. Bu çocukların hiçbiri, Julianne’in eski arıları bile yakın dönemde ruhlarını rehin verme tehlikesinde değillerdi.

Bree kafede çalışan bir çocukla çıktı, Brody, Jenny’le birlikte karşıdaki kitapçıya gideceklerini söyledi. Jax, Brody’ye bir bakış attı ve Brody sessizce, onu öpmek ya da evine gidip *Star Trek* izlemek gibi aptalca bir şey yapmayacağını belirtti.

Masada altı kişi kalmışlardı, sonra Thomas, “Eve gidip tarih ödevini bitirmem gerekiyor,” dedi.

Kumral kız, “Annem büyük ihtimalle kızmıştır, çünkü bu akşamki Hanuka mumunu yakmak için beni bekleyeceklerdi, o yüzden benim de gitmem lazım,” dedi.

Rachel hayal kırıklığına uğramıştı. “Henüz gitmeye hazır değilim ama birazdan kalkacağım, istersen seni bırakabilirim.”

Thomas, “İstersen ben seni götürebilirim Erin,” dedi.

Erin. Kızın adı Erin'di. Gülümsedi ve Thomas'la birlikte çıkmak için ayağa kalktı. Yürürlerken dönüp Rachel'a sırtıttı.

Rachel'la Mason bir kahve daha içmek için tezgâha doğru ilerlerlerken Jax Sasha'ya, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Onu eve götürsün diye numara yaptı."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Erkekler durumdan habersiz olabilir, o yüzden bazen kızların onları dürtmesi gerekiyor. Thomas onu tanıma imkânı bulursa Erin'den hoşlanacaktı, Erin zaten Thomas'tan hoşlanıyor, o yüzden de yakınlaşmak için bir yol buldu. Eğer Erin'le hiç ilgilenmiyor olsaydı, onu eve götürmeyi teklif etmezdi."

Jax bir de kendinin usta bir stratejist olduğunu düşünürdü. "Sen de çocuğun birine böyle bir şey yapar mıydın?"

"Eğer ondan hoşlanmışsam ve çocuk da farkında değilse, evet."

"Tyler Hudson'a da yapmış mıydın?"

"Her şeyi denedim ama o hiç farkına varmadı; böylece benimle gerçekten ilgilenmediğini anlamış oldum."

"Şimdiyse seninle çıkmak istiyor. Ne değişti?"

Sasha omuzlarını kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok ama onunla ilgilenmediğim için bunun önemi de yok. Hem de hiç."

"Benim yüzümden mi?"

"Tabii ki senin yüzünden."

Mokasını bitirip fincanını yavaşça masaya koyarken, parmağını kafenin logosunun üzerinde gezdiriyordu. "Ama dedin ki..."

"Nasıl sona ereceği önemli değil. Şimdi, şu anda sadece sen varsın."

Jax'ın göğsünde bir şeyler yeşerdi, belki de ümitti bu. "Gelecek haftaya kadar vaktimiz olduğuna ve ister istemez hayli fazla vakit geçireceğimize göre belki de her şey normalmiş gibi davranıp beraber olabiliriz... işte, yani şey gibi..."

"Çıkıyormuşuz gibi mi?"

O garip his içini kapladı ve bakışlarını fincandan kaldıramadı. "Evet. Öyle" Eğer hayır derse, Jax gidene kadar arkadaş kalmayı tercih edeceğini söylerse çok kötü hissedecekti.

"Tamam Jax."

Sasha'nın gözlerine bakıp, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet, gerçekten. İlk erkek arkadaşımın ve hayal ettiğim gibi olmasan da senin için çıldırıyorum. O yüzden evet, yapalım bu işi."

Jax, düşünmeden eğilip Sasha'yı öptü.

Sasha da düşünmüyor olmalıydı ki o da Jax'i öptü.

Rachel arkalarından, "Bir oda tutun yahu," diyene kadar öpüşmeye devam ettiler.

Ayrırlırlarken Jax, Mason'la Rachel'ın kafenin arka kısmına, şömineye yakın bir kanepeye geçtiklerini fark etti.

Sasha'yı elinden tutup Brody'nin dağdan gelmek için kullandığı arabaya götürdü. "Hadi biraz dolaşalım, sonra da Brody'yi almak için dönmekten önce seni eve bırakırım."

Jax onun kapısını tuttu, Sasha oturdu ve direksiyona geçip arabayı çalıştıran Jax'e gülümsedi. Radyoda eski bir Beatles parçası çalıyordu.

Arabayı dağlara doğru sürüp Mefisto evine giden yola saptı ve tüm vadiyi görebilecekleri bir noktada park etti. Farları kapattı, kalorifer için motoru açık bıraktı. "Güzel, değil mi?"

"Sanki gökyüzünde üç dolunay varmış gibi her şeyi görebilmem ne ilginç, halbuki bu gece ay görünmüyor."

"Sıradan insanların yapamayacağı şeyleri yapabilmek seni rahatsız ediyor mu?"

“Etmeli ama hayır, etmiyor.”

“O zaman seni öptüğüm ve değişmene neden olduğum için bana kızgın değilsin.”

“Hayır, kızgın değilim. Ve her öpüşün değişimi hızlandırdığı için öpmeni istememeliyim ama dürüst olmam gerekirse şu anda beni öpmeni, nefes almaktan bile daha çok istiyorum.”

Bu akşam maça Key’in antika Mercedes’iyle geldiği için, içinden Brody’ye teşekkür etti. Ön koltuk kocamandı, arada konsol olmadığından direksiyonun arkasından uzaklaşması, onu da kendine çekerek ortada buluşmaları için hiçbir engel yoktu “Emin misin?” diye sorabildi ama zaten sarmaşık gibi birbirlerine dolanmışlardı bile.

“Gerçekten eminim.” Sasha Jax’i öptü ve sonra her şey görünmez oldu.

Ceketler çıktı, sonra Jax’in gömleği, ardından Sasha’nın kazağı. Jax Sasha’ya şöyle bir baktı. Geçen hafta birlikte aldıkları, dekolte kısmı taş işlemeli, siyah, dantel sutyeni giyiyordu. “Seni bunun içinde görebileceğimi hiç tahmin etmezdim.”

“Jax, beni utandırıyorsun.”

“Ne? Neden? Çok güzelsin Sasha.” Elini Sasha’nın omzundan aşağı, sutyenin kopçasının olduğu yere kadar kaydırды, teni yumuşacıktı. “Dünyada dudaklarından daha yumuşak bir şey olmasa gerek.”

Sasha’nın göğüslerine o kadar yoğunlaşmıştı ki Sasha’nın avcu kendi göğsüne değince irkildi. “Ne yapıyorsun?”

“Sen dokunursan, ben de dokunurum.”

Jax’i mutlu etmek istiyordu.

“Jax, bu nedir?” Parmakları pazusundaydı. “Neden bandaj taktığını merak ediyordum, herhalde dövmeni örtmek için, değil mi?”

“Doğum lekesi. Senin A harfin gibi ama bu çok daha büyük.”

Jax’i gıcıklayarak bandajı sıyırdı. “Benimki gibi ama bu bir M ve etrafında da haleler yok. Gerçekten çok güzel.” Parmakları kollarından tekrar göğsüne geldi ve Jax’i tekrar öptü.

Sutyen çıktı, kopçayı kimin açtığı belli değildi.

Sasha Jax’in kalçalarını dizleriyle kısırmıştı, Avuçlarında yumuşak göğüslerini ya da kızgın teninde soğuk, meraklı elleri hissedene Jax, Sasha’da kayboldu.

Bu hiç de iyi bir fikir değildi.

Ama Sasha’nın ağzı, kokusu ve göğsüne yaslanan güzel memeleri Jax’in aklını yitirmesi için yeterliydi. içindeki karanlık tarafın baskısını hiç bu kadar yoğun hissetmemişti, karanlık devam etmesini, ona sahip olup işaretlemesini, Sasha’nın onu hiç bırakmayacağından emin olmasını söylüyordu. Çok kolay olacaktı. Sasha da bunu istiyordu, kendini ana bırakmıştı ve sonuna kadar gitmeye hazırdı.

“Off, kahretsin!” Sasha’yı kollarından tutup kucağından kaldırdı ve koltuğun yan tarafına oturturdu, ellerini yumruk yapıp ileriye baktı, hızlı hızlı nefes alıyor, kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Hiçbir şey bu kadar zor olmamıştı.

“Jax? Sorun nedir? Kızgın mısın?”

“Artık gitmeliyiz.”

“Neden bozuldun anlamıyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?”

Dönüp Sasha’ya baktı. “Hayır, sorun bende. Yapamam...kolay değil...”

Sasha Jax’e gülümsedi. “Sorun değil, Jax.”

Üzülmemiş olması, Jax’i anlaması, ya da en azından anlamaya çalışması, ona bu kadar güvenmesi...dönüp Sasha’yı kendine çekti ve yüzünü gömdüğü ipeksi saçlarının arasından tenini yakan nefesini hissetti. “Sasha, ben...”

Hislerini nasıl kelimelere döküp ifade edebileceğini bilmiyordu,
o yüzden durdu ve tüm kalbiyle onu terk etmemesini umarak Sasha'ya sarıldı.
Sasha, "Biliyorum Jax," dedi. "Ben de."

Jax, kızın sonunda gideceğini bildiği için ayakları yerden kesilecek derecede mutlu değildi belki ama şimdilik memnundu. Ye bu Jax için nirvanaydı.

Jax, Brody'yi kitapçıdan almaya gitmeden önce Sasha'yı Shrivelara bıraktı. Sasha içeri girdi ve ortalarda kimsenin olmamasına çok sevindi. Brett hâlâ dışarıda olmalıydı çünkü Hummer'ı ortalıkta yoktu. Melanie'nin arabası da yoktu, Tim televizyon koltuğunda oturmuyordu ve ev karanlıktı. Yukarıda Chris'in kapısını tıklattı ama yanıt alamadı. Kapıyı araladı, odada olmadığını görünce kimya kitabını masasının üstüne bıraktı.

Chris'in odasından çıkıp kendi odasına girdi, kapıyı kilitleyip Boo'yu çağırdı. Boo gelip kollarının arasına girdi ve eşsiz köpek coşkusuyla Sasha'nın yüzünü yalamaya başladı. Sasha onu sıkıca sarıp burnunu yumuşak tüylerinin arasına soktu. "Zavallı çirkin bebek. Çok tatlısın, biliyor muydun?" Yatağının ayak kısmında oturan Sasha, Boo'yu da yanına oturttu ve Amanda'nın numarasını çevirmek için cebinden telefonunu çıkardı.

Amanda'nın telesekreteri devreye girdi, Sasha da, "Müsait olduğunda beni ara," diye mesaj bıraktı. Merak ve endişe içinde bir süre telefonuna baktı. Eğer Amanda aramayacak olursa, bu iyiye işaret değildi.

Masasına oturup bilgisayarını açtı ve Facebook duvarını okudu. Telluride Lisesi'nden, aralarından üçü Julianne'in anıları olmak üzere on beş çocuk onu arkadaş listelerine eklemişti, Sasha gülümsedi. Bu da sana kapak olsun Brett.

Tyler bir mesaj daha yollamıştı, Sasha yanıt gönderip iyi bir tatil geçirmesini diledi ve okulda tanıştığı bir çocukla çıktığını söyledi. Cehennem'in çocuğu olan bu çocuğun delilik seviyesindeki kıskançlığı üzerinde neredeyse hiç kontrolü olmadığını söylemedi ama bunu aklından geçirmedi de değil.

Jax'in kafede sorduğu soruyu, bakışlarını, diğerlerine karşı gösterdiği ilgiyi hatırlayınca acaba değişen sadece kendisi olmayabilir mi diye düşündü. Eğer Sasha giderek Jax'e benziyorsa, Jax'in de Sasha'ya benzemesi mantıklı olmaz mıydı? Sonra arabada Jax'in onu son kucaklayışı farklıydı, ne olduğunu açıklayamıyordu ama farklıydı. Jax'te daha önce olmayan bir şey hissetti.

E-posta programı yeni mesaj sinyali verince, programı açtı ve annesinin bir mesaj daha gönderdiğini görüp sevindi.

Sevgili Sasha,

Tim mesaj gönderip Melanie'nin, seninle doğru bir zamanda paylaşmak istediğim şeyi anlattığını haber verdi. Bunu benden nefret eden ve babam adam yerine koymayan birinden bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm. Senin için zor olduğunu biliyor ve seninle konuşmak istiyorum ama şu anda cep telefonum yok ve çok az param var, o yüzden seni arayabilmem biraz vakit alacak. O zamana kadar seni ne kadar çok sevdiğimi ve Michael'ın da ne kadar çok sevdiğini bilmelisin. Bizim doğumla gelen kızımız olmasan da kimse bir çocuğu bu kadar sevmemiştir. Seni feci şekilde özleyiyor ve sürekli üzülüyorum ama orada, burada olmayacağın gibi güvende olduğunu biliyorum.

Sanırım seni Rusya'ya getirmenin ve üniversiteye gidene kadar yanımda kalmanı sağlamanın bir yolunu buldum ama bu biraz zaman alacak. Sabırlı ol ve derslerine iyi çalış. Seni seviyorum, hem de çok.

Annen.

Gerçekten onu Rusya götürmenin bir yolunu bulmuş muydu, yoksa giderken onu arkada bıraktığı için kötü mü hissediyordu? Önemli değildi. Eğer annesi bir yolunu bulursa Rusya'ya gidecekti. Bulamazsa burada Tim ve Chris'le kalacaktı ve bu da çok kötü sayılmazdı. Önümüzdeki haftadan sonra Brett ve Melanie sorun olmayacaklardı.

Jax'i, onu bir daha görememeyi, daha doğrusu onu unutmayı düşündü ve gözleri doldu. Kendini tutamamıştı. Bu konu ne zaman aklına gelse, sanki biri ölmüş gibi ağlıyordu. Onu unutacağını bilmek, işleri daha da „ zorlaştırıyordu.

Gözyaşlarını silerken annesinin, ülkeyi terk ettiği için hayatını zorlaştıran Rus devletine rağmen, yaşadığı yerde iş bulup bulamayacağını düşündü. Sormak istiyordu ama annesinin gerçek yanıtlar vermeyeceğini biliyordu.

Bir süre e-postaya bakıp nasıl yanıtlayacağını düşündü. En sonunda şunları yazdı:

Keşke bana çok daha önce anlatmış olsaydın ama sanırım neden anlatmadığını anlıyorum. Sizin biyolojik çocuğunuz olmadığımı hazmetmek hayli zor, fakat daha garip olan yasal olarak da sizin çocuğunuz olmamam. Buna alışmam biraz zaman alacak ama alışacağım.

Seni seviyorum,

Sasha

Üniversite başvuru mektubu üzerinde çalışmak istiyordu ama Jax yedek dosyaları vermeyi unutmuştu, Sasha da ödevlerinin geri kalan kısmını tamamlayıp duş aldı ve yattı. Yorgun ve uykulu bir şekilde nevretime gömülmüş, ayaklarının dibindeki Boo'yla birlikte uykuya dalacakken Amanda'nın onu aramadığını fark etti.

Doğruldu, telefonunu alıp tekrar aradı. Yanıt yoktu. Kendi kendine telefonunun şarjının bitmiş ya da telefonunu bir yerlerde unutmuş olabileceğini, belki de sesi kıstığını söyledi; ama kalbinin derinliklerinde Amanda'nın yanıt vermemesinin nedeninin bunlardan hiçbiri olmadığını biliyordu. Amanda onunla konuşmak istemiyordu.

Tekrar uzandı ve Jax'le Brody'nin herkesin özgür iradelerini kullanarak, gerçekten kötü de olsalar kendi seçimlerini yapmaları gerektiğiyle ilgili söylediklerini hatırlamasına rağmen, Amanda'nın Kuzgunlara katılmaması için dua etti.

Boo'nun boğazında çıkardığı boğuk bir hırlamayla uyandı ve döndüğünde kapının ve ışığın açık olduğunu gördü. Üstünde donuyla duran Brett'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı, gözlerin etrafı hafif morarmıştı. “Onu katılmamaya ikna ettiğini sandın, değil mi?”

Olamaz. “Amanda Kuzgunlara katılmamıştır. Yalan söylüyorsun.”

Brett içeri girip kapıyı kapattı ve yatağa yöneldi. “Henüz değil ama katılacak ve sen geri çekilirsen diğerleri de onu takip edecekler. Sanırım kimle uğraştığını anlamam için ufak bir derse ihtiyacın var.”

Sasha yatağın öbür ucuna gidip kalkmak için doğruldu. “Kimle uğraştığımı çok iyi biliyorum ama beni tehdit edebileceğini düşünüyorsan çok yanlışsın.”

“Aslında aptal görünmüyorsun ama hâlâ ana fikri anlayamadığın için bundan sonra işlerin nasıl ilerleyeceğini sana açıkça izah etmeme izin ver. Eğer dediklerimi harfiyen yapmazsan bir hafta içinde ülkeyi terk etmek zorunda kalırsın.”

Sasha, Brett'in bakışlarından, sadece insanların Kuzgunlara katılmalarını sağlama konusunda önüne çıkmaması gerektiğinden bahsetmediğini anladı.

Gölgelenmiş gözlerinden, ifadesindeki imadan ne olduğunu anlamıştı.

Işık sönene kadar yoğunlaştı ama Brett'i hâlâ görebiliyordu.

Neredeyse nefesi kesilmişti, çok korkuyordu. İçgüdüsel olarak kapıya yöneldi ve bağırdı ama Brett onu arkasından yakaladı. Sasha'yı yatağa doğru çekerken kollarıyla sıkıyor, canını acıtıyordu. O anda Sasha'nın korkusu her şeyin üstüne çıktı ve kontrolü kaybeden Sasha kendi etrafında dönüp iterek Brett'i sırtüstü yere düşürdü. Tekrar kapıya yöneldi ama Brett daha önce davranmıştı, derin derin nefes alıp Sasha'ya bakıyordu. Işıkları açtı.

"Benden kaçamazsın."

Sasha'ya yaklaştı. "İstedğim her şeyi elde edebilirim ve şu anda seni istiyorum." Brett üstüne gelirken Sasha geri çekiliyordu. Brett yapacaklarını ve Sasha'nın yapmasını istediklerini sayıyordu.

Işığın tekrar sönmesini ve sandalyenin Brett'in önüne çıkmasını diledi. Sandalyeye takılan Brett yere düştü, Sasha'ya sövmeye başlayıp ayağa kalktı ve yakınlaşmaya devam etti.

Sasha'nın bacakları yatağa dayandığında Brett onu itti ve Sasha sırtüstü yatağa düştü. Yuvarlanırken tutunacak bir yer arıyor, ondan kurtulmaya çalışıyordu. Brett Sasha'nın üstüne yatıp bedeninin tüm ağırlığını vererek onu zapt etmeye çalışırken ellerini Sasha'nın pijamasının içine sokuyor, memelerini acıtacak kadar çok sıkıyordu. Bir yanağı çarşafa yapışmış olan Sasha, Boo'nun yatağa çıktığını, dişlerini gösterip delicesine hırladığını gördü, ikisinin arasına giren Boo, Brett'in Sasha'yı bırakmasını sağlamıştı, Brett tekme ve yumruklarıyla Boo'yu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Isırıklar ve çizikler yüzünden kan içinde kalmıştı, köpeği durdurması için Sasha'ya bağırıyordu.

Sasha yataktan kalkıp kapıya gitmek üzereyken Boo odanın öbür ucundan koşarak gelip dolabın yanındaki duvara tosladı, azıcık inledikten sonra yere yığıldı.

Kapı açıldı ve ışık yandı, üstünde donuyla, saçları diken diken ve gözleri uykulu bir halde Chris göründü. "Aman Tanrım, Brett, ne yapıyorsun?"

Brett zor nefes alıyordu, halının üstünde serilmiş, bacağı kanıyordu. "Git buradan Chris. Karışma."

Chris Sasha'ya baktı. "Sana tecavüz mü edecekti?"

Gözlerinden yaşla süzülen Sasha sessizce başını salladı.

"Brett, boktan herifin tekisin. Senden daha da nefret edebileceğimi bilmiyordum. Git Şeytan'a tapan arkadaşlarınla uğraş ve Sasha'yı rahat bırak."

"Onlar Şeytan'a tapanlardan değil! Öyle bir şey değil."

"Ne olduğu önemli değil. Sen ruhunu sattın. Sen kötüsün."

"Haydi ama, ciddi misin? Bu aralar fazla Demon Slayer oynuyorsun."

"Evet ve her gün keşke gerçeklerini haklayabilsem diyerek bir sürü sahte şeytanı öldürüyorum. Onlardan birinin sen olmanı o kadar istiyorum ki. Şimdi defol, eğer Sasha'ya dokunursan civardaki tüm polisleri arkana takarım."

"Gerçekten senin kuzenin değil. O kaçak bir yabancı."

"Mars'tan gelmiş olsa bile umurumda değil. Onu incitmeye hakkın yok." Yumruğunu kaldırarak Brett'e yaklaştı. "Eğer şimdi defolmazsan ağzını burnunu kırarım."

Brett önce Chris'e sonra da Sasha'ya baktı, gözleriyle ne yapacağını söylüyor gibiydi. Chris'in olmadığı bir anı bekleyecek ve geri gelecekti.

Brett gidince yumruğunu indiren Chris, Sasha'ya bakmadan, "Kapını kilitle ve kapı kulpunun altına şu sandalyeyi sıkıştır, yoksa araya kâğıt sokup kilidi açabilir. Tekrar gelirse avazın çıktığı kadar bağır."

"Teşekkürler Chris."

"Teşekkürü boş ver şimdi. Evde tek başına kalmamalısın Sasha."

Tam çıkacağı sırada Chris'e, "Neden ondan nefret ediyorsun?" diye sordu. "Sana ne yaptı?"

Kapı eşiğinde bir süre tereddüt eden Chris, Sasha'ya bakmadan, "Yazdığım bir hikâyeyi çalıp East'e verdi, East de onu bir yarışmaya gönderip on bin dolarlık burs kazandı. Hikâye onun adıyla bilim kurgu antolojisinde

yayınlanacak. On üç yaşından beri o hikâye üzerinde çalışıyordum. Uç yıl düşünsene ve eğer yayınlanırsa üniversiteye girmemde bana çok yardımcı olacağını düşünüyordum. East hikâyeyi arakladı ve annem aslında benim yazdığımı inanmadı. Brett ve arkadaşlarını kıskandığım için böyle yaptığımı söyledi.”

“Tim’e anlattın mı?”

Başını salladı. “Ama babam tüm kavgalardan galip ayrılmıyor, yani olan bana oldu.” Sasha başka bir şey söyleyemeden odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Boo’ya doğru koşan Sasha hamur haline gelmiş olan bedenini yerden kaldırıp kucağına aldı, hem sallanıyor, hem de ağlıyordu. Zavallı, çirkin ve tatlı köpek. Onu korumaya çalışırken ölmüştü. Brett’ten o kadar nefret ediyordu ki onu alıp yerin dibindeki o karanlık ve derin çukura götürmeyi her şeyden çok istiyordu.

Biri kapıya vurdu, Brett’in geldiğini sana Sasha gerildi. “Kim o?”

Tim kapının ardından, “Neler oluyor Sasha? Gürültüler duydum.”

Ne söylemeliydi? Haaa, sadece bana tecavüz etmek isteyen oğlunla boğuşuyordum.

Yanıt veremeden kapı açıldı ve Tim içeri girdi, Boo’yu görünce kaşları çatıldı. “Eve köpek getirmene kim izin verdi senin?”

Tim’in gözlerindeki inançsızlığa ve nefrete bakakalan Sasha geri çekildi.

Tim ruhunu Eryx’e vermişti.

* * *

“Jax, kalk.”

Hemen ayılan Jax doğruldu ve yatağının yanında duran Ty’ı gördü.

“Sorun nedir?”

“Boo. Sinyali kesildi ve kontrol ettiğimde aletin vücut ısısından uzak kaldığını gördüm. Sasha aleti çıkarmış olabilir ama ölmüş olma ihtimali daha yüksek ve bu da kötüye işaret.”

“Kahretsin!” Yataktan fırlayıp dolabına gitti, üstüne bir kot ve bir tişört geçirip yağmurluğunu giydi ve Sasha’nın odasına ısındı, odada neler olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığı için görünmez olarak gitmişti. Sasha’nın orada olduğunu, götürülmediğini görünce rahatladı ama olanları anlayınca rahatlama yerini acıya bıraktı.

Sasha köşede durmuş, Boo’nun cansız bedenini tutarken halası ve eniştesi ona bağırıyorlardı. Jax’i fark etti ama ona yönelmedi. Görünmez olduğunu, diğerlerinin onu göremediklerini biliyordu. Diğer yandan Jax burada olduğu için o kadar da korkunç bir şeyler olmayacağını hissediyordu. Gözlerindeki endişe azalmıştı.

Tim ve Melanie’ye bakan Jax, Tim’in gözlerini görünce pek de yabancı olmadığı yenilgi hissine kapıldı. Şaşırmıştı çünkü Tim’in riskte olduğunu düşünmüyordu.

Melanie, “Bu odayı hak etmiyorsun,” dedi. “Evimize getirdiğin bu uyuz hayvanın Brett’e saldırmış olmasına inanamıyorum! Halıdaki kana bak. Eğer hâlâ ölmediyse, o köpeği dışarı çıkarıp vuracağım. Belki de hedefi şaşırsın seni vururum.”

Tim, “Ortalığı temizleyecek ve Brett’ten özür dileyeceksin,” dedi.

“Sonra da eşyalarını toparlayıp bodruma yerleşeceksin.”

“Ortalığı temizler ve bodruma geçirim ama Cehennem’e kar yağsa da Brett’ten özür dilemem. Ne dediğimi duydunuz mu? Bana tecavüz etmeye çalıştı. Eğer Boo ve Chris olmasaydı, etmiş de olacaktı.”

Kan beynine öyle hızlı sıçramıştı ki Jax neredeyse bayılacaktı. Hiç bu kadar sinirlenmiş miydi acaba? Bir insanı öldürmeyi bu kadar çok istemiş miydi?

“O on sekiz yaşında bir delikanlı,” dedi Tim. “Sen de sürekli önünde kuyruk sallıyorsun. Ne bekliyordun ki?”

Gözlerinden nefret saçan Sasha, boğuk bir ses, “Özür dileyeceğim,” dedi.

İkisi de Sasha’ya biraz daha acı çektirmek istedikleri için hayal kırıklığına uğramış gibiydiler ama boyun eğdiğini görünce yapacak bir şeyleri kalmamıştı. Melanie odadan çıkarken, “Eğer Kuzgunlara katılırsan, tüm bu

sorunları ortadan kaldırılabilirsin,” dedi.

“Asla. Ben Tim gibi kendini satacak biri değilim.”

Tim şişko bir adama göre inanılmaz bir çeviklikle hareket edip elinin tersiyle Sasha’ya vurdu ve onu yere yıktı. Sasha kaçmaya çalıştı ama yere düşüşü ve Tim’in tekrar üstüne geldiğini görmesi arasında geçen bir nanosaniye içinde dudağı patladı ve kan Boo’nun tüylerinin üstüne sıçradı. Tim Sasha’yı tekmelemek için bacağı geri çekmişti ki Jax evdeki herkesi dondurdurdu ve Sasha’yı yerden kaldırdı. Jax’e sarılan Sasha’nın gözlerini kırptırıyor, düşünceleri toparlamak istercesine kafasını sallıyordu.

“Jax, bir şey hatırladım,” diye fısıldadı. “San Francisco’da beni bulduğun gece de aynı şeyi yapmıştın, değil mi?”

Jax iyileşene kadar Sasha’nın dudağını öptü ve sinirine hâkim oluncaya kadar onu kollarını arasında tuttu. En sonunda konuşmaya başladı.

“Evet. Şimdi büyük bir sorununuz var.”

“Çözüldüklerinde ne yapacağız.”

“Haklısın. Sadece yanımda dur ve sessiz ol, tamam mı?”

Sasha başıyla evet deyip kollarını Jax’in boynuna doladı. Eve, bodrumdaki sığınağa geldiler, Sasha’yı yere indiren Jax dahili haberleşme sistemi üzerinden kardeşlerini çağırdı. Bir dakika geçmemişti ki hepsi donlarının üstüne geçirdikleri yağmurluklarıyla birlikte bodrumdaydılar. Key Jax’e sert bir bakış fırlattı. “Konuş bakalım.”

“Tim Shriver yemin etmiş. Sasha’yı dövüyordu, ben de bütün evi dondurdum. Etkisi geçene kadar yaklaşık sekiz dakikamız var.”

Key, odanın ortasından duran oval şekilli uzun masanın etrafından dolanmadan önce uzun saçlarını kulaklarını arkasına atıp Sasha’ya baktı.

“Hepsini alamayız, henüz erken. Bruno işkillenebilir, o zaman da tüm plan mahvolur.”

Denys odanın öbür ucundan, “Tim’i alalım, diğerlerini bırakalım. Çok şişko olduğu için Bruno kalp krizinden şüphelenmeyecektir,” dedi.

Ty başını salladı. “Tıpatıp modelimiz yok.”

“Akşamüstüne kadar hazırlanabilir,” dedi Zee. “Bu esnada da onu komaya sokarız, M de hastaneyi şüphelendirmemek için kalp üzerinde çalışır.”

Phoenix, “Riskli,” dedi. “Gerçekten de kalp yetmezliğinden ölebilir. Bu da Eryx için bir kazanç olur.”

Zee elmas küpesiyle oynarken, “Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Eğer onu dövüyorsa, Sasha o evde kalamaz.”

Key hepsine tek tek baktı. “Hemfikir miyiz?”

Hepsi başlarıyla onayladı.

Sonra Jax’e baktı. “Bu plan işe yarar mı?”

“İşe yarar ama o orospu çocuğu Sasha’ya tecavüz etmeye kalktı.”

Üçü birden, “Tim mi?” diye sordu.

“Brett.”

Üstünde tişörtten başka bir şey olmayan ve gözleri fal taşı gibi açılmış Sasha’ya baktılar.

Phoenix, “Doğum lekesini gördü mü?” diye sordu.

“Hayır. Herhangi bir şey olmadan Boo Brett’e saldırdı. Brett Boo’yu öldürdü ve Chris odaya gelip eğer gitmezse onu dövmekle tehdit etti. Sonra Tim geldi ve gözlerini gördüm, Boo ve halıdaki kan lekesi yüzünden sinirlendi ve

Melanie'yi çağırdı. Halıda neden kan olduğunu, Boo'nun neden Brett'i ısırıldığını anlattım, benim bir sürtük olduğumu, bodrumda yaşamam gerektiği söylediler. Sonra Jax geldi ve..."

Sasha kontrolsüz şekilde konuşuyordu. Jax onu kendine çekip yağmurluğuna sardı, kardeşlerine döndü. "Onu odama götürüyorum. Eğer ben ortamı dondurduğumda Chris uyumuyor idiyse, donmanın etkisi geçtiğinde uyuyor olacağından emin olun."

"Ben ilgileneyeceğim," dedi Ty.

Key, "Geri döndüğümüzde Sasha'nın durumunu konuşacağız. Bu akşam olanlar bir daha olmamalı. Onu korumak için köpekten daha etkili bir şeye ihtiyacımız var," dedi.

Kardeşleri yok olur olmaz Jax, Sasha'yı odasına çıkardı, yatağına yatırıp yorganı çenesine kadar örttü. Şoka girmek için direnen Sasha, Jax'e göz kırptı. Dişleri takırdamaya başladı. "Çok...üşüyorum."

Jax doğrulup kuzeye bakan duvardaki dolaba gidip kapağını açtı ve çıkardığı viskiden bardağa 3 cm. kadar doldurdu. Bardağı yatağa götürdü, Sasha'yı belinden kavrayıp doğrulttu. "İç bunu."

"Bana dokunur."

"Söz veriyorum, dokunmayacak." Sasha'nın bardağı almasını izledi. "Küçük yudumlarla."

Sasha azıcık içip yüzünü buruşturdu. "Tadı Vicks gibi."

Jax iki yüz dolarlık scotch viskisinin dört dolarlık soğuk algınlığı ilacıyla kıyaslanmasına gülmek için kendini tuttu. "İçtikçe güzelleşir."

Sasha bitene kadar yudumlamaya devam etti ve bardağı Jax'e uzattı. "Güzelleşti."

Bardağı yatağın yanındaki sehpayı bırakan Jax, tekrar uzanan Sasha'nın üstünü örttü. "Uyumaya çalış. Ben uyanana kadar yanında kalacağım."

"Jax, geri gitmek istemiyorum ama gidecek başka yerim de yok. Chris'i orada tek başına bırakamam, özellikle de babasını kaybedeceği şu dönemde."

"Biliyorum Sasha. Bunları uyandığında konuşuruz. Şimdi uyu." Elinden gelse onu uyumaya zorlayacaktı ama Sasha artık onun yönlendirmelerinden etkilenmeyecek bir safhaya gelmişti.

"Neden böyle bir şey yaptı Jax? Melanie'den nefret ediyordu, Brett'in yüzüne bile bakmıyor, Kuzgunlarla dalga geçiyordu."

"Herkes bir şeyler ister ve eğer yeterince fazla isterlerse ve Skia isteklerinin ne olduğunu anlarsa, kendilerini teslim edebilirler. Ne olduğunu bilmiyorum ama Tim bir şey istiyordu ve Bruno istediğini elde edebileceğini söylediğinde ona inandı."

Bir süre sessiz kalan Sasha, "Bir süre burada, benimle oturur musun?" dedi.

Jax oturup Sasha'nın saçını okşadı ve gözkapaklarının ağırlaşmasını bekledi.

Ama ağırlaşmadı. Gözlerini açmış, tavana bakıyordu. Titremeye başladı.

"Hâlâ üşüyor musun?"

Sasha başını salladı. "Yanıma gelir misin?"

Jax yağmurluğunu çıkardı ve sandalyeye fırlattı, sonra çizmelerini çıkarıp üstünde kotu ve tişörtüyle yatağa girdi. Sasha'yı yanına çekti, kafasını Jax'in omzuna yaslayıp elini beline dolayan Sasha iki saniye içinde uyudu. Kardeşleri dönene kadar uyanık kalmayı, onlar gelince Sasha'yı burada uyur halde bırakıp konuşmak için aşağı inmeyi ve onu güvende tutacak yeni bir plan yapmayı düşünüyordu.

Ama uyuyakaldı, uyandığında yan dönmüştü, Sasha da kaşık misali onun içine kıvrılmıştı. Phoenix yatağın yanında durduğu için uyandığını anladı. "Nasıl gitti?" diye fısıldadı.

"Tim'i yatak odasına götürüp koma geçirmiş havasına soktuk, M de kalbi üzerinde çalıştı. Melanie'yi de aynı odaya koyduk ki Tim'i hemen görebilsin. Chris uyumuyordu ama Ty sorunu halletti, o yüzden donma etkisi geçtiğinde uyuyordu. Fakat sonra iş çıkırından çıktı."

"Nasıl?"

“Melanie, Tim’in yerde baygın yattığını gördü ama ambulans çağırmadı. Giyindi, sonra da daha ölmedi mi diye bakmaya gitti. Ölmemişti, o yüzden aşağı indi ve kendine kahve yaptı. Bir fincan içtikten sonra yukarı çıkıp tekrar kontrol etti. Hâlâ gitmediğini görünce sinirlendi ve hayatta olduğu için Tim’e küfretti. Bu yaklaşık bir saat sürdü. Sonra Key, Chris’in kabus görmesini ve kalkınca babasına bakınmasını sağladı. Bir ambulans gelip Tim’i götürene kadar neredeyse iki saat orada kaldık.”

“Eğer Eryx bilseydi, Melanie’yi kulüpten atardı.”

Hâlâ uyuduğunu sandığı için Sasha’nın soru sorması Jax’i şaşırttı. “Neden? Öldüklerinden onların da ruhlarını aldığını ve bunun onu daha güçlü yaptığını sanıyordum.”

Phoenix, “Doğru,” dedi, “ama takipçilerinin mümkün olduğunca uzun yaşayıp yeni takipçiler kazandırmalarını istiyor. Eğer bir kayıp ruh, başka bir kayıp ruhu öldürürse, bu otomatik bir ölümdür ve Melanie’nin ambulans çağırmaması Tim’i öldürmeye teşebbüs sayılır.”

Jax, Sasha’yı saran kollarını topladı, döndü ve yatağın içinde oturarak gözlerindeki uyku kalıntısını sildi. “Bugün günlerden ne?”

Phoenix, “Perşembe,” dedi.

Saatine bakan Jax, “İki saat içinde ders başlayacak. Bir-iki elbise ve kitaplarını alması için Sasha’yı evine götüreceğim, sonra buraya gelip giyinirim ve kahvaltıda buluşuruz.”

Phoenix, “Key’e söylerim,” dedi ve yok oldu.

Sasha geri çekilip Jax’e baktı. “Jax, ne yapacağım ben? Belki eskisinden daha güçlüyüm ama dün akşam... Ondan kaçamadım.”

Birinin ondan daha güçlü olması fikrine alışık değildi ama Sasha’nın gözlerine bakınca ne kadar korktuğunu görüyordu. “Akşam yemeği yemiş miydin?”

“Sadece kafede yediklerimiz, o kadar.”

Başını iki yana salladı. “Yeterli değil. Protein alman gerekiyor. Eğer tekrar böyle bir durumla karşılaşırsan ve yeterince yemek yediysen, bu kadar zayıf ve çaresiz olmayacaksın. Brett’e gelince, bir şeyler düşüneceğiz Sasha. Seni bir daha rahatsız edemeyecek, söz veriyorum.”

Sasha doğrulup kollarını Jax’in boynuna doladı. “Hepsi gidene kadar burada kalmayı isterdim ama Chris’i bırakmam.”

“Keşke hepsini hemen alsak, sen de hiçbir tehlike yaşamasan.”

“Daha fazla yemin ettiremesin diye Bruno’nun, başkalarını ikna etmesinler diye de diğerlerinin gitmesini istiyorum ama onlar gittikten sonra olacakları düşününce...”

Jax derin bir nefes verdi. “Fikrini değiştirme ihtimalin hiç mi yok, Sasha?”

Geri çekilen Sasha Jax’in gözlerinin içine baktı, evet de demedi, hayır da demedi. “Giyinsek iyi olur.”

* * *

Jax kıyafet alması için Sasha’yı götürdüğünde evde kimse yoktu, herhalde hastanede, Tim’in yanındaydılar. Sasha alışveriş macerasından kalan Macy’s torbalarından birine aceleyle bir-iki şey doldurdu, bilgisayarını ve sırt çantasını aldı. Daha sonra Jax’in odasına döndüler.

“Benim duşumu kullanabilirsin, ben de yan tarafa gidip Phoenix’in- kini kullanırım. Bir şeye ihtiyacın olursa dahili haberleşme sisteminden Mathilda’yı ara. Söylemedi deme, çok çabuk gelir.”

Jax çıktı, Sasha banyoya gitti. Banyonun büyüklüğü karşısında bakakalmıştı. Devasa bir küvet, ondan ayrı bir duş ve sauna vardı. Sauna!

Biraz daha yürüyüp banyo kadar büyük olan dolap odasına girdi. Binlerce deri çizmesi ve sürüsüne bereket ayakkabısı vardı. Hepsi siyah renkte en az yirmi takım elbisesi, renklere göre askılara asılmış takımlik gömlekleri, smokinleri, kazakları, kotları orada duruyordu. Bir kısım sadece deri kıyafetlere ayrılmıştı. Orada, Jax’in her gün

giyindiği odada, elbiselerinin ortasında dururken kokusunu, aklına güzel ve sıcak şeyleri getiren elma şirasını ve baharat aromalarını hissetti.

Arka duvarın ortasında, duvara gömülü bir şifoniyer bulunuyordu. Yakınma giden Sasha küçük, ahşap bir kutu gördü, işçiliği kaba, neredeyse ilkeldi ama dış yüzeyi sürekli ellenmekten olsa gerek pürüzsüz ve parlaktı. Merakına hâkim olamayan Sasha kutuyu alıp kapağını kaldırdı. Kutuda küçük bir kumaş parçası duruyordu, ketene benzeyen kumaş solmuş, beje dönmüştü; belki de Jax orayı sürekli ovuşturduğundan kumaşın bir noktası aşınmış, lime lime olmuştu. Kumaşı kaldırdı ve altında örülmüş, bir tutam siyah saç buldu. Annesinin saç olmalıydı. Bu kutuyu bin yıldır ulaşabileceği yakın bir yerde saklıyor, o ufak kumaşı her gün çıkarıp okşuyor, böylece annesini unutmuyor, kalbinde yaşıyor olmalıydı.

Tekrar ağlamak istemediğinden gözlerini kırıştırdı, kumaşı yerine koyup kapağı kapadı ve kutuyu dikkatli bir şekilde şifoniyerin üstüne yerleştirdi.

Duşa girdi ama ufak kutu aklından çıkmadı. Jax'ın bornozuna sarınmış halde, aynanın karşısında saçını kuruturken hâlâ kutuyu düşünüyordu.

Jax kapıyı vurup beline bir havlu dolanmış halde içeri girdi. Aman Tanrım, Jax ne bakılası bir vücuda sahipti. "Pardon, giyinme odasına geçmem gerekiyor." Sasha'yı baştan aşağı süzdü, bornozun yere değdiği gözünden kaçmamıştı, gülümsedi."

"Umarım senin için sorun olmaz, ıslaktım ve üşüyordum."

Dolaba doğru yürüdü. "Tabii ki sorun değil. Benim demek senin demek." Jax kapıyı kapadı ve Sasha o küçük kutunun içine bakıyor mu acaba diye merak ederek saçını kurutmaya devam etti. Her gün giyinmeden yapıyor muydu bunu? Yoksa akşamları, yatmadan önce mi bakıyordu? Belki artık sadece arada sırada açıyordu kutunun kapağını.

Neden kutuyu düşünmekten vazgeçemiyordu? Annesinin hatıralarını taşıyan bu kutuda onu bu kadar etkileyen ne vardı?

Jax altında kot, üstünde bu sefer kırmızı renkli Henley'le kapıyı açtığı anda, Sasha sormadan duramayacak kadar merak içindeydi. "Meraklı olduğum için bana kızma ama dolabına baktım."

Jax küvete yakın bir sandalyeye oturup çizmelerini giyerken omuzlarını kaldırdı. "Neyi merak ettin anlamadım. Sadece kıyafetler var."

"Kızlar bu tür şeyleri merak eder."

"Gerçekten mi? Kızlar erkeklerin dolaplarına bakmayı severler mi?"

"Eğer hoşlandıkları bir erkekse, tüm eşyalarına bakmak isterler." Elindeki saç fırçasını sallıyordu. "Şifoniyerin üstündeki küçük kutuyu merak ettim."

Çizmelerini giyen Jax içeri girmiş, bir-iki saniye sonra elinde kutuyla geri gelmişti. "Bunu mu kastediyorsun?"

Sasha başını salladı ama kutunun içine baktığını söylemedi. "Çok eski görünüyor."

Kutuyu avucunda tutan Jax, Sasha'ya yaklaşıp kapağını kaldırdı. "Çocukken Kyonos'taki ölü bir ceviz ağacından yapmıştım. Yontmak bir- iki ayımı almıştı." İçindekileri göstermek için daha da yakınlaştı. "Annem öldüğünde, onu gömmeden önce hepimiz elbisesinden ve saç örgüsünden birer parça aldık." Kumaş parçasını parmaklarının arasına aldı ve içgüdüsel olarak kumaşı ovdu. "Sürekli dokunmaktan vazgeçmezsem bir gün parçalanacak, işin komik tarafı yapmadan duramıyorum." Başını kaldırıp Sasha'nın gözlerine baktı. "Tuhaf, değil mi?"

Sasha boğazındaki düğümü yutmaya çalışırken, "Hayır," dedi, "hiç de tuhaf değil."

Jax kutunun kapağını kapatıp dolap odasına geri götürdü ve giderken de, "Hazır mısın? Acıktığına eminim, Hans senin şerefine meşhur kreplerinden yapıyor," dedi.

"Hans mı?"

"Hans bizim aşçımız, buraya Birinci Dünya Savaşı sırasında gelmiş bir Arafli." Banyoya geri gelen Jax Sasha'nın makyaj yapışını seyretti. "Bunlara hiç ihtiyacın yok Sasha. Makyajsız da inanılmaz güzelsin."

“Şirin görünmek isteyen erkek lafları...”

“Sadece görüneni söylüyorum.”

“Sadece Anabo olduğum için önyargılısın ve yağcılığa da meyillisin.” Rimel sürmek için aynaya yaklaştı, Jax’ın her hareketini izlediğinden emindi.

“Zor işe benziyor.”

“Alışyorsun.” Rimeli makyaj çantasına koyup bir dudak parlaticısı çıkardı. Makyajı bitince elbiselerini hazırladı. “Gidip giysi odanda giyineceğim.”

“Gitmek zorunda mısın? Bırak izleyeyim.”

Sasha yürümeye başladı. “Blöf yapıyorsun. Kabul etsem, sen gideceksin.”

“Haklısın ama sadece aşağı inmemiz gerektiği ve seni izlersem dikkatim çok dağılacağı için.”

“Nedir bu erkeklerin çıplak kızlara olan ilgisi?”

Jax, Sasha’yı takip ediyordu. “Kızlar değil. Kız. Sadece sen. Sadece seni çıplak görmek istiyorum.”

Neden yaptığını anlayamadı ama bornozunun kemerini çözüp önünü açtı ve Jax’e döndü. “Tamam, işte. Şimdi beni çıplak gördün. Çok mu önemliydi?”

Jax, Sasha’nın vücuduna bakmıyordu, sadece gözlerine bakıyordu. Biraz incinmiş gibiydi. “Dalga geçmene gerek yok.”

Her şey durdu. O kadar ki Sasha nehirlerin akmadığına, kuşların ötmediğine yemin edebilirdi. “Seninle hiçbir zaman dalga geçmem, Jax.”

Jax, dönüp çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ne olduğundan emin olamayan ama sanki köpek yavrusu tekmelemiş gibi bir hisse kapılan Sasha hızla giyinip Jax’i bulmaya gitti. Odasında, pencerenin yanında duruyor, dışarıya, dağlara bakıyordu. Yanma gitmek için ilerlerken elini tuttu. “Bana kızdın mı?”

“Hayır. Sorun değil, Sasha. Nerede duracağımı bilemiyorum ve senin on yedi yaşında ve hâlâ çok masum olduğunu unutuyorum.”

“Neler olduğunu biliyorum Jax. Bir balonun içinde yaşamıyorum.”

“Tabii ki biliyorsun ama yaşamadın.” Elleriyle ellerini sardı. “Ve bin yıldır yaşıyor olsam da konu buna geldi mi, ben de senin kadar bilgisizim.” İç geçirdi. “Sürekli seninle olmak istiyorum. Yaptığın her şeyi ve bunların neden yaptığını bilmek istiyorum. Nasıl romantik olunacağını bilmek isterdim, filmlerde yaptıkları şeyleri düşünüyorum ama sonra bunlar bana çok adi görünüyor, gülmeye başlıyorum ve her şey berbat oluyor.”

Güneş karın üstünde parılıyordu, gökyüzü o kadar maviydi ki neredeyse bakarken insanın gözü acıyordu. “Farkında bile olmadan bir sürü romantik şey yapıyorsun.”

“Ne gibi?” Jax Sasha’nın yalan söylediğini düşündü.

“Mesela o binlerce fotokopiyi dağıtman benim açımdan okuldaki her şeyi değiştirdi. Sonra her defasında beni kurtarman. Bundan daha romantik şey az bulunur. Ve alışverişten nefret etmene rağmen beni alışverişe götürüp bana giysiler ve bilgisayar alman. Okulda beni Brett’e karşı savundun ve bu yüzden istemediğini söylemene rağmen göze çarpan biri oldun. Sürekli aç olduğumu bildiğin için bir şeyler yememe özen gösteriyorsun.” Başını çevirip Jax’in yüzüne baktı. “Ayrıca senin için çok şey ifade edecek olsa da kalmam için beni zorlamaya ya da kandırmaya çalışmıyorsun.” Gördüğü en tatlı ve romantik şey olduğunu düşünse de ufak kutudan bahsetmedi.

“O zaman sana şiirler yazmamamı ya da çiçekler getirmememi çok sorun etmiyorsun, öyle mi?”

“Yapılan şey gerçek değilse romantik de olamaz ve sen yaptıklarını sen olduğun için yapıyorsun, yani her şey gerçek.” Gülümsedi. “Yani gerçekten gerçek.”

Jax, Sasha’nın elini sıktı ve birlikte kapıya doğru yürüdüler. “Haydi bir şeyler yiyelim ve seni önümüzdeki haftaya kadar nasıl güvende tutacağımızı bulmaya çalışalım.”

Duvar şamdanlarında yanan mumların yaydığı cılız ışıkla aydınlanan, koyu kırmızı koridor hayli genişti, yürürken kapıların ve tabloların önünden geçiyorlardı. Sasha bir süre sonra resimlerin kopya olmadığını fark etti.

“Jax?”

“Tabloların hepsi ordinal ve kimse tarafından bilinmeyen eserler. Bunları ressamaları hayattayken sipariş ettik, bizim dışımızda kimseye görmedi. Evde böyle yüzlerce tablo var.”

Başka bir kapıya yaklaşırlarken yüksek sesle çalman bir Green Day parçası duydu.

“Burası Zee’nin odası. Müzik hayranıdır. Müzik odasını görmem lazım. Bilinen bütün enstrümanlara sahip ve hepsini çalabiliyor. Odasında da aklını başından alacak bir stereo sistemi var.”

Bir köşe dönüp başka bir koridora geçtiler. “Bu ev ne kadar büyük?”

“Üç, eğer bodrumla tavan arasını da sayarsan beş katlı. Altı tane süit oda var. Belki fark etmemişsindir ama odamda ufak bir oturma odasına açılan bir kapı daha var, bir tane de istendiğinde çalışma odası olarak kullanılabilir yatak odası var. Bütün süitlerin planı aynı. Sonra sayısını unuttum ama sanırım yirmi olacaktı, yirmi tane normal yatak odası var.”

“Neden bu kadar çok? Arafıların kendi odaları mı var?”

“Hayır, onlar uyumuyor, yıkanmıyor, insanların yaptığı hiçbir şeyi yapmıyorlar.”

“Bu ev kaç yaşında?”

“Yüzün üzerindedir. Phoenix Jane’i kaybettikten sonra değişikliğin iyi geleceğini düşünüp Yorkshire’dan taşındı. Pek bir şey değiştirmede ama işte, buradayız.”

“Colorado’ya gelmeden önce hep Yorkshire’da mı yaşadınız?”

“Hayır, ilk başta Yunanistan’daydık, sonra Rusya’ya geçtik. Orada 400 yıl kaldıktan sonra Jamaika’ya taşındık. Fakat orada anladık ki biz kumdan ziyade karı seviyoruz. Sonra da Yorkshire’a taşındık.”

Ortasında Jax’in dövmesinde olduğu gibi M harfi bulunan mermer kaplı daire şeklinde bir salona inen geniş merdivenlere geldiler. Aşağı inip M’nin üzerine geldiklerinde Sasha yukarı baktı. Girişteki salonun üstündeki tavan kubbe şeklindeydi ve gökyüzü, bulutlar ve melekler resmedilmişti, en tepede yuvarlak bir pencere vardı. Duvarlar uçları yaldızlı, üzerleri yüzyıllar öncesinden kadın, erkek ve çocuk resimleriyle dolu gül ağacından panellerle kaplıydı. Kavisli duvarlarda içi ahşapla kaplanmış, tepesinde ise pembe mermer ve şamdan yer alan üç girinti bulunuyordu. Sağ tarafında oturma odasına benzer, giriş salonu gibi şaşalı ve muhteşem bir yere açılan ikili kapılı bir giriş vardı. Sol tarafta ise kütüphane olmalıydı. Jax, Sasha’yı o tarafa yönlendirdi.

Devasa odayı saran kitap rafları yerden tavana uzanıyor, rafların orta kısmında, burgulu bir merdivenle çıkılabilen dar bir iskele yer alıyordu. Kapının karşı köşesinde kocaman bir şömine, şömine rafının üstünde on dokuzuncu yüzyılın ilk çeyreğine ait giysiler içinde bir kadının resmi yer alıyor, gün ışığının ulaşmadığı köşeler şamdanlardaki mumların yumuşak ışığıyla aydınlanıyordu. Buraya girmek on dokuzuncu yüzyıl romanlarından bir sayfaya adın atmaya benziyordu.

“Etkilendin, değil mi?”

“Etkilendim. Hem de çok.”

“Beğeneceğini düşünmüştüm. Geri geldiğinde burada vakit geçirebilir ve kitaplara bakabilirsin. Bazıları imzalı, birçok ilk baskı kitabımız var.”

Jax Sasha’yı bırakmadığı elinden çekerek tekrar giriş salonuna, merdivenlerin arka kısmından, açık bir kapı ardındaki yemek salonuna götürdü. Uçak pisti büyüklüğünde bir masa, harika porselenler, iki devasa avize, parlatılmış gümüş takımların durduğu bir vitrin ve gerçekten kocaman beş adam, içeri girdiklerinde onları bekliyordu. Nedense onları bu şekilde, iyi giyimli ve sakın halleriyle görmek Sasha’yı heyecanlandırdı. Jax’in kardeşlerinin kendisini beğenip beğenmeyeceklerini, kendisinin de onlardan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyordu. Eğer burada kalırsa, önümüzdeki milyonlarca yıl onların arkadaşı olacaktı.

Hepsinin saçları aynı şekilde siyahtı, hepsi siyah giyinmişti, aralarında bir kol boyu mesafeye yan yana duruyorlardı. Hiçbiri beceremese de

hepsi de rahat görünmeye çalışıyordu. Sasha kendini laboratuvarındaki bir denek gibi hissetti, kardeşler de deneği inceleyen bilim insanlarına benziyorlardı.

Jax tanıştırma kısmına geçti. Çok benziyor olsalar da , yüz hatları, saç şekilleri ve kişilikleri çok farklıydı.

Denys grubun neşesi, girişken olandı, Sasha bu çocuğun amacı insanları güldürmek olmalı diye düşündü. Sasha'nın kırmızı elbisesini ve Jax'ın kırmızı gömleğini süzdükten sonra konuşmaya ilk başlayan o oldu. "Haydi itiraf edin, birbiriniz gibi giyinme işini planladınız değil mi?"

Beşinin de neredeyse aynı şeyleri giydiği düşünüldüğünde söylediği komikti ve Sasha güldü.

En uzunları olan Ty, "At biner misin?" diye sordu.

"Hayır. San Francisco'da büyüdüm."

"O zaman sana bir at ayarlayıp binmeyi öğretebilirim." Yanındaki kardeşi dirseğiyle Ty'ı dürttü, Ty içerledi. "Ne yani? Sadece kibarlık yapmaya çalışıyordum."

Zee'nin yanında duran, çok kısa saçlı, boynunda soru işareti şeklinde bir dövmesi ve tek kulağında kocaman elmas bir küpesi bulunan Xenos, "Hayatta olduğun için mutluyuz," dedi. "Eğer kalmaya karar verirsen daha da mutlu olacağız. Müziği sever misin?"

"Hem de çok."

"Ne seversin mesela?"

Sasha sevdiği müzisyenlerden bir ikisini saydı, Xenos, Sasha testte başarılı olmuş gibi başını salladı. "Arcadia'yı duydun mu hiç?"

Jax, "Zee, senin grunge punk'ını sevmek zorunda değil," dedi.

"Aslına bakarsan duydum. Britanyalı bir grup San Francisco'da Filmore'da çalmışlardı. Bazı arkadaşlarla gizlice girip izlemiştik."

Jax, Sasha'ya sanki onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Konsere gizlice mi girdin?"

"Aslında bilet almıştık ama konsere yirmi bir yaşından küçüklerin girmesi yasaktı."

Kardeşlerin sonuncusu Phoenix'ti. Gülümsemiyordu. "Shriverlarda başka sorun yaşamaman için bir fikrim var."

"Nedir?"

"Oraya geri dönmemen."

Sasha yanıt veremeden, kalın bir ses arkasından, "Kahvaltı soğuyor," dedi.

Geriye döndüğünde nefesini tutması gerekti. Esmer tenli, kara gözlü, Binbir Gece Masalları'ndan çıkmış gibi giyinmiş bir adam kapı eşiğinde duruyordu. Palasına sarılıp atma atlayarak, Muhammed adına bir köye saldıracak gibi bir havası vardı.

Jax, "Sasha, bu kahyamız Diyakoz," dedi.

Tamam. Bir kahyanın olması zaten garipti ama Diyakoz gibi bir kahyanın olması iyice kötüydü. "Merhaba Diyakoz. Tanıştığımıza memnun oldum."

Adam göz teması kurmadan başıyla selam verdi, dönüp gitti.

"Yanlış bir şey mi söyledim."

"Hayır, fakat biraz eski kafalıdır, ailesinden olmayan bir kadına doğrudan bakmaz. İlk Araflımız, aramıza Haçlı Seferleri sırasında katılan bir Faslı. Karısı ve kızları haçlılar tarafından öldürülmüş, buna izin verdiği için Tanrı'yı affedemiyor."

"Neden bir Müslüman'ın Diyakoz gibi bir ismi olsun ki?"

"Takma isim. Onu kızdıran pis kafirler olduğumuzu düşündüğü için sürekli peşimizde, sürekli bize ders vermeye çalışıyor. Bundan belki üç yüz yıl önce bir gece Key ona Diyakoz dedi ve bu isim kaldı."

Phoenix, "Haydi yiyelim," dedi.

Jax on dakika sonra neden Sasha'yı kardeşleriyle tanıştırtmasının iyi bir fikir olacağını düşündüğünü düşündü. Kahvaltıyı odalarında yapmalarını, sonra da kardeşleriyle yalnız buluşmasını söyleyen Phoenix'i dinlemeliydi. Bunun sonunun felaket olabileceği konusunda onu uyarıyordu. Hiç konuşmadan, masanın öbür ucunda

kahvaltısını ediyordu ama Jax Phoenix'in ne düşündüğünü biliyordu, ilk fırsatta, "Ben söylemiştim," diyecekti. Jax diğer kardeşlerini patakladıktan sonra Phoenix'i de haklamaya karar verdi.

Sasha bugün inanılmaz güzeldi, sarı, uzun saçları arkada toplanıp ipeksi bir düzlükle sırtının ortasından sallanıyor, çok dekolte olmasa da göğsünün kabartısını belli eden elbisesi narin vücudunun muhteşemliğini öne çıkarıyordu. Işıldıyordu, Jax'in kardeşleri de aptalca ışığa yaklaşmaya çalışan bir böcek sürüsü gibi durmadan öne çıkmaya çalışıyorlardı.

Phoenix hariç. Bay Ben Bunların Dışındayım.

Diyakoz her zamanki gibi güvenilirliğini koruyor, masanın etrafında kahve ve meyve suyu servisi için dolanırken arada Jax'e bakarak, gözleriyle sessizce bunun bir fiyasko olduğunu anlatıyordu. O da pek yardımcı olmuyordu. Mefistolar için çalışarak yumuşak başlı olmayı öğrenmişti ama sekiz yüz yıl sonra bile alçakgönüllü olduğu söylenemezdi. Gururluydu ve kendini herkesten, özellikle de Mefistolardan üstün görüyordu. Ders vermekten yorulmamasına rağmen bugün tek kelime etmemişti.

Jax aklındaki pek de iyi sonuç vermeyeceğini kabul etmişti. O ve kardeşleri genelde Diyakoz'un kötü davranışların sonuçlarına ilişkin uyarılarını kulak ardı ederlerdi. Sasha'ya yalakalık yaptıkları için kardeşlerinin üstüne gitse, bu onları durdurmayacaktı. Kahvaltı esnasında kardeşler daha gürültülü ve uygunsuz davranışlar sergilemeye başlarken, Sasha daha sessizleşmişti.

Bir an Jax'e dönüp, "Her gün bu şekilde mi yersiniz?" dedi.

"Bu kadar çeşit olmaz ama Mathilda ve Hans iyi aşçılardır. Yavruyu beğendin mi?"

"Tavuğa benziyor ama farklı. Lezzetli." Bir lokma daha aldı. "Bu arada bu neyin yavrusu?"

Jax yanıt vermek için nefes bile alamadan Key, "Güvercin," diye atıldı. Sonra da güvercinin nerelerde, nasıl yendiğine dair konuşmaya başladı.

O bitirir bitirmez Ty, "Yaptığım güvercinlikte evcil güvercin besliyorum," dedi. "Evcil güvercinlerin okyanusun öbür tarafında da olsa, yumurtadan çıktıkları yere dönmeye çalıştıklarını biliyor muydun? Brüksel'de bir adamdan iki tane cins güvercin aldım, Brüksel'e geri uçmasınlar diye onları kafeste tutmam gerekiyor."

"Biliyor musun," dedi Denys, "Brüksel'de bütün içkilerin ücretsiz olduğu bir bar var," Sırıttı. "Ama bara girmek için beş yüz dolar ödemem gerekiyor."

Zee, "Dünyadaki en iyi bar Londra'daki Black Orchid'dir," dedi. "Birçok grup kariyerlerine Orchid'de başlamışlardır."

Key, "Bir seramız olduğunu biliyor muydun?" dedi. "Orkide yetiştiriyorum." Yaptığı deneylerden ve bir-iki yeni tür ortaya çıkardığından bahsetti.

Anlatılanları duyduğu en ilginç şeylermiş gibi dinleyen Sasha bir yandan da yemeye devam ediyordu.

Sasha onlar gibi değildi. Sabırlı, kibar ve düşünceliydi. Jax ise kardeşlerine seslerini kesmelerini ve Sasha'nın ilgisini çekemeye çalışmaktan vazgeçmelerini söylemek istiyordu.

Zaman geçtikçe Jax daha da keyifsizleşti. Bir mucize olsa ve Sasha kalmaya karar verse, bir grup salakla ve kızgın hortlaklarla, her gün her gün kötü ruhlarla mücadele etmeye dayanan bir işi yaparak nasıl vakit geçirecekti? Başka bir kız olmayacağı için yalnızlık çekecekti, kardeşlerinden birinin bir Anabo bulmasının kaç yıl alacağını kim bilebilirdi ki?

Herkes yiyeceğini yedikten sonra Key, "Bu konuyu çok düşündüm, en iyi çözüm Sasha'yı Brett'ten korumak değil, Brett'i Sasha'dan uzak tutmak. Onu tehdit edecek bir şeye ihtiyacımız var," dedi.

Sasha, "Brett Reilly'yi öldürdü," dedi. "Eğer elinizde bir kanıt olduğuna ikna edebilirsiniz, yakalanmamayı ve cinayetler yargılanmamayı tercih edecektir, böylece üstüme gelemeyebilir."

Bunun işe yarayabileceğini düşünen Jax, "Bir fotoğraf bulabilirim," dedi. "Telefonumla Şeytan Tepesi'nin fotoğrafını çektiğimi ve bir karede Brett'in Reilly'yi ittiğinin görüldüğünü söyleyebilirim."

Key, "Fotoğrafı neden şimdiye kadar polise götürmediğini soracaktır," dedi.

"Okuldaki söylentiye göre yatılı okuldan ot içtiği için atılmış biriyim. Polislerin benimle ilgilenmesini

istemediğimi ve Sasha'yı rahat bırakırsa resmi onlara göstermeyeceğimi söylerim.”

“Bir dakika,” dedi Sasha, “Brett resmi görmek istemeyecek mi?”

“İsteyeceğinden eminim, M gerçekten yaşanmış her şeyin fotoğrafını temin edebilir.”

Herkes Jax'in planı üzerinde mutabık kaldı. Jax Sasha'yı evden çıkarıp Brody'nin getirdiği arabaya doğru götürürken planın işe yarayacağını umuyordu.

Jax, Sasha'ya kapıyı açtı, Sasha eve bakmak için arkasını döndü. “Çok etkileyici, tıpkı bir kale gibi, taş duvarlar, bacalar, kulecikler, kurşunlu camlar ve heykeller.”

Otobana inen virajlı yolda sağma soluna bakan Sasha bir sürü soru sordu. Jax, küçük, taş kulübelerin Luminaların evleri olduğunu, büyük taş binanın spor salonu olarak kullandıkları eski bir mandıra, pembe granitten yapılmış, tek katlı, uzun binanın ise dağdakilerin eğitim seminerleri için kullandığı yer olduğunu söyledi.

Dağın alt kısımlarına indiklerinde Kyanos sisinin içinden geçtiler, Sasha'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “San Francisco'daki sise benziyor. Tek farkı bunun mavi olması.”

“Mefisto ya da Lumina olmayan insanlar bu yöne saparlarsa, bir çıkmaz yola girmiş oluyorlar. Tek görebildikleri bitmeyen bir orman ve yükselen dağlar oluyor.”

“Eğer daha yukarı tırmanırlarsa ne oluyor? Binalar görünmez mi oluyor?”

“Hayır. Açıklaması zor ama bizim dışımızdakiler için orada zaten bir şey yok diyelim.”

“Yeryüzü Cehennemi de böyle bir yer mi? Bilim insanlarının ya da petrol kuyusu kazanların oradan haberdar olmamalarının nedeni bu mu?”

“Evet. Evimiz ve Yeryüzü Cehennemi sadece kısıtlı bir grubun görebildiği farklı bir gerçeklik düzleminde yer alıyor. Cennet ve Cehennem de farklı bir boyuttalar, hiçbirimiz vakti gelene kadar oraları göremiyoruz. Hiç Cehennem'e gitmedim ve Lucifer'le tanışmadım. M bize aracılık ediyor.”

Jax arabayı okulun otoparkına park edip motoru durdurdu ve Sasha'ya bir zarf uzattı. “Bu senin doğum belgen. Annen biyolojik annen olarak görünüyor, doğum yerin ise Moskova. Ayrıca Birleşik Devletler vatandaşlığıyla ilgili belgeler ve Sosyal Güvenlik kartın da var. Her şey gerçek ve devletin kayıtlarına da girmiş durumda.”

Omzundan büyük bir yük kalktığı hissedene Sasha, Jax'e, bu yaptığının çok romantik olduğunu söylemek istedi ama Brody orada olduğundan sadece gülümsedi ve, “Teşekkürler Jax,” dedi.

Sasha, Brett'i İngilizce dersinde görünce şaşırdı. Üzgün olduğu için değil ama okulu asmak için iyi bir bahane olduğu için hastanede, Tim'in ölüm döşeginin başında olacağını düşünmüştü. Brett, Tim'e karşı bir şeyler hissediyor falan değildi. O bir kayıp ruhtu, yas tutmak hamurunda yoktu.

Brett Sasha sınıfa girdiğinde ona şöyle bir baktı, Jax'e bakışı ise o kadar nefret doluydu ki Sasha'nın midesine ağrı girdi. Çökmüş görünen Amanda Brett'in yanında oturuyordu. Sasha'ya bakmamaya çalışıyor, gözlerini kitabından ayırmıyor ve boynundaki, Brett'in Sasha'nın çekmecesinden çaldığı ametist kolyeyle oynuyordu.

Babasının bu kolyeyi getirdiği günü hatırladı. Kolyeyi Sibirya'daki bir yak çobanından aldığını söylemişti. Sasha hikâyenin uydurma olduğunu bilse de açık etmemiş, kolyeyi neredeyse bir yıl boyunca her gün takmıştı.

Kolyeyi Amanda'nın boynunda görmek, onun oraya nasıl gittiğini bilmek Sasha'yı hem üzüyor, hem de sinirlendiriyordu. Amanda bunları bilmiyordu. Kolyenin, bu aralar ezildiğini düşündüğü, hoşlandığı çocuktan bir hediye olduğunu sanıyordu.

Oturduktan sonra Brett'in East ve Julianne'e çok üzgün ve korkmuş bir ifadeyle Tim'den bahsettiğini duydu. Sasha bu anlatılanların Amanda için ne ifade edeceğini düşündü. Tekrar Amanda'ya baktığında yüzünde Brett'e karşı duyduğu sempatiyi görebiliyordu.

Ders boyunca, farklı insanlar *Dönüşüm*'den bölümler okurken, Amanda'nın Kuzgunlara katılmasını engellemek için yeni bir plan yapmaya çalıştı.

Ama zil çaldığında henüz hiçbir şey bulamamıştı.

Gün ilerledi ve öğle yemeğinde, kafedeki grup birlikte oturdu. Gruba, aralarında Tacizci Scott'un kayak takımından en iyi dostunun da olduğu yeni katılanlar vardı.

Uzun boylu Mason'la, ufakık Rachel birlikte komik görünüyorlardı. Sasha dün akşam, Thomas'la Erin arasında neler olduğunu tam olarak kestiremese de bir şeyler olduğundan emindi. Birbirlerine o kadar düşmüşlerdi ki başkalarıyla fazla konuşmuyorlardı.

Öğle yemeğinden sonra Jax, M'nin cep telefonuna yolladığı resmi göstermek ve seçeneklerini anlatmak için Brett'i bulmaya gitti. Sasha Jax'in dolabının önünde takılıp huzursuzluk içinde onun geri gelmesini bekledi.

Orada durup dudaklarını ısırırken Amanda geldi. Fazla bir şey belli etmemeye ve kolyesine bakmamaya çalışarak gülümsedi ve, "Hey Amanda. Nasıl gidiyor?" dedi.

"Brett'in bana karşı çok iyi olduğunu bilmeni istiyorum. Sanırım bu aralar kafası karışık. Hele şimdi, babası bu kadar hasta ve ölümün eşiğindeki deyen, ona bir şans vermem gerektiğini hissediyorum."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Amanda hakikaten şaşırılmış görünüyor.

"Senden hoşlanan bir çocuktan hoşlanmanın iyi bir his olduğunu biliyorum."

Amanda o kadar rahatlamış görünüyor ki durum trajik olmasa, komik olacaktı.

"Ama dikkatli ol Amanda. Biliyorsun onu sevmiyorum ve bunun için de çok geçerli bir nedenim var. Sakın Kuzgunlara katılmak için yapman gereken şeyi yapma. Gerekliyse onun gözünü korkut ama sakın katılma."

"Çok da önemli değil Sasha... Evet biraz tuhaf ama hayat boyu üye olmak zorunda değilim ki."

"Nereden biliyorsun?"

"Brett söyledi."

Bu çok can sıkıcıydı. "Ya yalan söylüyorsa? Ya Tanrı'dan vazgeçip Eryx'i takip edeceğini söylemen gerekiyorsa ve bu gerçekse?"

Amanda omuzlarını kaldırdı. "Şeytan'a tapacak ya da cadı veya vampir falan olacak değilim. Sadece bir kulüp bu, liselilerin oluşturduğu gizli bir topluluk." Amanda koridorun ucuna bakıp, "İşte orada, gitmem gerek," dedi.

Sasha, Jax'in dolabına yaslandı ve Amanda'nın ona doğru gidişini, Brett'in kollarını kızın omzuna koyuşunu izledi. Brett'in nasıl biri olduğunu nasıl göremiyordu? Sasha için her şey çok açıktı ve bu konuda yalnız değildi. İnsanlar basket maçı hakkında konuşuyor, Brett'in koçu itip koca bir bebek tavrı takınarak nasıl malik yapıldığından bahsediyordu. Tabii ki takımdan atılmıştı, söylentiye göre Koç Gill onu kayak takımından da çıkarmıştı. Brett'in popülerliği yirmi dört saat içinde eriyip gitmiş, bunu Brett kendi kendine yapmıştı. Buna rağmen Amanda'nın ondan hoşlanması Sasha'yı çıldırtıyordu.

Jax, Sasha'nın sol tarafından, "Anlaşma tamam," diye mırıldandı.

Sasha, Jax'e bakıp, "Gerçekten mi?" dedi.

Jax başını salladı. "Brett seni bir daha rahatsız etmeyecek. Resmi gösterdiğimde ödün koptu." Sasha'ya dikkatle bakıp, "Sorun nedir?" diye sordu.

Jax'e söylemek istemiyordu çünkü gene özgür iradeyle, müdahale etmenin ne kadar gereksiz olduğu, insanların istediklerini yapacaklarıyla ilgili ders vermeye başlayacaktı. "Sorun yok. Sadece senin için endişelenmişim."

"Tahmin ettiğimden bile iyi gitti." Hâlâ kalabalık olan koridora baktı. "Derse kadar beş dakikamız daha var. Görünmez olup oynamak ister misin?"

Bu teklif kulağa, Amanda için üzülmeğe çok daha iyi geliyordu. "Hem de çok."

Jax Sasha'nın elini tuttu, köşeyi dönüp boş bir sınıfa girdiler ve yok oldular.

Tarih dersi esnasında Rose sınıfa gelip Brett ve Sasha'yı dışarı çağırdı. Koridorda, alçak bir sesle, "Bayan Shriver hastaneden aradı ve Bay Shriver'in durumunun kötüleştiğini söyledi. Brett'e haber vermemi istedi ama senin de bilmeni isteyeceğini düşündüm, Sasha."

Yanlış düşünmüştü ama Sasha bir şey söylemedi. Rose'u takip edip yönetim ofisine gittiler ve dışarı çıkmalarına imkân sağlayacak kâğıtları imzalayıp koridora doğru yürüdüler. Sasha, Brett'in kendisine bakmadığını fark etti. Düz bir sesle, "Hastaneye gitmek istiyor musun?" diye sordu.

"Yalnızca Chris için. Tim'in önceki gece eve gelmeden önce ne yaptığını ve beni dövdüğünü bilmiyor. Hastanede yatanın hâlâ babası olduğunu düşünüyor, o yüzden yanında olmak için gideceğim." Sasha yürümeye başlamıştı.

"Chris üç saat kadar önce Kuzgunlara katıldı."

Sasha donmuştu, hızla geriye dönüp Brett'e doğru yürüdü, öyle titriyordu ki sesi tuhaf bir vızıltı gibi çıktı. "Yalan söylüyorsun. O bunu yapmaz!"

"Bay Bruno hastaneye gidip eğer katılırsa babamın hayatını kurtarabileceğini söyledi." Brett yavaşça başını sallayıp üzgün bir ifadeyle Sasha'ya baktı. "Ne zaman uyanıp Eryx'in her zaman kazandığını fark edeceksin? İnsanların istediği o."

"Herkesin değil."

"Evet herkesin. İnsanların ihtiyacı olan, istedikleri şeyler var ve eğer bir kişiyi bile katılmaktan vazgeçirebileceğini düşünüyorsan kendini kandırıyorsun."

"Deneyebilirim. Denemem gerek."

"Bu bir orman yangınına tükürükle söndürmeye çalışmaya benzer. Kimse ayrıcalıklı değil. Kimse. Doğrucu Davut babam bile. Yağ fıçısına dönüşene kadar yedi, sonra da öleceğinden ve annemin Chris'i sokağa atacağından korktu. Bruno en azından Chris kendi ayakları üzerinde durabilinceye kadar yaşayacağını vaat etti."

"Melanie neden Chris'ten bu kadar çok nefret ediyor?"

"Babamın Rusya'da bir kız arkadaşı vardı, kadın Chris'i doğururken öldü, babam da Chris'i eve getirip anneme, onu kendi çocuğuymuş gibi yetiştirmesini söyledi. İnsanlar işleri berbat ederler ve her şey yoluna girsin isterler, ya da kendi başlarına elde edemeyecekleri bir şeyler arzularlar, o zaman da Eryx devreye girer ve istediklerini vaat eder. Chris babamın hayatını kurtarmak için ruhunu rehin verdi çünkü biliyor ki o ölürse, bir sonraki yemeği için çöplüğü eşeleme gerekecek." Sasha'nın yüzüne eğildi. "Babam ve Chris gibi insanlara ne sunabilirsin ki?"

"Gerçeği."

"Bunun Chris'e yardımcı olacağını mı düşünüyorsun? Gerçek, babamı kurtaracak mı?"

"Eğer yemin etmeden önce gerçeği bilselerdi, işe yarardı. Eryx'in vaatleri birer yalan, umutsuz insanları kandırmak için birer oyun."

"Farkına varamadığın bir şey var, o da herkesin ümidini yitirmiş olduğu. Eryx'in yapması gereken tek şey insanların neden ümitsiz olduğunu, ne istedikleri bulup onu vaat etmek. Bekle ve yeni arkadaşlarının kaçının gerçeği nerede bulacağını gör."

Sanki okulun tavanı yarılmış, mavi göğün içinde öfkeden oluşan bir yıldırım Sasha'ya isabet etmişti. Brett'in boğazına sarıldı ve onu mümkün olduğunca sert bir şekilde itekleyerek dolapların olduğu kısma sürükledi. Boğazına çökmüş, canını çıkarıyor, Brett'in tırmalayan ellerine, çaresiz tekmelerine aldırımıyordu. Brett'in şu anda ölmesini, Eryx'in yalanlarını başka birine daha anlatamamasını istiyordu.

Sırt çantasını almaya gelmeyince Sasha için endişelenen Jax, Bruno şüphelenmesin diye midesi bulanıyormuş da kusacakmış gibi yaparak sınıftan çıktı. Koridora çıkar çıkmaz yönetici odalarının bulunduğu kısma doğru

baktığında kalbi duracak gibi oldu. Dolapların olduğu yerde, Sasha Brett'in boğazına çökmüştü ve Jax, Sasha'nın Anabolukla Mefistoluk arasındaki sınırı geçtiğinden adı gibi emindi. Bunun yaklaşmakta olduğunu, önüne geçilemeyeceğini biliyordu ama daha uzun süre alacağım düşünmüştü. Tüm o öpüşmeler Sasha'yı bu hale getirmişti, Jax kendini kötü hissetmeyi bekledi, o his hiç gelmedi. Aksine öfke ve kararlılığın Sasha'yı muhteşem gösterdiğini düşündü.

Birinin koridora çıkıp onları görmesinin an meselesi olduğunu anlayınca kendini dolapların oraya ışınladı ve Sasha'yı Brett'in yakasından çekip kenara koydu. "Sakin ol."

Kendini kaybeden Brett yere yığıldı, Jax boyun ve boğazındaki yaraları iyileştirmek için eğilerek ellerini Brett'in üzerine koydu. Sasha'yı kolundan tutup karşısına çıkan ilk kapı olan kızlar tuvaletine soktu, Brett'in hafızasını sildi ve kapıyı kapatırken onu uyandırdı. Nasıl olup da yere düştüğünü çıkaramayacaktı ama sorun değildi. Sırt çantasını toplayıp hastaneye gidecek ve ölüme ne kadar yaklaştığını hiç hatırlamayacaktı.

Jax kapıyı kilitleyip Sasha'ya döndü. Kırmızı elbisesi ve siyah çizmeleriyle dik duran ve uzun boylu görünen Sasha'nın mavi gözlerinden öfke fışkırıyor, göğsü hızlı hızlı şişip söniyordu. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Onu neredeyse öldürecektin. Bunu yapamazsın. Anlıyor musun?"

Sasha başım salladı.

"Bana neden onu öldürmek istediğini söyle."

Sasha alçak bir tonla, olanları anlattı.

Jax o anda ağlamamasının mı yoksa kapıdan çıkıp Brett'in işini bitirmek istememesinin mi daha şaşırtıcı olduğuna karar veremedi.

"Chris de onların safına geçtiğine göre Shriver'lara gitmen için bir neden yok. Eşyalarını alıp seni bizim eve, boş odalardan birine yerleştirebiliriz."

"Hayır. Burada kalacağım. Melanie'den Bruno'nun planını öğreneceğim. Tim de gidince Bruno'yla daha fazla beraber olacaktır. Bu seyahate onunla bile gidebilir."

"Bunu yapmana izin veremem Sasha. Anabo olduğunu öğrenirlerse işin biter."

"Öğrenemeyecekler, çünkü şüphelenmeyecekler. Bruno'dan korkmuyorum. Onu öldürmek istiyorum."

"Korkmadığını da fark edecek ve nedenini merak edecektir."

"Toplantının nerede olduğunu bulacağım, çünkü bunu öğrenirsek Bruno'yu tutmaya gerek kalmayacak."

"Peki sonra? Mefisto yönünü bırakıp eskisi gibi olmaya geri dönebilecek misin?"

"Bilmiyorum. Şu anda çok iyi düşünemiyorum, çünkü seni yolumdan çekip Brett'in peşinden gitmemek için çok çaba sarf etmem gerekiyor."

Jax kayıp ruhları alt etme güdüsünü kontrol etmeyi öğrenebilmek için yüzyıllar harcamıştı. Sasha'yla ilgili yeni bir sorunu olduğunu fark etti. "Sınıfa git, çantanı al ve dışarı çık. Eğer seninle konuşursa yüzüne bakmadan cevap ver ve ondan ne kadar nefret ettiğini düşünmemeye çalış. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım."

"Hemen kapının dışında bekliyor olacağım."

Sasha'nın elinden tutup koridor boyunca, sınıfa kadar onunla yürüdü ve Bruno'ya saldırmadan çıkmasını ümit ederek sınıftan çıkmasını bekledi. Sasha güçlüydü ama bir Skia'yla baş etmesi mümkün değildi. Sasha dışarı çıkınca, Jax etrafına baktı, kimsenin olmadığını görünce onu kollarının arasında sardı. Beş saniye sonra hareket odasındaydılar.

"Neden buradayız?"

"Her şey değişti Sasha."

"Her şey derken beni mi kastediyorsun?"

"Evet, öyle sayılır." Dahili haberleşme sisteminin düşmesine bastı ve kardeşler bir-iki dakika içinde oraya geldiler."

Key serada olmalıydı. Jax'e ciddi bir bakış fırlatırken ellerindeki toprağı temizliyordu. "Konuş bakalım."

Jax olanları anlattı, Phoenix'in herkesten daha çok endişelendiğinin farkındaydı.

Jax sözünü bitirir bitirmez en yakın kardeşi Sasha'ya, "O eve geri dönmen mümkün değil. Kuzuyu kurda teslim etmek gibi bir şey bu," dedi.

Gözleri Sasha'da olan Key gülümseyerek, "Dişli bir kuzu," dedi. "Demek bir kayıp ruhu öldürmeye çalıştın. Şimdi nasıl hissediyorsun? hâlâ işini bitirmeyi istiyor musun? Yoksa birini öldürmüş olmayı istediğin için pişman mısın?"

"Pişman değilim." Phoenix'e doğru baktı. "Konumuza geri dönecek olursak, söylediğim Skia toplantısının nerede yapılacağını bulmak için bir yol olabilir."

"Bruno'nun attığı her adımı takip ediyoruz, aynısını Melanie için de yapabiliriz. O eve geri dönmenin bir manası yok ve böyle bir şey olmayacak."

"Bu konuda benim bir şeyler söyleme hakkım olmayacak mı? Özgür iradeye ne oldu?"

Phoenix Sasha'ya yaklaştı, kendini tutmaya çalışıyor gibiydi. "Eğer özgür irade senin ölmen demekse, başlarım özgür iradeye. Geri dönmeye çalışırsan seni bir odaya kilitler, kapının önünde beklerim."

Kardeşlerin yüz yıldır büyük hassasiyet gösterdikleri bir konuya bodoslama girdiğini fark etmeyen Sasha meraklı bir şekilde, "Jane de benim değiştiğim gibi mi değişti? Birini öldürmeye çalışmış mıydı?" diye sordu.

Öne doğru kaykılıp Sasha'yı tokatlayacakmış gibi gerildi. Kimse bir şey söylemiyor, Phoenix'in ne diyeceğini bekliyordu. Yüzü tebeşir beyazına dönmüştü. "Jane..." Yutkundu. "Yürüyemiyordu. Kardeşiyle ilgili yalan söyledim. Kardeşi hasta değildi. Bu şekilde Jane'i iyileştirebileceğini söyledikleri için ruhunu rehin verene kadar her açıdan sağlıklıydı."

Jax kuşkulu bir şekilde Phoenix'e baktı. Ona Jane'in yürüyemediğini söylememişti. Kardeşlerine baktı ve onların da küçük dillerini yutmak üzere olduklarını fark etti.

"Onu bulduğum, balonun yapıldığı o gece Jane yaşlı kadınların olduğu bir odada tek başına oturuyordu. Durumun tuhaf olduğunu fark ettim ama bir Anabo bulmanın verdiği mutlulukla çok üzerinde durmadım. Ta ki ona ayağa kalkmasını söyleyinceye kadar. O ve Skia dışında herkes donmuştu."

"Skiaları donduramıyor musunuz?"

Phoenix hayır manasında başını salladı. "Skiaları ve Anaboları. Daha sonra onu görmeye gittiğimde ona, onu iyileştirebileceğimi söyledim ama uzun süre ona dokunmama izin vermedi. Aristokrat bir ailenin kızıydı, bir erkekle odada yalnız kalsa bile çok temkinliydi."

"Demek ki Jax'in yaptığı gibi tanıştıktan iki saat sonra onu öpmedin."

"Hayır, uzun zaman, haftalar sonra oldu. Sadece Mefistolar, Eryx ve diğerlerinden korkmakla kalmamış, ikiz kardeşini Yeryüzü Cehennemi'ne götürdüğüm için çok üzülmüştü. Nihayet onu iyileştirmeme izin verdiğinde de her şey tatlıya bağlanmamıştı, kardeşini kaybetmesine engelli olmasının neden olduğunu düşünüyordu. Kardeşinin bu işi onun için yaptığını ama öte yandan da mükemmelliklerinin bozulmamasını istediğini, çünkü birlikte muhteşem bir ikili olduklarını düşündüğünü anlamasını istiyordum. Kardeşinin ruhunu rehin vermesine neden olan kibriydi ama Jane bunu görmüyordu. Ben ise görmesini istiyordum. Onun değişmesini, benim gibi olmasını ve durumu anlamasını istedim. M onu öpmem gerektiğini söyledi, ben de öptüm ama dediğim gibi bunlar olurken başka bir zamandaydık."

"Tükürükleriniz fazla karışmadı mı?"

Phoenix başını salladı. "Neredeyse hiç tükürük alışverişi olmadı. Sonra aklıma onu işaretlersen her şeyin hızlanacağına dair o parlak fikir geldi, böylece durumu anlayacak ve bana ilişkin ikircikli duygular beslemeye son verecekti."

"Yani sana dudağının ucuyla 'Canım, Ben Geldim' öpücüğünün ötesinde bir şey vermemesine rağmen, seninle yatacak mıydı?"

"Hikâyenin bir kısmını anlatmıyorum. Önemli olan, bu olay olduktan sonra, Jane'in öldüğü. Yani sorunun yanıtı, hayır, senin gibi değişmedi ve kimseyi öldürmeye de çalışmadı. Değişebilecek, yapmak üzere doğduğu şeyi

yapacak kadar uzun yaşamadı. Bunun senin de başına gelmesine izin vermeyeceğim.”

Sasha odadakilere baktı, sonra Jax’e, “Sen ve kardeşlerin bunları bilmiyordunuz, değil mi?” dedi.

Konuşamayan Jax başını salladı.

Sasha derin bir nefes verdi. “Çocuklar. Offf.” Phoenix’e baktı. “Zordu değil mi?”

“Eğer neden geri dönmeni istemediğimi anlamayı sağladıysa, buna değdi demektir.”

“Anlıyorum.” Duvara yaslanıp yenilgiyi kabul etti. “Riske girmeye değmeyeceği ve sefil bir durum olacağı konusunda haklısın. Ayrıca onlar gittiğinde zaten buraya gelmek zorundayım. Gidecek başka yerim yok.”

Key, “Annenle birlikte olman için seni Rusya’ya götürebiliriz,” dedi. “Artık belgelerin var, annene durumu izah etmek biraz zor olabilir ama bir şeyler düşünürsün. Her zaman bir seçeneğin var. Tabii ki bizimle kalmanı istiyoruz ama bunu çaresizlik nedeniyle yapmanı istemeyiz.”

Cep telefonu çalan Ty, hızlıca telefonu açtı, başını sallayıp, “Anlaşıldı,” dedi ve telefonu kapattı. Odada bulunanlara baktı. “Tim’in bire bir benzeri hazır.”

Key, “Herkes plana göre ne yapacağını biliyor mu, yoksa üzerinden geçelim mi?”

Hepsi, “Hayır, gerek yok,” dedi.

“Haydi o zaman.”

Jax, “Sasha ne olacak?” diye sordu.

En büyük kardeş Jax’e şöyle bir baktı. “Tamamen katılana kadar bir baskında yer alamaz.”

“O zaman onu eşyalarını almak için Shriverlara götürüyüm.”

“Baskına ya hep beraber gideriz, ya da hiçbirimiz gitmez. Bunu biliyorsun Jax.”

Evet, biliyordu. Onu yalnız bırakacak olmak çok rahatsız ediciydi ama başka seçeneği yoktu. Key’e sizinle giriş salonunda buluşurum deyip bir eliyle Sasha’yı, diğer eliyle de sırt çantasını tuttu. İki saniye sonra Jax’in odasıydılar ama Jax Sasha’yı bırakmadı. Sırt çantasını bir kenara atıp onu kendine çekti ve öpmeye başladı. Bol tükürüklü bir şekilde.

Jax durduğunda Sasha ona davetkar gözlerle baktı, sonra gözleri şaşırmış gibi açıldı. “Jax, Phoenix’in sorunun ne olduğunu şimdi anladım.”

“Seni öperken Phoenix’i mi düşünüyordun?”

“Senin farklı olduğunu düşünüyordum ve birden neden bu kadar perişan olduğunu fark ettim. Çünkü o da Jane’in değiştiği kadar değişmişti ama Jane ölünce değişim durdu. Bir daha önceki durumuna geri dönemedi, fakat ileriye de gidemedi. Olayları farklı görüyor, insanlara karşı sempati duyuyor, bu yüzden de sadece seks yapmak için sevişmek istemiyor, çünkü artık öyle biri değil.” Jax’in yüzüne bakıp yumuşak bir sesle, “Dün gece bana o soruyu sordun, çünkü sen de benim sana benzediğim kadar hızlı bir şekilde bana benziyorsun.”

Sasha’nın haklı olduğunu biliyordu. Bilmediği bunun kalıcı olduğuydu. Eğer Sasha onu bırakıp eski haline dönerse, Jax da eskiye dönebilecek miydi? Phoenix’deki değişim Jane öldüğü için mi kalıcı olmuştu?

Biraz düşündü ve bunun önemli olmadığına karar verdi. Bu değişimler kalıcı da olsa, ilerideki zamanı geçtiğimiz bin yıldan daha sefil geçirecek de olsa, pişman değildi. Sasha buradaydı ve o gidene kadar burada olduğu her dakikanın keyfini çıkaracaktı.

Kardeşleri Jax’i bekliyordu ama o Sasha’yı bir kere daha öpmeye başladı.

Jax iki saat sonra arayıp ön tarafta, arabada olduğunu söylediğinde Sasha matematik çalışıyordu. “Shriverlar cenaze evindeyken eşyalarını alalım.”

“Hemen geliyorum.” Montunu giyen Sasha Jax’in odasından çıkıp merdivenleri bulmaya çalışırken yanlış yöne saptı ve çıkmaz bir koridora girdi.

Jax tekrar aradı. “Neredesin?”

“Kayboldum.”

“Gözlerini kapa ve burada, arabanın yanında olduğunu hayal et.”

Sasha olduğu yerde durdu ve Jax’in dediğini yaptı. İşe bak, ne kadar hızlı değişiyordu! Gözlerini açtığı anda dışarıdaydı, fakat eski Mercedes’in yanında olması gerekirken, kaputun üstündeydi.

Karla kaplı yere atladı ve arabanın kapısını açıp Jax’in kahkahasını duydu. Daha önce böyle güldüğünü duymamıştı, bu Sasha’nın hoşuna gitti ve ona güldüğü için yalandan da olsa kızma planları suya düşmüş oldu. “Bunu yapabileceğimi bilmiyordum. Nasıldım?”

Jax’in kahkahası daha da yükseldi. “Pek iyi değil. Arabanın yanında... demiştim.”

Kavaklarla çevrili yolun yarısına geldiğinde gülmesi geçti ama hâlâ sırıtıyordu. “Ölümsüz olana kadar, bunu dağın dışında bir yerde yapamazsın ama bu kötü bir şey değil.” Az kalsın tekrar gülecekti. “Neyin üstüne düşeceğin belli olmaz.”

“Çok süperdi. Döndüğümüzde bunun için antrenman yapacağım.”

Jax hâlâ gülen gözleriyle Sasha’ya baktı. “Hoşuna gitti, değil mi?”

“Çok beğendim.”

Telluride’e vardıklarında, doğrudan Shriver’lara gittiler ve Sasha evin arka kısmında saklanmış olan anahtarla kapıyı açtı.

“Sen toparlanırken ben de şöyle bir dolaşıp Bruno’nun toplantısıyla ilgili bir şey bulabilir miyim diye bakacağım.”

Sasha on beş dakikadan kısa sürede hazırlandı ve Jax’e bakmak için odasından çıktı. Jax Tim’le Melanie’nin odasında çekmeceleri karıştırıyordu. “Bir şeyler bulabildin mi?”

“Hiçbir şey.”

Sasha, Melanie’nin dolabına baktı. “Yeni bir şeyler almış.”

Jax Sasha’ya yaklaştı. “Bana sürekli hatırlattığın üzere ben bir erkeğim. Giysileri benim için ancak bayat ekmek kadar ilgi çekici.”

“Önemli olan giysiler değil, bunların hepsi yeni, etiketleri üzerlerinde ve bu kıyafetler Aralık ayında Telluride’da giyilecek şeyler değil. Hepsi sıcak havada giyilecek şeyler.”

“Belki de bir gemi turuna katılacaktır. Ya da Bahamalara gidecektir. Kıyafetler Bruno’yla gittiği anlamına gelmeyebilir.”

“Gemi turuna parası yetmez. Tim’le para konusunda sürekli tartışıyorlardı. Benim burada olmamın onu kızdıran bir yönü de buydu, masraflarının artması.”

Jax giysilere bir daha baktı ve başını salladı. “Bu bir ipucu, haklısın ama güney yarımküredeki herhangi bir yer sıcak olabilir.”

Dolaba daha dikkatlice bakmaya başlayan Sasha çantaları, ayakkabıları, kirli giysileri kenara çekip fazlaca meraklı olan annesinden saklamak istediği şeyleri asılı kıyafetlerin altına tıktığını hatırlayarak askıların altına baktı. Üstünde etiketi duran büyük bir el çantası buldu, kaldırıp içine baktı. “Dramamine. Güneş kremi. Hafif bir roman.” Bakışlarını kaldırıp Jax’e baktı. “Ve bir adet Key West restoran rehberi.”

“İşte zeki bir kız.” Jax çok memnun görünüyordu. “Zee ve Brody’ye önümüzdeki hafta için Key West’te yapılmış rezervasyonları incelemelerini söyleyeyim.”

“Gezi teknelerine de baksalar iyi olabilir.”

“Neden tekne olabileceğini düşündün?”

“Dramamine yüzünden.”

“O da nedir?”

“Deniz tutan insanlar için mide bulantısını önleyen bir ilaç.”

Jax'in gözleri açıldı. "Doğru, o zaman teknelere de baksınlar." Omzunun üzerinden Sasha'ya baktı. "Biri gelmeden buradan çıksak iyi olacak."

"Ben hazırım."

Tam çantalarını almak için Sasha'nın odasına gitmişlerdi ki kapı çalındı. Jax, "Burada bekle," dedi ve kayboldu. Bir nanosaniye sonra geri gelmişti. "Fed-Ex elemanı verandaya kutular getiriyor."

"Oakland'dan gelen eşyalarım olabilir."

Aşağı indiklerinde kapıyı açan Sasha ilk kutunun üstünde ismini gördü, eşyaları tam da o evi terk ederken gelmişlerdi. Jax her şeyi arabaya yüklerken, Sasha bir not yazıp mutfak masasının üzerine bıraktı. Kısa, basit ve çok açık olmayan bir ifadeyle Rusya'ya gidip annesiyle buluşana kadar başka bir yerde kalacağını söyledi.

Sonra Jax, onu Mefisto Dağı'na götürdü, sisten geçerlerken Sasha acaba burada ne kadar kalacağını düşünüyordu. Bir haftadan kısa bir süre mi... Yoksa sonsuza kadar mı...

Kara kara düşünmekte olan Jax Sasha'ya baktı, Sasha Jax'in aklından da aynı sorunun geçtiğini biliyordu.

Jax pek alışık olmadığı bir şekilde uyuyamadı. Genelde yatağa girer, iki kere döner ve uykuya geçerdi. Bu gece tavana bakıyor ve beynini durduramıyordu.

Akşam yemeği kahvaltıdan çok daha iyi geçmişti. Sasha, Tim'le neler olduğuna ilişkin bir sürü sordu, sorulardan sonra kardeşleri de biraz rahatladı. Çok vakit geçmeden her zamanki gibi davranmaya, şakalaşmaya, yaklaşan baskın hakkında konuşmaya, futboldan bahsetmeye, Diyakoz'un nasihatlerini kulak ardı edip Hans geldiğinde yemeği övmeye başladılar.

Yemekten sonra Jax ve Sasha yukarı çıkıp bir süre Jax'in odasında takıldılar - Jax Sasha'yı öpmeden duramıyordu - sonra Mathilda gelip eşyalarını yerleştirmek için ona yardım edeceğini ve üçüncü kattaki pembe kahverengi odanın onun için uygun olacağını söyledi.

Yarım saat sonra Diyakoz ve Sasha'nın eşyalarını taşıyan Alfred isimli başka bir Arafı geri geldiler. Mathilda yukarının çok sessiz olduğunu, zavallı kızın orada yalnız kalamayacağını söyledi. Jax ne olduğunu anlamadan - hiç kullanmadığı - oturma odasının yanındaki küçük yatak odası pembe ve kahverengi odanın mobilyalarıyla doldurulmuştu. Mathilda eşyaları yerleştiriyor, her zamanki gibi söylenenleri onaylamayan bir ifade takınmış olan Diyakoz'a talimatlar yağırdırıyordu.

Diyakoz bir ara tekrar Jax'in odasına gelip her zamanki sert tavrıyla, "Eşin olmayan bir kadının kardeşi olmayan erkeklerle aynı evde uyuması uygun değildir. Bilgisayarda çalışan Lumina kadının yanma götüreyim onu."

"Hayır."

"Evin bu katında kalmamalı. Yukarı çıkarayım."

"Hayır."

"Son kararın mı?"

"Uğraşmak zorunda olduğu bir sürü şey var Diyakoz. Korku yüzünden uykusunun kaçmasını istemiyorum. Eğer bana yakın olduğunda kendini daha iyi hissediyorsa, bırakalım öyle olsun."

Yatağında uzanmışken ve Sasha ondan on beş metre ötede, iki ince duvarın arkasında yatarken Diyakoz'un neden bu kadar ısrarcı olduğunu anladı. Durumun uygunsuz olduğunu söylüyordu ama bu kadar yakinken ayrı olmanın Jax'i öldüreceğini de biliyordu. Diyakoz Jax'in bir beyefendi gibi davranamayacağından korkmuştu.

Eğer Sasha'yı işaretleyecek olmasaydı, Diyakoz'un haklı çıkacağından emindi.

Ama kendisi kalmaya karar vermediği sürece Sasha'ya bunu yapamazdı.

Bir saat daha geçtikten sonra Jax kalktı, ayağına bir eşofman geçirip Sasha'nın odasına gitti. Kapıyı çaldı, Sasha, "İçeri gir," dedi ve Jax kapıyı açtı. Karanlıkta, uyanık yatıyordu.

“İyi misin?”

“Uyuyamıyorum.” “Korkuyor musun?”

“Hayır. Sadece düşünmeden edemiyorum.”

“Neyi?”

“Seni.”

Jax, Sasha’nın kokusunu içine çekip yatağa doğru yürüdü, Sasha battaniyeyi kaldırdı. Jax uzanınca, Sasha, Jax in koynuna kıvrıldı ve beş dakika sonra uyudu. Ondan bir dakika sonra da Jax uykuya daldı.

E rtesi gün Brett ve Chris okula gelmediler. Erin, Sasha’ya neden okula geldiğini sorduğunda Sasha dürüstçe yanıt verdi. “Teyzemi sevmiyorum, Brett’ten de hoşlanmıyorum. Orada olmak yerine burada olmayı tercih ederim.

Tahmin edildiği üzere hikâye yayıldı ve başka kimse aynı şeyi sormadı, ta ki Amanda matematik dersinden önce Brett’in nasıl olduğunu sorana kadar. “Sanırım iyi. Babası öldükten sonra onunla konuşmadım.”

“Neden?”

Amanda’nın bu ruhsuz katile olan tuhaf takıntısı karşısında giderek sabrım yitirmekte olduğu için ters bir yanıt verip, “Çünkü ondan nefret ediyorum,” dedi.

“Ama babası öldüğü için onun adına üzülmüyor musun?”

“Evet, onun için üzüliyorum.” İç geçirdi. “Tüm Shriverlar için üzüliyorum.”

Amanda sırasına geri döndü.

Günlerden Cuma’ydı ve Mefisto Dağı’na gitmek için arabaya bindiklerinde Jax, “Bugün okulu ya da Shriverları değil güzel bir hafta sonu geçirmeyi düşünelim,” dedi.

“Bana uyar,” dedi Sasha. “Sen ne dersin Brody?”

Brody arka koltuktan *Star Trek* gibi bir şeyler mırıldandı.

Jax, “Aman Tanrım,” dedi.

Sasha, “Ne oluyor?” diye sordu.

Brody Lumina kanunlarına aykırı olarak Jenny Brown’dan hoşlanıyor. İşte bu yüzden insanlarla takılmamaları gerekiyor. Eğer birine bağlanırlarsa, bunun üstesinden gelmeleri hayli zor. On yıl boyunca ondan bahsedecek ve kafayı Jenny’e taktığı için dağdaki kızların hiçbirine bakmayacak.”

Sasha, pencereden dışarı bakan ve başka bir dünyadaymış gibi görünen Brody’ye baktı. Jax’e dönüp, “Neden Jenny bir Lumina olamıyor?”

“Gerekli niteliklere sahip değil. Lumina olacakların Cennet’in belli özelliklerine sahip olması gerekiyor. Açıklamak zor ama gördüğünde anlayabiliyorsun.”

“Belki de Brody senin göremediğin bir şey görüyordur.”

Jax dikiz aynasına bakıp iç geçirdi. “Belki. Durumla ilgileneneğim ama Brody’ye söyleme.”

“Seni duymuyor mu şimdi?”

“Hayır, kulağında kulaklıklar var.”

Mefisto evine geldikten sonra öğlen sonrayı Mathilda ve Hans’la birlikte *Altıncı His*’si izleyip gülerek ve kurabiye yiyerek geçirdiler. Sonra Sasha Jax’i Demon Slayer’da fena patakladı.

Cumartesi kayak yapmaya gittiler ve Sasha son defaya göre ne kadar iyi kaydığına şaşırdı. Daha deneyimli kayakçıların kullandığı bir bölge olan Revelation Bowl'da liftten inip kayarlarken, "Mefistoluğun etkisi olsa gerek," dedi.

Jax, "Bence benim verdiğim ustaca dersler sayesinde bu noktaya geldin," deyip onu geçti.

Sasha Jax'i kovaladı ve zor pistin ortasına geldiğinde nerdeyse dimdik indiğini fark etti.

O gece Zee onun için piyano çaldı, o kadar güzeldi ki Sasha ağladı.

Pazar günü dağda geniş çaplı bir tur yaptı. Ahırları, Phoenix'in motosiklet atölyesini, eski mandıradaki spor salonunu, pembe granit binadaki öğrenim odalarını gördü, Jax son olarak onu bir Lumina kulübesine götürdü. Burada büyükanne denebilecek tatlı ve hafif toplu, Tansy isimli bir hanım yaşıyordu. Bu minik, hoş kulübe Disney'den fırlamış gibiydi, dışı yumuşak nar bülbülü yumurtası mavisi, içi ise tereyağı sarısına boyanmıştı.

Ağır güneyle aksanıyla konuşan Tansy, "Burada, dağdaki hayat çok güzel ama bazen Charleston'u özleyorum ve Denys beni geri götürüyor. Mirabelle's'e gidip karides ve midye yiyoruz, sonra da beni okyanusa götürüyor," dedi. "Okyanusu sever misin?"

Sasha başını salladı. "San Francisco ve Oakland'da büyüdüm."

"Pasifik güzeldir tatlım ama Atlantik'te yüzebilirsin. Belki bir dahaki sefere bizimle gelirsin, ha? Karides ve midyeyi seveceğini tahmin ediyorum."

"Seveceğimden eminim." Sasha ağzına bir kurabiye daha attı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ben burada markete girenleri selamlayan elemanlar gibiyim. Yeni bir Lumina ya da Araflı geldiğinde bir süre benimle kalır. Kendilerini evlerinde hissedinceye kadar onlara bakarım. Eğer buraya gelip bizimle yaşamaya karar verirsen, sen de bir süre benimle kalacaksın. Bu hoşuna gider mi?"

Sasha Jax'e baktı. Tansy harika birine benziyordu ama Jax'ten uzak olacaksa, bunun hoşuna gideceğinden emin değildi.

Jax yumuşak bir şekilde, "Bakalım her şey nasıl ilerleyecek," dedi. "Sasha şu anda sadece bir ziyaretçi."

"Umarım kalırsın. Çok güzelsin. En az benim tatlı Reilly'yim kadar güzelsin." Arkasını dönüp seslendi. "Meleşim, merhaba demek ister misin?"

Reilly mutfaktan çıkıp kendine gülümsediğinden Sasha ona bakıyordu. "Merhaba Sasha."

"Selam Reilly."

Kız keten kaplı kanepede Tansy'nin yanına oturdu. "Geçen hafta olanlar nedeniyle gerçekten çok özür dilerim. Umarım seni çok korkutmamışımdır."

"Sorun değil. Neden yaptığını anlıyorum. Nasıl hisse..." Oooh, ölü bir kıza iyi olup olmadığını sormak iyi bir fikir olmasa gerekti. "Burada her şey yolunda mı?"

"İyiye gidiyor. Görevimin ne olacağına karar vermek için çalışıyorum. Ya kütüphaneci olacağım ya da Key'e hesap tutmada yardımcı olacağım."

"Okumayı seviyor musun?"

Reilly başını salladı. "Kütüphaneci olursam, istediğim kitapları kütüphane için sipariş edebilirim."

"İşin kötü yanı ne?"

Reilly burnunu kıvırdı. "Tüm kitapların tozunu almam gerekiyor."

Hepsi güldü ve biraz daha kalıp Jax'le birlikte kulübeyi terk ettiler.

O gece, Sasha koynuna kıvrılmışken Jax, "Burası hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi.

"Bazen bu kadar tedirgin olmasam daha iyi olur diye düşünüyorum. Luminaların yarattığı bu cenneti andırır mükemmellik çoğu zaman kişiliğime yüz seksen derece tersmiş gibi geliyor. Bir keresinde, uzun zaman önce aşağı inip bir-iki kulübeyi yakmıştım. Şaşırdın mı?"

“Hayır.”

“Tabii ki sinirlenmediler. Kulübelerini tekrar inşa edip ben altı ay Kyanos’tayken benim için dua ettiler.”

Sasha kollarını Jax’e doladı ve uyuyana kadar öyle kaldılar.

Sasha Pazartesi günü Jax’in gidecek olmasına hazırlanmak için sakinleştiriciye ihtiyaç duyacağından emindi. Jax ve kardeşlerinin yanında kalmayı, ölümsüz olup Jax’i sonsuza dek eşi olarak kabul etmeyi sık sık aklından geçirse de bir şeyler bu kararı almasını engelliyordu. Yaptıkları şeyi kabul edebilirdi, hatta bunu gerekli görmeye bile başlamıştı. Cehennemin çocukları olmaları, Sasha’nın onlardan birine Cennet’e gitme şansı tanıyabilecek imkâna sahip olması yanında önemsiz kalıyordu.

Jax onu mutluluktan uçuruyordu, başka birine bu şekilde bir his besleyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Annesini düşündü, onu için meraklanıyor ve üzülüyordu, ne e-posta alıyor, ne telefonda sesini duyabiliyor, nasıl olduğunu bilmiyordu. Okula giderlerken Jax’e eğer onunla kalırsa annesini görmesinin mümkün olup olmadığını sordu, Jax da bunun mümkün olmadığını, eğer kalırsa dış dünyayla tüm bağlarını kesmesi gerekeceğini söyledi. Onu korkutuyor olsa da kararsızlığının sebebi bu durum değildi.

Dersler başladı ve gün ilerledikçe ertesi gün finallerin başlayacağını, Noel’in ise sadece üç gün sonra olduğunu bilen Sasha’nın içi giderek daha da sıkıldı ve kendini derslere fazla veremedi. Mefistolar Skia baskınına ilişkin planlarının son aşamasına yaklaşıyorlardı. Bruno’yu ve kayıp ruhları aldıktan sonra işleri bitmiş olacaktı. Jax dağa geri dönecek, Lucifer Sasha’nın hafızasından Jax’i ve kayıp ruhları silecekti. Eğer Sasha isterse Lucifer Anaboluşunu da alabilirdi.

Öğleden sonra bir ara dolapların orada dururken Amanda gelip akşamki maça gidip gitmediğini sordu.

“Geleceğim. Benimle oturmak ister misin?”

“Senin için uygunsa, isterim.”

“Tabii ki uygun.”

“Ailen nasıl?”

“İyiler.” Yalan söylemişti. Shriverlarla geçen Perşembe’den beri konuşmamıştı.

“Brett’ten haber alırım sanıyordum ama aramadı.”

“Sevinmen lazım.” Sırt çantasını omzuna astı. “Akşam görüşürüz Amanda.” Yürümeye başladığında Amanda’nın onunla beraber eve gitmek istediğini anladı. Aslında Sasha’yla takılmak değil, Brett’i görebilmek için Shriverların evine gitmek istiyordu.

Artık orada yaşamadığını henüz kimse bilmiyordu, Sasha bunun duyulmasını istemiyordu. Noel tatilinden sonra Rusya’ya gitmiş olacaktı ve bunun önemi kalmayacaktı ama şu anda kimsenin nerede kaldığını sormasını istemiyordu.

Evden ayrıldığından beri Shriverlardan onu arayan olmamıştı, o yüzden okulun dışında Chris’in kendisine el salladığını gören Sasha şaşırıldı. Gölgelemiş gözlerini görmek içini kaldırıyordu, o yüzden doğrudan yüzüne bakmamaya çalışarak merhaba dedi.

Chris garip bir şekilde, “Nerede kalıyorsun?” diye sordu.

“Fark eder mi?”

“Seninle konuşuyorum çünkü annem acaba senin yanında kalabilir miyim diye öğrenmek istiyor.” “Hayır, mümkün değil. Yeterince yer yok” bu kocaman bir yalandı, “ve ben de misafirim, o yüzden seni götürürsen bu kabalık olur.”

“Erin ya da Rachel’la mı kalıyorsun?”

“Hayır.” Sasha iç çekti ve Chris’in üzerinde Colorado Üniversitesi yazan kapüşonlu montuna baktı. “Melanie seni kovamaz Chris. Eğer gerçekten böyle bir şey yapmaya çalışırsa polise gidebilirsin.”

“Seninle gelmeyi tercih ederim.”

“Evde durumlar hayli kötü, öyle mi?”

“Korkunç. Belki bilmek istersin, babamın cenaze töreni yarın.”

Bilmek istemiyordu ama yanıt vermedi.

Elini montunun cebine atan Chris bir zarf çıkardı. “Fed-Ex elemanı bunu sana bıraktı. Annem seni görmek için bir bahane olarak kullanabileceğimi söylemişti.”

Mektup annesindendi. Sasha zarfı aldı ve gözlerini monttan ayırmadı.

Chris ayrılmak üzereyken durakladı. “Keşke ona inanmasaydım.”

“Biliyorum. Keşke.”

Chris omuzlarını silkti. “Ama Tanrı da benim için bir şey yapmadı. Eryx de öyle. Aynı yalan, farklı isimler.” Veda etmeden yürüdü, gitti.

Sasha arkasından bağırarak gibi oldu ama yapmadı. Chris onun için ölmüş sayılırdı.

Mektuba bakarken annesinin neden e-posta göndermektense mektup yolladığını merak etti. Zarfı açtı, içinde bir pasaport ve - biri Telluride’den Denver’a, öteki Denver’dan Rusya, St. Petersburg’a - iki uçak bileti vardı.

Sevgili Sasha,

Noel için St. Petersburg’a gelip üniversiteye gidene kadar yanımda kalabilmen için gerekli ayarlamaları yaptım. Eski ve güzel bir apartmanda bir daire tutup okula kayıt işlerini hallettim bile. Sadece el çantanla gelebilirsin, ihtiyacın olan şeyleri buraya geldiğinde ben buradan alırım. Babanın yüzüğünü bir koleksiyoncuya sattım ve aldığım para bizi kurtardı, o yüzden beni affedeceğini umuyorum. Resim için de onu bir Noel hediyesi olarak vermek isteyen bir alıcı buldum, o yüzden mektubu alır almaz resmi bana Fed- Ex’lemeni rica ediyorum. Yakında görüşmek üzere.

Annen

Acayip bir mektuptu, hayli soğuk bir dili vardı, Sasha’nın aklından milyonlarca şey aynı anda geçiyordu. Gerçek gibi görünen bir pasaportu nereden bulmuştu? Sasha’nın Rusya’ya gitme meselesini nasıl halletmişti? Annesinin Sasha’nın gerekli belgelere sahip olduğundan haberi yoktu. Neden e-posta göndermemiş, telefon edip ona önceden haber vermemişti. Ve işin en kafa karıştırıcı kısmı, neden resmi satmaya kara vermişti? Peki ya Eryx? Resmi elde etmekten vaz mı geçmişti? Resmi almak isteyen o muydu? Bunları düşünürken buz kesmişti.

Ona doğru yürüyen Jax, “0 nedir?” diye sordu.

Zarfı ona doğru uzattı, Jax alıp hızlıca okudu. Sonra yüzünde garip bir ifadeyle Sasha’ya baktı. “Resmi satmış mı?”

“Sanırım paraya ihtiyacı var Jax.”

“Evet, sanırım.”

“Sahte olanı mı göndereceğiz?”

Jax başıyla onayladı. “Orijinal resmin, Eryx’in ona el koyabileceği gerçek dünyaya dönmesi riskine giremeyiz. Eve gider gitmez bir Lumina’dan sahte resmi Fed-Ex’e götürmesini isteyeceğim, böylece resim yarın annenin eline geçmiş olur.” Biletleri ve mektubu Sasha’ya verip arabanın sürücü tarafına geçti.

Sasha arabaya bindiğinde Jax’in çenesinin kilitlendiğini fark etti. “En azından artık doğum belgesiyle ilgili yalan söylemek zorunda kalmayacağım.”

Jax konuşmadı.

“Jax?”

“Gidip Brody’yi bul da gidelim.”

“Lütfen Jax, bir şeyler söyleyemez...”

“Haydi Sasha! Gidip onu bul.”

Eğer Jax bu kadar üzgün olmasaydı, Sasha ona bağırılmasından hoşlanmadığını söylerdi ama Jax ameliyat olacakmış ya da ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu, o yüzden Sasha arabadan inip büyük ihtimalle fotoğraf odasında Jenny’le takılmakta olan Brody’yi bulmaya gitti.

Sasha arabadan iner inmez Jax telefonunu çıkardı, elleri o kadar titriyordu ki numarayı zor çevirdi. Key yanıt verdiğinde, “Sahte resim hazır mı?” diye sordu.

“Andres resmi Cuma akşamı tamamladı, o günden beri boyasının kurumasını bekliyor. Bu akşam Eryx’le irtibata geçerek, resmin yerini bulduğumuzu söyleyip resim karşılığında ne gibi bir iyilik yapacağını sormayı planlıyorum. Bir iyiliğin söz konusu olmadığını biliyoruz, olsa da çok umurumuzda değil. Bu onu yatıştırmak ve ekibinin Sasha’yı rahatsız etmemesini sağlamak için bir bahane. Yarın sabah sahte resim eline geçmiş olmalı.”

“Resmi ona versen de vermesen de bunun bir önemi yok artık.”

“Neden? Ne oldu?”

“Sasha’nın Anabo olduğunu biliyor.”

Bir süre sessizlik oldu, sonra kardeşi “Nasıl?” diye sordu.

Gözlerini yuman Jax öfke seline kapılmıştı. “Katya onu ele vermiş.”

Eve dönüşleri esnasındaki hava gergin ve berbattı, kimse tek kelime etmedi. Jax o kadar kasılmıştı ki Sasha onun ikiye ayrılabilceğini düşündü. Brody arka camdan dışarıyı izliyor, Sasha da yola bakıyordu, yoğun kar yağışı nedeniyle yolu seçmek hayli zordu. Kar sabah saatlerinde yükseklerde başlamış, tüm gün devam etmişti, evlerin ve bahçe çitlerinin dibinde yığınlar oluşmuştu.

Jax’in sisin içinde nasıl olup da yolunu bulduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kar da olunca görüş mesafesi sıfıra inmişti.

Nihayet eve ulaştıklarında kapısını açan Diyakoz tuttuğu devasa şemsiyeyle Sasha’yı ön kapıya kadar götürdü, içeride bekleyen Mathilda Sasha’yı gıdıklayarak, onu odasına kadar takip etti. Odasında sıcak kakao ve yanmakta olan şömine onu bekliyordu, Mathilda Sasha’ya gününün nasıl geçtiğini sordu. Akıllı Jax’te, Jax’in annesinin mektubuna verdiği aşırı tepkide olan Sasha üstünkörü, otomatik yanıtlar verdi. Sasha’nın gideceğini biliyordu. Bu kararından hiç vazgeçmemişti, o zaman Jax neden bu kadar üzülüyordu? Belki de zamanın yaklaşmakta olduğunu hissetmiş, biletleri görünce çok az vakitleri kaldığını hatırlamıştı.

“Ben her zaman iklimdakini söylerim, o yüzden gidişin konusunda bu kadar sakin olmanın garip olduğunu söylememi mazur gör.”

Gözlerini şömineden ayıran Sasha, Mathilda’ya bakıp gözlerini kırptı.

“Demek aklına koyduğunu yapacak, Efendi Jax’i ve kardeşlerini bırakıp hayatına geri döneceksin.”

“Annemle birlikte olmam gerekiyor. Bunu anlayacağına eminim. Kızın senden ayrıldığı için yüzyıldan uzun süredir buradasın.”

“Kakaonu iç canım.” Sasha’nın montunu alıp küçük dolaba astı, sonra zaten askeriyede görülecek bir düzenle yapılmış yatağı düzeltmeye gitti. “Geceleri buraya gelip seninle uyduğunu biliyorum. Onun bir beyefendi olduğunu da biliyorum. Karanlığı sürekli olarak içini kemirdiği bir Cehennem çocuğu olmasına rağmen buraya gelip seninle ilgileniyor, fakat sana bir erkeğin bir kadına dokunduğu gibi dokunmuyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çok uzun zamandır bu çocuklarla ilgileniyorum. Ne zaman neye ihtiyaç duyduklarını biliyorum, Jax da bir okçunun yayı gibi gerilmiş durumda.” Bir süre daha yatakla uğraştı. “Ama öyle kalmaya <levam edecek, çünkü sana dokunmanın seni sonsuza kadar burada tutmak olduğunu biliyor ve burada onu sevdiğin için kalmanı istiyor.”

“Biliyorum.”

Mathilda ateşi karıştırmaya gitti. “Daha çocuksun, aşk ya da erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bildiklerin filmlerde ya da televizyonda gördüğün uyduruk hikâyelerden ibaret.” En sonunda oradan oraya hareket etmeyi bırakıp ateşin yanındaki koltuğa oturdu, uzun eteği yere değiyordu. “Kakaonu iç Bayan Sasha, iç ki için ısın. Birazdan taze yulafli kurabiye getireceğim.”

Mathilda’yı mutlu etmek için kakaosunu içti ama keyfi yerinde değildi, midesi ağrımaya başladı.

“Annesinden kalan hatıratı sakladığı ufak kutuyu gördün mü?”

Sasha başını salladı.

“Dünden beri bir kutusu daha var. Dün akşam, sen televizyon odasında dizi izlerken dışarı çıktı ve elinde kalp şeklinde bir kutuyla geri geldi. Ben meraklı bir kadını, hep öyleydim, o yüzden az önce gidip kutunun içine baktım.” Mathilda elini kaldırıp avucunu açtı. Sasha eğildi ve yüzüğü gördü. Bir erkek yüzüğüydü. Tanıdık bir yüzük.

“Haydi,” dedi Mathilda, “al, inceleme, tam da düşündüğün şey olduğunu göreceksin. Babanın yüzüğü, değil mi?”

Yüzüğü parmaklarının arasında tutarken içindeki yazıya bakıyordu, Rusça yazı eskiyip silindiği için okumak zordu. *Canım, Hayatım & A.* Yüzük son Çar’a karısı Alexandra tarafından hediye edilmişti. Babasının büyük büyükbabası devrimden kaçmak için Paris’e gelmiş bir konttu ve daha sonra Rusya’ya dönüp geri vereceğini umduğu çarın birçok şahsi eşyasını korumak için yanında Paris’e getirmişti. Tabii ki Rusya’ya dönmedi ve yıllar geçtikçe ailesini geçindirmek için tek tek eşyaları satmaya başladı. En küçük oğlu Paris’ten ayrılıp kalan son parçaları da yanına alarak Amerika’ya gitti ve Minnesota’da arazi aldı. Bu yüzüğü sakladı ve oğluna verdi, o da kendi oğluna... Ve şimdi Sasha yüzüğü elinde tutuyordu, çünkü annesi onu bir koleksiyonere satmıştı. Koleksiyoner Jax’ti.

Gözlerinden yaşlar süzülürken Mathilda’ya baktı.

“Rus Lumina’lardan birini yollayıp yüzüğü aldırdı, annene de onunla olabilmen için gerekli ayarlamaları yapabileceği kadar çok para verdi.”

“Nereden biliyorsun Mathilda?”

“Boris’in valizini ben yaptım, o da bana neden Rusya’ya gittiğini anlattı. Boris dün akşam döndü, Jax da kutuyu almaya çıktı. Yüzüğü sen de oğluna verebilesin diye kutuyu ayrılırken sana verecek.” Mathilda önlüğünün kenarıyla gözlerini sildi. “Seni sevmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor, sevme yeteneğine sahip olmadığını düşündüğü için böyle şeyler yaparak onu seveceğin umuduyla seni mutlu etmek istiyor. Gideceğini biliyor ama yine de için de bir ümit var...bir ümit.”

Sasha yüzüğü Mathilda’ya geri verdi ve daha fazla kakao istediği için değil ama sinirlerinin boşanmak üzere olduğunu saklamak için bir yudum daha kakao içti. Kendini toparlamaya çalışarak fincanı sehpaye bıraktı, ayağa kalkıp kullanacağından emin olmasa da biletleri aldığını annesine söylemek üzere e-posta atmak için bilgisayarına yöneldi. Bir süredir hiçbir şeyden tam olarak emin olamıyordu.

Her şey çılgın bir hal aldığından beri hayatında sabit olan tek şey Jax’ti. Ne kadar ürkünç, korkutucu, üzücü olaylar yaşanırsa yaşansın, Jax oradaydı. Ama bunu içindeki, nefes almak kadar doğal bir içgüdüyle, bilinçsiz bir şekilde yapıyordu. Aşk bu muydu? Bedeli ne olursa olsun, biri için orada olmak mıydı? Yakınında olduğu süre uzadıkça, birbirlerine - ayrı olduklarında uyuyamayacak kadar- bağlandıkça, Sasha’nın gidişi Jax için daha da zorlaşacaktı. Ama hiçbir zaman Sasha’ya sırtını dönmemiş, onu uzaklaştırmaya çalışmamıştı.

Sasha bir adım attı ve oda etrafında dönmeye başladı. “Mathilda, kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

O sırada Mathilda elbiselerinden tutarak Sasha'yı yatağa yönlendirmeye çalışıyordu. Battaniyenin altına girdiğinde kötü bir şeye yakalandığını biliyordu. Mathilda telaşlanmış görünüyordu ve Sasha'nın son hatırladığı buydu.

“Uyuyor mu?”

Mathilda başını sallayarak dudaklarını büzdü. “Kötü bir şey yaptım Jax Efendi. Kötü, kötü, çok kötü. Zavallı kuzucuk bana güvenip hepsini içti.”

“Farkına varmayacak. Akşam uyandığında hastalandığını sanacak.”

“Umarım öyle olur. Onu böyle kandırmak hoşuma giden bir şey değil ama ne yaptığınızı bildiğinizden eminim.”

Mathilda harekât odasından çıktı ve Key, Jax'e ikinci kez, “Neden ona anlatmadığını anlayamıyorum,” dedi. “Sonunda öğrenecek. Öğrenmesi gerek. Tek yaptığın kaçınılmaz olanı ertelemek.”

Phoenix, “Zaman kazanıyor,” dedi. “Kalmak zorunda olduğu için kalmasıyla, kalmak istediği için kalması arasındaki farkı düşün.”

“Ne istediğinin artık önemi yok. Ölümsüz olmayı istemeyebilir ama dağda kalmamak artık onun için bir seçenek olmaktan çıktı. Bunu bilmek isteyeceğini düşünüyorum. Katya'nın da yemin ettiğini er ya da geç öğrenecek. Sasha annesine Melanie'nin önümüzdeki hafta Key West'e yapacağı seyahatle ilgili bir şeyler söyleyebilir, bu da tüm planı altüst eder. Bu akşamki baskından sonra Sasha'ya olanları anlatmanı emrediyorum.”

Key anlamıyordu. Sasha'nın dediği gibi daha farklı olan Phoenix dışında hiçbir kardeşi anlamıyordu. Ama Jax'in kardeşlerine ve elli beş Skia'yı götürecekleri plana karşı sorumluluğu vardı. Başını hafifçe sallayarak, “Ona anlatacağım,” dedi.

Sasha'nın telefonu Augustana'nın bir parçasıyla çalışıyordu, rehberinde kayıtlı olmayan numaralar aradığında bu melodi duyuluyordu. Birileri ağzına pamuk doldurmuş gibi hissederek halsiz bir şekilde yataktan kalktı ve sırt çantasından telefonunu çıkarmaya çalıştı. Elli yıllık bir sigara tiryakisi gibi çıkan sesiyle telefona yanıt verdi, Brett, “Neredesin?” dedi.

İşe bak, yataktan bunun için mi kalkmıştı? “Bir arkadaşımın evinde ve yanıt değişmedi, hayır, Chris benimle kalamaz. Annen bu işi kendi halletsin. Tim'in bedeni daha soğumadı bile.”

“Chris'ten ne kadar nefret ettiğini anlayamıyorsun.”

“Anlıyorum. O yemini etmeden önce de pis kaltağın tekiydi zaten.”

“Yeminden bahsetmişken, tahmin et bakalım bu akşam kim yemin edecek?”

“Amanda bunu yapmaz Brett, yapmayacağını biliyorum.”

“Hayalet evine gel de kendin gör,” Brett telefonu kapattı.

Sasha hemen Amanda'yı aradı ama Amanda telefona yanıt vermedi. Sesli mesaj bırakıp Amanda'ya bunu yapmaması, onunla konuşuncaya kadar beklemesi için yalvardı.

Konuşmayı bitirince saate baktı ve homurdandı. Dokuzu geçiyordu. Saatlerce uyuyup maçı kaçırmıştı. Jax hayal kırıklığına uğramış mıydı? Hasta olduğunu biliyor muydu? Tabii ki biliyordu. Mathilda ona söylemiş olmalıydı.

Uyuşukluğu geçsin diye başını sallayan Sasha kalkıp üstüne bir kot geçirmek için giysi dolabına gitti. Giyininip saçını toplarken Amanda yemin etmeden önce ne kadar zamanı olduğunu düşündü. Bruno oradaysa ne yapacaktı? Brett ya da diğerlerine saldırırsa Bruno Sasha'nın normal olmadığını anlayacaktı.

Belki oraya herkesten önce gidebilir, saklanacak bir yer bulup zamanı geldiğinde Amanda'yı kaçırabilirdi.

Küçük oturma odasından geçip Jax'in odasının kapısını çaldı. Tahmin ettiği gibi yanıt veren olmadı. Maç

nedeniyle hâlâ okulda olmalıydı. Odasından geçip banyoya gitti ve dişlerini fırçaladı, sonra da dönüp montunu aldı. Gözlerini kapattı ve yeterince çalıştığını, bu sefer ıskalamayacağını umarak kendini garajda hayal etti.

Gözlerini açtığı anda garajın çatısında idi, aşağı doğru kayıyordu. Yerden epey yüksekteydi.

Tekrar gözlerini kapatıp kendini garajın içinde hayal etti, yan kapının oraya, anahtar dolabının olduğu yere indiğinde rahat bir nefes aldı. Birinin gelip neden bir arabayla dağdan ayrıldığını sormasını istemediği için ışığı açmadı. Jax'e haber verecekler, o da gidemeyeceğini, Amanda yemin edecekse, Sasha'nın bir şey yapamayacağını söyleyecekti.

Belki de başaramayacaktı ama denemek konusunda kararlıydı.

En yakınında o olduğu ve bulunduğu yerin önü kar yığısıyla kapanmadığı için Subaru Outback'i aldı. Çıktıktan sonra dikiz aynasındaki düğmeye bastı ve garaj kapısı kapandı.

Kaloriferin ısınması biraz zaman aldı, ormanın içinden geçip otoyola bağlanan dar ve uzun yoldan geçerken dişleri takırdıyordu. Kar yağışı durmuştu, bu da görüşü kolaylaştırıyordu, tabii ki sisin olduğu bölge hariç. En sonunda sisten kurtuldu ve otobana ulaştı.

Telluride'a giderken Last Dollar Yolu sapağının ne kadar uzakta olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hayalet evinin orada olduğunu biliyordu, çünkü insanların konuşmalarını duymuştu. Evi yetmişlerde Taylor Ailesi yapmıştı, sonra baba cinnet geçirerek herkesi öldürmüştü. Muhtemel alıcılar hayalet olabileceğini düşündüklerinden ev o zamandan beri boştu. Hayalet olsun olmasın, ev senelerdir gençler için bir parti mekânı işlevi görüyordu.

Sapak tahmin ettiğinden daha önce belirdi ve Sasha biraz sert bir dönüş yapmak zorunda kaldı, araba kaymış, kar yığınının çarpmasına ramak kalmıştı. Adrenalin bir anda yükseldi ve Sasha'yı daha da telaşlandırdı. Yolun iki yanına bakıyor, eve giden bir sapak arıyordu. Birçok sapak vardı ama girişteki isimlerden hiçbiri Taylor değildi. Küçük havaalanına yaklaşırken eski, paslanmış bir tabelanın olduğu sapağı gördü. İsim çoktan silinmişti ama birileri beyaz boyayla Hayalet Evi yazmıştı.

Sasha titredi ve kaloriferin ayarını yükseltti.

Dar ve virajlı yolun sonunda, ev bir anda karşısına çıkıverdi. Ağaçların arasında ufak bir kulübe ve küçük bir bahçeye yetecek bir açıklık vardı. East'in arabası oradaydı, saklanıp bekleme fikri çöpe gitmişti. Ama sadece bir araba vardı, demek ki Bruno henüz gelmemişti. Ev cılız bir ışığın aydınlatığı tek pencere dışında karanlıktı. Belki şömine yanıyordu ya da bir mum.

Eli ayağı birbirine dolaşan Sasha, derin bir nefes aldı, motoru durdurdu ve arabadan indi. Ön kapıya doğru ilerlerken eski verandadan gıcırdama sesleri yükseldi. Kapıyı çalacaktı, sonra neden ki diye düşündü. Bu terk edilmiş bir evdi. Ve Sasha da bir misafir değildi. Kulpu döndürdü ve kapı içeriye doğru açıldı; bir tarafında dar bir merdiven, öbür tarafta da oturma odasının kapısının yer aldığı tozlu bir koridor görünüyordu. Boğuk sesler, acılı bir inleme duydu.

Antreye doğru ilerledi, yerdeki tahtalardan biri çatırdayınca korkuyla kenara çekildi ama kimse gelmediği için yürümeye devam etti. Kapı eşiğine gelince dondu kaldı. Oda boştu, şöminede ateş yanıyor, yerde de siyah boyayla yapılmış şekilleri aydınlatan üç mum duruyordu. 66X. Zihni zaman içinde geriye, ondan onu taşılayacak kadar nefret eden insanların bulunduğu 26 nolu iskeledeki boş depoya gitmek istedi.

Hatıralarını bastıran Sasha bulunduğu yere ve ana, Amanda'ya odaklanmaya çalıştı. Çıplak bir şekilde X'in ortasına konulmuş, kol ve bacaklarından iplerle, ahşap zemine tutturulmuş çadır halkalarına bağlanmıştı. Bilinci yerinde değildi, solgun derisi sayısız kızartıyla kaplıydı. Yanıkları elinde tuttuğu süngüyü ısıtmakta olan Brett yapmıştı. Havada duman ve leş gibi bir yanık et kokusu vardı.

Sasha Brett'in şömineden dönmekte olduğunu, East'in de elinde uzun bir bıçakla Amanda'ya yaklaştığını gördü. Julianne elinde bir votka şişesiyle şöminenin yanındaki duvara yaslanmıştı. Sasha'yı görünce güldü. "Kimin bize katılmaya karar verdiğine bakın hele."

Sasha, Reilly'nin söylediklerini hatırladı. Bugüne kadar şeytanın neye benzediğini bilmiyordum.

Bu kadar bulaşmışken, sırtını dönmeyeceğini biliyordu. Ölümlükten vazgeçip Mefisto olarak kalmak için ne fedakârlık yapması gerekiyorsa, yapacaktı. Amanda olduğundan farklı biri olabilmek için aşağılanmaya ve

işkence görüp ruhunu bir yalancıya teslim etmeye gönüllü olabilirdi. Belki de Brett haklıydı, kimse ayrıcalıklı değildi. Eryx bir kanserdi ve insanlığı iyileştirmek mümkün değilse, hastalığı yok etmek için elinden geleni yapabiliirdi.

Süregelen kararsızlığının tek nedeninin güven eksikliği olduğunu fark etti. Kayıp ruhları yakalamak, onları dünyanın öbür tarafına götürmek ve ölüme yollamak yapamayacağı bir şey gibi görünmüştü.

Odada cereyan eden kötülüğü gördükten sonra şüphesi kalmamıştı. Bunu yapabiliirdi. Yapmak istiyordu.

Üçü de Sasha'ya baktı, Sasha yumruklarını sıktı. "Bırakın Amanda'yı. Babasına ve şerife haber verdim."

Brett gülümsedi. "Hayır vermedin. Ve hayır, onu bırakmayacağız. O artık bize ait, doğru değil mi Amanda?" Yaklaşıp çizmesinin burnuyla kızı dürttü.

Amanda doğrulup sevgi dolu gözlerle Brett'e baktı. "Vakit geldi mi? Bay Bruno burada mı?"

"Henüz değil. Az sonra burada olur. Ama önce Sasha'ya merhaba de."

Amanda başını kaldırdı. "Katılma törenimde ne işin var?"

"Neden bahsediyorsun? Tören mören yok! Sadece yemin edeceksin! Kötülüklerinden sana işkence ediyorlar."

Brett süngüyü indirdi ve Amanda gerildi, gözleri korkuyla açıldı. Tam sıcak metali Amanda'nın yumuşak, beyaz göbeğine değdirecekti ki Sasha atılıp tüm gücüyle Brett'i itti ve duvara yapıştığı görünce sevindi. O kadar hızlı çarptı ki duvar çatladı ve Brett yere düştü, başı kanıyordu.

Julianne dimdik duruyor, Brett'in çökmüş haline bakıyordu. "Zavallı." Votka şişesini kafasına dikip bitirdi ve havaya kaldırıp Sasha'ya fırlattı.

Sasha içgüdüsel olarak eğildi. Refleksi sayesinde bir elini kaldırıp şişeyi yakaladı. Hafifçe dönerek şişeyi havada yay çizecek şekilde fırlattı ve East'i kafasından vurdu. Set cam parçalandı ve East tuğla gibi yere yığıldığında elindeki bıçak yere düşüp yuvarlandı, Julianne'nin ayaklarının önünde durdu. Julianne bıçağı almak için eğilince Sasha harekete geçti ve Julianne daha yarıya gelmişken bir buçuk metre ötesindeki bıçağı ondan önce kaptı. Dönüp Amanda'yı yere bağlayan ipleri kesti.

"Yeter! Julianne, her şeyi mahvediyor!"

"Kes sesini, pis inek. Tören mören yok. Brett'le East biraz eğlenmek istedi, o kadar." Sasha'ya doğru yürürken biraz sendeledi. "İlk gördüğüm anda senden nefret etmiştim."

"Bak buna üzülürüm işte." Sasha bıçağı en uzaktaki duvara fırlattı, sapma kadar saplandığını görünce hoşuna gitti. Eğilip Amanda'nın kolunu yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. "İstersen elbiselerini giyebilirsin ya da seni eve çıplak götürürüm. Seçim senin."

"Ben gitmiyorum!"

"Tamam, demek ki çıplak geliyorsun." İşe yaramayan kurtulma çabalarını görmezden gelip canını acıttığını söylemesine kulak asmaksızın Amanda'yı arkasından sürükleyerek ön kapıya yöneldi.

"Gözlüklerim! Gözlüklerime ihtiyacım var!"

"Yenisini alırsın." Bir eliyle Amanda'yı kapıya yaklaştırıp diğeriyle de kulpu tuttu, kapıyı o kadar hızlı açmıştı ki kapı duvara çarptı. Amanda'yı kolundan çekerek verandaya çıkarmak üzereydi ki Bay Bruno karanlıktan sıyrılarak içeriden süzülen ışığın içinde belirdi.

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "İyi akşamlar Sasha," dedi. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Sasha onu itip geçmeyi düşünürken elindeki ufak tabancayı gördü.

"Biraz daha kalmaz mısınız?"

Geri çekildi, hala Amanda'yı tutmaya devam ediyordu. Kendi kendine Bruno'nun kendisinin bir Anabo olduğunu bilmediğini tekrar ederek ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. "Silahın burada ne işi var? Yeni üye edinme konusunda, katılmazlarsa onları ölümle tehdit edecek kadar zor durumda mısınız?"

Bruno içeri girdi ve kapıyı kapattı, Sasha'yı geri geri Brett'le East'in yerde yattıkları, Julianne'nin ise başka bir votka şişesine dadandığı odaya girmeye zorladı. Bir an için odayı kolaçan eden kara gözleri Sasha'nın üzerinde yoğunlaştı. "On sekiz yaşındaki iki delikanlıyı indirecek kadar güçlüsün. Acaba nasıl bu kadar güçlü oldun, merak ediyorum Sasha."

"Sinirliydim. Ve üzgündüm. Brett Amanda ya işkence ediyordu."

"Şu oğlan, Jack. Zaten onun farklı olduğunu düşünüyordum. Şimdi neden olduğunu biliyorum. Seni de dönüştürüyor." Bakışları Sasha'nın arkasına gizlenmiş Amanda'ya çevirdi. "Hazır mısınız?"

Amanda ancak bir süre sonra çekinerek, "Evet efendim," dedi.

"Benden sonra tekrar et. Tanrı ve Cennet'i inkar ettiğime yemin ederim."

"Yapma Amanda. Sakın söyleme."

"Tanrı...Tanrı...bir daha söyler misiniz?"

"Tanrı ve Cennet'i inkar ettiğime yemin ederim."

Sasha, Amanda'nın yutkunduğunu duydu. "Tanrı ve Cennet'i inkar ettiğime - ahhh!"

Sasha Amanda'ya dirsek atmış, Amanda karnını tutarak ikiye bükülmüştü.

Tabancayı tekrar yanağında hissetti. "Ellerini başının üstüne koy ve ağzını açma. Beynini dağıtmaktan hiç rahatsız olmam."

Tabii ki rahatsız olmayacaktı. Amanda'nın tereddüdünün devam etmesi, bocalaması ve samimiliğini kaybetmesi için dua etti. Eğer içinden gelmiyorsa, bu yemini edemezdi.

"Tanrı ve" Bay Bruno Amanda için yemine başlamıştı.

Amanda Sasha'dan uzaklaşabilirdi ama aksine daha da yaklaştı. Arkasından, tam omuzlarının üzerinden fısıldadı. "Tanrı ve Cennet'i inkar ettiğime yemin ederim."

"Şimdi ve sonsuza dek ruhumu Eryx'e veriyorum."

"Şimdi ve sonsu...", derin bir nefes aldı ama bitiremeden Brett silkinip kafasını kaldırdı.

"Aman Tanrım, neler oldu? Amanda neler oluyor? Nasıl ayağa kalktın?" Sasha'ya bakıp kaşlarını çattı. "Seni de Reilly'le birlikte o uçurumdan atmalıydım."

Amanda kaskatı kesildi. "Reilly'nin ölmesi senin suçun muydu?"

Brett kafası karışmış gibi gözlerini kırptı. "Ne? Tabii ki hayır." Ayağa kalkmak isterken tekrar düştü. "O kaltak beni görmezden geldi, reddetti. Gününü gösterdim ama, değil mi East?" Kaşlarını çattı. "East?" Su içer gibi votka içen Julianne'e baktı. "Bunu Sasha mı yaptı?"

"Evet. Bildiğin Süperkadın. Azıcık da kedilik var. Hareketini görmem lazımdı."

"Sasha?" Amanda kazağını almıştı. "Gidebilir miyiz?"

"İstersen gidebilirsin," dedi Bay Bruno, "ama yalnız gideceksin. Sasha'yla ben ufak bir gezintiye çıkacağız."

Şakağına tabanca dayanmış olan Sasha'nın fazla bir seçeneği yoktu. "Haydi Amanda. Anahtarlar cebimde."

"Te... teşekkürler Sasha. Çok üzgünüm." Sasha'nın cebinden anahtarları alıp köşede duran elbiselerini topladı ve çıktı. Ardından araba motorunun sesi duyuldu.

"Polise gidecektir."

"Olabilir ama biz çoktan gitmiş olacağız, o yüzden fark etmez. Julianne, bağla onu."

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Eryx'e tabii ki. Özel teslimat. İyi iş çıkardın Brett."

Anabo olduğunu biliyordu. Tuzağa düşmüştü. Başından kaynar sular döküldü. "Eryx neden benimle ilgilenin

ki?”

“Aaa, lütfen oyun oynamayalım. Sen bir Anabo’sun ve Eryx’ten seni onu götürmem için talimat aldım.”

“Nereden biliyorsun?”

Gölgeli gözleri saf bir kötülükle kaplıydı. “Annen ona doğum lekesini söylemiş.”

“Yalancı. Annem asla ruhunu teslim etmez. Asla.”

Bruno gerçekten eğleniyormuşçasına güldü. “Saflığın inanılmaz. Fakat seni yanlış yönlendiriyor. Herkes etkilenebilir. Bunu bilmiyor muydun?”

“O bunu yapmaz. Yalan söylediğini biliyorum.”

Bruno omuzlarını kaldırdı. “Neye istersen ona inan.” Uzanıp kazağını kaldırdı ve göğsünün altındaki küçük A’yı andıran ve ölüm anlamına gelen ize baktı. “İşte burada, tam söylediği yerde.”

Hayatta olup da doğum lekesinin nerede olduğunu bilen iki kişi vardı, annesi ve Jax. Şimdi Jax’in akşamüstü neden o kadar üzgün olduğunu anlıyordu. Annesinin Sasha’yı Rusya’ya getirebilmesi için yüzüğe yüklü miktarda para ödemiş, annesinin de resmi satması için bir sebebi kalmamıştı. Jax satır aralarından annesinin resmi satmadığını, Sasha’yla birlikte Eryx’e verdiğini anlamıştı. Mektubun o kadar ruhsuz olmasının, sadece bir çanta getirmesini söylemesinin nedeni buydu. Eğer ölecekse, Sasha’nın giysiye ihtiyacı olmayacaktı.

Acısından nefessiz kalmış, dengesini kaybetmeye başlamıştı, kan beynine öyle bir sıçramıştı ki bayılmaktan korktu. Babası Cennet’te bir yerde karısını bekliyordu ama o hiçbir zaman gelmeyecekti. Annesi dünyanın öbür ucunda bir yerde, Sasha’nın Eryx’e teslim edilmesini bekliyordu. Sasha’ya karşılık annesine ölümsüzlük mü teklif edilmişti?

Aman Tanrım, hiçbir şeyin bu kadar acı verebileceğini düşünmemişti.

Jax neredeydi? Eve gidip orada olmadığını görünce onu aramaya gelecek miydi? Yoksa geç mi kalacaktı? İşaretlenmemiş olduğu için onu bulamayabilirdi. En azından Phoenix’in Jane’le yaşadığı gibi, tam ölüm anında gelmeseydi.

Tabii Eryx Jax’e haber vermezse. Jax’in Sasha’nın ölümüne tanıklık etmesini izleme zevkine erişmek için bunu yapar mıydı?

Bruno, “Amanda buna değer miydi?” diye sordu.

“Yine olsa, yine yaparım.”

“Seni orada bırakmış olmasına rağmen mi?”

“Aptal değil. Kalıp da kendini öldürtmek dışında ne yapabilir ki?”

Bruno, eğilip Sasha’yı kaldırdı ve kapıya doğru yürüttü. “Öbür tarafa geçmek üzeresin, değil mi? Bir-iki güne kalmadan Mefisto olacaksın.”

Kaskatı duruyor, bağları çözmek için sürekli bileklerini oynatıyordu. Ne kadar güçlüydü acaba?

Arabaya doğru yürürlerken kendini beğenmiş bir edayla, “Kaçman mümkün değil,” dedi. “Senden daha hızlıyım ve olağanüstü güçlü olmana rağmen seni bir böcek gibi ezebilirim. İpi koparsan bile hiçbir yere gide-meyeceksin.”

Kaçış planlarının ortasında, Bruno’nun dediği gibi bunu yapamayacağını anlayıp korkmaya başladığında altıncı hissi Jax’in yakınlarda olduğunu söyledi. Orada bir yerdeydi, onu hissedebiliyordu. Sonra elma şarabı ve tarçın kokusunu duydu, kalp atışları hızlandı. “İpi koparmama gerek yok. İşin bitti.”

Siyah bir duvar belirdi ve Bruno olduğu yerde durdu.

Mefistolar gelmişti.

Vücuda gelişlerini izlerken, tüm ayrıntılarıyla Jax’le tanıştığı geceyi hatırladı.

“Dört milyar erkek arasından niye beni seçesin ki? Ben bir ucubeyim.”

Jax'e o dört milyar erkekten hiçbirini seçmeyeceğini çünkü bir tek onu istediğini söylemek istiyordu. Jax onun ucubesi idi ve Sasha onu sonsuza kadar sevecekti.

Bay Bruno Sasha'yı bırakıp kaçmak istedi ama çok geç kalmıştı. Jax onlara doğru uçtu, yağmurluğunu açıp onları karanlığa sardı. Sasha kendini yerde, kumun üstünde bulmadan önce nefes alacak vakti olmamıştı. Kumu yanağında hissediyordu. Jax'in Bay Bruno'nun üzerinde oturduğunu, Bay Bruno'nun ellerini havaya kaldırıp bağırduğunu gördü. Ne dediğini anlayamıyordu.

Ellerini oynatarak en sonunda ipi kopardı, ayak bileklerindeki bağı çözdü ve ayağa kalktı. Kızgın kumullarla kaplı, rüzgârlarla hareketlenen bir çöldeydiler. Hiçbir bitki yoktu. Şafağın sökmekte olduğu ücra bir yer.

Bay Bruno umutsuzca ağlıyor, burnunu çekip Jax'e onu bağışlaması için yalvarıyordu. Sasha'ya doğru baktı, gözleri yaşla doluydu. "Lütfen, lütfen, bunu yapmasına izin verme! Kurtar beni!"

Sasha, üstünde yattığı kum bir hortum, bir öfke girdabı gibi dönmeye başlayan Bruno'yu büyülenmişçesine bir dehşet içinde izliyordu. Yağmurluğu arkasından uçuşan Jax kollarını havaya kaldırıp kum aniden Bruno'yu içine çekip ağlamaklı yakarışlarına son verinceye kadar ilahi söylemeye devam etti.

Key, Julianne'le; Zee, East'le ve Phoenix de Brett'le belirdiklerinde Jax'in kolları yavaşça aşağı iniyordu. Üçü de kumun üstüne atıldı ve Jax tekrar kollarını kaldırarak gökyüzüne doğru ilahi söylemeye başladı.

Brett, Sasha'ya baktı, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Sasha, yardım et! Burada öleceğim! Durmasını söyle!"

East hâlâ baygın gibiydi ama, "Hapı yuttum," demeyi becerdi.

Sarhoş olan Julianne neler olduğunun farkında değildi. Sasha'ya baktı. "Senden nefret ediyorum."

Sasha kumunun dönüşünü seyretti, kaybolmalarından hemen önce kafasını kaldırıp Jax'e odaklandı. Jax aşağıya bakmıyor, Brett'in merhamet çığlıklarını duymuyor gibiydi. Ortalık tekrar sessizleştğinde kollarını indirdi. "İyi misin?"

Sasha başını salladı, gözlerini gözlerinden alamıyordu.

0 sırada Ty, Melanie'yle beraber belirdi. Melanie yalvarmadı ama kin dolu bir şekilde Sasha'ya bakıp, "Çok geçmeden annen de aşağıda bana katılacak," dedi.

"Ruhunun karşılığında ne istedin Melanie?"

Büyüyen gözlerinde kötülük vardı. "Annenin çöküşünü. İşini, gururunu kaybetti ve bir daha dönmek için yemin ettiği Rusya'ya geri gönderildi." Melanie bir delinin histeri nöbetini andıran bir kahkaha attı.

"Neden ondan bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Çünkü Tim ona âşıktı. Bunu biliyor muydun? Beni onun için terk edecekti ama annen Mike'ı seçti. Mike öldüğünde herkes Tim'in yaptığını zannetti çünkü Katya'ya hâlâ âşıktı. Ama Mike öldüren Tim değildi."

"Kimdi? Babama kim ihanet etti?"

Jax kollarını kaldırıyordu.

Melanie Jax'e baktı, gözlerinde korkunun ilk belirtisi görülüyordu. "Onu durdurursan, sana söylerim."

Jax devam etti, Sasha durmayacağını biliyordu. Nefes almayı durduramayacağı gibi, bunu da durduramazdı.

"Güle güle Melanie."

"Lütfen Sasha. Anlatacağım, yemin ederim. Durdur onu!"

"Durduramam." Tekrar Melanie'ye bakmadan önce Jax'in kardeşlerinin yüzlerini taradı. "Durdurabilecek olsam bile durdurmam."

"Tıpkı Mike gibisin, kendini beğenmiş ve mükemmel. Hayatım boyunca ondan nefret ettim ama öcümü

aldım.”

“Ne yaptın ona?”

Kum onu derinliklerine çekerken Melanie bağıırıyordu, “Bendim! O burnu büyük piçi ben gammazladım...” Tekrar sessizlik çöktü. Sasha artık Tim’in kimi aramakla tehdit ettiğini biliyordu. CIA. Melanie’nin ne yaptığını biliyor, onu kontrol etmek için bunu kullanıyordu. Sasha bakışlarını masum görünüşlü kumdan kaldırıp Jax’in vakur yüzüne baktı. “Melanie sadece bir-iki hafta önce yemin etmemiş miydi?”

Jax başını salladı.

“Ama babam geçen sene öldürüldü. Yemin etmemişken, neden kendi kardeşine böyle bir şey yapsın ki?”

“Kötülük dünyada olan bir şey Sasha. Babamın yaptığı işin varlık nedeni bu. Kötü şeyler yapanların hepsi birer kayıp ruh değil. İnsanlar Havva elmayı yediğinden beri ayartılıyor.” Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Anabolar hariç”

“Neredeyiz?”

“Suudi Arabistan. Rubülhali Çölü.”

Kardeşleri birer birer yok oldular. Sadece ikisi kaldıklarında Jax, Sasha’ya doğru bir adım attı. “Bu gece eve gelip de senin gittiğini anlayınca kaç kere öldüğümü bilemezsin.”

“Maçtan mı dönmüştün?”

Jax kafasını hayır anlamında salladı. “Maça gidemedim. Skia toplantısıyla ilgili olarak ihtiyacımız olan her şeyi öğrendik, bugünkü yoğun kar yağışıyla birlikte Bruno ve diğerlerini bu gece almayı planladık. Benzerlerini yerleştirmiştik, tam buraya getirmek için onları alacaktık ki huzursuzlandım ve seni kontrol etmek için eve gittim. Yatağında uyuduğunu düşünerek odana çıktım ama orada değildin. Yoktun...” Yutkundu. “Hiçbir yerde bulamadım. Eryx haberdar olduğu için çok korktum ve sen dağdan uzaktaydın. Nerede olduğunu bilmiyordum...” Sasha’ya koşup onu o kadar sıkı sardı ki Jax onun saçlarında ağlarken Sasha nefes alamıyordu. “Aaah, Tanrım, Sasha, lütfen...kalmak zorunda olduğun için... nefret etme...”

Sasha kollarını Jax’in beline dolayıp ona yapıştı. Jax ağladığı için o da ağlıyordu. “Jax, ben zaten kalmaya karar verdim.”

Jax dondu. “Öyle mi?”

“Tüm bunlara, Eryx’e, insanlara yaptıklarına sırtımı dönemem.” Jax başını kaldırsın diye kıpırdadı ve uzun ve siyah kirpiklerle çevrili gözlerine baktı. “Ve seni terk etmek istemiyorum. Seni seviyorum.”

Jax’in gözlerinden daha da çok yaş boşandı.

Sasha ayaklarını ucunda yükselip Jax’i öptü.

“Ya seni hiç...sevmem gerektiği gibi sevebilir miyim bilmiyorum. Sana deli gibi âşığım ama bu aynı şey mi? Önemli olan bu mu?”

“Bilmiyorum ama öğrenmek için uzun zamanımız olacak.”

Rüzgâr kum tepelerinin üzerinde ıslık çalıyor, kumları onlara doğru püskürtüyordu. “Diğerleriyle birlikte gelsinler, sonra eve gidebiliriz.”

Ev. Hayatının geri kalanında yaşayacağı yer. Aklına yatmayacak kadar tuhaf bir kavramdı ama en azından yakın geleceği düşünebiliyordu. “Senin odanda kalabilir miyim?”

“Çok iyi olur. Senin yatağında ayaklarım dışarıda kalıyor.”

“Ben uyumaktan bahsetmiyorum Jax.”

Jax çok ciddiye, neredeyse kaşlarını çatıyordu. “Emin misin Sasha? Tamamıyla emin misin? Bu işin geri dönüşü yok.”

Sasha başını salladı. “Tamamen eminim.”

Jax tekrar Sasha’yı öptü ve Sasha Jax’in mutlu hatta mest olduğunu biliyordu.

O da öyle olacaktı ama aklını kurcalayan bir şey vardı. Jax başını kaldırdığında annesini görmesinin mümkün

olup olmadığım sordu.. Toprağa bakarak, “Ona ne olacağını biliyorum,” dedi, “ama son kez onu görmek istiyorum.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Üzüleceksin, annenle ilgili son hatıran yemin etmeden önceki haline ilişkin olsa daha iyi olmaz mı?”

“Bunu neden yaptığını öğrenmem gerek. Zamanın geri kalanını bunu bilmeden geçiremem. Lütfen Jax. Onu görmeme izin ver.”

Jax iç geçirip Sasha’nın başını omzuna yasladı. “Key’e soracağım.”

Az sonra Phoenix belirdi ve Scott’u yere yuvarladı, ardından Ty Bay Hoolihan’ı getirdi. Sonra Denys belirdi ve Chris’in yere kapaklanışını gördüğünde çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı. Belki değişmişti, belki kayıp ruhlara artık merhamet duymuyordu ama Jax’in Chris’i yerin altındaki o karanlık oyuğa gönderişini izlemek Sasha’yı ağlattı. Chris’in o haline değil, yemin etmeseydi nasıl biri olabileceğine ağlıyordu.

Sasha düş yaptıktan sonra Mathilda’nın getirdiği ktır ekmekli çorbayı içti ve Jax’in, Key’in annesini görmesine izin verip vermediğini söylemek üzere geri gelmesini beklerken Mefisto portresinin arkasındaki televizyonda *Sevginin Bağladıkları’nı* izledi. Nasıl uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama uyandığında yatağın içindeydi, Jax da başını eline yaslayarak yanı başında uzanmış, Sasha’nın saçlarını okşuyordu.

Jax yatak örtüsünün üstüne uzanmıştı, üstü çıplaktı, ayağında ise eşofman vardı. Sasha bakışlarıyla Jax’i, yapılı göğsünü, omuzlarını, kaslı kollarını su gibi içti. Ona dönüp Jax’i öptü, Jax anlayamadığı bir şeyler mırıldanırken önce kollarını etrafına doladı, sonra da yumuşak ve zarif bir şekilde kollarını havaya kaldırıp Sasha’nın tişörtünü çıkardı. Onu yavaşça geriye itip yatağın içine girdi. Sasha, Jax’in eşofmanını çıkardığını biliyordu ama ona hemen dokunmadı, Jax’in ellerinin teninde, göğsünde dolaşmasını bekledi. “Ellerin ne kadar sıcak.”

“Üşüyor musun?”

“Şu anda değil.”

Jax tekrar dirseğine yaslanıp yüzünü Sasha’nın yüzüne yaklaştırdı, burunları neredeyse birbirlerine değiyor, Sasha Jax’in nefesini dudaklarında hissediyordu. Jax onu öpmek yerine, “Emin misin?” diye sordu.

Sasha başını salladı.

“Üzgünsün ve yaşlısın. Hassas olduğun bir anda senden yararlanmış olmak istemiyorum.”

Sevişmeye bu kadar yakinken, Sasha’nın tutkulu bir şeyler yaşamak için yatağına girmiş olup daha sonra pişmanlık duyabileceğinden endişe ediyordu. Sasha kollarını boynuna dolayıp elini Jax’in ipeksi saçma attı. “Seni seviyorum Jax.”

“İlk sevişmeni benimle yaşamam, sıradan bir çocukla yapacağından daha farklı olacaktır. Olağan şeylerin dışında, işaret nedeniyle bir yanma hissedebilirsin.”

“Sorun değil.”

Dudaklarını Sasha’nın dudaklarına yapıştırıp önce yavaş, sonra derin ve baştan çıkarıcı bir şekilde öpüp hiçbir şey söylemeden ve kıpırdaman onu kendine doğru çekti. Sasha’nın bedeni iradeyi eline almış gibi Jax’e doğru gidip ona yaslanıyordu.

Jax Sasha’yı öper, dilini onun dilinde eritirken, bir eliyle Sasha’yı sardı, öbürüyle de tenini hissederek aşağılara, kasıklarındaki tüylere uzandı. Sasha’nın bacaklarını ayırdı ve kıkırdama isteği geçip tüm bedeni tutkuyla kaplanınca, çok büyük bir şey olacağını her noktasında hissedinceye kadar yumuşak ve yavaş bir şekilde ona dokundu. Sürekli hareket eden Sasha, ellerini Jax’in kızgın teninde dolaştırıyor, onu kendine çekmeye çalışıyordu.

Jax neredeyse hiç kıpırdamadı, Sasha’yı arka arkaya öpüp dudaklarını boynuna, göğüslerine ve aşağısına

kaydırdı, elini kasıklarından bir an olsun ayırmadı, parmakları dokunuyor, sıkıştırıyor, Sasha'yı çıldırtarak içine giriyordu.

Sasha hiç beklemediği bir anda derin bir nefes alıp kendini kaybetti, herhangi bir şeyin bu kadar inanılmaz ve güçlü hissedilebileceği düşüncesi aklını başından alıyordu - on sekiz yıllık hayatında buna dair hiçbir fikri olmamıştı. Bir yarışta koşuyormuşçasına hızlı nefes âlıp veriyordu. "Harikaydı...harika."

"Hoşuna gitti, değil mi?"

"Hem de çok."

Jax Sasha'nın burnunu öpüp bedenini onun bedenine üstüne getirdi, ağırlığını kollarına verip dizleriyle Sasha'nın bacaklarını biraz daha araladı. Sonra kuvvetli bir hamleyle bir anda içine girdi, güzel yüzünde korku ve mutluluk karışımı tuhaf bir ifade vardı. "Üzgünüm... Yara bandını çekmek gibi bir anda yapılırsa daha iyi olacağını düşündüm."

"Acımadı Jax."

Şaşırmıştı. Biraz kımıldayan Jax, "Şimdi acıyor mu?" diye sordu.

Sasha başını hayır anlamında salladı.

Tekrar hareket eden Jax gözleriyle aynı şeyi soruyordu.

Sasha gülümseyip, "Hayır," dedi. "Tekrar yap."

Jax tekrar gidip geldi ve Sasha kafasını yastıktan kaldırıp onu öptü. "Şimdi tekrar yap ama bu sefer daha hızlı."

Jax'in nefes alış hızlandı. Sasha'yı yastığa yapıştırıp öpmeden önce, "Bacaklarını bana dola," diye fısıldadı ve ciğerlerindeki tüm havayı emdi. Ağzını boynuna götürdü, küçük küçük ısıtıyor, başka bir yere geçmeden önce ısırdığı yeri öpüyordu. Tüm dünya Jax'in muhteşem yüzünden, Sasha'nın içinde güçlü ve kendinden emin bir şekilde gidip gelen harikulade bedeninden ibaretti.

Jax'in başı bir anda geriye gitti, gözleri kapandı, bedeni kasılıp gevşedi. Sasha içini dağlayıp kavuran ve kasıklarına yayılan bir yanma hissettiğinde kaçmak, Jax'i üzerinden atmak istedi. Ama Jax vücudunun ağırlığıyla onu tuttu, acı geçtiğinden Sasha titreyip ürpermeye başladı, Jax'in kollarını kavradı, bacaklarıyla Jax'in kalçasını sıkıştırıp tuttu. Bu kadar güzel bir şey olabileceğini tahmin bile etmezdi. İnanılmazdı.

Sasha en sonunda gevşeyip bilincini tekrar geri kazandığında Jax'in yüzündeki bakışı gördü ve o anda başını çevirdi.

"Bakışlarını kaçırma. Neden bana bakmıyorsun?"

"Çünkü kollarını çizdim, ağzımdan da utanılacak şeyler çıktı."

Jax hayranlık dolu bir ifadeyle, "Sanki ışıldıyordun. Öyle ki...gördüğüm en güzel şeydi." Sasha'nın yanına uzandı ve onu kendisine çekerek başını, çenesiyle omuzu arasındaki boşluğa yerleştirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bunun için mi?"

"Kaldığın için." Başını kaldırıp tüm mumları üfledi, artık odayı bir tek sönmekte olan şöminenin cılız alevi aydınlatıyordu. "Uyu ve biraz dinlen Sasha, yarın Rusya'ya gidiyoruz."

Sasha derinden bir gürültü duydu, uykuyla uyanıklık arası bir yerdeydi, yavaş yavaş ayılıyordu. Bir deri hışırtısıydı bu ses. Başka sesler ve hareketler de algılamaya başladı - Jax'in tekdüze nefes alışını, kitaplıktaki antika saatin sesini, tenin tene değmesinden çıkan fısıltıyı.

Jax'in üstünde yatıyordu, bacakları ve kalçaları çarşafa dolanmış, eli saçında, bir kolu onun omzunda, öbürü kendi yastığındaydı. Hafifçe Sasha'ya dönmüş olan Jax sırtüstü yatıyordu, kolunu Sasha'nın üstüne atmış, eli sırtındaydı.

O tuhaf ses tekrar duyuldu. Sonra da bir nefes verme sesi. Biraz doğrulan Sasha yalnız olmadıklarını fark etti. Bir gözünü açtı ve Zee'yi gördü. Başım çevirip öbür gözünü de açınca Jax'in tüm kardeşlerinin yatağın ayakucunda durup onlara baktıklarını gördü.

Yüzünü Jax'in göğsüne kapayan Sasha, Jax'in saçını okşayıp kalkmasını istedi. Başını kaldırıp uykulu bir sesle, "Yine mi? Üç kere yetmedi mi?" diyen Jax, Sasha'yı göğsüne bastırırken kıkırdıyordu. "Ben de acaba hoşuna gidecek mi diye endişeleniyordum."

Sasha, Jax'in hareket ettiğini ve başını kaldırdığını hissetti.

"Ooo, bunu yaptığınıza inanamıyorum. Ne işiniz var sizin burada?"

Key, "Gitmemiz gerekiyor Jax," dedi. "St Petersburg'da saat öğleden sonra üç oldu bile."

"Hepinizin gelmesi mi gerekiyordu?"

"Hiçbirimizin gelmesine gerek yoktu. Seni çağırabilir ya da Mathilda'yı yollayabilirdik. Ama her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedik. Sasha, sen iyi misin?"

"Siz buraya gelip onu utandırınca kadar gayet iyiydi. Haydi kaybolun."

Key otoriter bir tonla, "Rusya'dan dönünceye ve Sasha ölümsüz olana kadar onu işaretlemeyeceğin konusunda anlaşmıştık. Bir açıklama bekliyorum."

"Onu bulabilmeyi istiyorum. Dün gece yaşadıklarımı bir daha yaşamak istemiyorum."

"Dün gece beni nasıl buldunuz? Anlatmadın."

"Brody kullandığın arabadaki GPS'in izini sürdü."

"Onu bulabilmek için Sasha'yı işaretledin ama şimdi Eryx de onu bulabilecek. Eğer bir terslik olursa biz ona ulaşınca kadar saklanma şansı kalmadı. Ciddi bir kural ihlali yaptın Jax. Döndüğümüzde toplantı yapacağız. Eğer işareti nedeniyle ters giden bir şeyler olursa, sana ne yapacağımızı söylememe gerek yok herhalde."

"Eğer Sasha'ya bir şey olursa bana ne yapacağınız umurumda değil."

"Seyahati iptal etsem mi diye düşünüyorum. Gereksiz bir risk alıyoruz."

"Sasha'nın annesine veda etmesi gereksiz bir risk değil."

"Annesi zaten gitti. Onun şu halini görmesi kurtulamayacağı korkunç bir hatıradan başka ne getirebilir ki? Ruhunu satmadan önceki halini hatırlaması daha iyi."

Hâlâ kardeşlere bakamayan Sasha, "Jax'in beni Rusya'ya götüremeyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Bunun aptalca bir riske girmek olduğunu söylüyorum. Her komuta uyman, sana söylediklerimizi harfiyen yapman gerekiyor. Kayıp ruhların diğer insanlara karşı öfke ve nefret dışında bir şey hissedemediklerini biliyorsun. Annenin içindeki sevgi yerini Eryx'in gözünde toplanan diğer kayıp ruhlardan farklı bir yere oturma tutkusuna bıraktı.

Sasha bunun doğru olduğunu biliyordu ama eğer annesine ruhunu neden sattığını soramazsa bunun sonsuza kadar kafasını kurcalayacağı da biliyordu. Veda etmeye gitmiyordu. Bir yanıt bulmak istiyordu.

En sonunda başını kaldırıp Jax'e baktı. Jax'in ifadesiz yüzünden kızgın mı, memnun mu, yoksa ikisinin arasında mı olduğunu çıkarmak mümkün değildi.

Jax Sasha'nın omzunu tuttu. "Haydi giyinelim ve bu işi bitirelim."

Sasha'nın annesiyle, çarların gömüldüğü Peter ve Paul Katedrali'nde buluşmasına karar verildi. Annesi, Sasha e-posta gönderip, orada buluşmak istediğinde bunu garip bulmuşsa da belli etmemişti. Her şeyin normal olduğunu gösterme çabasına girmemiş, kısa ve öz bir yanıt yazmıştı. *Orada olacağım*, hepsi buydu.

Girişteki salonda taze çiçeklerin yanında duran Denys, "Bizimle olduğunu biliyor," dedi.

"Nasıl bilebilir?"

"Çünkü işaretlendin, Eryx ona söylemiştir."

"Burada, sisin arkasında olduğum sürece Eryx'in beni bilemeyeceğini düşünüyordum."

Jax'e bakan Key, "Biliyor," dedi. "Seni buradan alamaz, hepsi bu. Burayı terk ettiğimiz anda her şey olabilir. 0 yüzden hemen kiliseye girmeli ve çıkarken de haritada sana gösterdiğimiz çıkışı kullanmalısın. Jax seni orada bekliyor olacak. Geri kalanlarımız da ne olur ne olmaz diye öbür kapıda olacağız."

"Ne olabilir ki?"

Hepsi birbirine baktı ve Jax sessizce, "Annen seni öldürmeye çalışabilir Sasha," dedi. Eline sert ve soğuk bir şey tutuşturdu. "Bu benim sustalı bıçağım." Süslü bir işlemeye sahip gümüş saptaki bir düğmeye basarak bıçağın nasıl açıldığını gösterdi.

Sasha San Francisco'daki geceden bıçağı hatırlamıştı. Jax, Alex Kasamov'u bununla bıçaklamıştı. "Bunu nereden buldun?"

"Key 1783'te İspanya'dayken benim için yapmıştı bu bıçağı." Yüzünde esprili bir gülümseme vardı. "Yedi yüzüncü doğum günüm için."

"Buna ihtiyacım olmayacağım söyle"

Sasha'nın saçım okşadı. "Keşke söyleyebilsem. Her ihtimale karşı cebinde dursun. İnanılmaz güçlü, annenden ya da orada onunla beraber olabilecek herhangi bir kayıp ruhtan çok güçlü olduğunu unutma. Ne söylerse söylesin sakın onun ilgini kazanmasına izin verme. Kayıp ruhlar ve Eryx'le ilgili bildiklerini unutma."

Key yaklaştı. "Beş dakikan var Sasha. Soracağın sor, söyleyeceğini söyle ve çık. Eğer bir tehdit hissedersen, oyalanma. Hemen orayı terk et. Ve unutma, eğer bıçağı kullanıp bir kayıp ruhu öldürürsen kazanan Eryx olur. Güçlenmiş olur. Eğer bir Skia görürsen, arkana bakmadan kaç."

"Skialar kiliseye girebiliyorlar mı? Kutsal toprağa basmaları mümkün mü?"

"Evet, çünkü onlar Cehennem'de doğmadılar. Sadece kara melekler ve Mefisto kutsal topraklardan men edilmiştir." Key herkesi tek tek yokladı. "Hazır mıyız?"

Hepsi başlarını salladı. Jax kollarını Sasha'ya doladı.

Bir an içinde kendilerini katedralin girişindeki sütunlu girişte, kapının birkaç metre uzağında buldular. Sasha ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı çünkü Jax kasılmış, kolları gerilmişti.

Boğuk bir ses, "Sasha için bir teklifim var," dedi.

Jax'in kolunun üzerinden bakan Sasha onu -Eryx'i- gördü. Gördüğü en güzel yaratığa bakmanın şaşkınlığını yaşarken gözlerini fark edince korkuyla irkildi. Gözleri insanlığın acılarını ya da evrenin sırlarını yansıtmıyordu. Cehennem de değildi gözlerindeki, çok daha rahatsız edici bir şeydi - hiçlikti gözlerinde görünen. Oyuncak bebek gözleri gibi, donuk ve ölümlerdi.

Key, "Kapıdan çekil ki Sasha içeri girip annesini görebilsin," dedi.

Eryx boğuk ve iç gıcıklayıcı bir tonla, "Tabii ki," dedi. "Ama önce annesini ettiği yeminden kurtarabilecek teklifimi düşünmesini istiyorum."

"Karşılığında ne istiyorsun, hayatını mı?" Key güldü. "Söz konusu bile olamaz."

Sasha bakışlarını Eryx'ten ayırmaya çalışsa da bunu yapamadı. Konuşmak istiyordu ama bo u gergindi, Sasha'yı nanosaniyeler içinde başka yere götürmeye hazırды. Eryx ufak bir hareket daha yaparsa, o anda Colorado'ya geri dönebilirlerdi. Eryx bunu anlamış olmalıydı ki kapının önünde, hiç hareket etmeden duruyordu.

"Belgeleri istiyorum."

Jax, “Belgeleri aldın zaten,” dedi.

“Kasaya koyduğunuz saçmalıkları aldım. Katya’nın büyükbabasının ve babasının tuttuğu orijinal kayıtları, günlükleri, mektupları ve fotoğrafları istiyorum.”

“Kasada bulduklarının dışında başka bir şeyler olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Katya kasada ne olduğunu biliyordu ve belgelerin değiştirildiğinden emindi. Teklifim Sasha’nın içeri girip annesinin neye dönüştüğünü göreceği beş dakika boyunca geçerli olacak. Eğer kasanın içinde olması gereken orijinal belgeleri alırsam, annesi eski haline dönebilir.”

“0 belgeler artık onda değil, dolayısıyla belgeleri sana veremez.”

“Evet, farkındayım ama Sasha artık sizinle birlikte, dolayısıyla buna bir ortak mülkiyet sorunu diyebiliriz. Eğer Sasha teklifi kabul ederse, sizin de rıza göstermeniz gerekiyor.” Eryx korkutucu gözlerle Sasha’ya bakıyordu. “İstedığimi verirken annenin ruhunu geri alabilirsin.”

0 bir yalancıydı, Sasha bunu biliyordu. Ama ona inanmak için bir istek de duyuyordu. Yüzünü Jax’e çevirip, “Annemi görmek istiyorum,” dedi.

“Evet, içeri gir ve anneni gör, sonsuza kadar benim hizmetimde olduğunu, arayış içinde olan ruhlar bulup onları umutlandırarak bana yönlendireceğini unutma. Ben ona ölümsüzlük vaat ettim ama sen ona Tanrı’yı vaat edebilirsin.”

Jax, Sasha’yı kollarıyla sararak, kapıya doğru geçirdi. Zee Eryx’e omuz atıp yolu temizledi ve devasa kapıyı açtı. Kapı eşliğinde Jax onu serbest bıraktı, içeri giren Sasha dışarı bakıp, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Dikkatli ol.”

Zarif ve ince işlemelerle kaplı katedralde yürüyüp annesini bulmak için sıraların arasında dolaşırken, mekânın ihtişamı onu etkilemişti. Diz çöküp alınlarını öndeki sıranın arkasına dayayarak dua etmekte olan bir-iki kişi gördü. Yüzlerini - gözlerini göremedi. Bunlar kayıp ruh ya da Skia olabilir miydi?

Sağ taraftan, “Sasha!” diye fısıltı geldi, o yöne dönen Sasha göreceği şeye hazırlıklı değildi. Midesi kalktı, yüreği paramparça oldu. Annesinin o güzelim, kara gözleri Eryx tarafından yok edilmişti.

Sıranın içine girip bıçağını yokladı ve aralarında mesafe bırakarak ağlamakta olan annesinin olduğu tarafa oturdu.

“Benden nefret ediyorsun, değil mi?”

“Anne, lütfen, sadece beş dakikam var.”

“Resme baktın mı Sasha?”

“Evet.”

“Ben üstünü boyadığım için bilmiyor olabilirsin ama resimdeki kız sensin.”

Biliyordu ama söylemedi. Key’in Eryx’e sahte resmi verdiğini, annesinin resmin aslının Colorado’da olduğunu bilmediğini de biliyordu. Eryx aradaki farkı bilmiyordu, kasanın şifresini de bulduğu için resmin sahte olduğunda şüphelenmemişti.

“Kimse neden senin beş yüzyıllık bir resimde yer aldığını merak etmesin diye yüzünün üstünü ben boyadım. Mikhael bile resimdekini sen olduğunu bilmiyordu. Resmi Alex’e gösterdim, bana resimdeki kızın Anabo olduğunu söyledi ve Anabo’nun ne demek olduğunu anlattı. Resim için çok para teklif etti ama anlattıklarından sonra resmi ona satmam mümkün değildi. Senin için çok endişeleniyordum. Rusya’ya geldikten sonra Alex’e benzeyen Rurik adında bir adam gelip resmi Eryx’e sattığını iddia etti. Resmi ona vermemi söyledi. Resim sende olduğu için istesem de ona veremezdim.”

“Melanie her yeri arayıp eşyalarımı parçaladı ama resmi bulamadı. Resmi sonunda Eryx’e verdiğin için yaptıklarım hiçbir işe yaramadı.” Aslında pek de öyle değildi ama annesi Eryx’e sahte resim verildiğini bilmiyordu.

“Resmi bulup kızın yüzünü kazıyarak altındakinin sen olduğunu anlamaları ya da doğum lekeni görüp senin bir Anabo olduğunu bulmaları an meselesiydi. Seni öldüreceklerini bildiğim için şansımı denedim. Rurik’e eğer bir

Anabo tanıyorsam, ruhumu rehin vererek Anabo'nun hayatım kurtarmamın mümkün olup olmadığını sordum. Evet deyince ona inandım.”

Ruhunu yapılabilecek en büyük fedakârlıkmişçasına veren Jane'in kardeşini ve babasının hayatını kurtarmak istediğini söyleyen Chris'i hatırlayan Sasha ikisinin de gizli, saklı ve bencilce nedenleri olduğunu biliyordu. “Dört dakika kaldı anne. Bana gerçek sebebini söyle.”

“Gerçek sebep bu işte! Bana yalan söylediler Sasha. Yemin eder etmez Rurik Anabo'nun kim olduğunu söylememi ve resmi vermemi istedi. Zaten Mefisto tarafından bulunmuş olman, Eryx'in senin için bir tehlike olmaktan çıkmış olması kaderin bir cilvesi olmakla birlikte beni için için öldürüyor. Sen orada güvendesin ama ben değilim. Lütfen belgelerini ona ver. Lütfen bana yardım et.”

Güvende değildi. Henüz değildi. Ölümsüz olana kadar güvende olmayacaktı. Sasha içten içe annesini kurtarmasının mümkün olmadığını biliyordu. Bir yalandı bu. Eryx'e kasanın içindekileri verse bile yeminin hükmünü yitirmeyecekti. Bunu Sasha da annesi de biliyordu. “Melanie Tim'in sana âşık olduğunu söyledi. Eğer sen babamı seçmemiş olsaydın, Tim'in senin için Melanie'yi terk edeceğini anlattı.”

Annesinin damarına basmıştı, hissedebiliyordu. Annesi doğrulup şaşırmış ve bozulmuş gibi derin bir nefes verdi. “Bu çok uzun zaman önceydi.”

“Anlat haydi. En azından bu kadarını yapabilirsin.”

Annesi yüzünü öbür yöne çevirdi. “Tim'le tanıştığımda hâlâ Rusya'daydım. CIA'de çalıştığını ya da evli olduğunu bilmiyordum. Âşık oldum ama evli ve bir oğlu olduğunu öğrendiğimde bir daha onunla görüşmeyeceğimi söyledim. Sonra ülkeden ayrılmaya karar verdim ve o arada Mikhael'le tanıştım. İyi ve kibar bir adamdı, seni bulmamdan sonra Birleşik Devletler'e yerleşebilmem için benimle evlenmeyi ve birlikte seni büyütmeyi kabul etti.”

Sasha hikâyenin sonunun nereye gittiğini biliyordu, kalkıp gitmemek için kendini zor tuttu. Geri kalan kısmı duymaya dayanabileceğinden emin değildi. “Babamı sevmedin, değil mi?”

Annesi yavaşça başını iki yana salladı. “Hep Tim'i sevdim ama hayatımdaki birçok şey gibi o da yürümedi. Karısını ve oğlunu bırakmak istemedi, ben de evliyken onunla olmayı kabul etmedim. Onu terk ettikten sonra kısa bir ilişkisi olmuş, Chris öyle doğdu. Mikhael'le mutsuz değildik Sasha, sen de her şeyi daha da güzelleştirdin. Seni çok sevdik.”

Sasha sıraya yaslandı. “İkinci bir şans istediğin için ruhunu sattın değil mi? Tim'in Melanie'yi bırakıp beni ve Chris'i alarak Rusya'ya geleceğini, hepimizin büyük, mutlu bir aile olacağım düşündün.”

“Tim benim Mikhael'in ölümüyle bir ilgim olduğunu düşündüğü sürece bunun mümkün olmadığını biliyordum. Babanın ölümüne neden olan bilgiyi Melanie'nin sattığını bulmuştu ve Melanie bu bilgiyi benden aldığını söylüyordu. Tim'in buna inandığını görmek beni mahvetti.”

“Melanie'ye babamla ilgili bilgiyi sen vermediysen, kim verdi?”

“Kimse vermedi. Melanie, gizli bilgilere erişimi olan bir CIA casusuyla evliydi. Tim'in şifrelerini alıp dosyalarına girdi ve Michael'in takma adını, gizli kalmak için ne hikâye uydurduğunu ve nerede olduğunu öğrendi. Bu bilgileri elli bin dolara Yuri Andreoviç'e sattı ve Mikhael öldürüldükten sonra Tim'e ne yaptığını itiraf etti ama dosyalarına girdiğini söylemektense bu bilgileri benim verdiğimi söyledi. Tim, Melanie'nin kudurduğunu, bana zarar vermek için her şeyi yapacağını bilse de ona inandı ve Mikhael'e yaptığımı düşündüğü şey için beni aşığladı.”

“Yani sana Tim'in gerçeği göreceğini, senin suçsuz olduğuna inanıp seni tekrar seveceği vaat edildi.”

Annesi yüzünü avuçlarına almış, hıçkırıyordu. “Bunu o kadar çok istedim ve olabileceğinden o kadar emindim ki. Ama korkunç bir yalandı bu! Ben yemin ettiğimde Tim çoktan ölmüştü ve şimdi...”

“Şimdi geri dönmen mümkün olmadığından Skia olup sonsuza kadar yaşayabilmek için her şeyi yapmaya, beni de kurban etmeye hazırsın.”

Annesi başını kaldırıp tutkulu bir şekilde, “Bunu sana telafi edeceğim Sasha, yemin ederim!” dedi. Lütfen kasanın içindekini ver bana yardım et.”

“Bunu yapamam anne. Daha fazla insanın ruhunu emebilsin diye Eryx’e ihtiyacı olan şeyi veremem.”

“Sen melek soyundansın! Biraz merhamet göster.”

Sasha ayağa kalktı, keşke Jax’i dinlemiş olsaydı, annesini görmek, neden yemin ettiğini öğrenmek için ısrar etmemiş olsaydı. “Seni sevdim ve biliyorum ki sen de beni seviyordun ama her şey bitti. Sürem bitti. Gitmem gerekiyor.”

Annesi de ayağa kalktı. “Bana sırt mı dönüyorsun? Annene?”

“Sen benim annem değilsin. Benim için bir yabancısın.” Söylenecek başka şey kalmadığından Sasha dönüp sıranın sonuna doğru yürümeye başladı, elleri cebinde, parmakları Jax’in bıçağının üzerindeydi.

Ama bıçağa ihtiyacı olmadı. Oturduğu yerde kalan annesinin ağlayışı katedralin duvarlarında yankılanırken Sasha, kilisenin ön tarafına, Rus çarlık ailesinin üyelerinin gömüldükleri Katerina şapeline açılan koridordan geçerek öbür tarafında Jax’in beklediği doğu kapısına doğru yöneldi.

Jax kilisenin önünde bir ileri bir geri volta atarak bekliyordu. Sasha’nın acele edip beş dakikayı sonuna kadar kullanmayacağını umut ederek üç beş saniye aralıklarla iPhone’nunu en az yüz kere kontrol etmişti. Onu getirmeyi kabul ettiği için pişmandı. Onu gözünün önünden ayırmak, gittiği yer bir kilise bile olsa çok saçma bir fikirdi. Key haklıydı - annesini görmesi ne işe yarayacaktı ki? Sadece onu üzecekti.

Dört dakika kaldı.

Saat dört buçuk olmamıştı ki gökyüzü batan güneşin etkisiyle kızardı, yansıma nedeniyle yerdeki kar pembe görünüyor, St Petersburg’da gün batıyordu. Kapıya doğru yürüyüp iPhone’nunu bir kere daha kontrol etti.

Üç dakika daha.

Sasha’nın açmasını dileyerek kapıya baktı.

Arkasında duran bir adam Rusça, “Yiyecek bir şeylerin var mı?” diye sordu.

Jax başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Peki ya biraz bozukluğun?”

Adama bir yirmilik uzattı.

“Teşekkürler.” Adam parayı cebine koydu ama uzaklaşmadı. “Birini mi bekliyorsun?”

“Evet.”

“Neden içerde beklemiyorsun? Burası herkesin evidir.”

Herkesin evi değildi ama Jax Bir şey söylemedi. “Böyle iyiyim.”

“Kutsal yerlerde Tanrı’nın olduğuna, orada kötülüklerin onlara ilişemeyeceğini düşünenler var.”

Jax’in şu anda kendisine ders verecek fanatik dinci bir serseriye hiç ihtiyacı yoktu. Kapıya bakarak onu göz ardı etmeye çalıştı. Beklemek onu öldürüyordu. Ya beş dakikada çıkmazsa, ne yapacaktı? Ya şu anda birileri ona zarar veriyorsa? Ona ulaşması, onu koruması mümkün değildi.

“Bazıları da kötülüğün her yerde olduğunu, insanın, nerede olursa olsun sadece sevgiyle kötülüğün üstesinden gelebileceğini söylüyor.”

Jax başını çevirip yaşlı adama, onun beyaz sakalına ve çapak dolu gözlerine baktı. “Olabilir.” Tekrar telefonuna baktı. Bir dakika.

“Şeytanın içeri girdiğini gördüm. Tövbe mi edecek, ne dersin?”

Jax tekrar kafasını çevirdi. “Ne dedin?”

“Az önce, kilisenin ön tarafında şeytanın içeri girdiğini gördüm. Ruhsuz gözleri vardı ve baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Gururunu bir kenara koymaya mı geldi diye merak ettim.”

Olamazdı, tüm Mefistolar gibi Eryx de içeri giremezdi.

“Belki de şeytan değildi. Belki de içinde kötülük olan sıradan bir adamdı.”

“Kimsin sen?”

Yaşlı adam Jax’e yaklaştı. “Sana bir hediye vermek için buradayım.”

“Neden sana verdiğim yirmilikle yemek yemeye gitmiyorsun? Anna’nın Yeri’ne git. Onlar Amerikan parası kabul ediyor.”

“Gideceğim ama ilk önce, söz verdiğim hediyeyi istemiyor musun?”

Jax’in tek istediği Sasha’nın o kapıdan çıkmasıydı. Beş dakika dolmuştu. Tanrı’ya Sasha’yı sağ salim dışarı çıkarması içi dua ederek döndü ve serseriye baktı. Keşke Tanrı onu duyabiliyor olsaydı.

Arkasından Sasha’nın, “Seni seviyorum,” diye fısıldadığını duydu ama döndüğünde orada yalnızca yaşlı adam duruyordu.

Şimdi gözleri çapaklı değil, parlak maviydi ve ışıltıyordu. Jax hiç tanıdık olmayan, isimlendiremediği bir hisse kapıldı.

Yaşlı adam yürüyüp gözden kaybolmadan önce, “Tanrı seninle olsun,” dedi.

Gördüğü Tanrı’nın gözleri miydi diye düşünen Jax gözlerini kırptırdı. “*Sana bir hediye vermek için buradayım.*” Sasha’yı mı kastetmişti? “... söz verdiğim hediyeyi istemiyor musun?” Mefisto Akdi. Tanrı’nın Anabo ve bağışlama vaadi.

“*Şeytanın içeri girdiğini gördüm. Ruhsuz gözlere sahipti ve baştan aşağı siyahlara bürünmüştü.*” Bir uyarı mıydı bu? Bir Skia’dan mı bahsediyordu?

Onunla Sasha’nın ses tonunu kullanarak konuşmuştu. “*Seni seviyorum.*”

Altın rengi saçları ve alacakaranlık mavisi gözleri olan bir kızın iki kelimesi nedeniyle hayatı değişmişti. Sasha ölemezdi. İnsanlığın en güçlü ümidiydi o. Ölüm ve sonsuza kadar Cehennem bile Sasha’sız bir hayattan daha iyiydi.

Sasha’nın çığlığını duydu ve kanı dondu.

Zorlukla yutkunarak derin bir nefes aldı ve kapıyı açıp içeriye daldı.

Sasha annesi için sanki ölmüş gibi yas tutarken fazla oyalanmadı, mozaik kaplı tavanları, güzel resimleri, zarif ikonaları pek fark etmedi. Annesi bir açıdan ölmüştü zaten.

Jax’i düşünerek daha hızlı yürüdü. Deli gibi endişeleniyor olmalıydı.

Son çarın mozalesini geçmişti ki arkasından birilerinin koşarak geldiğini duydu. Mozalenin arkasına geçip bıçağı eline alarak hazırlık yaptı, bir yandan bunun çıkışa doğru koşan sıradan biri olmasını umut ediyordu.

Ama peşindeki siyah giymiş, uzun boylu bir adamdı, elinde bıçak tutuyor, yüzü gölgeden seçilmiyordu. İnsan ötesi bir hareketle mozalenin öbür tarafına sıçradı, diğer mozalenin etrafından dolanıp ondan kurtulmayı planlıyordu. Bu Sasha’dan çok daha güçlü olan bir Skia’ydı ve onu öldürmek için gelmişti.

Mozalenin üzerinden koridora çıkıp kapıya yöneldi. Bu yol daha önce bu kadar uzun görünmemişti, şimdiyse kilometrelerce uzunlukta gibi geliyordu.

Suikastçısı Sasha’yı saçından yakalayıp geriye doğru yatırdı. Bıçağın sırtından girdiğini hissetti ama aman kalbini ıskalamış ciğerini bıçaklamıştı. Zaman duracak kadar yavaşladı ve Sasha kendi hayatı, Jax’in ruhu ve Eryx’in son bulması için dua etti.

Gözleri kapıya çevrili haldeyken Sasha da adamı bıçakladı ama hamlesi ancak bacağına isabet etmişti. Adam

saçlarını gevşetince Sasha kendini kurtardı, derin nefes alamadığı için bayılacağını biliyordu, tökezlemeye başladı. Kapıya ulaşabilirse, hayatta kalabilirdi. Jax onu iyileştirdi.

Ama koşmak şöyle dursun zor hareket ediyordu o yüzden Skia onu tekrar yakaladığında Sasha her şeyin bittiğini biliyordu. Bu güzel kilisede, resimlerdeki meleklerin şahitliğinde ölecekti.

Kapı açıldı ve Sasha, Jax'in içeri doğru girişini izledi, bedeni ve giysileri anında alev almıştı. Sasha'ya doğru koşuyor, bağırışları sanki dağlardarmış gibi yankılanıyordu. "Sasha! Aman Tanrım! Sasha!"

Sasha bıçağın bir kere daha sırtına saplandığını hissetti, Skia bu sefer ıskalamamıştı. Yere yığılmadan önce Jax'in ateşler içinde yanına geldiğini gördü. Yere düştü ve bedeninden yükselen Skia'nın sekerek uzaklaşmasını, Jax'in bedenini kollarına alarak bir yandan hıçkırıp bir yandan ileri geri salınarak onu ölüm yolunda takip ettiğini gördü.

Karanlık çökmeden önce Sasha, Jax'in, "Seni seviyorum," diye fısıldadığını işitti.

Karanlık yavaş yavaş yok oldu, bir süre sonra o kadar kuvvetli bir ışıktaki duruyordu ki Jax'in gözlerini kapatması gerekti. Yumuşak bir ses, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben Ajax'im." Sesi bir garip çıkıyordu, istemese de fısıldar gibi konuşmuştu.

"Ajax büyük bir savaşçıydı. Onun ismine yaraşır bir hayat yaşadın mı?"

Jax yavaşça başını iki yana salladı. "Önemli olan yegâne savaşı kaybettim."

"Cennet'in kapısına kimi getirdin Ajax?"

"İsmi Alexandra. İnsanlığın savunucusu anlamına geliyor." Kelimelerden sonra yutkunması gerekiyordu. "İsminin hakkını fazlasıyla verdi." Kollarında yatan yumuşak, tatlı bedenini göğsüne bastırdı.

"Onu burada mı bırakacaksın?"

Kendini tutamayarak ağlamaya başladı. "Ait olduğu yer burası. Gittiğim yere onu götüremem. Onu yanımda götüremem."

"Eğer götürebiliyor olsan götürür müydün?"

Jax yavaşça kafasını iki yana salladı. "Gittiğim yere ait değil. O buraya ait."

"Belki de seninle gelmeyi tercih eder. Uyandığında seninle olmayı o kadar isteyebilir ki onu burada bıraktığın için sana kızabilir."

"Fark etmez. Onu yanımda götürmeyeceğim." Başını eğip yüzünü Sasha'nın saçlarına gömdü. "Orada sefil olur. Göreceği umutsuzluk, acı, pişmanlık, nefret ve öfke kalbini kıracaktır, hem de kaç kere. Ona bunu yapamam." "Demek ki bir daha göremeyecek olsan bile onu Cennet'te, Tanrı'yla bırakacaksın Ajax. Senin için bu kadar önemliyse, neden böyle bir fedakârlık yapıyorsun?"

Jax başını kaldırıp gözlerini açtı. "Çünkü onu seviyorum."

Bir an sonra üstüne bir serinlik çöktü. "Bu Tanrı'nın elidir." Ses gayet net duyulur olmuştu. "Koruyucunu al ve huzur içinde ol. Ajax, Mefistoteles'in oğlu, Cehennem'in çocuğu, senin için Mefisto Akdi yerine gelmiştir."

Sasha kucağında silkelendi ve Jax'in kalbi bir anlığına durdu. Güzel yüzüne bakarken gözlerinin açıldığını ve gülümsediğini gördü. "Jax, öldüğümü düşündüm."

Jax'in gözleri yaşla doldu. "Öldün."

"Ve sen beni hayata geri mi getirdin?"

“Tanrı seni geri getirdi.”

Sasha kollarını Jax’in boynuna dolayıp başını omzuna dayadı. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.” Jax yukarı baktığında, Romanovların mozolelerinin üstünde asılı olan heykellerini gördü. Dönünce, Katerina şapelinin eşiğinin ötesindeki sunağı gördü. Güzelim mavi gözlerine bakarken, geleceğinin kendine yansıdığını gördü. “Tanrı’yla konuştum, Sasha.”

Sasha gözlerini kırptırdı. “Ve Tanrı seni duydu mu?”

“Seni beklerken, yaşlı bir Rus dilenci kılığında bana yaklaştı.”

“Tanrı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Tam olarak emin değilim ama içten içe o olduğunu biliyorum.”

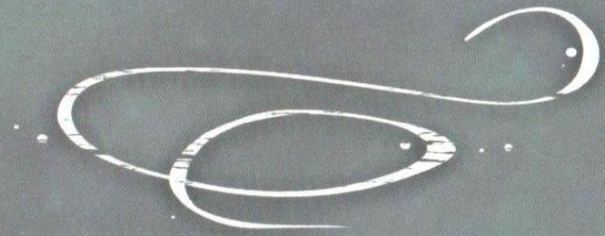
Sasha gülümsedi. “Buna kader denir Jax.”

www.bizimkosemiz.com

Sasha babasının katilini bulmak istiyor. Ancak bunun için ruhunu Eryx'e satması gerekecek. Bu sırada onu çok büyük bir tehlikeye atan bir sır açığa çıkıyor. Sasha bir Anabo, yani Havva'nın kızı –ve Eryx'in en büyük düşmanı.

Yeryüzüne çakılı kalmış, cehennemden gelen bir ölümsüz olan Jax ise Mefisto Akdi'nde kurtuluşu arıyor: *ancak ve ancak bir Anabo'nun aşkı ruhunu huzura kavuşturacak*. Binlerce yıl sonra nihayet aradığı kızı buluyor: Sasha.

Eryx tehdidi üzerindeyken, Jax, Sasha'yı kurtarıp onun kalbini kazanabilecek mi? Sasha aşkına karşılık verip ölümlü hayatından vazgeçecek mi?

Ancak bir *Hanna* kızının ruhu cehennemden gelen birini sevebilecek kadar saftır.
Ancak cehennemden gelen biri bu kadar ateşlidir.

tarama, düzenleme: kaplumbaga

www.dexkitap.com

17.00 TL

